

Đặt Bút Thành Hôn

Contents

Đặt Bút Thành Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	57
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	102
33. Chương 33	105
34. Chương 34	109
35. Chương 35	112
36. Chương 36	116
37. Chương 37	119
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	136
43. Chương 43	139
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46: Ngoại Truyện: Tự Tạo Nghiệt Không Thể Sống	150

Đặt Bút Thành Hôn

Giới thiệu

Tất cả đều là những chuyện tình nhẹ nhàng dịu dàng lại đầy sức hút, vui buồn có đủ nhưng tựu chung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-but-thanh-hon>

1. Chương 1

Tịch Mạc Thiên sải bước ra khỏi quán rượu, biểu tình lạnh nhạt, khí thế bức người, ngũ quan anh tuấn, thân hình cao lớn, xuất sắc như vậy, nhưng cả người lại tản ra một cỗ khí tức mạnh mẽ như đang cảnh cáo người lạ chớ tới gần, khiến không ai dám dây dưa, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần không ngốc, cũng biết người đàn ông như vậy không thể chọc vào, nhưng chuyện đời không gì là tuyệt đối, có lẽ cũng tồn tại một số người không có mắt.

Lão Lưu tài xế mang xe dừng ở bên cạnh anh, cung kính mở cửa, Tịch Mạc Thiên khom người ngồi vào ghế phía sau, chiếc Bentley chậm rãi lăn bánh, anh khẽ nhíu mày, ngón tay thon dài ấn ấn cái trán, quả thật đã uống hơi nhiều.

Lão Lưu ở phía trước, từ kính chiếu hậu nhìn cậu chủ một cái, cung kính mở miệng hỏi thăm:

“Tịch thiếu có cần thuốc giải rượu không?”

Tịch Mạc Thiên khoát khoát tay:

“Không cần, mở cửa sổ đi, tôi muốn hóng gió”

Cửa kính chậm rãi hạ xuống, mặt chạm vào luồng gió đêm ấm áp mang theo mấy cánh hoa chui vào trong xe, Tịch Mạc Thiên ghé mắt nhìn sang, chân mày không khỏi giãn ra. Ở ven đường có vài cây anh đào đang nở, theo gió đêm từ từ bay xuống, trong chớp mắt có một loại quyến rũ đến kinh ngạc, cánh hoa anh đào bên ngoài trôi là tà theo con sông dưới ánh sáng rực rỡ, những cột đèn dọc theo dòng sông quanh co uốn lượn, nhìn từ xa, giống như một sợi dây chuyền long lanh trong suốt, được xâu chuỗi lại, xinh đẹp đến khó tin.

“Dừng xe, tôi muốn đi dạo ”

Lão Lưu có chút kinh ngạc nhìn cậu chủ một cái, đem xe dừng ở ven đường, mở cửa, Tịch Mạc Thiên bước xuống, không khỏi hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt nói:

“Ông ở trong xe chờ tôi là được rồi”

Nói xong, dọc theo bậc thang đi về hướng dòng sông phía dưới, những cây liễu được trồng theo hai bên bờ đang trở ra những chồi non, theo gió nhẹ chậm rãi đung đưa, mặc dù lá vẫn còn ít, nhưng vẫn mang theo sắc xuân nồng đậm.

Ở bờ sông, cách mấy bước lại có những băng ghế dài để cho du khách nghỉ chân, Tịch Mặc Thiên ngồi xuống, nhắm mắt lại hưởng thụ thời khắc nhàn nhã lúc này, cảm giác nhúc nhủ đầu đường như đã đỡ hơn nhiều, chợt bên tai truyền tới một hồi những câu hát sai nhịp xen lẫn tiếng мэng chửi, từ xa đến gần, càng lúc càng rõ ràng:

“Tình yêu cũng chỉ là một loại trò chơi bình thường không chút hấp dẫn. Ách. Đàn ông cũng chỉ là một món đồ tiêu khiển, ách. Cái gì gọi là tình. Cái gì gọi là ý. chỉ cần là đàn ông tôi đều sẽ thích, mặc kệ cao thấp hay sang hèn. Ách đàn ông không chỉ anh mới có ma lực. Chu Hàng con mẹ nó anh đi chết đi, tiện nam nhân, lão nương tìm một người đàn ông hơn anh gấp 1000 lần, tức chết cái tên khốn kiếp nhà anh, ách.”

Tịch Mặc Thiên mở mắt nhìn sang, ở cách đó không xa có một người phụ nữ đang đi tới, thân thể đung đưa, giống như đã uống say, bước chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã, chân mày Tịch Mặc Thiên lần nữa nhíu lại, đôi môi mỏng mím chặt, đối với loại phụ nữ nửa đêm ở bên ngoài lêu lổng, lại uống say này, đặc biệt ghét, hơn nữa cô còn phá hỏng thời gian thanh tĩnh hiếm có của anh.

Tịch Mặc Thiên đứng lên, chân vừa nhấc, người phụ nữ kia đã chạy tới bên cạnh, giống như không nhìn thấy anh đứng thẳng tới, Tịch Mặc Thiên theo bản năng đưa tay đỡ cô, người phụ nữ này lại giống như tìm được điểm chống đỡ, cả người ngã xuống, bộ dạng như gấu koala cuộn lấy anh, ha ha ha cười :

“Đàn ông, ách. Anh cũng là đàn ông. Thật tốt quá, tôi nói cho anh biết, ách. Đàn ông đều là mẹ nó khốn kiếp, khốn kiếp.”

Cánh tay nhỏ bé níu cà vạt của Tịch Mặc Thiên, anh thật muốn trực tiếp ném người phụ nữ say xỉn này vào dòng sông, nhưng trên thực tế, cho dù không làm vậy, anh cũng sẽ trực tiếp hất cô ra, trong từ điển của Tịch Mặc Thiên căn bản cũng không có bốn chữ ‘thương hoa tiếc ngọc’, hơn nữa dám ở trước mặt anh làm càn như vậy, cô gái này là người đầu tiên.

Tịch Mặc Thiên đưa tay nắm chặt cổ tay cô, từng chút một tách những ngón tay đang gắt gao níu lấy cà vạt mình ra, đẩy mạnh, người phụ nữ vốn đã uống say, đứng cũng không vững, bị Tịch Mặc Thiên hất ra, liền trực tiếp ngã trên mặt đất, nằm luôn không đứng dậy.

Tịch Mặc Thiên xoay người đi hai bước, quay đầu lại liếc mắt nhìn, người phụ nữ kia giống như một thi thể, không chút nhúc nhích, Tịch Mặc Thiên khẽ nguyên rửa một tiếng, đi về, khom lưng quan sát cô, còn chưa xem rõ tình huống của đối phương, bấp chân chợt bị người phụ nữ say ôm lấy:

“Ha ha! Bất được rồi, tên đàn ông đáng chết, không chạy được nữa rồi, không chạy được rồi.”

Đây quả thực là. trên trán của Tịch Mặc Thiên nổi đầy gân xanh, âm thầm ảo não mình xen vào việc của người khác, tâm tình anh luôn luôn lạnh nhạt, hôm nay cũng không biết bị trúng tà gì, ánh sáng lạnh trong mắt chợt lóe, ngồi xổm xuống, dùng sức đẩy cánh tay cô ra, người phụ nữ bị anh nhấn tâm đẩy lần nữa, thân thể lại một phen nằm ngửa trên mặt đất, tóc dài tán loạn, khuôn mặt lớn chừng bàn tay lộ ra dưới đèn đường.

Tịch Mặc Thiên hơi chút kinh ngạc, không khỏi nheo mắt lại quan sát cô, gương mặt còn rất trẻ, chắc khoảng hai mươi, nhu mì như nước, không hề có chút trang điểm, không tính là rất đẹp, nhưng trông cũng thanh tú, một chút cũng không giống những người phụ nữ du đãng đêm khuya say rượu lang thang ngoài đường, đôi mắt cô gái đột nhiên mở ra, mơ mơ hồ hồ, giống như bị cách bởi mấy tầng sương mù, nhưng trong nháy mắt soi sáng ngũ quan chỉ có thể nói là thanh tú của cô.

Bỗng dưng cô nhấc cánh tay, gắt gao ôm chặt cổ anh, đầu nâng lên. Tịch Mặc Thiên còn chưa kịp hồi hồn, đôi môi mang theo mùi rượu đã dính vào miệng anh. Anh cau mày ánh mắt nhìn thẳng cô, không chớp, trong con ngươi không dâng lên chút gợn sóng nào, môi mỏng mím chặt, nhưng cũng không đẩy cô ra nữa.

Cô gái này hiển nhiên không hài lòng, câu cổ của anh hung hăng kéo xuống, hé miệng dùng răng bắt đầu gặm cắn, trong mắt Tịch Mặc Thiên khẽ thoáng qua một nụ cười cợt nhả, thoáng chốc liền biến mất dưới con người đen thẫm, cánh tay đưa ra ôm lấy hông của cô, trực tiếp nhấc lên, giữ trong ngực, môi mỏng khẽ nhếch, đầu lưỡi có chút lạnh lẽo, chui vào trong miệng cô xâm nhập, khuấy động. Cho đến khi người trong ngực ô ô đẩy anh, mới thả ra, không ngờ tư vị của cô gái này, lại tốt như vậy.

Hạ Tử Khâm vốn là bị rượu cồn xông vào đại não, lại thêm nụ hôn này khuấy động đến muốn hôn mê, hôm nay là ngày xui xẻo nhất trong cuộc sống của Hạ Tử Khâm, bạn trai kết hôn, cô dâu không phải là mình, chuyện cầu huyết như vậy, lại xảy ra ở trên người cô.

Cô và Chu Hàng quen biết từ năm thứ hai ở đại học, Chu Hàng có vóc người cao, dáng dấp không tệ, gia cảnh cũng không có trở ngại gì, quan trọng nhất là tính tình thoải mái, giỏi nói chuyện, vì vậy ở trong đại học rất có tiếng tăm, một nhân vật như vậy, thế nhưng cuối cùng lại thành đôi với Hạ Tử Khâm, lúc ấy đã làm hồng không ít cặp mắt, người chúc phúc thì ít, người châm chích thì nhiều.

Dù gặp ghênh nhưng hai người vẫn đi chung một đường cho đến hết đại học, ra xã hội công tác cũng không chia tay, sau khi tốt nghiệp, Chu Hàng vào một nhà xuất bản tầm cỡ làm việc, mà Hạ Tử Khâm, vẫn ở nhà dựa vào việc viết văn trên internet sống qua ngày.

Theo cách nói của Chu Hàng, chính là không ôm chí lớn, vì thế hai người gây gổ không ít lần. Cho đến bây giờ, Hạ Tử Khâm vẫn không cảm thấy nhà văn trên internet là nghề nghiệp không có tương lai. Không ăn trộm, không cướp giật, dựa vào chính sức mình kiếm tiền ăn cơm, sao lại là không ôm chí lớn, sao lại là không biết tiến thủ chứ? Nếu như Tào Tuyết Cần không viết văn, sao có một bộ ‘Hồng lâu mộng’ đến ngày nay vẫn được xưng tụng là tác phẩm kinh điển bất hủ.

Lời này cô và Chu Hàng cũng đã nói qua, nhưng về mặt người đàn ông kia lại là khinh thường nhìn cô chăm chăm:

“Hạ Tử Khâm, Cô là Tào Tuyết Cần sao? Cho dù cô là Tào Tuyết Cần, cô biết Tào Tuyết Cần chết như thế nào không? Tôi cho cô biết, ông ta là đói chết, nghèo chết, ăn cháo qua ngày, cô muốn trải qua những ngày nghèo túng không có tiền đồ như vậy, thật xin lỗi, tôi không thể theo cùng”

Đó là lần đầu tiên hai người cãi vã gay gắt nhất, âm ỉ xong rồi, Chu Hàng vẫn không lộ mặt, thậm chí ngay cả điện thoại, tin nhắn cũng không có, vì thế diện, Hạ Tử Khâm cũng không chủ động đi tìm Chu Hàng, nhưng không quá nửa tháng, anh ta trở lại tìm cô, đưa cho cô thiệp mời.

Trên tờ giấy đỏ tươi là mấy dòng chữ, chú rỏ: Chu Hàng, cô dâu không phải cô, nhưng cũng là người quen, Triệu Giai kỳ, là bạn học thời đại học của họ, cũng là cháu gái người lãnh đạo trực tiếp của Chu Hàng, lúc ấy Hạ Tử Khâm cảm thấy, mình có lẽ là người phụ nữ ngu nhất trên thế giới.

Từ lúc ở đại học, cô đã biết Chu Hàng cùng Triệu Giai kỳ có quan hệ không tệ, nhưng Chu Hàng giải thích rằng, hai người chỉ là đồng học bình thường, nói chuyện rất hợp ý mà thôi. Một câu ‘nói chuyện rất hợp ý’ này bên trong có bao nhiêu nghĩa, Hạ Tử Khâm không cần đoán cũng có thể biết.

Triệu Giai kỳ cùng Chu Hàng nói chuyện rất hợp ý, nhưng lại luôn bất hòa với mình, loại dịch ý nhàn nhạt đó, từ năm nhất cho đến năm tư, Hạ Tử Khâm có thể cảm thấy rất rõ ràng, hơn nữa Chu Hàng, người đàn ông đã từng luôn miệng nói yêu cô, cuối cùng lại cho cô một câu giải thích là:

“Kỳ Kỳ mang thai, cho nên, Tử Khâm thật xin lỗi, Kỳ Kỳ nói, nhất định phải mời em tới tham gia hôn lễ, dù sao chúng ta cũng là đồng học”

Hạ Tử Khâm giận đến mức muốn ngửa mặt lên trời thét dài, Kỳ Kỳ, thời gian chưa bao lâu, nói chuyện rất hợp ý liền biến thành hồng nhan tri kỷ, hồng nhan tri kỷ biến thành cô dâu Kỳ Kỳ của anh, không trách được người ta từng nói, có loại ‘hồng nhan tri kỷ’ gì đó, đỏ cũng biến vàng.

Hơn nữa Hạ Tử Khâm vô cùng rõ ràng, người phụ nữ Triệu Giai kỳ kia chính là cố ý khiến cô khó chịu, cô ta muốn nói cho tất cả đồng học, người thắng sau cùng là Triệu Giai kỳ cô ta, loại chuyện buồn cười này, Hạ Tử Khâm cảm thấy không cần phải để ý nhiều.

Tên tiểu nhân Chu Hàng kia còn tỏ vẻ như rất quan tâm, đối trá mở miệng:

“Nếu như quá khổ sở”

Câu kể tiếp chưa nói ra, Hạ Tử Khâm đã đứng lên. Hạ Tử Khâm cô có lẽ tầm thường, chỉ muốn thuận theo tự nhiên, không có chí tiến thủ, không ôm chí lớn, nhưng có duy nhất một điều mẹ viện trưởng dạy cho cô, chính là làm người có thể không có gì cả, nhưng cái cơ bản nhất là kiêu ngạo lại không thể mất đi, đây là nhân cách để con người có thể đường đường chính chính đứng trong thiên địa.

Cho nên Hạ Tử Khâm nâng cao sống lưng dũng cảm bước đi, mặc dù phải đối mặt với đủ loại ánh mắt chế giễu cùng thương hại, nhưng cô quyết kiên trì tới cuối cùng, đáng tiếc sự kiên cường này, cuối cùng vẫn không đỡ được cảm giác thất bại cùng khổ sở, từ lễ đường ra ngoài, cô cảm thấy hình như cái gì mình cũng sai.

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô uống đến say mềm, bước ra khỏi quán rượu, đi lang thang dọc theo bờ sông, không nghĩ tới lại gặp được Tịch Mạc Thiên, cho dù say đến mơ mơ màng màng không phân rõ đông, tây, nam, bắc, nhưng trong lòng Hạ Tử Khâm vẫn hiểu, Tịch Mạc Thiên là một người đàn ông cực phẩm, xuất sắc hơn tất cả những người cô gặp từ trước đến giờ, ít nhất mạnh hơn Chu Hằng nhiều.

Theo cách nói của bạn tốt Mạch Tử, cô gái Hạ Tử Khâm này, đừng nhìn bình thường quy củ, lại nhát như chuột, có đôi lúc lại làm ra những chuyện... , thật đúng là ‘kinh tâm động phách’, có thể hù chết người.

Không biết là bị nam sắc của Tịch Mạc Thiên làm cho hôn mê, hay là trong tim bị sự không cam lòng này khuấy phá, Hạ Tử Khâm thở hổn hển mấy cái, nín lấy cả vạt Tịch Mạc Thiên lần nữa, mở miệng một cách đương nhiên:

“Chúng ta làm đi!”

2. Chương 2

Gió đêm thổi đến làm chiếc màn cửa sổ nhẹ như nhung bay phất phơ, trên chiếc giường lớn xa hoa rất có phong cách truyền thống của Trung Quốc , thân thể đôi nam nữ quấn lấy nhau thật chặt khó phân cao thấp.

Tịch Mạc Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, mình cũng có thời điểm hoang đường như vậy, dưới cơn kích động đưa cô gái say xin này về, hơn nữa vừa vào cửa, hai người liền đi thẳng vào vấn đề.

Mà phản ứng của cô lúc này lại làm Tịch Mạc Thiên hơi kinh ngạc, thân thể của cô nhỏ nhắn, mềm mại, nhạy cảm nhưng cũng dị thường ngây ngô, tay của anh nhẹ nhàng xẹt qua, liền dẫn đến những cơn run rẩy liên tiếp không tự chủ được, dưới ánh đèn, cơ hồ có thể nhìn thấy rõ ràng trên da thịt trắng nõn dâng lên hai khóa tròn tròn.

Cô gái mặc dù bề ngoài chỉ có thể xem là thanh tú, nhưng lúc này không thể không thừa nhận trông rất đẹp, đến người luôn luôn kén chọn như Tịch Mạc Thiên cũng có chút không chế không được nảy sinh ham muốn, hơn nữa bây giờ cô say rồi tinh rồi mù, lại càng có một loại hấp dẫn khó nói thành lời.

Mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm sáng bóng, hơi mở ra, những thanh âm mảnh mai vụn vặt tràn ra bên môi, chui vào trong tai, bất kỳ người đàn ông nào cũng khó có thể kìm nén được. ngây ngô, quyến rũ, yêu mị, thanh thuần, cô gái này quả thực là tổng thể của những mâu thuẫn.

Kích tình như một cơn sóng thần mang theo men say thổi quét qua, tình ý tràn đầy, hai người không tự kìm chế được chìm sâu trong đó, không biết qua bao lâu mới hoàn toàn yên tĩnh lại, Tịch Mạc Thiên cúi đầu nhìn, cô gái đã ngủ mê man, trên mặt đỏ bừng mềm mại, còn mang theo dư âm của cơn kích tình, dưới khuôn mặt nhu hòa, nhạt nhòa những giọt nước mắt như vừa rơi.

Tịch Mạc Thiên nằm ngửa ở một bên, kéo chăn che kín thân thể của hai người, tay nâng lên, để trên trán, cảm thấy chuyện ngày hôm nay thật quá quý dị, giống như từ khi gặp gỡ tiểu mèo say xin này , tất cả liền thoát khỏi quỹ đạo vốn có.

Điện thoại ở đầu giường vang lên, trong không gian yên tĩnh, đặc biệt chói tai, Tịch Mạc Thiên ngồi dậy, đốt một điếu thuốc đặt lên miệng, hít một hơi thật sâu rồi thở ra, làn khói lượn lờ trong ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ ngoài cửa sổ, điện thoại lại vang lên mấy tiếng, Tịch Mạc Thiên dụi điếu thuốc, cau mày nhận:

“Chuyện gì?”

Thư kí hành chính tiểu Dương đi theo Tịch Mặc Thiên đã nhiều năm, đối với tất cả các thói quen của Tịch tổng, nắm rõ trong lòng bàn tay, trọng tâm mà nói, anh là một người đàn ông vô cùng lạnh lùng, sau khi Tịch phu nhân chết, anh tuy có bạn giường cố định, nhưng cũng sẽ không làm loạn, mặc dù anh có tư cách này.

Người đàn ông này rất biết tự kìm chế, đồng thời cũng mạnh mẽ phi thường, anh thích cảm giác nắm giữ mọi thứ trong tay, vô luận lúc nào, lời nói của anh, đều không cho phép phản đối hay chất vấn, năm đó thời điểm anh mới vừa vào Tịch thị, không có người nào dám khiêu chiến quyền uy của anh, anh trời sinh chính là một vương giả.

Thế nhưng là đàn ông, vào lúc đêm khuya đột nhiên mang về một người phụ nữ, trực tiếp đưa vào phòng của anh, đây là chuyện có một không hai, hơn nữa, lúc này từ thanh âm khàn khàn cùng giọng điệu thỏa mãn của anh, tiểu Dương cũng biết, anh có bao nhiêu hài lòng với người phụ nữ tối nay, còn đối với cuộc điện thoại này hiển nhiên cảm thấy bất mãn, nhưng chuyện khẩn cấp, tiểu Dương cũng không thể không quấy rầy chuyện tốt của ông chủ:

“Tịch tổng, Vinh lão gia đã xảy ra chuyện.”

Ánh mắt Tịch Mặc Thiên lóe lên một cái:

“Bảo Lão Lưu chuẩn bị xe, mười lăm phút sau xuất phát”

Tịch Mặc Thiên lưu loát đứng dậy, tắm rửa thay quần áo, chỉ trong mười phút bóng dáng cao lớn đã đứng trước cửa, bàn tay giữ chặt nắm đấm cửa, quay đầu lại, lướt qua tấm bình phong ngăn cách, rơi vào chiếc giường lớn mơ hồ bên trong, khe khẽ khước môi, xoay người ra cửa, đi thẳng tới phi trường, lên máy bay, lại nói với tiểu Dương mấy câu.

Lúc Hạ Tử Khâm tỉnh lại, đã gần trưa rồi, trừng mắt nhìn, phát hiện không phải là khung cảnh quen thuộc, đập vào mắt là viễn cảnh toàn thành phố không sót chút gì, ngoài cửa sổ rộng lớn sáng sủa là những tòa cao ốc to lớn.

Vừa động, không khỏi tê một tiếng, thân thể giống như bị cối xay đè nát, hơi động một tí liền đau đến lợi hại, những hình ảnh đứt quãng đêm qua lướt nhanh trong đầu, giống như một thước phim được chiếu cách một tầng thủy tinh, mặc dù mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được.

Hạ Tử Khâm nhanh chóng vén chăn lên, liếc một cái, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, trên người cô trải rộng những vết bầm tím vô cùng thâm, khiến cô muốn nghĩ tới hôm qua chỉ là một giấc mộng cũng không thể, gơ tay lên ôm đầu, vô loạn, vừa thông suốt, lại dùng lực gõ một cái, ảo não lắm bầm:

“Đồ đầu heo Hạ Tử Khâm này, mi đã gây họa rồi! Cũng không biết người đàn ông kia là ai, liền cùng người ta lên giường, nếu như Mạch Tử mà biết, còn không lột da của ngươi, ai u. Hí.”

“Linh.”

Hạ Tử Khâm còn chưa nghĩ ra cách đối phó với Mạch Tử, điện thoại ở đầu giường liền vang lên, Hạ Tử Khâm giật mình, lúc này, cô mới bắt tri bắt giác nhìn lướt qua bốn phía, trong thoáng chốc, mắt tròn to đến không thể tả, cái miệng nhỏ nhắn cũng vẽ thành hình chữ O.

Đây là chỗ nào, xa hoa như vậy, trang hoàng rất có phong cách Trung Quốc, khắp nơi tỏa ra một loại cảm giác sang trọng cùng quý phái, mắt Hạ Tử Khâm còn chưa rời khỏi tấm bình phong trước mặt, liền bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, thật phiền chết đi được.

Cô suy nghĩ một chút, một tay cầm điện thoại, thận trọng đặt ở bên tai, trong lòng loạn chuyển, không biết trong điện thoại là ai, định nghĩ trước những lời nên nói, nhưng chút tâm tư này của cô hoàn toàn dư thừa, trong điện thoại vang lên thanh âm trầm ổn của một người trẻ tuổi:

“Hạ tiểu thư, tôi là trợ lý hành chính của Tịch tổng Dương Tiểu Phong, một giờ sau tôi đi sang.”

Cho đến khi trong điện thoại chỉ còn truyền đến tiếng rè, Hạ Tử Khâm cũng không hiểu, cái gì Tịch tổng, còn có cái gì trợ lý, cô rời giường muốn đi gội rửa thân mình, lại bị phòng tắm xa hoa làm cho khiếp sợ hơn

nửa ngày, mới mặc áo choàng ra ngoài.

Được những người mặc đồng phục đẩy xe thức ăn đi vào, ngồi ở một phòng ăn xa hoa không thể tưởng nổi dùng cơm, Hạ Tử Khâm vẫn không có một chút cảm giác chân thật, người phục vụ mang tới một bộ y phục, chiếc váy màu xanh dương nhạt, mặc ở trên người cô cực kỳ vừa vặn, giày cao gót dưới chân cũng chính là size của cô.

Mới vừa dọn dẹp chỉnh tề, một người đàn ông đã đi vào, ngũ quan tuấn mỹ, vóc dáng cũng không thấp, chắc không tới ba mươi tuổi đi, toàn thân là tây trang màu đen, đứng ở nơi đó khách khí, cung kính, người này hiển nhiên không phải là người đàn ông ngày hôm qua, anh ta là ai? Hạ Tử Khâm không khỏi âm thầm suy đoán.

Mặc dù đi theo Tịch tổng nhiều năm, đã sớm luyện thành một thân bản lãnh gặp chuyện không sợ hãi, nhưng khi nhìn đến cô gái trải qua đêm xuân cùng Tịch tổng này, tiểu Dương vẫn nhịn không được có chút kinh ngạc.

Một cô gái còn rất trẻ tuổi, trên chứng minh nhân dân là hai mươi bốn, nhưng người thật xem ra còn nhỏ hơn một chút, ánh mắt tinh khiết như một hồ nước trong, nhìn như thế nào cũng không giống loại phụ nữ ăn chơi bên ngoài.

Tiểu Dương đưa túi của Hạ Tử Khâm đến, hơn nữa còn đem chi phiếu đặt lên trên bàn ăn:

“Hạ tiểu thư, trong thẻ có mười vạn tiền mặt, mật mã là sinh nhật của Hạ tiểu thư, nếu như cô còn có cái gì không hài lòng, có thể nói ra, Tịch tổng đã thông báo, tận lực chu toàn mọi yêu cầu của Hạ tiểu thư.”

Hạ Tử Khâm im lặng thật lâu, chợt có chút dở khóc dở cười, ánh mắt rơi vào tấm thẻ mới tinh trên bàn, mười vạn, đối với cô mà nói, quả thật là một con số khổng lồ, không nghĩ tới trình tiết của cô có thể đáng nhiều tiền như vậy.

Cho dù diện mạo của người đàn ông đêm qua có chút mơ hồ, nhưng cô cũng nhớ mang máng là một đại soái ca cực phẩm, tuy đối với chuyện xảy ra cô có chút hối hận, nhưng Hạ Tử Khâm rất nhanh cảm thấy trong lòng bắt đầu dễ chịu hơn, giống như đánh mất tấm màn vô dụng này của phụ nữ, cô cũng hoàn toàn bỏ được tên khốn khiếp Chu Hàng kia, đem hình ảnh của người đàn ông đó tẩy trừ hoàn toàn từ tâm tới não, coi như cô còn có lời.

Chỉ là mặc dù Hạ Tử Khâm thiếu đầu óc, nhưng cũng không phải đứa ngốc, cái gì trợ lý hành chính này, cô đã từng thấy qua trong những tiểu thuyết ngôn tình, hình như là làm việc bên cạnh các ông chủ, nói dễ nghe thì gọi là trợ lý hành chính, thật ra thì chính là đại quân gia chuyên phụ trách việc ăn uống, đi vệ sinh kiêm dẫn mối của ông chủ.

Hạ Tử Khâm cô đời này có thể gặp được chuyện như vậy, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi, nếu cô thẳng thắn nói rõ với Mạch Tử, cô nàng cũng sẽ không tin, không chừng còn có thể nói cô viết tiểu thuyết viết đến điên rồi.

Khóe miệng Hạ Tử Khâm vênh lên, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như nếu là trong nữ chính trong tiểu thuyết, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn nên trắng bệch trực tiếp đem tiền ném vào mặt đối phương, sau đó chính trực cự tuyệt, sống lưng thẳng tắp, vô cùng có cốt khí quay đầu bước đi. Nếu như là nữ phụ hồ ly tinh, nên bắt chéo chân, khinh thường cười cười mà nói: quá ít đi, phía sau thêm số không còn có thể. . . .

Hạ Tử Khâm trong đầu bắt đầu YY lung tung, con người thẳng tắp nhìn chằm chằm tấm thẻ trên bàn, khóe miệng treo lên một nụ cười quỷ dị ngốc hê hê, tiểu Dương không khỏi có chút hồ nghi, đây là loại phản ứng gì? Chẳng lẽ chê tiền ít, hoặc là người phụ nữ này cũng không tự lượng sức, nghĩ muốn đeo bám Tịch tổng của bọn họ.

Ánh mắt chợt lóe, vừa muốn mở miệng, Hạ Tử Khâm đã phục hồi tinh thần, tay nhỏ bé duỗi một cái, thật nhanh đem thứ tấp nham trên bàn cầm lên, nhét vào trong túi lớn của cô, ngẩng đầu nháy mắt mấy cái hỏi:

“Quần áo hôm qua của tôi đâu?”

“Ách! A.”

Tiểu Dương sững sốt, may nhờ bình thường nghiêm chỉnh huấn luyện, phản ứng linh mẫn, trực tiếp rung chuông của khách sạn bảo phục vụ mang quần áo ngày hôm qua vào, đã giặt sạch, là phẳng.

Hạ Tử Khâm nhận lấy, thuận tay nhét lung tung vào túi xách của cô, đứng lên cúi đầu nhìn qua đôi giày trên chân mình, thật có điểm không quen, lướt qua tiểu Dương đi tới cánh cửa bên cạnh, kéo tủ, quả nhiên, giày của cô dường như chính chính được đặt ở bên trong.

Hạ Tử Khâm đem đôi giày cao gót trên chân mình cởi ra cũng nhét vào trong túi xách, đập lên đôi giày đầy bằng thoải mái, mang túi xách lên vai, quay đầu lại hướng tiểu Dương khoát khoát tay:

“Ách! Ừ! Cái đó! Xin giúp tôi chuyển đạt tới Tịch tổng các người lòng biết ơn, anh ta phục vụ rất tốt, bái bai.”

Cho đến khi bóng dáng của người phụ nữ biến mất phía sau cửa, tiểu Dương còn sững sờ, người phụ nữ này nói thật, thật có điểm nhếch nhác, cái túi lớn của cô ấy, anh thấy giống như một chiếc túi càn khôn, hình như thứ gì cũng có thể nhét vào, nếu nói là không yêu tiền! Tiền, y phục, giày, cũng không chút khước từ nhận lấy, còn nói yêu tiền! Ngay cả nghe ngóng một chút tin tức của Tịch tổng cũng không có, hơn nữa câu nói cuối cùng kia có ý gì? Chẳng lẽ, tối hôm qua cô xem Tịch tổng thành Ngưu Lang ?

Ngưu Lang, Tịch tổng. Tiểu Dương vội vàng lắc đầu một cái, hai loại sinh vật này căn bản không thể đánh đồng, anh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất người phụ nữ này rất dễ nói chuyện, không để anh phải nhiều lời, nếu như cô giữ công phu tư tử ngoại, có lời giao phó lúc trước của Tịch tổng, anh cũng phải làm theo không chút dị nghị.

Tiểu Dương lấy điện thoại di động ra, cung kính hồi báo:

“Tịch tổng, Hạ tiểu thư nhận lấy tiền cùng y phục đi rồi.”

3. Chương 3

Để điện thoại xuống, Tịch Mạc Thiên lấy điều thuốc, hít một hơi, chậm rãi thở ra, đối với những chuyện đột nhiên phát sinh rồi lại biến mất vừa rồi có chút thất vọng, khẽ lắc đầu bật cười, chỉ là một tiểu nha đầu thôi! Thế nhưng khiến cho anh nhớ thương đến bây giờ.

“Tịch tổng, ông cụ đã tỉnh, xin ngài qua đó”

Tịch Mạc Thiên dập tắt điều thuốc đang kẹp ở ngón tay, xoay người bước đi.

Vinh Hồng Thịnh ngồi dựa vào gối ở trên giường bệnh, nhìn người con rể của mình đi tới, tâm tình có chút phức tạp, ban đầu cùng cha của Tịch Mạc Thiên giao đấu nửa đời, cũng khó nói là ai thắng ai thua, cho đến khi Tịch gia gặp chuyện không may, Tịch lão đầu mất đi, Vinh Hồng Thịnh mới phát hiện cuộc đấu hơn nửa đời người này đều chỉ là vô ích, nhắm mắt lại ra đi cái gì cũng không mang được.

Vì vậy, lúc ấy ông không nghe theo đề nghị của đoàn cổ vấn, nhân cơ hội thu mua Tịch thị, ngược lại đem trưởng nữ Vinh Phi Loan của mình gả cho con trai độc nhất của Tịch gia - Tịch Mạc Thiên, mặt khác ông cũng vô cùng coi trọng đứa nhỏ này, trong nhà gặp biến cố lớn, liền ngưng hẳn việc học, từ nước ngoài vội vã quay về nhận lấy Tịch thị, hắn tuổi còn trẻ, nhưng tài năng lại nổi bật, giống như một thanh kiếm báu, vừa ra khỏi vỏ liền hoàn toàn biến đổi, hắn khiến những nguyên lão Hội đồng quản trị có ý đồ đảo nghiêng Tịch thị đều phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vinh Hồng Thịnh tự nhận mình nhìn người tinh chuẩn, mặc dù lúc ấy không đưa tay tương trợ, nhưng ông tin tưởng Tịch Mạc Thiên vẫn như sẽ ổn định được giang sơn của Tịch thị.

Một người có mưu tính sâu xa như Vinh Hồng Thịnh, lúc ban đầu không chút do dự giúp đỡ, chính là kỳ vọng Tịch Mạc Thiên có thể nhớ đến ơn nghĩa của chính mình, cũng là vì hôm nay.

Vinh Hồng Thịnh không khỏi âm thầm thở dài, dưới gối ông chỉ có một trai một gái, con gái lớn Phi Loan từ khi sinh ra thân thể đã kém cỏi, lúc ra đời bác sĩ từng nói cô sống không quá ba mươi tuổi, Phi Loai hai mươi lăm tuổi gả cho Tịch Mạc Thiên, một năm sau bị bệnh qua đời.

Những năm này tuy nói Tịch Mạc Thiên không tái giá, nhưng trên thực tế, Tịch- Vinh hai nhà cũng đã sớm không còn quan hệ gì rồi, Tịch Mạc Thiên giúp đỡ Vinh thị là vì tình nghĩa, buông tay mặc kệ cũng không trách được, nếu tên tiểu tử Phi Lân kia biết điều, ông cũng đâu đến nỗi hôm nay đã hơn sáu mươi rồi, còn cùng một đám hậu sinh trẻ tuổi chém giết.

Trong lòng Vinh Hồng Thịnh không khỏi hâm mộ Tịch lão đầu, vợ chết sớm, chỉ có một đứa con trai, nhưng lại là anh tài không thua kém người, cũng đủ để ông ấy mỉm cười nơi chín suối, đây thật là đúng là tre già măng mọc.

Tịch Mạc Thiên mở miệng hỏi:

“Cha vợ, thân thể có khá hơn chút nào không?”

Vinh Hồng Thịnh gật đầu một cái:

“Yên tâm đi, ta không sao, Mạc Thiên, đến, ngồi bên này, hơn nửa năm nay cơ hội để hai người chúng ta gặp mặt cũng không có, vào bệnh viện cũng có chỗ tốt của nó”

Trái tim của Vinh Hồng Thịnh vốn dĩ đã không tốt, lần này phát bệnh thầy thuốc nói là bởi vì mệt nhọc quá độ, Tịch Mạc Thiên ngồi ở bên giường khuyên nhủ:

“Tim của người không tốt, bình thường nên tĩnh dưỡng cẩn thận”

Vinh Hồng Thịnh phát tay một cái:

“Ai! Không được, già rồi, già thật rồi, không cách nào so sánh được với những người trẻ tuổi các con, nếu Vinh thị có người tiếp quản, ta đã sớm về hưu rồi.”

Tịch mộ Thiên chau mày:

“Phi Lân.”

Anh vừa nhắc đến cái tên này, sắc mặt của Vinh Hồng Thịnh liền trầm xuống:

“Đừng nhắc tới tên hỗn tiểu tử kia, ta đây phải nhập viện, hấn gọi điện thoại về, nghe nói ta còn chưa chết, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, thật tổn công nuôi hỗn tiểu tử này, cả ngày chỉ biết chung chạ cùng đám hồ bầy cầu hữu đi khắp thế giới.”

Tịch Mạc Thiên hiểu, Vinh Hồng Thịnh tuy thỉnh thoảng mắng ra miệng, nhưng trong lòng sủng nhất đứa con trai này, không phải ông cưng chiều, tiểu tử kia cũng không thể tự tại nhẹ nhàng như vậy đến bây giờ, hôm nay chơi đùa xe, sáng mai lên núi thám hiểm, ngày khác đi một vòng quanh Bắc Cực, Tịch Mạc Thiên không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, Phi Lân là một con ngựa hoang không cương, Vinh lão gia tử muốn thuần phục cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nói thật, Tịch Mạc Thiên không muốn quản chuyện của Vinh thị, tuy ông là cha vợ, nhưng anh dù sao cũng chỉ là người ngoài, hơn nữa Tịch thị hôm nay kinh doanh là bất động sản, Vinh thị lại lập nghiệp trong giới truyền thông, hai bên buôn bán tuy cũng có lúc tiếp xúc, nhưng bây giờ đã không còn nhiều, dần dần biến thành hai xí nghiệp trụ cột trong hai lĩnh vực .

Hơn nữa những phụ tá dưới trướng Vinh thị, không một người nào là đèn đã cạn dầu, mình danh bất chính, dù có nhận được ngọc tỷ cũng không thể làm Hoàng đế, hơn nữa, Tịch Mạc Thiên rất rõ ràng, mục đích của Vinh Hồng Thịnh là muốn anh giúp đỡ ổn định Vinh thị trước, rồi cho Phi Lân chiếm đóng vị trí, để tránh xảy ra biến cố, Vinh thị liền hoàn toàn đổi chủ.

Nói trắng ra, chính là lợi dụng địa vị cùng năng lực của anh tiến vào giữ vững giang sơn cho Vinh thị, nói theo cách khác, là một chuyện vặt vả nhưng không được cảm ơn, thương nhân luôn coi trọng lợi ích, Tịch Mạc Thiên anh cũng không phải là nhà từ thiện, vì vậy anh tránh đề tài này:

“Thân thể cha không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là bình phục thôi.”

Ánh mắt Vinh Hồng Thịnh lóe lên:

“Mạc Thiên, con cũng đừng giống bọn họ, dùng những lời này đến an ủi ta, thân thể của mình ta hiểu, tuy nói Phi Loan đã ra đi, nhưng con vẫn là con rể của Vinh thị, hôm nay, ta cũng không giấu nữa, xin con hãy

nể mặt của Phi Loan mà giúp cho cha một lần. Lúc này, mấy hạng mục lớn vừa mới khởi động, mặc dù hiện tại có gọi Phi Lâm trở về, nó cũng kham không nổi, giang sơn ta gây dựng cả đời, cũng không muốn bị hủy trong tay tên hỗn tiểu tử này.”

Nói xong, nhìn luật sư đại diện của Vinh thị - Lâm Bác Vân phất tay một cái, Lâm Bác Vân lập tức lấy ra một phần tài liệu từ cặp hồ sơ đưa cho Tịch Mạc Thiên:

“Tịch tổng, đây là di chúc Vinh tổng mới lập, sau khi ông mất, cổ phần Vinh thị sẽ chia ra làm hai, ngài và Vinh thiếu mỗi người giữ một nửa.”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn bảng hiệu được treo ngay ngắn phía trên, mở khóa kéo, túm nhãn hiệu trong bộ váy so một chút, không khỏi nâng lên một nụ cười thật to, kiểm lời rồi, đối với mấy loại hàng hiệu này, cô vốn rất mù mờ, nhưng nhờ tính chất công việc của Mạch Tử, mưa dầm thấm đất, ít nhiều cũng hiểu, bộ y phục này chính là một trong số đó.

Cô chỉ mặc một lát, cho dù không có hóa đơn cũng có thể trả lại hàng đi! Dù sao nhãn hiệu này cũng đắt tiền muốn chết, chắc hẳn thái độ phục vụ cũng không đến nỗi tệ.

Hạ Tử Khâm ôm túi vào trong ngực, vừa bước qua cửa kính trong suốt, một cô bán hàng đã đến chào đón:

“Tiểu thư cần gì? Nơi này của chúng tôi vừa nhập về mấy bộ trang phục cuối xuân, xin đi bên này.”

Mang nụ cười tiêu chuẩn trên mặt, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, chẳng nhiệt tình cũng chẳng lạnh nhạt, cũng không vì Hạ Tử Khâm một thân quần jean áo thun, mà lộ ra chút nào khinh miệt, rất có tư chất nghề nghiệp.

Trong lòng Hạ Tử Khâm thở phào nhẹ nhõm, lấy quần áo trong túi ra:

“Cái đó, đây là cửa cửa hàng các người sao?”

Cô bán hàng chỉ nhìn thoáng qua, liền khẳng định trả lời:

“Đúng vậy, đây là sản phẩm mới trong quý này, thời trang mùa xuân số lượng có hạn.”

Hạ Tử Khâm cười:

“Váy thì tốt, tôi muốn trả lại hàng.”

Cô bán hàng sững sốt, ngay sau đó khó khăn mở miệng:

“Việc này cần hỏi quản lý, xin cô qua bên kia ngồi chờ một chút.”

Cô bán hàng dẫn Hạ Tử Khâm vào khu nghỉ ngơi, ngồi bên cạnh một cửa sổ sát đất. Nơi này được bố trí theo phong cách Châu Âu. Trên sofa lớn, có một người đàn ông đang ngồi, ánh mắt Hạ Tử Khâm quét qua anh ta, không khỏi sững sờ hạ xuống, tiếp đó bật cười, mình gần đây gặp phải số gì, toàn nhìn thấy trai đẹp, người trước mắt này cũng không kém bao nhiêu.

Ngũ quan tuấn mỹ, quần áo chỉnh tề, đỉnh đặc ngồi ở chỗ đó, hai chân tự tại bắt chéo, ánh mắt không e dè thẳng tắp quan sát cô, nhưng nếu muốn cho Hạ Tử Khâm thẹn thùng e lệ, tuyệt đối là không có khả năng, theo cách nói của Mạch Tử, nha đầu này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều thiếu não.

Hạ Tử Khâm liếc anh ta một cái, “Nhìn tôi làm gì?”

Vinh Phi Lâm kinh ngạc, trong mắt tản ra một tia hứng thú, hài hước chau chau mày:

“Cô không nhìn tôi, làm sao biết tôi nhìn cô?”

Ánh mắt rơi vào bộ váy trong tay cô, giơ tay chạm vào :

“Bộ váy này là của cô?”

Giọng nói mang ý hoài nghi, Hạ Tử Khâm không nghĩ tới người đàn ông này đáng đáp đẹp trai như vậy, nhưng cũng chỉ là một tên có tính ganh tỵ, trực tiếp vạch trở lại:

“Đúng vậy, sao nào?”

Vinh Phi Lâm cười hai tiếng, ánh mắt ở trên người cô nhẹ nhàng chuyển một cái, thân thể đột nhiên tới gần, nhỏ giọng nói:

“Bạn trai tặng?”

Hạ Tử Khâm liếc anh một cái, không có ý định trả lời, người đàn ông này quả thực là ‘gà mẹ’, Vinh Phi Lâm cười thấp hai tiếng, lơ đãng mở miệng:

“Theo tôi được biết, nơi này không chấp nhận trả lại hàng. ”

Ý xấu quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng của Hạ Tử Khâm, tiếp tục nói:

“Chẳng qua là tôi cùng ông chủ của cửa hàng này có chút giao tình, nếu như cô đồng ý lát nữa mời tôi ăn cơm, tôi sẽ giúp cô, thế nào?”

Hạ Tử Khâm hồ nghi liếc anh một cái, quả thật là thật đẹp trai, nhưng mà nhìn có chút không biết điều, Vinh Phi Lâm lấy tay vuốt tóc:

“Thế nào, không tin tôi?”

Hai người đang nói, từ bên kia, một vị đại mỹ nữ hơn ba mươi tuổi chạy tới, hạ thấp người mở miệng:

“Xin chào, tôi là quản lý nơi này, ở đây chúng tôi có nhận trả lại hàng.”

Hạ Tử Khâm không khỏi nghiêng mắt nhìn người đàn ông đối diện một cái, còn chưa kịp vui mừng, liền nghe quản lý mỹ nữ nói tiếp:

“Xin đưa hóa đơn mua hàng, chúng tôi sẽ giúp ngài làm thủ tục hoàn trả.”

Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái:

“Cái đó, hóa đơn mua hàng tôi làm mất rồi, có thể trực tiếp trả lại không?”

Quản lý mỹ nữ lắc đầu một cái:

”Xin lỗi tiểu thư, nếu như không có hóa đơn, chúng tôi không chấp nhận trả hàng .

Hạ Tử Khâm đang ảo não, chợt nghe người đàn ông đối diện lên tiếng:

“Nếu đã xác định là trang phục trong cửa hàng các cô, lại không hề hư hại, vị tiểu thư này nói hóa đơn đã mất, từ uy tín mà suy nghĩ, cũng nên nhận trả hàng đi, để tránh mất hết khách, tổn thất to lớn.”

Quản lý đã gặp nhiều người, liếc mắt liền nhìn ra bộ trang phục này của Hạ Tử Khâm lai lịch bất chính, lại là một cô gái không hiểu biết nhiều, nghĩ trước gây một chút áp lực cho cô, sau đó dùng giá thấp thu hồi lại, chiều này mà thành, sẽ thu được một khoản lợi nhuận to lớn, nào nghĩ tới người luôn luôn không thích can thiệp chuyện bao đồng – Vinh thiếu, lúc này lại chen vào.

Vinh thiếu là khách VIP trong cửa hàng, cô đặc tội không nổi, nếu anh ta muốn quản chuyện này, quản lý liền hiểu, tính toán hôm nay của mình tất yếu thất bại, cô phải giữ thể diện cho anh .

Nghĩ đến đây, quản lý khẽ khom người nói:

“Nếu Vinh thiếu đã mở miệng, thì phá lệ một lần cũng không sao, tiểu thư xin theo tôi qua bên kia làm thủ tục trả hàng.”

Hạ Tử Khâm không nghĩ tới tên đàn ông nhìn giống như côn đồ này lại lợi hại như vậy, chỉ cần nói mấy câu, liền giải quyết xong, không khỏi nháy mắt mấy cái liếc anh thật lâu, mới đi theo quản lý làm thủ tục.

Vinh Phi Lâm không khỏi nở nụ cười, nhưng chỉ chốc lát anh không cười nổi, bởi vì cô gái này vừa cầm được tiền liền xoay người rời đi, căn bản không để ý đến anh, thì ra là một tiểu nha đầu vong ân phụ nghĩa.

Vinh Phi Lâm đứng lên, phía sau, cô bạn gái mới từ phòng thử quần áo đi ra, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng anh, gấp đến độ dậm chân:

“Phi Lâm, Đây! Vinh Phi Lâm, sao anh lại bỏ đi vậy.”

4. Chương 4

Hạ Tử Khâm đang say sưa trong mộng đẹp, đột nhiên bị những tiếng chuông của không ngừng nghỉ đánh thức, cánh tay đưa ra khỏi chăn tìm nửa ngày, mới sờ tới một cái gối ôm lớn liền trực tiếp áp lên đầu, nhưng vẫn không ngăn được những tạp âm không dứt bên tai:

“A”

Hạ Tử Khâm quát to một tiếng, ngồi bật dậy, hai cánh tay ôm đầu vuốt vuốt, lúc này tiếng chuông cửa đã đổi thành tiếng phá cửa, cô nghe thấy tên tiểu tử Vinh Phi Lân kia đang thần nhiên gào thét:

“Hạ Tử Khâm, mở cửa, mở cửa, tôi mua bữa ăn sáng.”

Hạ Tử Khâm không còn hơi sức ngã xuống giường, ôm gối hung hăng cắn một cái, tưởng tượng thành da thịt của người tên Vinh Phi Lân kia, hận đến ngứa răng.

Rốt cuộc vì sao lại bị tên côn đồ Vinh Phi Lân quán lấy, cho tới bây giờ Hạ Tử Khâm cũng không rõ, tiểu tử mặt dày này bám dính lấy cô giống như keo da trâu.

Được Mạch Tử nhà cô dạy dỗ khi ra cửa phải biết tiết kiệm, nên đối với việc Vinh Phi Lân dựa vào chút ơn nhỏ ép cô mời khách, cảm thấy rất khinh thường. Cô trực tiếp mang tên tiểu tử này về nhà “tiếp đãi” một bữa, nào biết hắn lại bị chạm dây ở đâu, từ hôm đó trở đi mỗi ngày đều tới nhà cô báo cáo, sáng sớm tới, nửa đêm mới đi. Điều này đối với người luôn luôn làm việc không theo quy luật đêm ngày như Hạ Tử Khâm mà nói, quả thực là khổ sở lớn nhất từ trước đến nay.

Vò vò mái tóc giống tổ quạ trên đầu, Hạ Tử Khâm tức giận kéo cửa ra:

“Vinh Phi Lân! Anh rảnh rồi quá có phải không, định xem nhà tôi thành phòng làm việc hả ?”

Vinh Phi Lân tà tà dựa vào khung cửa, tay xách theo sữa đậu nành cùng bánh tiêu, thấy hình tượng như bà điên của Hạ Tử Khâm, ngoại trừ lúc đầu có chút giật mình, đến bây giờ tập mãi đã thành thói quen, nhìn chán, lại cảm thấy, mái tóc tổ quạ của nha đầu này, cũng có mấy phần nghệ thuật.

Vinh Phi Lân duỗi ngón tay dài nhọn, kéo kéo vài ngọn tóc nơi đỉnh đầu cô:

“Nên gọi đi, đầu cũng đã ra rồi.”

Hạ Tử Khâm giơ tay lên hất ra, không thèm để ý đến anh, xoay người trực tiếp đi đến nhà vệ sinh kiêm phòng tắm, ầm một tiếng đóng cửa lại, chỉ chốc lát sau, từ bên trong liền truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Vinh Phi Lân không khỏi nhếch nhếch miệng, nha đầu này là “quái thai” đầu tiên anh gặp từ khi lớn đến nay. Ngày đó, lần đầu tiên quen biết, còn cảm thấy bộ dạng cô thanh tú sạch sẽ, đuổi theo bắt cô mời khách, cô cũng rất vui vẻ đồng ý. Khi Vinh Phi Lân đi theo vào gian phòng gần giống như ổ chó này, không biết tiểu nha đầu lòi ra từ đâu ra hai gối mì ăn liền để ở trước mắt anh, châm nước nóng, cắn đũa nói:

“Ăn đi”

Lúc ấy, Vinh Phi Lân chỉ cảm thấy trước mắt có một hàng quạ đen oác oác bay qua. Kỳ quái hơn là, khi nhìn thấy cô không chút hình tượng, giống như quỷ chết đói xỉ xụp ăn mì, anh cũng học theo ăn sạch sẽ, xong rồi còn cảm thấy mì ăn liền cũng ngon, so với tổ yến, bào ngư cũng không kém chút nào.

Hơn nữa nha đầu này còn rất thú vị, không chút khách khí hô to gọi nhỏ với anh. Điều này khiến Vinh Phi Lân cảm thấy cô thật đáng yêu, ở một chỗ với cô, cả người cũng nhẹ nhàng, thoải mái. Vì vậy, không phải Vinh Phi Lân cố tình muốn quán cô, mà là bị tính cách đặc biệt của nha đầu này hấp dẫn.

Giống như hiện tại, để một người đàn ông như anh vào cửa, liền xoay người đi tắm, sau đó mặc một bộ quần áo rộng thùng thình ở nhà ra ngoài, dùng một chiếc khăn lông lớn bao lấy tóc, cứ như vậy ngồi vào bàn, hút một hộp sữa đậu nành, cắn một miếng bánh tiêu, ăn ngon lành.

Nói thật, đối với Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lâm đột nhiên sinh ra một cảm giác thỏa mãn như nuôi sủng vật, hơn nữa làm bạn với nha đầu rồi, anh mới biết cô nàng này sống dựa vào việc viết tiểu thuyết trên mạng internet, những người như vậy chỉ cần trong nhà còn thức ăn, thì tuyệt đối sẽ không ra cửa.

Mỗi ngày chỉ cần lấp đầy bụng liền đâm đầu vào máy vi tính, khua khua gõ gõ, có lúc, còn cau mày, cổ sức nhéo tóc của mình, rồi rầm khỗ sở, nhiều lần Vinh Phi Lâm nhìn thấy cũng chịu không nổi.

Vinh Phi Lâm đâm ống hút vào một ly sữa đậu nành khác rồi đẩy qua:

“Ngày hôm qua thế nào? Thuận lợi không?”

Trong phút chốc, Hạ Tử Khâm giống như một quả bóng cao xu xì hơi, xẹt một tiếng, đem số bánh tiêu còn lại nhét hết vào trong miệng, phồng má, quan sát Vinh Phi Lâm ba vòng từ trên xuống dưới rồi mở miệng:

“Vinh Phi Lâm, anh nói thật cho tôi biết, ngày ngày chạy tới đây tìm tôi, rốt cuộc là có mục đích gì?”

Nuốt miếng bánh tiêu trong miệng xuống, đếm trên đầu ngón tay nói:

“Đầu tiên, ngàn vạn lần đừng bảo là anh xem trọng tôi, tôi tự hiểu mình rất rõ, tiếp theo, nhà tôi không có bất động sản, tiền gửi ngân hàng nhiều lắm là bốn con số, tôi nghĩ Vinh thiếu còn không đến mức để mất đến mấy ngàn khối này, như vậy tổng hợp lại, chỉ còn sót lại lí do cuối cùng, anh rất nhàm chán, nên muốn kiếm niềm vui từ một người thú vị như tôi”

Vinh Phi Lâm cười thấp hai tiếng, đưa tay vỗ vỗ cái gót trơn bóng của cô:

“Bingo, từ khi biết cô đến bây giờ, hôm nay là thông minh nhất, đáng khen ngợi, có cần tôi cho nụ hôn đầu của soái ca làm phần thưởng không?”

“Phốc.”

Hớp sữa Hạ Tử Khâm vừa uống phun hết ra ngoài, nếu không phải Vinh Phi Lâm nhanh nhẹn, đã trực tiếp bị sữa đậu nành rửa mặt rồi, cô quăng cho anh một ánh mắt xem thường thật to:

“Nụ hôn đầu? Tôi nghĩ trình tiết xử nam của anh đã đánh mất từ tám trăm năm trước, qua không biết bao nhiêu tay phụ nữ rồi, thật ghê tởm”

Ánh mắt hài hước của Vinh Phi Lâm chợt lóe, thân thể sáp lại, nhìn cô chằm chằm:

“Vậy còn cô? Nụ hôn đầu? Đêm đầu? Là người đàn ông đã tặng bộ váy kia cho cô?”

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên, đẩy anh:

“Tránh ra, không được phiền tôi, để tôi suy nghĩ cho đoạn văn mới, tôi cảm thấy hình như linh cảm của mình sắp khô kiệt rồi a.”

Vừa muốn ngồi xuống bàn máy vi tính, liền bị Vinh Phi Lâm kéo lại:

“Cứ mãi ở trong nhà ngây ngô, sao có thể nảy sinh linh cảm gì được? Đi, chúng ta ra ngoài dạo, tôi bảo đảm sau khi cô trở lại, ý văn sẽ tuôn ra”

Vinh Phi Lâm đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, không khỏi lắc đầu thở dài, người phụ nữ này thật nhếch nhác đến hết có thuốc chữa, toàn là áo T-Shirt cùng quần jean, không có bất kì một loại nào khác, túm lấy một cái quần jean màu xanh dương lưng thấp cùng một cái áo T-Shirt màu trắng, nhét vào trong ngực cô, đẩy cô xoay người:

“Mau, thay quần áo.”

Cô gái Hạ Tử Khâm này, về cơ bản có chút quá hiền hoà, nhưng tổng kết lại, vẫn không thấy có chỗ nào giống phụ nữ, nhiều lúc Mạch Tử cũng hận không thể mở đầu của cô ra xem một chút, rốt cuộc bên trong chứa thứ gì, mà lại ngu ngốc đến không thể nói nổi như thế.

Đứng ở cửa Khu vui chơi thiếu nhi, Hạ Tử Khâm có chút khó tin, há to mồm, nghiêng đầu liếc sang Vinh Phi Lâm:

“Đây chính là nơi mà anh nói muốn dẫn tôi đi tìm linh cảm, Vinh Phi Lân, anh rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Vinh Phi Lân cười cười, giơ tay lên nhéo mặt cô:

“Bây giờ, chỗ này là nơi người lớn nên đến rồi, đi thôi! Chơi rất vui”

Hạ Tử Khâm là một cô nhi, mặc dù tuổi thơ cần cỗi, nhưng một chút cũng không cô đơn, cô cảm thấy là cô nhi chưa chắc đã có gì không tốt, cô có mẹ viện trưởng cùng người chị em thân thiết Mạch Tử, tốt hơn nhiều lần so với cha mẹ ruột đã vứt bỏ cô, chỉ là ở nơi đó chỉ có cô cùng Mạch Tử chơi đùa mà thôi.

Lúc ấy, mặc dù Cô Nhi Viện nằm ở khu vực ngoại ô, nhưng ở gần cũng có một công viên nhỏ, bên trong có cầu trượt cùng các loại đu dây đơn giản, cô và Mạch Tử thường trốn học ra ngoài, chơi đến trời tối mới về.

Đó là lần đầu tiên mẹ viện trưởng tức giận, cũng là lần đầu tiên cô và Mạch Tử bị phạt. Nhưng đến thứ bảy, mẹ viện trưởng liền dẫn cô và Mạch Tử đi đến khu vui chơi lớn nhất trong thành phố chơi suốt cả một ngày, vì vậy cho tới hôm nay kí ức ấy vẫn khắc sâu vào đầu cô.

Nhưng theo ấn tượng, khu vui chơi đó lại không giống với nơi này. Hạ Tử Khâm cảm giác mình giống như lão Lưu vào thăm quan đại viện, bị Vinh Phi Lân lôi kéo, từ bên này chơi đến bên kia, cuối cùng lúc tham gia trò thám hiểm hẻm núi, Hạ Tử Khâm đã như bạch tuộc, gắt gao ôm chặt Vinh Phi Lân thét chói tai, sau khi xuống, cô vẫn cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Vinh Phi Lân đỏ khóc đỏ cười, gõ gõ cái trán của cô:

“Cô thật vô dụng! Đây thì coi là gì chứ, đợi khi nào có cơ hội, tôi dẫn cô đi thám hiểm khe núi chân chính, so với cái này còn kích thích hơn cả trăm lần”

“Thôi đi!”

Hạ Tử Khâm không còn hơi sức, trừng mắt liếc anh một cái:

“Tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa!”

Vinh Phi Lân cười kéo cô:

“Đi, chúng ta đi ăn cơm, tiêu hao nhiều thể lực như vậy, cũng sắp chết đói rồi.”

Hai người đi vào một quán mì sợi, mỗi người ăn một tô mì thịt thật to. Lúc ra ngoài, Hạ Tử Khâm đi vài bước, mới phát hiện Vinh Phi Lân không theo kịp, cô trở về, thì thấy anh đứng ở bên cạnh một sạp báo nhỏ, đang đọc tin tức, vẻ mặt quỵ dị.

Hạ Tử Khâm ghé đầu qua, không khỏi sợ hết hồn, trang đầu là một tấm hình thật lớn chiếm hơn nửa trang báo, hiển nhiên góc chụp không phải rất tốt, nhưng cũng xem như rõ ràng.

Tấm ảnh chụp nghiêng một người ông đang đi ra từ sân bay, nửa bên mặt ẩn trong bóng tối, hình dáng cao lớn, bước chân kiên định, ngũ quan rất sâu, từ nửa còn lại có thể nhìn thấy, hàng lông mày thô đen, mi tâm khê nhú như thói quen, mắt híp lại, có chút dài hẹp, lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, khiến cho những đường cong cùng góc cạnh càng thêm rõ nét.

Mặc dù khuôn mặt người đàn ông này không lộ ra hoàn toàn, nhưng loại khí phách cường thế đang tỏa ra kia vẫn có thể được bộc lộ dễ dàng trên giấy. Phía trên có mấy chữ đậm thật to:

“Ông trùm bất động sản, chủ tịch Tịch thị, Tịch Mạc Thiên, lần sân sang lĩnh vực truyền thông, tạm giữ chức vụ tổng giám đốc Vinh thị, lần hợp tác quy mô này, sẽ mang đến cho giới truyền thông những biến hóa như thế nào, chúng ta hãy chờ xem.”

Phía dưới còn có bản giới thiệu chi tiết của vị Tịch tổng này, Hạ Tử Khâm chỉ mới liếc qua mấy hàng, mồ hôi lạnh liền chảy xuống, mặc dù đêm đó uống say mềm, nhưng chỉ cần nhìn một cái cô cũng vẫn nhận ra, trong hình chính là người đàn ông đêm đó, còn nữa, Tịch tổng? Ách! Hạ Tử Khâm khê rên rỉ hai tiếng.

Nhưng người đàn ông như vậy, có cần thiết cùng một người phụ nữ xa lạ còn say đến hồ đồ lên giường không, hơn nữa, Hạ Tử Khâm chợt nhớ tới, hình như đêm đó là mình chủ động lôi kéo anh a.

Sau khi bình tĩnh lại, cô cảm thấy chút lo ngại của mình hình như là dư thừa, chỉ là tình một đêm thôi, nhân lúc vui vẻ mà làm, xong việc thì đường ai nấy đi, xã hội ngày nay, đây cũng chỉ là chuyện bình thường! Dù sao thì người đàn ông kia bỏ ra tiền bạc, cô bỏ ra trinh tiết, cũng có thể xem như là một giao dịch công bằng.

Hơn nữa, toàn bộ số tiền kia cô đã gửi về Cô Nhi Viện, cho nên, bây giờ có nói gì cũng đã muộn, Hạ Tử Khâm đang lẫn tẩn thập thối, thì bắt chợt Vinh Phi Lâm vỗ vỗ đầu cô:

“Cô tự về nhà đi, tôi có việc gấp, đi trước, đừng quên ăn cơm đó”

“Này! Vinh Phi Lâm. . . .”

Cô chỉ kịp nhìn thấy lưng của anh, nhưng thoáng chốc bóng lưng ấy cũng biến mất trong dòng người nhộn nhịp.

5. Chương 5

Lúc Tịch Mặc Thiên đi ra khỏi tòa cao ốc của Vinh thị, phố xá đã lên đèn, anh ngồi lên xe, giơ tay lên siết chặt mi tâm:

“Hội nghị ngày mai đã thông báo xuống dưới chưa?”

Tiểu Dương vội vàng trả lời:

“Vâng, đã thông báo cho tất cả quản lý ở các lầu, ngày mai họp trên tầng cao nhất”

Nói xong, dừng một chút, hơi chần chờ mở lời:

“Tịch tổng, ngài thật muốn miễn trừ chức vụ của mấy người kia ư? Dù sao Vinh thị cũng không giống với Tịch thị của chúng ta, những lão thần kia đều đã từng đi theo Vinh lão gia mở rộng sự nghiệp, cũng có chút tư cách cùng địa vị, ngài vừa nhận chức liền động đến bọn họ, sợ rằng không ổn.”

Trong đôi mắt của Tịch Mặc Thiên chợt lóe lên một tia sáng lạnh:

“Tư cách? Công ty cần năng lực cùng lợi ích, chứ không phải thứ gọi là tư cách này, toàn bộ tài liệu Vinh thị tôi đã xem xét rất kỹ, từ ngoài nhìn vào thấy có vẻ vinh quang, nhưng trên thực tế, lợi nhuận chân chính hàng năm lại cực kỳ bé nhỏ, nếu cha vợ đã đem Vinh thị giao cho tôi xử lý, nên biết phong cách làm việc của tôi, Vinh thị không phải là một tổ chức từ thiện, không nuôi những nhân viên chỉ biết ăn không biết làm.”

Ánh mắt anh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhấc tay:

“Dừng xe”

Lão Lưu vững vàng đỗ xe lại, Tịch Mặc Thiên bước xuống. Ven đường, những cánh hoa anh đào bay phất phới trong làn gió đêm dịu nhẹ, khiến Tịch Mặc Thiên vô tình nhớ lại tiểu mèo say đêm đó, cô quẩn lấy anh trong hơi men, còn có thân thể mềm mại trẻ trung run rẩy, cũng giống như cánh hoa anh đào này, nở rộ trong lòng anh, chỉ là một đêm tình thoáng qua, nhưng khiến anh vương vấn đến bây giờ.

Tịch Mặc Thiên kinh ngạc, chẳng lẽ là vì gần đây không tìm phụ nữ, nên dục vọng chưa được giải tỏa, có lẽ qua giai đoạn này, nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới được.

Xe rẽ vào khu tư nhân, cửa điện tử của biệt thự vừa mở ra, Tịch Mặc Thiên liền nhìn thấy Vinh Phi Lâm đang đứng tựa vào cột đèn trước nhà, mày hơi nhíu lại, cửa sổ xe hạ xuống, Tịch Mặc Thiên quan sát anh từ trên xuống dưới đến mấy lần:

“Cậu thật đúng là khách quý, lên xe đi”

Tịch Mặc Thiên rót ra hai ly rượu từ quầy bar, một ly đưa cho vị khách đang ngồi trên ghế sa lon - Vinh Phi Lâm, thanh âm mang theo mấy phần hài hước:

“Thế nào, sao gần đây lại thành thật như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu đã chạy đến cái góc nào rồi chứ. Ông cụ có nói, chờ cậu trở về liền cắt đứt chân cậu, tránh cho đến cả cái bóng dáng cũng không thấy.”

Ánh mắt Vinh Phi Lân liếc qua phòng khách vắng lặng, khẽ lắc đầu một cái, nơi này mặc dù xa hoa như cung điện, nhưng lại không hề có một chút *nhân khí, mỗi lần tới đều cảm thấy lạnh lẽo giống như hầm băng, chắc cũng chỉ có mình Tịch Mạc Thiên mới sống được ở đây. Đối với người anh rể này, trong lòng Vinh Phi Lân luôn rất bội phục, so với Tịch Mạc Thiên, anh chỉ là quần áo mà thôi.

(*nhân khí: hơi thở của con người, cảm giác ấm áp)

Vinh Phi Lân luôn hiểu rõ bản thân, anh căn bản không có khiếu kinh doanh, cho dù bị lão gia tử nhà mình giải về, cũng chẳng thể làm được gì, anh không có năng lực, lại càng không có dã tâm như anh rể, vì vậy nên an phận làm Vinh thiếu là tốt rồi.

Tịch Mạc Thiên quan sát anh:

“Sao vậy? Gần đây lại có cuộc diễm ngộ nào rồi à?”

“Diễm ngộ?”

Theo bản năng, trong đầu Vinh Phi Lân liền xẹt qua hình ảnh của Hạ Tử Khâm, mái đầu tổ quạ, dáng vẻ khi thở dài, một bộ dạng lôi thôi lếch thếch, không khỏi cười ra tiếng, mang theo mấy phần nghiêm túc mở miệng:

“Cũng không thể coi là diễm ngộ! Chỉ là có một cô nàng thú vị mà thôi.”

Tịch Mạc Thiên chau mày:

“Thế nào, thật không định trở về Vinh thị sao? Thân thể của cha càng ngày càng kém, cậu là con trai độc nhất của Vinh gia, sớm muộn gì cũng phải tiếp nhận cơ nghiệp, đây là trách nhiệm mà cậu không thể trốn tránh, suy nghĩ cho kỹ rồi tới giúp tôi một tay đi!”

“Ai nói không thể trốn tránh, ngoại trừ đứa con độc nhất là tôi, Vinh gia không phải vẫn còn người con rể như anh ư? Anh thích kiếm tiền, tôi thích tiêu tiền, hai ta vừa đúng mỗi người một việc.”

Tịch Mạc Thiên không khỏi lắc đầu, bật cười:

“Nói đi, hôm nay cậu tới tìm tôi có chuyện gì? Là cha đóng băng thẻ tín dụng của cậu, hay đã gây ra phiền toái, nên cần anh rể ra mặt giúp cậu giải quyết.”

Vinh Phi Lân nhin không được bật cười:

“Vốn tự tôi còn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nghe anh rể nói như thế, tôi thật đúng là một tên cậu ấm nhàn rỗi rồi, nhìn thái độ của anh rể, tôi biết ngay thân thể lão gia tử nhà chúng tôi không có việc gì. ”

Trả lại ly rượu trong tay cho Tịch Mạc Thiên:

“Tôi đi trước”

Bước chân vừa đến cửa lớn, chợt nhớ tới một chuyện, liền xoay người trở lại cầm lấy quả táo trên đĩa trái cây trong bàn, tung hứng một vòng rồi đưa lên miệng cắn:

“Anh rể, tôi có một người bạn viết tiểu thuyết, thấy bản thảo cũng không tệ, nên tôi đã gửi đến hộp thư của anh rồi, anh xem một chút coi thử có giúp được gì hay không.”

Tịch Mạc Thiên sững sốt, tiếp đó nở nụ cười:

“Cô bạn gái nhỏ cậu mới kết giao? Thế nào? Gần đây thay đổi khẩu vị sao?”

Vinh Phi Lân gãi gãi đầu:

“Tóm lại anh rể giúp một tay đi! Nhà đầu kia viết rất tốt, chỉ thiếu cơ hội phát triển thôi, chuyện này cũng không vi phạm nguyên tắc làm việc của anh mà.”

Nói xong, phất tay một cái, biến mất sau cánh cửa.

Tịch Mạc Thiên tắm xong, mặc áo choàng ngồi ở thư phòng, vừa mới mở máy tính liền nhớ tới lời nói của Phi Lân, vào hộp thư của mình, quả nhiên có một bản thảo trong đó, vừa click chuột, anh không khỏi hơi

sững sờ với tác phẩm có tên là Tình yêu đúng lúc này, nhưng làm Tịch Mặc Thiên sững sờ không phải tựa đề, mà là bút danh với bốn chữ “Thanh Thanh Tử Khâm” trên đó .

Điều này khiến Tịch Mặc Thiên không thể không nhớ tới tiểu mèo say kia, lúc đầu , khi cầm thẻ căn cước của cô anh cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng lại không nghĩ tới cô có một cái tên đầy thi vị như vậy, Thanh Thanh Tử Khâm,* du du tôi tâm, danh tự này vừa được thốt lên, giống như mang theo cả một cỗ cảm xúc triền miên cùng thương nhớ.

(*dễ dàng dặc lòng ta, mình để nguyên Hán Việt cho nó có chút ý thơ, mấy bạn hiểu cho nha!!!)

Tịch Mặc Thiên kéo chuột, tờ cuối cùng có tư liệu chi tiết của tác giả, khi nhìn thấy tên thật bên cạnh là Hạ Tử Khâm, nháy mắt, một cỗ tức giận cùng ghen tuông xông thẳng vào lòng anh.

Trong ấn tượng, tiểu mèo say kia không hề có tâm cơ sâu như vậy, nhưng tiểu mèo say không chút tâm cơ này, sau khi cùng anh lên giường, xoay người một cái liền quyến rũ đại thiếu gia Vinh thị. Nhớ tới việc cô vui vẻ nhận số tiền cùng bộ quần áo kia, Tịch Mặc Thiên lại cảm thấy tất cả mọi chuyện là điều đương nhiên, chỉ không nghĩ tới tiểu mèo say kia lại cao tay như vậy, hay chỉ là hai người phụ nữ có tên họ giống nhau mà thôi?

Ánh mắt lạnh lùng của Tịch Mặc Thiên rơi vào thẻ căn cước phía dưới, nhìn qua từng chữ số, cuối cùng, một tia hy vọng xa vời cũng biến mất, thân thể ngã ra lưng ghế dựa phía sau, muốn bình ổn lại xao động cùng tức giận trong lòng, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, cầm điện thoại bên cạnh lên, đẩy cửa bước ra ngoài:

“Tiểu Dương, tìm bản tư liệu chi tiết của Hạ Tử Khâm, ngày mai đưa cho tôi, nhớ, tôi muốn một bản chi tiết.”

Để điện thoại xuống, ánh mắt mang theo lệ khí rơi vào ba chữ Hạ Tử Khâm:

“Nên xử trí cô như thế nào đây, hả? Tiểu mèo say to gan.”

Hạ Tử Khâm tắm xong liền đi ra ngoài, không tự chủ được rung mình một cái, nghiêng đầu phát hiện cửa sổ quên đóng, từng trận gió đêm chui vào trong nhà, mang theo vài khối không khí lạnh lẽo, vừa đi qua đóng cửa sổ, liền nghe thấy khóa cửa nhẹ nhàng vang lên một tiếng, Hạ Tử Khâm sợ hết hồn, nghiêng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ quả quýt treo trên tường, kim chỉ giờ chỉ mười một giờ, chẳng lẽ là ăn trộm?

Trong đầu Hạ Tử Khâm nhanh chóng xẹt qua hình ảnh trộm vào nhà, giết người phân thân, hiếp trước giết sau, giết trước hiếp sau, đợi. càng nghĩ càng sợ, liền vọt vào phòng bếp, tiện tay cầm lên một cái chảo chạy ra ngoài, giơ lên cao, đứng sau cửa, cửa vừa bị đẩy ra, cô liền nhanh chóng đập xuống:

“Ai u! Đầu của tôi, Hạ Tử Khâm, cậu muốn chết hả! Sao lại đập mình.”

Đây rõ ràng là thanh âm của Mạch Tử.

Hạ Tử Khâm cầm một quả trứng gà nóng, cẩn thận chườm lên phần sưng đỏ trên trán của Mạch Tử:

“Á Cậu chậm một chút á! Đau, ai u! Đau quá! Tử Khâm cậu thiếu não à, ăn trộm còn cần chìa khóa mở cửa sao? Người có chìa khóa trừ cậu cùng mình còn có ai khác nữa chứ!”

Mạch Tử hận , đẩy tay của cô ra, gõ một cái vào đầu cô:

“Cả ngày, trong đầu cậu toàn nghĩ những thứ gì vậy hả ? Có phải viết tiểu thuyết viết đến ngu luôn rồi không?”

Hạ Tử Khâm đem trứng gà bẻ ra, một nửa đưa cho Mạch Tử, một nửa trực tiếp nhét vào trong miệng, phồng má, chột dạ nháy mắt mấy cái, a a ô ô phản bác:

“Không phải cậu nói là ngày mai sao? Ai biết nửa đêm cậu lại về chứ! ”

Mạch Tử đem trứng gà trong miệng nuốt xuống, híp mắt quan sát Hạ Tử Khâm hơn nửa ngày:

“Hạ Tử Khâm, mình cảm giác cậu có chỗ nào không đúng, thành thật khai báo, có phải để cho tên tiểu tử Chu Hàng kia “đắc thủ” rồi không?”

Hạ Tử Khâm buồn bã, tiếp đó khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên một mảnh hồng nhàn nhạt:

“Mạch Tử, Chu Hàng kết hôn, cô dâu là Triệu Giai kỳ”

“Cái gì?”

Mạch Tử đứng lên:

“Anh ta kết hôn, vậy còn cậu, không phải hai người cũng đã kết giao 4 năm rồi sao? Con bà nó, mình đã nói người phụ nữ đề tiện Triệu Giai kỳ kia không có lòng tốt gì mà, cứ luôn tìm cách tiếp cận Chu Hàng. Không được, đi, chị đây mang cậu đi tìm hấn, nhìn xem mình đánh chết cái đôi gian phu dâm phụ này thế nào.”

Nói xong, nổi giận đùng đùng túm lấy Hạ Tử Khâm, Hạ Tử Khâm dè tay cô lại:

“Mạch Tử, mình cùng Chu Hàng đã không còn gì nữa rồi, mình không muốn gặp lại anh ta.”

Hồ Mạch nhìn cô một lúc lâu, giang hai cánh tay ôm cô thật chặt:

“Nha đầu ngốc, được rồi, mình không đi tìm anh ta, trước khi kết hôn nhìn thấu mặt của hấn còn tốt hơn sau khi kết hôn nhiều, nguyên rửa đôi gian phu dâm phụ này không được chết tử tế, sanh con không có”

“Phốc.”

Hạ Tử Khâm bật cười:

“Mạch Tử cậu thật ác độc nha!”

Hồ Mạch gõ gõ lưng của cô:

“Như vậy là còn tiện nghi cho bọn họ đấy.”

“Mạch Tử, có cậu thật tốt”

Hồ Mạch thô lỗ đẩy cô ra:

“Được rồi, đừng có nịnh mình nữa, bộ dạng này của cậu chỉ có tác dụng với mẹ viện trưởng thôi.”

Từ nhỏ, cơ thể và đầu óc của Hạ Tử Khâm đã không tốt, khi còn bé cả người gầy chỉ còn da bọc xương, đáng thương vô cùng. Hồ Mạch và Hạ Tử Khâm cùng vào Cô Nhi Viện một lúc, vì vậy quan hệ của hai người rất tốt, Hồ Mạch chăm sóc Hạ Tử Khâm từ việc uống thuốc, ăn cơm, đi học, như một thói quen. Tình cảm còn thân thiết hơn chị em ruột.

Sau này hai người đều tốt nghiệp đại học nhưng vẫn không muốn tách ra, ở thành phố thuê một ngôi nhà nhỏ sống cùng với nhau, công việc của Hồ Mạch tương đối đặc biệt, làm tuyên truyền ở công ty điện ảnh và truyền hình. Mặc dù rất vất vả, phải thường xuyên chạy từ trời nam đến biển bắc, nhưng cũng may tiền lương không thấp, nếu không, trông cậy vào số tiền nhuận bút lúc có lúc không kia của Hạ Tử Khâm, hai người đã sớm chết đói.

Hơn nữa ở trong lòng Hồ Mạch, Hạ Tử Khâm chính là một người phụ nữ ngu ngốc nhất trên thế giới, vì vậy cho dù cô và Chu Hàng đã yêu nhau bốn năm, Hồ Mạch vẫn luôn dùng bộ dạng của một bà mẹ dặn đi dặn lại cô, không thể để cho Chu Hàng được như ý.

Vì việc này, Chu Hàng chưa từng cho Hồ Tử một sắc mặt tốt, nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy thật may mắn vì mình đã dự phòng trước, Hồ Mạch nào biết, sau khi Hạ Tử Khâm cắt đứt với Chu Hàng, xoay người liền chọc tới Tịch Mặc Thiên. Cho nên mẹ viện trưởng từng nói Hạ Tử Khâm là một ngôi sao tai họa, lời này quả thật là không sai.

6. Chương 6

“Tịch Mặc Thiên, lúc ông đây cùng cha vợ người tranh đấu giành thiên hạ, tên tiểu tử người chỉ mới mặc tã, người muốn ông rút lui ông liền phải rút lui sao, không có cửa đâu.”

Tịch Mạc Thiên cau mày, để bút xuống, tiểu Dương vội vàng xoay người muốn đi ra xử lý, Tịch Mạc Thiên liền khoát tay:

“Cho ông ta vào.”

Hàn Trung Khôn tức giận đi tới, bảo vệ sợ hãi chức vị cùng uy tín lúc trước của ông ta nên cũng không dám ngăn cản, để ông ta bước thẳng đến lầu 30 .

Hàn Trung Khôn là nhân viên của Vinh Hồng Thịnh, đúng như lời ông ta nói, năm đó đã cùng với Vinh lão gây dựng giang sơn Vinh thị, nhưng khi công thần thành sâu mọt, nhất định phải thẳng tay diệt trừ, nếu không hậu quả khôn lường. Cha đưa Vinh thị vào tay mình, cũng có nguyên nhân của nó, vai phản diện này, vô luận thế nào anh cũng phải đóng thôi.

Hàn Trung khôn ném lệnh điều động trong tay xuống trước mặt Tịch Mạc Thiên:

“Tịch Mạc Thiên, người có ý gì, điều lão tử đến chi nhánh ZNV’, việc này không phải là muốn cho lão tử ”mang giấy chặt” ư, lệnh điều động này tôi không chấp nhận”

Mắt Tịch Mạc Thiên chợt lóe qua một tia sáng lạnh, anh chau mày:

“Không chấp nhận cũng được, tôi thấy năm nay tuổi tác của Hàn lão cũng đã không còn nhỏ, về nhà ngâm kẹo chơi với cháu, hưởng phúc của con cái, có lẽ thỏa đáng hơn.”

“Tịch Mạc Thiên, người.”

Hàn Trung khôn tức đến mặt đỏ bừng, Tịch Mạc Thiên rút ra một tập tài liệu từ ngăn kéo bên cạnh, ném lên bàn:

“Hoặc là Hàn lão muốn phun ra hết những thứ này?”

Hàn Trung Khôn cầm tài liệu, mở ra, chỉ nhìn lướt qua, khuôn mặt già nua liền trắng bệch, hung hăng khề cần rằng:

“Tịch Mạc Thiên người điên rồi, ông đây nhận thua.”

Nói xong, xoay người chạy ra ngoài, đi tới cửa đột nhiên nói một câu:

“Cha vợ người giỏi nhất là chiêu mượn dao giết người này, Tịch Mạc Thiên, ông đây chờ xem kết quả của người được gọi là con rể Vinh thị như người.”

Tịch Mạc Thiên không ngắt đầu, phân phó cho tiểu Dương:

“Xa thải toàn bộ bảo vệ phụ trách lầu 30 hôm nay.”

“Vâng”

Tiểu Dương đáp một tiếng, đưa một phần tài liệu khác trong tay tới:

“Đây là tư liệu về Hạ tiểu thư.”

Tịch Mạc Thiên hơi nhướng mày, mở ra nhìn sơ qua một chút:

“Cô Nhi Viện Thánh Tâm? Sao tôi cảm thấy tên này có chút quen thuộc?”

Tiểu Dương vội vàng nói:

“Năm ngoái, Tịch thị chúng ta mua một mảnh đất vùng ngoại thành, định xây dựng một bệnh viện đa khoa, phát động di dời lâu như vậy, những hộ khác đều đi hết, chỉ còn có Cô Nhi Viện này là không dễ giải quyết. Sau khi phá bỏ, phần bồi thường chúng ta đưa không đủ để xây dựng một cô nhi viện mới, vì vậy đôi bên vẫn giằng co tới bây giờ, người của chúng ta đã đến nói mấy lần, nhưng đều bị viện trưởng đuổi ra ngoài, Hạ tiểu thư cũng là một trong những cô nhi được thu dưỡng, còn.”

Tiểu Dương nói đến chỗ này, hơi chần chờ, Tịch Mạc Thiên ngắt đầu, quét mắt nhìn anh một cái, tiểu Dương mới tiếp tục nói:

“Mười vạn ngài cho Hạ tiểu thư, cô ấy đều ẩn danh chuyển đến cô nhi viện Thánh Tâm, bởi vì chuyển trực tiếp từ tài khoản của ngài, cho nên chỗ đến rất rõ ràng.”

Tịch Mặc Thiên khẽ gật đầu, phía sau là tư liệu sơ lược của Hồ Mạch, tiểu Dương tiếp tục giải thích:

“Vị Hồ Mạch tiểu thư này là bạn tốt lớn lên từ nhỏ ở cô nhi viện của Hạ tiểu thư, bây giờ hai người vẫn ở chung, cô ấy đang làm tuyên truyền ở công ty truyền thông thuộc Vinh thị.”

Tư liệu cuối cùng là của một người đàn ông cũng có thể xem như tuần tú, tiểu Dương hơi dò xét nhìn Tịch tổng một cái:

“Đây là bạn trai trước của Hạ tiểu thư.”

Nhạy cảm phát hiện không khí có chút lạnh lẽo, tiểu Dương nhanh chóng giải thích:

“Mấy ngày trước đã cưới một phụ nữ khác, cũng là bạn thời đại học của họ”

Tịch Mặc Thiên nhớ tới đêm đó, tiểu mèo say luôn miệng nói : đàn ông không phải là thứ tốt lành gì, ắt hẳn đây chính là nguyên nhân.

Anh đóng tài liệu lại:

“Phi Lâm quen biết cô ấy như thế nào?”

Tiểu Dương lắc đầu một cái:

“Điều này tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, hai người căn bản không cùng đường, lẽ ra không thể gặp nhau mới phải.”

Ngón tay thon dài của Tịch Mặc Thiên gõ gõ lên mặt bàn:

“Cậu đi sắp xếp, để ngày mai cô ấy đến đây gặp tôi, nói là bàn về việc xuất bản tiểu thuyết.”

Thời điểm Hạ Tử Khâm nhận được điện thoại, vui mừng đến phát điên, căn bản nghe không ra thanh âm của trợ lý Dương. Để điện thoại xuống, mới nhớ tới bên kia chỉ nói địa chỉ, chứ không cho biết tên của nhà xuất bản, mình đầu quân cho chỗ nào, chính cô cũng không biết. Nhưng quản nhiều làm gì, dù sao xuất bản rồi, coi như đã tiến được một bước dài trên con đường đến với thành công, đây là chuyện trong mơ cô cũng không dám nghĩ.

Hạ Tử Khâm vui mừng hươ tay múa chân nửa ngày, mới phát hiện trong nhà an tĩnh đến lạ lùng, Mạch Tử đâu? Cô nhìn thấy một tờ giấy được kẹp dưới khay trà, mở ra, phía trên là dòng chữ do Mạch Tử viết:

“Heo ham ngủ, công ty có chuyện, mình phải đi làm, lần này chắc khoảng một tháng là có thể trở lại, cậu nhớ ăn cơm thật ngon, đừng dùng mỳ ăn liền nữa, ít thức đêm, thấy tim không thoải mái, nhớ đến gặp bác sĩ —— Mạch Tử.”

Hạ Tử Khâm chu miệng, tim của cô từ khi còn bé đã không được tốt, nhưng bác sĩ cũng đã bảo, lớn lên, sẽ từ từ có chuyển biến, nghiêm túc mà nói, cô cũng không phải là một người bị bệnh bẩm sinh, những năm này chưa từng phát bệnh. Dù ngày đó, đi chơi mấy trò kích thích cùng Vinh Phi Lâm, cô cũng không sao cả, nhưng Mạch Tử cùng mẹ viện trưởng luôn thích cầu nhàu cô, từ nhỏ đến lớn cũng đã thành thói quen.

Để tờ giấy Mạch Tử viết xuống bàn, Hạ Tử Khâm cầm địa chỉ công ty xuất bản, mắt đảo ba lượt, bắt đầu tính toán bằng đầu ngón tay, có thể nhận được bao nhiêu tiền, nếu có nhiều độc giả, sau này, có khi cô cũng trở thành là một tác giả chân chính cũng chưa biết chừng.

Mỗi lần đi qua hiệu sách, thấy cảnh tượng những độc giả xếp hàng dài tìm tác giả ký tên bán sách, Hạ Tử Khâm hâm mộ vô cùng, đã từng ảo tưởng qua vô số lần, có một ngày mình cũng sẽ ngồi ở chỗ đó. Bây giờ cô đã phẳng phát thấy được tia sáng của rạng đông.

Cho dù có suy nghĩ đến vạn lần, Hạ Tử Khâm cũng không ngờ được sẽ thấy cảnh tượng như vậy. Trước mắt cô là tòa nhà chọc trời thẳng tắp đâm lên tận mây, những tấm kính thủy tinh viền ngoài, dưới ánh mặt

trời chiếu xạ ra từng chùm sáng rực rỡ, bốn chữ ‘Tập đoàn Vinh thị’ thật to được khắc phía trên tòa cao ốc hiển lộ khí thế bức người.

Hạ Tử Khâm là một trạch nữ điển hình, gần như tách rời với thế giới bên ngoài nhưng bởi vì Mạch Tử cùng Chu Hàng, đối với Vinh thị cô vẫn có chút hiểu biết. Đây là một tập đoàn có thực lực hùng hậu trên thị trường, lấy truyền thông làm khởi nghiệp mà phát triển đến trình độ lớn mạnh. Nhà xuất bản chỗ Chu Hàng cùng công ty Điện ảnh và truyền hình cũng đều lệ thuộc Vinh thị, nhưng chỉ là một chi nhánh bình thường của tập đoàn này mà thôi.

Hạ Tử Khâm mở địa chỉ trong tay, so sánh cẩn thận từng chữ từng chữ nhiều lần, xác nhận không có lầm, cảm thấy nhụt chí, muốn quay đầu về nhà, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia may mắn, dù sao việc xuất bản đối với Hạ Tử Khâm mà nói có ý nghĩa vô cùng.

Cô hít một hơi thật sâu, quyết định đi thử vận số, cúi đầu liếc qua trang phục của mình, quần jean, áo T-Shirt trước sau như một cùng những tinh anh loài người thỉnh thoảng đi qua bên cạnh hoàn toàn là hai thế giới.

Hạ Tử Khâm lấy dũng khí đi vào, trên mặt cô tiểu thư trước bàn tiếp tân thoáng hiện qua một tia kinh ngạc, nhưng không lộ ra chút thần sắc khinh miệt nào, đợi đến khi Hạ Tử Khâm nói rõ ý đến, không biết có phải do quá nhạy cảm hay không, mà cô cảm thấy ánh mắt khi nhìn mình của vị tiểu thư kia có mấy phần ý vị sâu xa.

Cô tiếp tân này phục vụ rất chu đáo, trực tiếp mang cô đi về phía thang máy, sau khi nhấn nút mở cửa liền khom người nói :

“Xin Hạ tiểu thư đi thang lên lầu ba mươi”

“Lầu ba mươi?”

Hạ Tử Khâm nhìn ánh đèn chớp nháy biểu hiện từng tầng lầu trên bảng điều khiển, khẩn trương trong lòng cũng như những con số này từng chút từng chút một dâng lên, ‘đỉnh’ một tiếng, cửa thang máy mở ra, Hạ Tử Khâm vừa bước ra ngoài, ngẩng đầu đã nhìn thấy cái người được gọi là Dương phụ tá kia, không khỏi kinh hãi.

Mặc dù trên mặt tiểu Dương vẫn duy trì dáng vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra, thời điểm khi nhìn thấy biểu hiện như gặp quỷ của Hạ Tử Khâm, trong lòng rất muốn cười to, hơn nữa khi thấy cô xoay người theo bản năng muốn nhấn nút thang máy, biểu lộ ý định chạy trốn, anh càng không thể kìm chế những âm thanh phát ra từ cổ họng, chẳng lẽ bản thân cô không biết, người mà buổi tối hôm đó cô trêu chọc là ai ư, bây giờ muốn chạy không phải đã quá muộn.

Tiểu Dương tiến lên, khẽ khom người:

“Hạ tiểu thư, Tịch tổng đang đợi cô, mời đi theo tôi!”

Khi tiếng Tịch tổng được thốt ra từ miệng anh ta, một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Hạ Tử Khâm cũng biến mất. Nhưng cô đột nhiên bừng tỉnh, vì sao cô phải chạy chứ, cô cũng không nợ ai cái gì nha, đêm đó giữa hai người là anh tình tôi nguyện, người đàn ông kia sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, đã qua nhiều ngày rồi còn muốn tìm cô đòi nợ.

Lại suy nghĩ một chút về vấn đề mình tới đây hôm nay, là vì công việc, sợ cái gì chứ? Nhưng cô gái ngốc Hạ Tử Khâm này cũng không chịu suy nghĩ một chút, một quyển tiểu thuyết ngôn tình của cô cần phải để tổng giám đốc đại nhân một ngày kiểm ra bạc tỷ ra tay ư? Cho nên nói, Mạch Tử lo lắng một chút cũng không thừa, đứa nhỏ này có lúc ngốc đến vô giới hạn a.

Hạ Tử Khâm hít một hơi thật sâu, cố gắng tiêu trừ khiếp ý không hiểu đang dâng trào cấp tốc trong lòng, lấy dũng khí, cố làm ra vẻ bình tĩnh đi theo tiểu Dương, đứng trước cánh cửa gỗ đề hào hoa, tiểu Dương nhẹ nhàng gõ hai cái rồi đẩy ra:

“Hạ tiểu thư, mời vào”

Hạ Tử Khâm có chút chần chờ chậm chạp đi đến, vừa mới tiến vào, cánh cửa sau lưng liền đóng lại, cô sợ hết hồn. Nói thật, mặc dù trí nhớ mơ hồ, nhưng cũng khắc rõ vào đầu cô hơi thở cường thế của người đàn

ông đêm đó, giống y như hiện tại.

Ánh sáng ở đây được thiết kế rất tốt, không gian to như vậy cũng được soi chiếu sáng ngời, không nhiễm một hạt bụi. Tuy căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, nhưng ẩn chứa một cổ hơi thở trầm lắng, xa hoa đến khó tả. Tịch Mạc Thiên không ngồi ở chiếc ghế tổng giám đốc gần cửa sổ, mà đang tĩnh tọa trên sofa, đôi chân dài nhàn nhã nhếch lên, miệng ngậm một điếu thuốc, sắc mặt thâm trầm, ánh mắt u ám nhìn cô, làm Hạ Tử Khâm không tự chủ được cảm thấy lo lắng, ngón tay nắm chặt dây ba lô, đôi mắt chớp nháy, không dám nhìn thẳng vào người đàn ông này dù chỉ một giây.

Hạ Tử Khâm cũng không phải kẻ ngốc, cô biết rõ, người đàn ông này không phải là loại mình có thể trêu chọc. Ánh mắt âm trầm của Tịch Mạc Thiên rơi vào người cô gái nhỏ, một tia chán ghét xẹt qua bộ quần áo của cô, người phụ nữ này nhếch nhác đến mức khiến người ta giận sôi, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn là vẫn trơn bóng, sạch sẽ như cũ, nhìn rất thoải mái. Tịch Mạc Thiên dụi tắt điếu thuốc trong tay, trực tiếp mở miệng:

“Tôi đây”

“A! A!”

Thời điểm khi Hạ Tử Khâm đi tới trước người anh, mới ảo não phát hiện, sao mình lại cứ nghe theo lời anh như vậy chứ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vừa muốn lui về phía sau, cánh tay đã bị Tịch Mạc Thiên nắm chặt.

Hạ Tử Khâm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó đã bị Tịch Mạc Thiên đè xuống ghế sofa, cái miệng nhỏ nhắn bị chặn lại, một chút khe hở cũng không chừa. . . .

7. Chương 7

Hạ Tử Khâm căn bản không kịp phản kháng, liền bị bao phủ hoàn toàn dưới hơi thở bá đạo của Tịch Mạc Thiên, mắt cô mở thật to nhìn chăm chăm vào anh, có thể thấy rõ những tia thất kinh đang tản ra

Cô quả thực còn rất trẻ, từ khoảng cách gần như thế, Tịch Mạc Thiên thậm chí có thể nhìn thấy những chiếc lông tơ đang nhẹ nhàng rung động trên mặt cô, nhưng mùi vị vẫn ngon miệng như trong trí nhớ.

Tới thời khắc hiện tại, Tịch Mạc Thiên không thể không thừa nhận, bản thân mình luôn nhớ kỹ nha đầu này, dù nhan sắc cô chỉ ở mức thanh thuần, nhưng lại khiến anh buông tay không được. Tịch Mạc Thiên cũng không định ép buộc cô quá gấp, hơn nữa hiển nhiên mình đã hù cô sợ. Vì vậy, chỉ chốc lát liền buông cô ra, nhưng vẫn ôm chặt cô ở trong lòng, không quanh co lòng vòng, mà trực tiếp hỏi ra thắc mắc của anh:

“Em và Vinh Phi Lâm có quan hệ gì?”

“À? Gì?”

Đầu óc của Hạ Tử Khâm mờ mịt, cô cố điều hòa hơi thở, nhưng khi nói chuyện vẫn có chút lắp bắp:

“Phi Lâm? Vinh Phi Lâm? Ngài cũng biết anh ta?”

Tịch Mạc Thiên chợt phát hiện, lúc thanh tỉnh, nha đầu này vẫn không dễ khai thông chút nào, đưa tay nắm cằm của cô, nâng lên, để cô nhìn thẳng vào ánh mắt của mình, không cho phép cô né tránh:

“Tôi hỏi em cùng anh ta có quan hệ gì? Bạn trai?”

Ước chừng chính Tịch Mạc Thiên cũng không ý thức được, lời này nói ra, có mang theo vị chua cùng tính toán.

Bạn học Hạ Tử Khâm đột nhiên tỉnh táo lại, mình rõ ràng tới bàn bạc về việc xuất bản, bị người đàn ông này loạn hôn một trận chưa tính, bây giờ anh ta còn đưa ra những nghi vấn không thể hiểu nổi về chuyện riêng bắt cô giải đáp.

Hạ Tử Khâm muốn tránh khỏi anh, nhưng vừa động hai cái, thanh âm trầm thấp của Tịch Mặc Thiên liền vang lên bên tai cô:

“Xem ra em cũng rất nhớ tôi, uh?”

Hạ Tử Khâm nhạy cảm nhận thức được phía dưới có một vật thể cứng rắn, đang nhanh chóng lớn lên, mặt cô đỏ bừng như sắp chảy máu:

“Ngài buông tôi ra trước đã.”

Lần này Tịch Mặc Thiên cũng không kiên trì nữa, vừa mới buông tay, Hạ Tử Khâm liền đứng lên, nắm lấy túi xách của mình quay đầu bỏ chạy, đến cạnh cửa kéo nửa ngày, cũng kéo không ra, quay đầu lại thì phát hiện Tịch Mặc Thiên vẫn ngồi trên ghế sofa, bày ra tư thái ưu nhã thanh nhàn. Ánh mắt kia, làm Hạ Tử Khâm có cảm giác giống như sói xám lớn đang nhìn chăm chăm tiểu bạch thỏ nóng lòng muốn chạy trốn.

Hít sâu mấy hơi, Hạ Tử Khâm cố lấy can đảm mở miệng:

“Cái đó, Tịch tổng, tôi nghĩ tôi cùng ngài không có quan hệ gì đi! Vì vậy chuyện riêng của tôi không tiện tiết lộ cho ngài. Với lại, nếu như không phải thương lượng về vấn đề xuất bản, không cần thiết lãng phí thời gian quý giá của ngài rồi.”

Ánh mắt của Tịch Mặc Thiên lóe lên một cái, có mấy phần đùa giỡn nói:

“Không quan hệ? Sao tôi lại nhớ rõ ràng, tôi cùng Hạ tiểu thư có quan hệ không ít? Hả?”

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên, ấp úng nói:

“Cái đó, cái đó, không phải đều đã qua rồi sao, tôi uống say, lại nói hai bên đều đã thoả thuận xong giao dịch.”

Bốn chữ cuối cùng vừa thốt ra, Hạ Tử Khâm liền ngậm miệng, bởi vì sắc mặt của Tịch Mặc Thiên trầm xuống, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh, trực giác mách bảo cho Hạ Tử Khâm biết, nếu cô còn mở miệng nói tiếp, thì không biết người đàn ông này sẽ làm ra những chuyện gì.

Hạ Tử Khâm có lẽ thiếu đầu óc, nhưng có thời điểm mắt cũng tương đối tinh. Sắc mặt Tịch Mặc Thiên hơi giãn ra. Mặc dù cô nói không sai, nhưng anh không muốn nghe cô nói quan hệ lần đó của bọn họ thành giao dịch tiền bạc. Hơn nữa, anh đột nhiên phát hiện, mình căn bản không muốn dứt đi mối quan hệ này với cô.

Tịch Mặc Thiên đứng lên, hướng Hạ Tử Khâm đi tới, Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, xê dịch về sau hai bước, nhưng mà phía sau là cửa lớn, cô muốn trốn cũng không được. Tịch Mặc Thiên kéo cô đi đến nơi đặt chiếc ghế ông chủ của mình, bế cô lên, mở bản bút ký trên bàn ra:

“Ngồi chỗ này viết gì đó về em, tôi đi họp một lát.”

Hạ Tử Khâm còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Tịch Mặc Thiên đã xoay người đi khỏi phòng, trong thoáng chốc, không gian to như vậy chỉ còn mình cô. Hạ Tử Khâm ngồi yên lặng hơn nửa ngày, cho đến khi cánh cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, cô mới hồi hồn. Người đi vào là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, chắc hẳn là thư ký gì đó, bưng một chiếc khay tinh xảo trong tay, đối với việc Hạ Tử Khâm ngồi ở vị trí ông chủ thì chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, liền đặt sữa tươi nóng cùng một hộp Đẻ Lạp Mễ Tô xuống trước mặt Hạ Tử Khâm, nhìn cô cười cười rồi xoay người đi ra ngoài.

Hạ Tử Khâm nhìn chăm chăm vào hộp Đẻ Lạp Mễ Tô đang tỏa ra mùi thơm, khe nuốt nuốt nước miếng, chợt nhớ tới sáng sớm cô còn chưa có ăn chút điểm tâm nào, mặc kệ đi! Thứ ăn ngon trước mặt, lấp đầy bụng rồi hãy nói sau. Gió cuốn mây trôi quét sạch hộp thức ăn trên bàn, uống cạn ly sữa tươi, mới thỏa mãn sờ sờ cái bụng tròn vo, ợ lên một tiếng no nê.

Ăn uống no đủ xong liền cảm thấy mắt gần như không mở ra được, dù sao đối với một người điên đảo ngày đêm như cô, phải dậy sớm như vậy, thật đúng là không quen, hơn nữa, nơi này còn tràn đầy ánh mặt

trời, rất thoải mái, Hạ Tử Khâm duỗi lưng ngáp một cái, liền gục xuống bàn, chỉ chốc lát sau đã chạy đi đánh cờ với Chu công.

Lúc Tịch Mạc Thiên bước vào, liền nhìn thấy một nha đầu ngủ tới không biết trời đất là gì. Nói thật, tư thế ngủ của cô không có chút ưu hã nào, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ giương, nước miếng theo khóe môi nhỏ xuống, như một đứa bé không hiểu chuyện, lại khiến Tịch Mạc Thiên cảm thấy rất đáng yêu.

Có lẽ con người chính là như thế, luôn có một người bất luận thành cái dạng gì, bất luận làm cái gì, bạn cũng sẽ cảm thấy đáng yêu. Tịch Mạc Thiên cẩn thận ôm lấy cô, tiểu nha đầu ngủ rất ngon, động tác lớn như vậy, nhưng cũng chỉ khẽ cọ xát trong lồng ngực anh, liền o o ngủ tiếp.

Tịch Mạc Thiên bế cô vào gian phòng nghỉ ngơi phía trong của mình, đặt lên giường, giúp cô đắp chăn. Tiểu nha đầu dường như thích ứng trong hoàn cảnh mới rất tốt, nhanh chóng lật người, ôm chăn ngủ say sưa, Mạch Tử đã từng nói: Tử Khâm là một con heo ham ngủ chuyển thể, lúc ngủ rồi, có bị bán đi cô cũng không biết.

Tịch Mạc Thiên đưa tay vén mấy sợi tóc dính trên trán cô, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, nhìn chăm chú nửa ngày, mới xoay người đi ra ngoài.

Nói thật, lần này đến tiểu Dương cũng không hiểu Tịch tổng muốn làm gì, chẳng lẽ sau khi trải qua tang thê, cuối cùng Tịch tổng cũng bị thần tình yêu bắn trúng, nhưng với một cô gái có chút không bình thường như Hạ Tử Khâm, tiểu Dương lại cảm thấy rất không chân thật. Mặc dù một đêm kia, đến bây giờ nghĩ lại, với Tịch tổng mà nói là một ngoại lệ hiếm hoi.

Dù không thể coi là thủ thân như ngọc, nhưng đối với nữ sắc, Tịch tổng chưa bao giờ dính vào, chứ đừng nói đến chuyện tình một đêm, vậy mà bây giờ không chỉ xảy ra tình một đêm, chắc sau này sẽ còn chuyện đáng nói hơn, tiểu Dương lén suy đoán, chẳng lẽ Hạ Tử Khâm sẽ là Tịch phu nhân nhiệm kì kế tiếp sao?

Có lẽ do giường quá thoải mái, nên thời điểm khi Hạ Tử Khâm tỉnh dậy, mặt trời đã sớm xuống núi. Chiếc đèn tinh xảo trên tường tỏa ra ánh sáng ấm áp mờ mờ, mơ hồ có thể thấy được cảnh trí trong phòng. Hạ Tử Khâm xoa xoa hai mắt, ngồi dậy:

“Đây là đâu vậy?”

“Đây là nhà của tôi. Cuối cùng em cũng tỉnh, tôi còn tưởng rằng em muốn ngủ tới sáng mai chứ.”

Lúc này Hạ Tử Khâm mới nhìn thấy Tịch Mạc Thiên đang ngồi trong chiếc ghế bành trước cửa sổ sát đất, đầu óc Hạ Tử Khâm quay một vòng từ đầu đến đuôi, nghĩ mãi cũng không ra, rõ ràng mình đi bàn công việc, sao bỗng chốc liền biến thành loại tình huống như hiện tại vậy chứ, cô hận không thể nhổ đứt tóc của mình.

Coi như cô ngu hơn nữa, lúc này cũng hiểu mục đích của người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này không đơn thuần, nhưng là cô có cái gì đáng giá để một ông chủ lớn như anh ta phải tính kế chứ, buồn cười, thật quá buồn cười. Hạ Tử Khâm nghĩ thật lâu cũng không hiểu, liền không lãng phí đầu óc nữa, trực tiếp hỏi anh:

“Cái đó, Tịch tổng, rốt cuộc ngài muốn làm cái gì?”

“Mạc Thiên, gọi tôi là Mạc Thiên”

Khuôn mặt nhỏ của Hạ Tử Khâm đỏ lên, hai chữ Mạc Thiên này cô cảm thấy không thể kêu ra miệng được, liền dứt khoát gọi anh là Tịch Mạc Thiên:

“Ách, Tịch Mạc Thiên, tôi có thể hỏi ngài một chút, rốt cuộc muốn thế nào?”

Trong đêm tối, đôi mắt của Tịch Mạc Thiên khẽ chớp nháy, cô hỏi một đặng, anh lại trả lời một nẻo:

“Tôi là Tịch Mạc Thiên, 36 tuổi, *tang thê, cha mẹ mất sớm, hơi có chút tư sản, Hạ Tử Khâm tôi muốn cưới em.”

*tang thê: vợ đã mất.

“A.”

Hạ Tử Khâm cảm thấy, xem như lúc này Địa Cầu bị hủy diệt, cũng sẽ không chấn động bằng mấy câu nói đó của Tịch Mặc Thiên, hơn nữa, người đàn ông này có phải quá khiêm tốn hay không, nếu như nói rằng anh chỉ có chút tư sản, vậy cô coi là cái gì, chắc đến cả tên ăn xin cũng không đủ trình độ, hơn nữa anh lại còn muốn kết hôn với cô.

Tịch Mặc Thiên vô cùng hiểu rõ Hạ Tử Khâm, mà những lời nói này của anh cũng không phải để cầu hôn. Trong từ điển của anh, cái gì đã nhận thức thì sẽ là của anh, câu nói này chỉ mang tính chất thông báo cho cô biết, hơn nữa anh cũng sẽ không cho Hạ Tử Khâm cơ hội phản kháng:

“Em gả cho tôi, có thể tiếp tục viết tiểu thuyết của em, tôi bảo đảm sẽ không can thiệp, quan trọng nhất là, tôi có thể giải quyết vấn đề của cô nhi viện Thánh Tâm.”

Hạ Tử Khâm sửng sốt, lập tức hỏi lại:

“Làm sao ngài biết?”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền nhớ lại Mạch Tử đã từng nói qua mấy lần, mảnh đất của cô nhi viện Thánh Tâm chính là địa điểm Tịch thị muốn khai phá để xây dựng bệnh viện gì đó.

Thật ra anh cũng cảm thấy mình có chút buồn cười, đường đường là Tịch Mặc Thiên, thế nhưng phải dùng loại thủ đoạn này để dụ dỗ cô gái nhỏ gả cho anh. Nhưng mà đối phó với tiểu mèo say hồ đồ này, Tịch Mặc Thiên lại cảm thấy biện pháp như vậy tương đối hữu hiệu, hơn nữa anh cũng không muốn lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây, Tịch Mặc Thiên liền đứng lên. Dưới ánh đèn, dáng người anh càng có vẻ cao lớn hơn, chậm rãi đi tới, lại gần Hạ Tử Khâm, dùng giọng điệu vô cùng hấp dẫn nói:

“Chỉ cần em gả cho tôi, tôi bảo đảm chỉ cần tôi còn sống, thì sẽ quyên góp cho Cô nhi viện Thánh Tâm vô điều kiện, những bệnh viện thuộc Tịch thị cũng cung cấp thuốc men và chữa bệnh miễn phí cho những cô nhi kia.”

Hạ Tử Khâm có chút sửng sờ nhìn anh:

“Tại sao? Tôi không nghĩ là chuyện kết hôn với tôi đáng giá để ngài dùng điều kiện như vậy trao đổi?”

Tịch Mặc Thiên khẽ cười hai tiếng:

“Có, chỉ là chính em không biết thôi.”

Thanh âm mập mờ, trầm thấp, làm mặt Hạ Tử Khâm không khỏi nóng lên, hướng chỉ anh đã ngồi lên giường, cách cô gần như thế, gần đến mức có thể nghe được hô hấp của anh. Hạ Tử Khâm trốn ra sau theo bản năng, cảm thấy chuyện này nên nhanh chóng nói ra thì tốt hơn, liền lắp bắp mở miệng:

“Nhưng là, nhưng là, tôi không thương ngài.”

8. Chương 8

Hạ Tử Khâm nói ra những lời này, khiến gân xanh trên trán Tịch Mặc Thiên cũng nổi lên, hẳn thật muốn bóp chết tiểu mèo say hồ đồ như cô.

Khả năng tự chủ hơn người mà Tịch Mặc Thiên luôn kiêu ngạo, thiếu chút nữa sụp đổ, lần đầu tiên anh lãnh giáo được tiềm chất có thể làm Thánh nhân cũng phải tức điên của Hạ Tử Khâm.

Thấy Tịch Mặc Thiên nửa ngày cũng không nói chuyện, Hạ Tử Khâm có chút khiếp sợ ngẩng đầu, còn chưa nhìn được biểu tình của anh, cái gáy của cô liền bị một bàn tay giữ chặt, anh cuối đầu hạ xuống một nụ hôn.

Nụ hôn này hiển nhiên không lướt qua rồi ngừng lại giống như buổi sáng, mà mang theo tức giận mãnh liệt, lại giống như không cam lòng, xâm nhập, đẩy dứa, khuấy động. Hô hấp của Hạ Tử Khâm rối loạn, đại não bắt đầu ngưng hoạt động.

Cho đến khi Tịch Mạc Thiên buông cô ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng một mảnh, thở hổn hển nhìn chăm chăm anh, cổ hỏa khí trong lòng Tịch Mạc Thiên bỗng dưng tiêu tán.

Cô lỗ cô lỗ, bụng Hạ Tử Khâm kêu lên, trong không gian yên tĩnh này càng thêm rõ ràng, Tịch Mạc Thiên khẽ cười hai tiếng, sờ sờ đầu của cô:

“Tôi coi như em đã đáp ứng, bây giờ Tịch phu nhân, chúng ta đi xuống ăn cơm thôi.”

“Tịch phu nhân?”

Cách xưng hô này chui vào trong lỗ tai khiến Hạ Tử Khâm rất không tự nhiên, còn chưa kịp thích ứng với danh hiệu mới, đã bị Tịch Mạc Thiên bế lên, mặt của Hạ Tử Khâm liền đỏ ửng:

“Tịch Mạc Thiên, ngài, ngài buông tôi ra, để tôi tự đi”

Rất nhanh cô liền phát hiện, chỉ cần là chuyện mà Tịch Mạc Thiên đã quyết định, dù cô có nói gì cũng đều là uống phí nước bọt mà thôi, đi ra khỏi phòng ngủ xuyên qua hành lang trải những tấm thảm lông dày, đứng ở cửa cầu thang, Hạ Tử Khâm đã không còn tâm tư đi so đo những thứ này nữa.

Bởi vì nơi đây quả thật giống như một tòa thành xa hoa, vây quanh cầu thang là những chùm đèn thủy tinh rũ xuống, phát ra ánh sáng mê ly, Hạ Tử Khâm có chút khiếp sợ. Cho đến khi Tịch Mạc Thiên đặt cô ngồi vào một đầu của chiếc bàn ăn thật dài, Hạ Tử Khâm mới hồi hồn, nháy mắt mấy cái. Cây nến trước mặt tỏa ra ánh sáng dịu nhạt, chiếu lên ánh mắt thâm trầm của Tịch Mạc Thiên, khiến cô cảm thấy, tất cả giống như một giấc mộng xa hoa, rồi lại chân thực như thế.

Những người phục vụ mặc đồng phục bưng lên hai đĩa mì được làm khéo léo. Nhìn dao nĩa trên bàn, đối với một người chưa từng đụng đến bữa ăn Tây nào như Hạ Tử Khâm mà nói quả thực là ‘bất khả tư nghị’. Hai người căn bản không cùng một thế giới, cô lại lần nữa hoài nghi, có phải đầu óc của Tịch Mạc Thiên bị cháy hỏng rồi không? Nếu không, vì sao anh muốn cưới cô chứ?

Tịch Mạc Thiên giống như nhìn thấu sự lúng túng của cô, đứng lên đi tới phía sau, khẽ khom lưng ôm cô, tự tay dạy cô cách cầm dao nĩa. Tay của anh to mà ấm áp, khi chạm vào khiến cô có một loại cảm giác, rất kỳ quái, rất an tâm.

Tịch Mạc Thiên rất kiên nhẫn, từ từ dạy cô, giống như Hạ Tử Khâm là con của anh vậy. Anh dạy rất nghiêm túc, dạy thật lâu, Hạ Tử Khâm mới miễn cưỡng học được, mặc dù so ra vẫn kém xa động tác thành thạo ưu nhã của anh, nhưng dù sao cũng đã có thể ăn cơm. Cuối cùng dùng xong một bữa tối đầy gian nan, Hạ Tử Khâm để dao nĩa xuống, thở ra một hơi thật dài, có chút lấp bắp hỏi:

“Cái đó, ngày ngày ngài đều ăn cái này?”

Tịch Mạc Thiên nhíu mày:

“Thế nào? Em không thích món ăn tây, hay là em thích đồ ăn Trung Quốc hơn, em thích ăn gì? Món ăn Quảng Đông? Hay là Hàng Châu?”

Hạ Tử Khâm chợt phát hiện, cự ly giữa mình và Tịch Mạc Thiên, căn bản khó có thể rút ngắn, chỉ là, nếu như phải gả cho anh, thì cũng không nên cố cưỡng ép chính mình, cho nên Hạ Tử Khâm thẳng thắn mở miệng:

“Tôi thích ăn những món gia đình như: thịt băm, cá, cơm, canh cà chua”

Tịch Mạc Thiên khẽ cười:

“Rất đơn giản, về sau tôi bảo đảm mỗi bữa cơm sẽ có những món này cho em.”

Tử Khâm không khỏi sững sờ, vội vàng nói:

“Ý của tôi là thỉnh thoảng ăn một bữa cũng được, bình thường thì nên ăn những món khác”

Nói giỡn, mỗi bữa đều ăn một loại, có ngon hơn nữa ăn mãi cũng thấy ngán. Anh mắt của Tịch Mạc Thiên đảo một vòng quanh người cô, gật đầu một cái, thâm ý mở miệng:

“Em quá gầy, nên ăn nhiều món có dinh dưỡng mới được, đưa thẻ căn cước của em cho tôi, ngày mai đi đăng kí.”

“À?”

Hạ Tử Khâm không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Lúc này, bỗng dưng cô cảm thấy chuyện lớn như thế, tự mình cô quyết định, dường như không thỏa đáng, ít nhất phải thương lượng qua với Mạch Tử một chút. Hạ Tử Khâm cũng biết đầu óc mình không đủ dùng, cho nên cô có thói quen lệ thuộc vào Mạch Tử.

Nghĩ đến đây, cô nhẹ giọng mở miệng:

“Cái đó, Tịch Mạc Thiên, tôi muốn nói qua với bạn tốt của mình một chút.”

Khóe miệng Tịch Mạc Thiên khẽ cong lên, trực tiếp dắt tay của cô đi ra khỏi phòng ăn, ngồi lên sofa trong phòng khách, đưa điện thoại cho cô:

“Nói bây giờ đi, tôi không có thói quen chờ đợi.”

“Ách”

Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, ôm điện thoại, chậm rãi nhấn số của Mạch Tử, cẩn thận đặt ống nghe lên tai, điện thoại vang lên hai tiếng, Mạch Tử liền nhận:

“Xin chào, tôi là Hồ Mạch”

Thanh âm mềm mại dễ nghe, cùng tiếng quát tháo lúc bình thường của Hồ Mạch giống như hai người, Hạ Tử Khâm nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt quét qua Tịch Mạc thiên đang thanh thoi ngồi ở đối diện nhìn cô gọi điện thoại, yếu ớt mở miệng:

“Mạch Tử, là mình Tử Khâm”

“Hạ Tử Khâm, sao lúc này lại gọi ỉnh, cậu bị động kinh hả, có chuyện gì nói mau, mình đang vội muốn chết rồi, có phải không đủ tiền dùng hay là tên khốn Chu Hàng kia lại đi tìm cậu, này mẹ nó, tên tiện nam đáng đánh đòn.”

Âm thanh nhanh chóng đề cao lên 8 Db, lớn đến nỗi đôi tay nhỏ bé của Hạ Tử Khâm muốn che cũng che không được, cô có chút lúng túng, vội vàng ngăn lại Mạch Tử đang thao thao bất tuyệt:

“Mạch Tử, không phải chuyện này, là, mình muốn kết hôn.”

Bên kia, Hồ Mạch đột nhiên yên lặng, lần nữa lên tiếng, âm điệu cũng ôn hòa rất nhiều:

“Tử Khâm, cậu có bệnh phải không, đo thử xem, nếu như phát sốt, trong hộp cấp cứu có thuốc hạ sốt, cậu uống trước đi, rồi ngày mai đến bệnh viện gặp bác sĩ.”

“Ách”

Mặt Hạ Tử Khâm cũng đỏ lên:

“Mình không có bệnh, cũng không phát sốt, Mạch Tử, mình nói thật”

Bên kia yên lặng nửa ngày:

“Hạ Tử Khâm, có phải cậu viết tiểu thuyết viết đến điên rồi không, người nào, người nào không có mắt như vậy, muốn kết hôn với tiểu trư nhà cậu.”

Hạ Tử Khâm không khỏi chu miệng, nhìn trộm thấy ở phía đối diện, Tịch Mạc Thiên đã cầm tờ báo lên, dường như không nghe thấy những lời nói huyên náo của bạn tốt, mới âm thầm thở nhẹ một hơi, hàm hồ hồ ứng phó:

“Tóm lại đây là thật, Mạch Tử”

Mạch Tử ha ha cười ra tiếng:

“Tử Khâm, cậu đừng nói với mình, người đàn ông muốn kết hôn cùng cậu, cực kì đẹp trai, còn có tiền đến * nhân thân cảm phần a!”

*Nhân thần cảm phần: người thần đều phần nộ

Hạ Tử Khâm có chút , hình dung như vậy dường như rất sát, bên kia Hồ Mạch lại cười lớn hai tiếng, tiếp đó chỉ nghe thấy những tiếng động âm ỉ, Hồ Mạch nhanh chóng nói:

“Hạ Tử Khâm, cảm phiền cậu về sau đừng có đem những tình tiết trong tiểu thuyết của cậu mà xem như thật ra thương lượng với mình, OK ? Lại nói, nếu quả thật có một người đàn ông như vậy, hơn nữa còn mù mắt muốn cưới cậu, thì mình giờ hai tay hai chân tán thành, hiện tại mình có việc gấp, ngày mai sẽ gọi lại cho cậu, bái bai”

Trong ống nghe truyền đến thanh âm gác máy, Hạ Tử Khâm có chút sững sờ. Tịch Mặc Thiên để tờ báo trong tay xuống, ngẩng đầu:

“Gọi xong”

“Ách! Ủ! Gọi xong”

“Thẻ căn cước”

Tịch Mặc Thiên đi thẳng vào vấn đề, Hạ Tử Khâm nhìn hai bên một chút:

“Túi xách của tôi đâu?”

Tịch Mặc Thiên đứng lên đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau cầm ra một cái ba lô mới tinh:

“Tôi ném đi rồi, những đồ vật của em đều ở trong này, tôi bảo tiểu Dương tạm thời mua một cái khác.”

“Cái gì? Ném?”

Chân mày Hạ Tử Khâm đều bị dựng lên:

“Tịch Mặc Thiên, tại sao anh lại ném đồ của tôi?”

Cả người nhảy dựng lên một cái, đứng ở trên ghế sa lon, vóc dáng nho nhỏ, có mấy phần khí thế, đáng tiếc khi rơi vào mắt Tịch Mặc Thiên, thấy thế nào cũng giống như một con mèo nhỏ đang xù lông, mắt mở to, chống nạnh, ngây thơ đến đáng yêu.

Dù Tịch Mặc Thiên có muốn đè ép dục hỏa trong lòng cũng ép không được nữa, ném ba lô trong tay xuống, khiêng lấy cô quay người đi lên lầu:

“Tịch Mặc Thiên, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống, Tịch Mặc Thiên, tôi muốn về nhà, mau buông tôi ra.”

Anh căn bản không để ý đến việc cô giãy giụa, khiêng cô đi qua cửa phòng ngủ, đá văng cửa phòng tắm, đứng trước bồn tắm lớn nóng hổi, buông tay, trực tiếp ném Hạ Tử Khâm vào trong đó:

“Em bản muốn chết, tiểu mèo hoang, phải tắm một cái cho thật sạch đã.”

Nói xong, không đợi Hạ Tử Khâm phản ứng đã cởi sạch quần áo của cô. Hạ Tử Khâm xấu hổ muốn chết, nhưng người đàn ông tên Tịch Mặc Thiên này căn bản không quan tâm đến việc cô có thẹn thùng hay không, ở thời điểm Hạ Tử Khâm vẫn còn đang bối rối, anh liền cởi bộ quần áo ở cửa mình nhà ra ném qua một bên:

“A.”

Hạ Tử Khâm ‘bịt tai trộm chuông’ che mắt, đầu hận không thể ghim luôn vào trong nước:

“Tịch Mặc Thiên, chúng ta còn chưa kết hôn mà”

Nha đầu này thực là.., Tịch Mặc Thiên cười nhẹ hai tiếng, vô cùng tự nhiên mở miệng:

“Cái này có quan hệ gì với chuyện kết hôn, tôi muốn ôm em.”

Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy sau lưng ẩm áp, liền bị người đàn ông này ôm vào ngực, nằm trong bồn tắm chứa đầy nước ẩm áp, trong suốt.

Hạ Tử Khâm đã điều nhắm mắt lại, muốn xem tất cả như là một giấc mộng quý dị mê ly mà thôi, nhưng nó lại dần dần phát triển theo hướng mộng xuân khiến cô chẳng cách nào giả bộ tiếp.

Thật ra mà nói, đây không phải lần đầu tiên, nhưng không chút che đậy thân thiết thì cũng chỉ có hiện tại, hơn nữa lần đó bạn nhỏ Hạ Tử Khâm uống đến mơ mơ màng màng, cảm thụ cũng ít hơn rất nhiều chứ không giống như bây giờ.

Bàn tay Tịch Mặc Thiên nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo đường cong thân thể cô, phối hợp với dòng nước áp áp, đi qua mỗi một chỗ, đều làm Hạ Tử Khâm không nhịn được run rẩy, cảm giác đó thật rất rõ ràng.

Cô nhắm chặt hai mắt, nhưng các giác quan lại càng thêm nhạy cảm, sau tai là hơi thở nóng ẩm của Tịch Mặc Thiên, đem Hạ Tử Khâm bao vây chặt chẽ, căn bản không cho cô chút cơ hội giây giụa nào:

“Tiểu mèo say, mở mắt ra nhìn tôi, tôi là người đàn ông của em, Tịch Mặc Thiên”

Thanh âm của Tịch Mặc Thiên trầm thấp mà từ tính, mang theo hơi thở nặng nề, nhưng cũng tràn đầy bá đạo không cho phép Hạ Tử Khâm cự tuyệt. Cô mở mắt ra, liền rơi vào con người đen thâm thúy đang cất dấu dục hỏa, từ ngọn lửa đang toát ra từ mắt anh, Hạ Tử Khâm nhìn thấy hình ảnh của mình.

Mà hai tay của Tịch Mặc Thiên ôm hông của cô, nhẹ nhàng nâng lên, rồi chậm rãi đặt xuống, a.

9. Chương 9

Đối với Hạ Tử Khâm mà nói, ý nghĩa của việc kết hôn hình như không lớn, ít nhất trước mắt, trừ chuyện chăn gối, cô cảm thấy cuộc sống của cô căn bản không có gì thay đổi, vẫn là một trạch nữ, chỉ là thói quen làm việc và nghỉ ngơi, bị người đàn ông tên Tịch Mặc Thiên này cường thế thay đổi.

Nhiều lúc Hạ Tử Khâm cảm thấy, có phải người này tinh lực quá thịnh vượng hay không, hay là do cô chưa hiểu rõ phương diện đó của đàn ông, giống như trừ ăn cơm ra chính là làm việc này, không lặn qua lặn lại đến khi Hạ Tử Khâm một chút hơi sức cũng không có thì sẽ không bỏ qua.

Chỉ là người đàn ông này cũng có ưu điểm, sau khi gả cho anh, Hạ Tử Khâm phát hiện ăn, mặc, ở, đi lại, trong một đêm, toàn bộ đều có thể giao cho anh xử lý, mà cô chân chính trở thành một tiểu thư được nuôi dưỡng.

Có lúc nửa đêm tỉnh lại, hạ Tử cảm cũng sẽ nghi hoặc khó chịu, tại sao Tịch Mặc Thiên phải cưới cô, từ bất kỳ phương diện nào mà nói, cũng lộ ra mười vạn phần không thể tưởng, nhưng những điều này thật sự quá hao phí tế bào não, hơn nữa với dung lượng não của Hạ Tử Khâm mà nói, vấn đề cao thâm như vậy, quả thật không thể nào giải đáp được, vì vậy cô cũng không muốn làm khó chính mình, dù sao, có ăn, có uống, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, luôn luôn là thái độ sống của hạ Tử Khâm.

Hơn nữa Hạ Tử Khâm rất nhanh phát hiện, người đàn ông tên Tịch Mặc Thiên này nếu như muốn biết cái gì, vậy nhất định phải biết, giống như quan hệ của cô và Vinh Phi Lân vậy. Cho tới bây giờ Hạ Tử Khâm mới rõ, Vinh Phi Lân lại là em vợ của Tịch Mặc Thiên, người vợ đã chết của anh là chị của Vinh Phi Lân, cũng là đại tiểu thư của tập đoàn Vinh, còn Vinh Phi Lân là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Vinh thị, mà mục đích anh ta quần lấy mình, Hạ Tử Khâm vẫn không thể nghĩ ra.

Có lẽ là trò chơi nhảm chán của người có tiền. Đến trêu chọc cô có thể là vì người ta đã nhìn chán danh môn thực nữ, mình tinh yêu mị, nên đối với loại phụ nữ canh suông mì sợi lôi thôi lệch thẹo như cô, cảm thấy rất mới mẻ, dù sao bảo cô tin rằng Vinh Phi Lân coi trọng mình, đánh chết Hạ Tử Khâm cũng thấy không có khả năng.

Giống như Tịch Mặc Thiên, anh đối với cô rất tốt, tốt cơ hồ không có chỗ chê, tuy rất bận rộn, nhưng mỗi ngày, Tịch Mặc Thiên đều kiên trì trở lại ăn cơm tối với cô, lại không cưỡng bách cô đi xã giao cùng anh. Tiểu thuyết của cô cũng đã chính thức ký hợp đồng xuất bản, hình như may mắn trong năm nay, thoáng một cái đều đổ hết lên trên người Hạ Tử Khâm.

Hôn nhân, tình yêu, cô có thể coi thường, nhưng việc Tịch Mặc Thiên giúp cô xuất bản tiểu thuyết, Hạ Tử Khâm luôn tràn đầy cảm kích, mặc dù hai người đã vô cùng thân mật, nhưng điểm tốt của anh mà Hạ Tử Khâm chân chính nhớ đến, cũng chính là phần biết ơn này.

Hạ Tử Khâm rất rõ ràng, nếu như không có núi lớn để dựa như Tịch Mặc Thiên, thì dù cô viết khá hơn nữa, cảm động hơn nữa cũng không thể thuận lợi xuất bản như vậy, chứ đừng nói đến chuyện thương nghị đổi thành kịch bản, do Công ty truyền thông Vinh thị đầu tư. Hạ Tử Khâm có nằm mơ cũng không nghĩ đến, ở năm cô hai mươi bốn tuổi này sẽ “công thành danh toại”, mặc dù còn chưa thực hiện, nhưng cũng không khác lắm.

Nhưng không có kích động cùng mừng rỡ như trong tưởng tượng, vì hôn nhân, sự nghiệp cùng với người đàn ông này, đối với Hạ Tử Khâm mà nói, đều giống như đi trộm được vậy, không có chút cảm giác chân thật nào.

Trong lòng Tịch Mặc Thiên cũng có một chút tiếc nuối, loại tiếc nuối đó giống như chỉ thiếu chút nữa nước sẽ đầy, nhưng không có chút nước này, thì không có cách nào hoàn toàn thỏa mãn cơn khát, tựa như tối đó Hạ Tử Khâm nói với anh, cô không yêu anh, một chút cũng không yêu. Nha đầu kia nhìn tùy tiện mơ mơ màng màng, nhưng ở phương diện này lại keo kiệt như Grandet, có lẽ, trong lòng cô còn có hình bóng của người đàn ông trước kia, hoặc có lẽ nha đầu này trời sinh lạnh bạc.

Cô không phải Phi Loan, Phi Loan từ lúc còn rất nhỏ đã luôn thích đi theo phía sau anh, cho dù thân thể không tốt, cũng sẽ dùng ánh mắt đuổi theo anh. Tịch Mặc Thiên biết Phi Loan thích mình từ lâu, nhưng thời điểm đó anh không hề nghĩ tới việc cưới cô.

Tịch Mặc Thiên đứng ở trên ban công, chăm thuốc hít một hơi thật sâu, từ góc độ này, có thể nhìn thấy nhà ẩm trồng hoa to lớn phía dưới được những người chuyên nghiệp xử lý, bên trong trồng những khóm Mê Diệt Hương mà Phi Loan thích nhất. Trước kia, khi Phi Loan còn sống, phòng khách, phòng ngủ luôn có thể ngửi được mùi vị nồng đậm, nhưng không làm người ta chán ghét. Sau khi Phi Loan ra đi, nhìn thấy nhật ký của cô, Tịch Mặc Thiên mới biết, cô muốn để anh nhớ cô, cho dù không nhớ được người, nhưng nhớ kỹ loại hương thơm thỉnh thoảng phiêu động tựa như cô này cũng tốt.

Hiện tại, trong không khí chậm rãi tản ra mùi vị quen thuộc, làm Tịch Mặc Thiên không tự chủ được nhớ đến cô. Anh ngồi trên một chiếc xích đu trong sân, có chút thất thần.

Lúc Hạ Tử Khâm đi ra từ phòng tắm, không nhìn thấy Tịch Mặc Thiên ở trên giường đợi cô như những lần trước, len lén thở nhẹ một hơi. Tuy khi làm chuyện này, cô cũng rất hưởng thụ, không phải động nhưng eo cũng không phải đau bình thường.

Chần chờ một lát, Hạ Tử Khâm chậm rãi đi đến ban công bên cạnh. Tịch Mặc Thiên ngẩng đầu liếc cô một cái, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc. Nha đầu này là khối ngọc thô chưa mài dũa, có lẽ chính cô cũng không biết, giấu dưới bộ áo thun và quần Jean, là một thân thể mị hoặc đến cỡ nào. Một người phụ nữ, khuôn mặt tất nhiên quan trọng nhưng đối với đàn ông, thân thể còn quan trọng hơn.

Ít nhất, Tịch Mặc Thiên phi thường thỏa mãn cùng tính phúc. Cảm giác khi ôm cô ở trong lòng, cho Tịch Mặc Thiên một loại hạnh phúc xa lạ, loại hạnh phúc này dù là lúc anh cưới Phi Loan, cũng chưa từng cảm thụ qua.

Cô mặc một chiếc áo ngủ màu đen Lace (viền tơ), mềm nhẹ mỏng manh, hơn nữa tối nay lại còn có ánh trăng, rơi vào trên người cô, hiển hiện rõ những đường cong mê người. Mặc dù nha đầu này có chút gầy nhưng cũng tương đối dễ nhìn. Đương nhiên, đây cũng là quy định của Tịch Mặc Thiên, trong phòng ngủ không cho phép cô mặc bất kỳ bộ áo quần có nhân vật hoạt họa nào, bởi vì sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc.

Còn có một nguyên nhân không thể nói, đó là Tịch Mặc Thiên không muốn thời thời khắc khắc bị nhắc nhở rằng mình lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy. Cưng chiều cô thì có thể, nhưng điều kiện tiên quyết phải là vợ của anh chứ không phải con gái. Ánh mắt Tịch Mặc Thiên trầm xuống, đưa tay:

“Tới đây”

Hạ Tử Khâm chớp chớp mắt đi tới, bị Tịch Mặc Thiên ôm vào trong ngực, hôn một cái lên gương mặt của cô:

“Ừ! Thơm quá”

Hạ Tử Khâm cũng gât đầu một cái:

“Đúng vậy! Nơi này thơm quá, mùi gì vậy? Giống sữa tắm, nhưng hình như đậm hơn một chút”

“Mê Diệt Hương”

Tịch Mạc Thiên ôm cô, môi mỏng để ở tai cô, khẽ giải thích:

“Phía dưới trồng rất nhiều, nếu em thích, ngày mai hái vào đặt trong phòng.”

Hạ Tử Khâm sững sốt, lắc đầu một cái:

“Tôi không thích mùi vị của *Mê Diệt Hương lắm, tôi thích *Molly.”

Hạ Tử Khâm nhạy cảm phát hiện, thân thể của người đàn ông phía dưới hơi cứng lại, cô cũng không để ý, tiếp tục thao thao bất tuyệt:

“Trong sân ở Cô nhi viện Thánh Tâm, trồng hai cây Molly, cao cỡ nửa người, mỗi khi đến mùa Hạ, sẽ ra những đóa hoa màu trắng như hoa nhài, mùi hương không những bay xa mà còn rất tốt. Tôi và Mạch Tử thường hái xuống vài đóa, lén đặt vào bình trà của mẹ viện trưởng..., mùi thơm ngát xông vào mũi. Không chỉ vậy, tôi và Mạch Tử còn tự khâu hai chuỗi, nhưng không dám đeo, bèn giấu ở dưới gối đầu, đến cả trong mộng cũng đều là hương hoa nhài.”

Tịch Mạc Thiên trầm mặc nghe, Hạ Tử Khâm nói huyền thuyên nửa ngày, phát hiện sau lưng không có động tĩnh, quay đầu lại liền thấy Tịch Mạc Thiên đang nhìn chăm chăm vào vườn hoa phía ngoài ban công như người mất hồn, không biết có nghe được những gì cô nói không.

Thật ra thì Hạ Tử Khâm cảm thấy nơi này quá lớn, nếu không có chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không xuống lầu, bởi vì cô rất dễ lạc đường. Nơi này như một mê cung, hoàn toàn không có cảm giác của gia đình, hơn nữa, Hạ Tử Khâm cũng cảm thấy nơi này không thể trở thành nhà của cô dù bây giờ đã gả cho Tịch Mạc Thiên :

“Tịch Mạc Thiên, ngày mai anh đi nước Pháp công tác, tôi muốn về nhà ở mấy ngày có được không?”

“Về nhà?”

Sắc mặt Tịch Mạc Thiên có chút âm trầm:

“Nơi này không phải nhà của em sao?”

Hạ Tử Khâm cúi đầu:

” Mạch Tử sắp trở lại rồi, chuyện kết hôn, lần trước chưa nói rõ ràng, lần này.”

Hạ Tử Khâm nói chưa xong, cảm liền bị Tịch Mạc Thiên nắm lấy, quay lại nhìn thẳng vào mắt anh:

“Tử Khâm, em đã gả cho tôi, có nhớ không, tôi là chồng của em, nơi này là nhà của em, hay là em không thích nơi này?”

Hạ Tử Khâm vội vàng khoát tay, cô không ngốc, đương nhiên nhìn ra được, tình cảm của Tịch Mạc Thiên với nơi này không tầm thường:

“Không, không phải là không thích, chỉ là, nơi này quá lớn, anh đi rồi , chỉ còn một mình tôi có chút sợ.”

“Sợ?”

Sắc mặt Tịch Mạc Thiên hơi hòa hoãn , hôn một cái lên môi cô:

“Nơi này hơi lớn, chuyển công tác ngày mai, chương trình trong ngày lại gấp. Để lần sau, tôi sẽ mang em cùng đi, thoải mái vui đùa một chút, xem như là tuần trăng mật của chúng ta. Tính như vậy đi, lúc tôi không có mặt, em có thể vào ngôi nhà trong nội thành, rất gần với nhà bạn em, nhưng nhớ là phải ngoan, hả? Đáp ứng tôi chứ?”

Hạ Tử Khâm không khỏi đỏ mặt, có nhiều lúc, cô có cảm giác Tịch Mạc Thiên xem cô như một đứa bé, rất cưng chiều, nhưng cũng quản chặt. Chỉ là * “há miệng mắc quai, bắt người tay ngắn”, Hạ Tử Khâm khẽ gạt đầu tượng trưng, hiển nhiên Tịch Mạc Thiên không hài lòng với thái độ qua loa của cô, đưa tay giữ chặt gáy cô kéo lại gần:

“Hả? Nghe thấy lời tôi nói sao?”

(*Ở đây ý là: Hạ Tử Khâm đã lỡ gả cho Tịch Mạc Thiên thì cô buộc phải nghe theo lời anh.)

Hạ Tử Khâm có chút nổi nóng, đẩy anh ra muốn đứng lên. Tịch Mạc Thiên khẽ nghiêng người liền đem cô đè ở phía dưới, bàn tay đi vào theo làn váy dò xét, trong nháy mắt liền khiến hô hấp của Hạ Tử Khâm rối loạn. Ngón tay quen việc dễ làm, xuyên qua khe hẹp khẽ xâm nhập, môi lại dọc theo cái cổ trắng mịn của cô, lúc nhẹ lúc nặng gặm cắn:

“Tiểu Tiểu mèo say, không nhịn được, muốn nổi nóng với tôi, hả?”

Hạ Tử Khâm gắt gao nín chặt tay của anh, thỏa hiệp:

“Ừ, tôi đồng ý với anh, tôi sẽ thật biết điều.”

Có lúc Hạ Tử Khâm cảm thấy, người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên có hứng thú biến thái cực kỳ tệ hại, luôn muốn đem cô chơi đùa đến lên không nổi xuống không được mới thôi, mấy lần gần đây, Hạ Tử Khâm phát hiện, đây có lẽ là một loại trừng phạt người đàn ông này.

Cô không thương Tịch Mạc Thiên, đồng thời Hạ Tử Khâm cảm thấy, Tịch Mạc Thiên cũng không yêu cô. Mặc dù, lúc này hai người có liều chết triền miên, nhưng cự ly đó vẫn xa vời như ranh giới giữa trời và đất.

10. Chương 10

Sau khi Hạ Tử Khâm chuyển ra từ tòa biệt thự to lớn, luôn có mấy phần thoải mái không diễn tả được. Thật kỳ quái, so với Tịch Trạch, Hạ Tử Khâm thích ở gian phòng trọ này hơn. Có 3 phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, trang trí vẫn cầu kỳ như cũ, nhưng ở trên cao, có thể nhìn được cảnh sắc của toàn thành phố. Quan trọng nhất là nơi này không có người làm, không có đầu bếp, cũng không có Tịch Mạc Thiên, chỉ có một mình Hạ Tử Khâm cô, thật tự do tự tại.

Cơ bản, Hạ Tử Khâm không hiểu chút nào về người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này. Mà tâm tư của anh, lấy chỉ số thông minh của mình, Hạ Tử Khâm cảm thấy, cô cũng không cần phải uống phí hơi sức đi đoán. Hôn nhân của bọn họ, từ bất kỳ góc độ nào mà nói, cũng đều giống như một vở kịch. Căn bản, Hạ Tử Khâm cũng không quá xem trọng, cho nên đối với cách làm giống “Kim ốc tang kiều” này của Tịch Mạc Thiên, cũng không cảm thấy gì, nhưng Hồ Mạch không phải vậy.

Trong cuộc sống của Hồ Mạch, Hạ Tử Khâm chiếm ít nhất hơn một nửa phân lượng, cô có thói quen chăm sóc Tử Khâm, như một người chị chăm sóc em gái vậy. Trong lòng cô, Hạ Tử Khâm là người phụ nữ ngây thơ, ngu đần nhất trên thế giới, không có cô trông coi là không được. Vì vậy, đối với chuyện kết hôn mà Tử Khâm nói trong điện thoại, Hồ Mạch theo thói quen xem như gió thoảng bên tai. Thế nhưng khi trở lại cô phát hiện, Hạ Tử Khâm không phải nói đùa, mà đối phương còn là Tịch Mạc Thiên.

Hồ Mạch cảm thấy trời đổ mưa đổ cũng chẳng kinh hoàng như vậy. Người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này, ai lại không biết, Chủ tịch của Tịch thị, con rể của Vinh thị, nắm giữ hai tập đoàn tầm cỡ thế giới, lật tay làm mây, úp tay làm mưa, thủ đoạn chấn động cả thương trường. Đoạn hôn nhân trước kia của anh ta, mặc dù đã qua mấy năm, đến nay vẫn là một đề tài khiến mọi người bàn tán sôi nổi, kim đồng ngọc nữ, thanh mai trúc mã. Đáng tiếc giai nhân mất sớm, tình thâm không dài.

So với những tên công tử danh môn nay Tần mai Sở, quần áo lụa là, Tịch Mạc Thiên quả thực là một người đàn ông cực phẩm hiếm có, luôn biết giữ mình trong sạch, xỉ căng đần gần như tuyệt tích. Nhưng Hồ Mạch cảm thấy, người đàn ông như vậy, không phải là thâm tình “từng gặp biển xanh khó động lòng trước sóng nhỏ” với người vợ đã chết thì chính là một tên cực kỳ biến thái.

Vô luận Tịch Mạc Thiên thuộc loại đàn ông nào, cũng có thể khẳng định một điều, đều không phải là dạng mà cô gái ngốc Hạ Tử Khâm này có thể chơi nổi. Nhưng cũng thực kỳ quái, hai người này sao lại quen biết nhau, rồi còn tiến tới “cưới chui” :

“Hạ Tử Khâm, cậu nói thật ỉn, sao cậu lại quen biết với Tịch Mạc Thiên?”

Hạ Tử Khâm luôn che che giấu giấu, chỉ sợ Mạch Tử hỏi cô cái này, bây giờ còn muốn hàm hàm hồ hồ lừa gạt cho qua:

“Cái đó, cứ như vậy biết.”

“Tại sao lại biết hả ?”

Hiển nhiên, Mạch Tử có thể dễ dàng nhìn thấu tiểu kế của Hạ Tử Khâm, dùng thái độ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, thăm vấn cô. Hạ Tử Khâm chợt dạ, phát tay một cái:

“Dù sao mình cũng đã gả cho anh, đăng kí rồi, giấy hôn thú anh ấy giữ, có nói gì cũng trễ rồi.”

Đoạt lấy quả táo trong tay Mạch Tử cắn một cái, nhìn thế nào cũng thấy giống như “lợn chết không sợ nước sôi”. Mạch Tử không khỏi có chút tức giận, đoạt lại quả táo từ trong miệng cô:

“Cậu là heo à? Chỉ có biết ăn thôi. Cậu còn ăn, cậu biết Tịch Mạc Thiên là ai không? Cậu động não một chút có được không, người đàn ông kia là một tên thương nhân luôn làm việc vì lợi ích, anh ta muốn cưới cậu nhất định là có vấn đề.”

Hạ Tử Khâm tự cho là thông minh cãi lại:

“Cái này mình đã sớm nghĩ qua. Dù sao mình muốn sắc không có sắc, muốn tài không có tài, anh không ngại cưới mình, còn đồng ý giúp chúng ta giải quyết vấn đề của Cô nhi viện Thánh Tâm, gả liền gả đi, mình cảm thấy, ít nhất anh ấy còn mạnh hơn so với Chu Hàng nhiều.”

“Mạnh cái rắm.”

Mạch Tử tức không chịu được:

“Nếu cậu gả cho Chu Hàng, tương lai không như ý có thể ly hôn, còn với Tịch Mạc Thiên, chỉ cần anh ta không đồng ý, đời này cậu chỉ có thể là Tịch phu nhân.”

Hạ Tử Khâm vô tội nháy mắt mấy cái:

“Trước khi kết hôn mình đã gọi điện cho cậu rồi, cậu nói muốn mình nhanh chóng gả đi. ”

Hồ Mạch tức giận đến sắp phun máu, gõ gõ đầu của cô:

“Lời thật cùng nói đùa cậu cũng nghe không hiểu hả? Còn chuyện của cô nhi viện, xác thực đã giải quyết xong. Hôm qua, mẹ viện trưởng đã gọi điện ình. Việc kết hôn chuyện lớn đến thế cũng không nói ẹ viện trưởng. Hạ Tử Khâm, sao cậu có thể lớn mật như vậy hả?”

Hạ Tử Khâm nhai táo:

“Mình nghĩ, không chừng ngày nào đó Tịch Mạc Thiên tỉnh táo, li hôn, nên không định thông báo ẹ viện trưởng”

Hồ Mạch đột nhiên ngồi chồm hổm trên đất, ngẩng đầu nhìn cô:

“Anh ta đối xử với cậu không tốt sao?”

Hạ Tử Khâm sững sốt:

“Không, tốt vô cùng.”

Hồ Mạch nhìn cô thật lâu:

“Tử Khâm, anh ta yêu cậu sao?”

Hạ Tử Khâm cầm lõi táo trong tay “pằng” một cái ném vào sọt rác bên cạnh, sắc mặt có chút ảm đạm, khề lắc đầu:

“Anh ấy rất cưng chiều mình.”

Ánh mắt Hồ Mạch dịu đi:

“Tử Khâm, cưng chiều không là phải yêu, cậu phân rõ được sao?”

“Phân rõ sao?”

Hạ Tử Khâm có chút thất thần, cứng chiều, yêu, hai từ này luôn luôn ở liền nhau. Ban đầu cô luôn cho là có cùng một nghĩa, hiện tại mới phát hiện, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Bây giờ Hạ Tử Khâm cũng có chút không chắc, sống trong sự cứng chiều, che chở vô điều kiện của Tịch Mặc Thiên, cuối cùng, cô còn có thể toàn thân mà rút lui được hay không?

Dù là một người phụ nữ lạnh bạc đi nữa, nhưng nếu như có một người đàn ông luôn cẩn thận, đối tốt với cô ta, thì năm rộng tháng dài chắc hẳn cũng sẽ động lòng, huống chi Hạ Tử Khâm cô chỉ là một người bình thường. Mỗi ngày, ở bên cạnh anh không có cảm giác gì, nhưng Tịch Mặc Thiên đi rồi, Hạ Tử Khâm phát hiện, thật có chút không quen.

Hơn nữa, buổi tối, giống như thiếu đi một cái gối đầu khiến cô khó ngủ. Không có anh ôm, cô cảm thấy bên cạnh trống trải, lạnh lạnh. Lúc này, chỉ mới có vài ngày, thế nhưng cô đã bắt đầu quen với việc có Tịch Mặc Thiên ở bên rồi.

Hồ Mạch ngồi xuống bên cạnh, sờ sờ đầu của cô, thở dài, **“ngữ trọng tâm trường”* dặn dò:

“Tử Khâm, nhớ ngừa thai”

(*lời nói đầy thâm ý)

“Ngừa thai?”

Hạ Tử Khâm kinh ngạc nhìn Hồ Mạch:

“Cậu là sợ tim của mình.”

Hồ Mạch gõ một cái lên đầu cô:

“Bác sĩ nói không có việc gì, nhưng mang thai sinh con vẫn là một gánh nặng, có chút nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Hạ Tử Khâm chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình là một gánh nặng. Khi còn bé, thân thể thường không tốt, nhưng lớn lên, một lần cô cũng chưa từng phát bệnh qua, chỉ là Mạch Tử luôn chuyện bé xé ra to.

Mang thai? Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm ý thức được, cô và Tịch Mặc Thiên còn có vấn đề về đứa bé. Hình như mọi chuyện không hề đơn giản giống cô nghĩ. Cô gả cho Tịch Mặc Thiên, quan hệ giữa hai người ngày càng dày hơn, trừ một tờ hôn thú, còn có thể có đứa bé.

Cho dù Hạ Tử Khâm ngốc hơn nữa thì cô cũng biết. Hôn nhân không có tình yêu sẽ mang đến thương tổn cho đứa trẻ cỡ nào. Hạ Tử Khâm bắt đầu cảm thấy có chút phiền. Cô là một người phụ nữ rất đơn giản, luôn muốn hướng tới một cuộc sống bình thường. Nhưng kể từ ngày quen biết Tịch Mặc Thiên, cuộc sống của cô giống như ngày càng phức tạp, loại phức tạp này bao hàm một thứ nguy hiểm không biết tên, giống như chờ đến thời cơ thích hợp nhất sẽ bộc phát ra. Mà loại nguy hiểm này, Hạ Tử Khâm cũng không biết. Đến thời điểm biết được, có thể cô đã thương tích đầy mình.

Sắp tới, Mạch Tử phải theo ca sĩ Phùng Tiểu Sơn đi tuyên truyền, sau đó là một năm khi anh ta tiến hành diễn xuất lưu động, vì vậy phòng trọ này sẽ phải để trống, nhưng sẽ không trả phòng, vì dù sao, nơi này vẫn là tổ của hai người. Hạ Tử Khâm sắp xếp những thứ không cần thiết vào trong rương, dùng băng dán lại, xếp gọn vào một góc.

Mới vừa thu dọn xong, tiếng phá cửa liền vang lên:

“Hạ Tử Khâm, mở cửa, tôi tới đây.”

Đối với cái người xuất quỷ nhập thần như Vinh Phi Lân, Hạ Tử Khâm đã tập thành thói quen, hơn nữa sau khi biết thân phận của anh, đối với cách làm tùy hứng này, Hạ Tử Khâm càng vô cùng hiểu được, tức giận mở cửa:

“Anh lại tới làm gì?”

Vinh Phi Lân có chút kinh diễm, đi quanh Hạ Tử Khâm vài vòng:

“Này! Này! Đây là người phụ nữ lười thôi mà tôi biết sao? Cô xác định cô là Hạ Tử Khâm?”

Trừ lần đầu tiên, cơ hồ mỗi lần Vinh Phi Lâm thấy Hạ Tử Khâm đều là bộ dáng mới vừa tỉnh ngủ, lười thôi lếch thếch. Vì vậy, đối với Hạ Tử Khâm sạch sẽ gọn gàng như hôm nay, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Bây giờ, Hạ Tử Khâm có muốn lười thôi cũng không thể rồi. Người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên kia có tính sạch sẽ, cô bản, anh có thể trực tiếp ôm cô ném vào trong bồn tắm, giúp cô tắm, đương nhiên không phải chỉ là tắm đơn giản như vậy. Sau khi chịu qua vô số lần dạy dỗ, bây giờ Hạ Tử Khâm rất biết điều, luôn giữ vững hình tượng khéo léo, sạch sẽ ở trước mặt Tịch Mạc Thiên, lâu ngày đã thành thói quen.

Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, nhưng đối với Vinh Phi Lâm mà nói, là thay đổi đến long trời lở đất. Mái tóc dài đen nhánh mượt mà, không có bất kỳ trang sức, tùy ý thả sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm trong suốt, một cái quần jean thấp eo rộng rãi, phía trên là áo T shirt bó sát người, hợp với giày cao gót da cừu, thực nữ lại không mất hoạt bát, rất hợp mắt. Nói rằng cô “thay da đổi thịt” một chút cũng không khoa trương.

Quan trọng nhất, toàn thân cô trừ phần trẻ trung này, còn có một nét quyến rũ không biết tên theo từng động tác vung tay, nhấc chân mà toát ra, rất mê người.

Hạ Tử Khâm là một người phụ nữ lười biếng, làm gì chịu bỏ thời gian phối hợp y phục. Những thứ này đều là Tịch Mạc Thiên cho người đưa tới, phối hợp cẩn thận rồi từng bộ, từng bộ bỏ vào phòng cất quần áo. Sau khi cô mặc qua, cứ ném ở bên trong, tự nhiên có người tới lấy đi. Đẹp mắt hay khó nhìn, đối với một trạch nữ cả ngày không ra khỏi cửa mà nói, thật sự không có ý nghĩa ý quá lớn, nhưng là con gái, được Vinh Phi Lâm đẹp trai khen ngợi, trong lòng vẫn có chút hư vinh.

Ánh mắt Vinh Phi Lâm rơi vào chiếc gương ở góc tường, nhìn một vòng quanh căn nhà đang có chút trống trải, ôm chặt Hạ Tử Khâm từ phía sau, nhỏ giọng nói:

“Đây là muốn dọn nhà, cần tôi giúp một tay không?”

Hạ Tử Khâm hất anh ra, đột nhiên cảm thấy mình cùng Vinh Phi Lâm có chút quan hệ nói không rõ. Hơn nữa, người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên kia còn rất để ý những thứ này, nhưng cô lại không biết nói rõ thế nào với Vinh Phi Lâm, cô đã gả cho Tịch Mạc Thiên, quan hệ bây giờ có chút rối rắm.

Cắn móng ngón tay, suy nghĩ một chút mở miệng:

“Vinh Phi Lâm, bây giờ anh không bận chứ, nếu không có việc gì tôi mời anh ăn cơm.”

11. Chương 11

Sở dĩ Vinh Phi Lâm bị Hạ Tử Khâm hấp dẫn, nguyên nhân cũng rất dễ hiểu. Hạ Tử Khâm là người đơn giản nhất tính tới bây giờ anh đã gặp. Cuộc sống, nói chuyện, thậm chí ý tưởng, cũng đơn giản. Vừa nhìn liền hiểu ngay, không có quá nhiều phức tạp cùng tâm cơ.

Đồng dạng, đối với Vinh Phi Lâm mà nói, hôn nhân là chuyện phức tạp nhất trên đời. Phức tạp đến mức, dùng tất cả chỉ số thông minh của anh cũng không thể hiểu. Mặc dù đoạn hôn nhân của anh về Tịch Mạc Thiên cùng chị năm đó được người ca ngợi, nhưng trên thực tế vẫn liên quan đến lợi ích. Có lẽ Tịch Mạc Thiên thích chị anh, nhưng tuyệt đối không thích đến trình độ không quan tâm đến bệnh tình của chị mà cưới về nhà.

Nếu như ban đầu không phải Tịch lão gia đột nhiên mất đi, Tịch thị lâm vào khốn cảnh, sợ rằng bằng chút tình cảm thăm mền từ bé của chị anh chưa chắc vào được cửa Tịch gia. Người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên kia trên thực tế lạnh lùng đến đáng sợ, hơn nữa còn là một người quá phức tạp.

Có lúc Vinh Phi Lâm cảm thấy, chị Phi Loan đi sớm như vậy cũng là một loại may mắn. Nếu không, sau này chân tướng của đoạn hôn nhân kia rất có thể sẽ bị phơi bày rõ ràng.

Cho nên, từ tấm gương là chị, đối với tình yêu, đối với hôn nhân, Vinh Phi Lâm thủy chung luôn giữ loại thái độ bất cần đời. Vì vậy, dù bị hấp dẫn bởi Hạ Tử Khâm nhưng khi vừa bắt đầu anh chưa từng nghĩ đến

phương diện này. Chỉ đến khi Hạ Tử Khâm gợn gàng dứt khoát nói: “Vinh Phi Lâm tôi kết hôn” thì anh chợt cảm giác trong lòng có một loại khó chịu đầy khó hiểu.

Loại ê ẩm, chua chát, tiếc nuối cùng tức giận xông tới khiến miếng thịt nướng trong tay Vinh Phi Lâm rớt xuống bàn, nụ cười bốn cột trong nháy mắt thối lui:

“Hạ Tử Khâm, đừng lấy chuyện như vậy ra đùa.”

Cô hơi mím môi, để đũa xuống, ực một hớp trà lúa mạch, rất nghiêm túc lặp lại:

“Thật, Vinh Phi Lâm, tôi “cười chui” rồi, một tháng trước, khoảng mấy ngày sau khi anh đi.”

Vinh Phi Lâm sững sốt một chút, kéo bàn tay trái sạch sẽ của cô qua, thở nhẹ một hơi, nở nụ cười:

“Hạ Tử Khâm, chút nữa thì bị cô lừa gạt, nếu đã kết hôn thì nhẫn đâu?”

Hạ Tử Khâm rút tay về, thở dài:

“Vinh Phi Lâm, không phải mỗi người phụ nữ kết hôn đều có nhẫn. Đây chỉ là hình thức thôi, tôi không để ý. Nhưng sự thật là, tôi đã kết hôn, đăng kí rồi. Tôi là phụ nữ đã lập gia đình. Vì vậy, Vinh Phi Lâm đây là bữa trưa cuối cùng chúng ta gặp mặt. Về sau anh cứ tiếp tục chơi trò của anh, không cần lo tôi.”

Hạ Tử Khâm còn chưa nói hết, Vinh Phi Lâm đã “soạt” một cái đứng lên, khước miệng nhếch thành một nụ cười giễu cợt:

“Hạ Tử Khâm cô thật buồn cười, biết không? Thật là buồn cười, cô xem Vinh Phi Lâm tôi là ai, về phần quần cô sao, phải dùng phương thức này đuổi ư? Hạ Tử Khâm cô quá coi trọng bản thân mình rồi, với tôi, cô chỉ một người nữ để chơi đùa lúc nhàm chán thôi, không đáng kể, không đáng kể.”

Bóng dáng của Vinh Phi Lâm chớp mắt liền biến mất ở góc đường. Hạ Tử Khâm ngạc nhiên thật lâu. Không hiểu, một người đàn ông luôn luôn cột nhả, nói trở mặt liền trở mặt. Nhưng như vậy cũng tốt, cô vốn không nghĩ sẽ dính vào mối quan hệ anh rể cùng em vợ giữa bọn họ .

Hạ Tử Khâm vừa đi ra khỏi nhà hàng, điện thoại liền vang lên. cô móc ra nhìn một chút, nhận, bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp của Tịch Mạc Thiên:

“Ở đâu?”

Hạ Tử Khâm nhìn chung quanh một chút, đây là chỗ nào cô cũng không rõ, là Vinh Phi Lâm mang cô tới, chỉ đành hăm hăm hồ hồ nói:

“Ừm! Ở bên ngoài”

“Bên ngoài là nơi nào?”

Hiển nhiên Tịch Mạc Thiên không chấp nhận đáp án mơ hồ như vậy. Hạ Tử Khâm chỉ đành phải nhìn bốn phía, nói tên một tòa nhà bên cạnh, Tịch Mạc Thiên chỉ để lại một câu:

“Ở đó chờ tôi.”

Sau khi hạ mệnh lệnh xong liền tắt máy. Hạ Tử Khâm chỉ đành phải nhét điện thoại vào túi xách, ngồi xuống bậc thang cạnh bồn hoa chờ.

Bên tay là một cây anh đào to cao, mềm mại như tuyết. Hoa đã sớm tàn, trên cây đọng đầy những chiếc lá xanh biếc. Bất tri bất giác, mùa xuân sắp qua, ngày hạ đã gần kề.

Từ trước đến giờ, Hạ Tử Khâm luôn có chút khác người, dùng cách nói của Mạch Tử, chính là nhàm chán khó chịu. Điểm nhỏ này, có thể là bệnh nghề nghiệp do viết tiểu thuyết mà ra. Tóm lại, có lúc thần kinh của cô gái Hạ Tử Khâm này không ổn định cứng đầu như cây cột điện, có lúc, lại mảnh khảnh tựa như sợi tóc. Nói trắng ra, chính là có chút khác với triệu chứng của bệnh thần kinh, nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Tịch Mạc Thiên ngồi sau vô lăng, từ xa xa liền thấy tiểu kiều thê của anh ngây ngốc ở ven đường, cau mày, nghiêng đầu nhìn lá cây ngăn người. Loại vẻ mặt đó nhìn qua giống như có chút cô đơn. Hạ Tử Khâm như vậy khiến lòng anh khẽ nhói lên.

Hội nghị lần này vốn cần nửa tháng, nhưng hành trình được rút ngắn, nên chỉ cần một tuần lễ là có thể trở về. Truy xét nguyên nhân, là do Tịch Mạc Thiên có chút không buông được cô. Loại nóng ruột không hiểu này thật khác lạ, lại dường như là chuyện đương nhiên.

Tịch Mạc Thiên là một người lý trí, lạnh lùng, kiêu ngạo. Vì vậy, chuyện vừa thấy đã yêu tử lệ phát sinh trên người anh cơ hồ bằng không, hơn nữa đối tượng là Hạ Tử Khâm, dường như lại càng không thể, nên đối với ý định cưới cô vào cửa của mình, Tịch Mạc Thiên suy nghĩ rất lâu cũng không hiểu. Kết hôn cùng Hạ Tử Khâm, ước chừng là loại kích động duy nhất không giải thích được trong cuộc đời Tịch Mạc Thiên anh.

Nhưng dù cho lúc đó là bị trúng tà đi chăng nữa thì trong lòng anh cũng chỉ có một ý niệm, không từ bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải lấy người phụ nữ này về nhà, cho dù cô không thương anh cũng không sao, bởi vì Tịch Mạc Thiên cảm giác mình cũng sẽ không yêu cô, cho nên rất công bằng.

Nhưng từ khi lời nói không thương anh phát ra rõ ràng từ cái miệng nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm. Loại thất vọng mơ hồ đó, vẫn khiến Tịch Mạc Thiên có mấy phần không vui. Bởi vì không vui, nên Tịch Mạc Thiên chợt có một loại tâm tình chấp nhất, tranh cường háo thắng. Anh muốn làm cho cô yêu mình, phải làm cho cô yêu mình, về phần sau khi đã yêu rồi thì sẽ làm thế nào, Tịch Mạc Thiên căn bản không có nghĩ tới.

Hạ Tử Khâm cảm thấy có một bóng râm che lại, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Thiên. Chiều buông xuống, ánh mặt trời xuyên qua những cành cây chiếu lên gò má của anh, bao quanh thành một vòng ánh sáng nhàn nhạt, khiến cho những đường nét trên khuôn mặt anh càng thêm rõ ràng. Người đàn ông này quả thật đẹp trai đến không có thiên lý. Mặc dù khuôn mặt nghiêm nghị không có chút ý cười nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến sức quyến rũ của anh. Cho tới giờ khắc này, Hạ Tử Khâm mới cảm thấy buồn bực, sao anh lại coi trọng cô, đối với Tịch Mạc Thiên mà nói, cái gì cô cũng không xứng.

Có lẽ là vẻ mặt y hệt hoa si của Hạ Tử Khâm đã lấy lòng anh, tâm tình của Tịch Mạc Thiên chợt chuyển tốt. Anh khom lưng, nắm cánh tay của cô kéo lên, ôm vào trong ngực, khẽ hôn nhẹ lên khuôn mặt cô, trêu ghẹo nói:

“Thế nào, nhìn đến ngây ngẩn? Chỉ mới một thời gian ngắn liền không nhận ra chồng của em, hửm?”

Hạ Tử Khâm hồi hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên một tầng hồng nhàn nhạt, ánh mắt chợt lóe, ông xã, cho dù hai người đã kết hôn, nhưng cách xưng hô này vẫn làm Hạ Tử Khâm có chút khó thích ứng.

Tịch Mạc Thiên ôm cô ngồi vào trong xe, phân phó Lão Lưu chạy đến phi trường, Hạ Tử Khâm sững sốt:

“Đến phi trường làm gì?”

Tịch Mạc Thiên nhìn cô cười:

“Theo tôi vào trong núi ở vài ngày, coi như là nghỉ phép đi, về sau có thời gian rảnh, tôi sẽ dẫn em đi châu Âu.”

Hạ Tử Khâm có chút ngây ngốc vùi vào trong ngực Tịch Mạc Thiên, châu Âu xa như vậy, nhưng từ trong miệng người đàn ông này nói ra lại đơn giản tựa như đi đến vùng ngoại thành. Tất cả điều này đối với Hạ Tử Khâm mà nói, vẫn không có chút cảm giác chân thật nào.

Tòa biệt thự mà Tịch Mạc Thiên muốn đến nghỉ phép, lưng dựa chân núi, được xây sâu vào vách đá, là một tòa kiến trúc rất có hương vị cổ xưa của Trung Quốc, khắp nơi tràn ngập hơi thở tự nhiên của sơn thủy. Ở chỗ này, Tịch Mạc Thiên tựa như một ẩn sĩ thời xưa gửi gắm tình cảm vào sông núi. Anh mặc một chiếc áo dài mềm nhẹ, rộng rãi, có lúc ngồi dưới bóng cây ngô đồng phẩm trà, có lúc lại thả câu ở ngoài khe núi. Những khi cao hứng, anh sẽ tự tay dạy Hạ Tử Khâm đánh cờ.

Cờ vây đối với Hạ Tử Khâm mà nói không khác gì Thiên Thư (sách trời). Cô tự biết mình không có thiên phú cùng nhân nãi, mỗi lần đều bị Tịch Mạc Thiên chê là quá đần. Nhưng Hạ Tử Khâm thích cuộc sống như thế, cách xa thành thị ồn ào, hình như tâm tư cũng trầm tĩnh lại, có thể đi tìm hiểu vẻ đẹp của thiên nhiên. Có lúc Hạ Tử Khâm cũng không nhận được muốn thờ dài, đằng sau một cuộc sống như thế, cần thực lực kinh tế khổng lồ đến cỡ nào. Chỉ tính một tòa biệt thự độc lập trong núi như vậy thôi không biết đã phải hao phí bao nhiêu tiền bạc để xây dựng và duy trì.

Dĩ nhiên, giữa hai người cũng nhanh chóng hài hòa, quen thuộc, trên chiếc thảm ở phòng ngủ xa hoa, sau cửa ở thư phòng, trên ghế quý phi khắp nơi đều có dấu vết triền miên của hai người. Hạ Tử Khâm phát hiện tại biệt thự này Tịch Mặc Thiên trở nên rất khác, bỏ đi một phần lệ khí lạnh lùng, người đàn ông này toát ra vẻ ôn nhu khó có được.

Hạ Tử Khâm nhận thấy, có lúc ánh mắt anh nhìn cô vô cùng ôn hòa, ôn hòa như nước, cũng tựa như nắng ấm đầu hạ. Cô có thể cảm giác được rõ ràng, tim của mình, lấy tốc độ của xe cấp mà nhanh chóng luân hãm. Chỉ cần người đàn ông này nguyện ý thì việc làm cho người khác yêu mình hình như rất đơn giản, mà Hạ Tử Khâm chỉ là một cô gái nhỏ bình thường làm sao có thể thoát khỏi.

Chỉ là bất kỳ tình yêu nào rơi vào trong hồng trần, có lẽ liền mất đi mùi vị cùng cảm giác, dính vào tầng tầng mê chướng, khiến hai người yêu nhau nhìn không rõ thôi.

Tịch Mặc Thiên nắm tay Hạ Tử Khâm đi ra biệt thự, cô lưu luyến quay đầu nhìn lại, khiến Tịch Mặc Thiên cảm thấy buồn cười:

“Về sau có rảnh rồi, chúng ta sẽ về đây sống một thời gian.”

Trở lại trong hiện thực, Tịch Mặc Thiên lại bắt đầu bận rộn với công việc, hình như biết Hạ Tử Khâm không thích Tịch trạch, anh cũng dọn vào trong căn hộ. Hai người dần dần tiến đến cuộc sống vợ chồng bình thường.

Gần nửa tháng, công việc của hai tập đoàn Vinh, Tịch cơ hồ chất đống như núi. Tịch Mặc Thiên không khỏi lắc đầu cảm thán, cổ nhân nói “hồng nhan họa thủy”, lời này dường như quả thật có mấy phần đạo lý. Anh vốn định cùng Tử Khâm ở ba ngày, ai biết vừa đi thì chính là một tuần.

Tịch Mặc Thiên đưa công văn đã kí cho tiểu Dương, nhìn đồng hồ, cũng sắp tan tầm, trong lòng có mấy phần kích động nhàn nhạt, Tịch Mặc Thiên trầm ngâm hồi lâu, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Vinh Phi Lân tựa trên khung cửa:

“Anh rể, buổi tối mời tôi uống rượu đi! Tôi thất tình.”

12. Chương 12

“Thất tình?”

Ánh mắt Tịch Mặc Thiên lóe lên, đùa giỡn mân khéo môi:

“Người nào lại có bản lĩnh lớn như vậy? Khiến cho Vinh thiếu đào hoa của chúng ta thất tình, đây quả là một chuyện mới mẻ.”

Vinh Phi Lân cười một tiếng, nhanh chóng đi vào, vỗ vỗ vai tiểu Dương:

“Dương ca, đã nhiều năm như vậy, vẫn còn làm việc bên cạnh anh rể tôi à?”

Tiểu Dương cười cười, khom người đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người. Vinh Phi Lân ngồi xuống chiếc bàn làm việc của Tịch Mặc Thiên, khẽ nghiêng thân, quan sát hồi lâu, nửa thật nửa giả mở miệng:

“Anh rể, tôi cảm thấy hình như anh có chút khác?”

Tịch Mặc Thiên nhíu mày:

“À! Khác chỗ nào?”

Vinh Phi Lân rất nghiêm túc nói:

“Giống như là đang yêu, thế nào? Anh rể, tôi đoán có đúng không?”

“Yêu?”

Tịch Mặc Thiên cười khẽ một tiếng, đứng lên cầm áo khoác vắt vào khuỷu tay, mở miệng:

“Yêu là trò chơi của những người trẻ tuổi, còn với người anh rể tôi đây....! Đi thôi!”

“Anh rể, tin tưởng tôi, tình yêu chẳng phân biệt tuổi tác”

Vinh Phi Lâm lắc đầu một cái, sau đó đi theo ra ngoài.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Vinh Phi Lâm quơ quơ ly rượu, khiến mấy viên đá nằm trong chất lỏng đỏ thẫm phát ra những tiếng đin đin đang đang rất dễ nghe.

Một tay Vinh Phi Lâm khoác lên trên quầy bar, ánh mắt hứng thú rơi vào người Tịch Mặc Thiên đang ngồi đối diện. Một người phụ nữ với bộ trang phục nóng bỏng đầy gợi cảm đang đến gần anh. Cô rất đẹp, ngũ quan xinh xắn, đôi chân thon dài, những lọn tóc xoăn rũ xuống đầu vai, tăng thêm mấy phần quyến rũ. Chiếc váy trễ ngực đáng yêu lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng làn da trắng nõn, mịn màng, phối hợp cùng là thắt lưng nhỏ nhắn và cặp mông tròn trịa. Trước lối sau lôm, khi bỏ đi quần áo nhất định là một báu vật mắt hờn.

Việc mỹ nữ vứt bỏ anh để chọn Tịch Mặc Thiên cũng không phải là lần đầu tiên. Cơ hồ mỗi khi Vinh Phi Lâm cùng anh rể đi ra ngoài, loại tình cảnh này nhìn mãi cũng thành quen. Vinh Phi Lâm nâng trán, cười híp mắt nhìn Tịch Mặc Thiên, anh rể anh thoát nhìn có vẻ ưu nhã, nhưng thật ra là một người đàn ông rất lạnh lùng, căn bản không biết cái gì gọi là “thương hương tiếc ngọc”. Vì vậy cô nàng này đẹp thì đẹp thật, nhưng chắc hẳn chẳng thể khiến anh rể xem là ngoại lệ.

Tịch Mặc Thiên nhú nhú mày, có chút không kiên nhẫn cự tuyệt:

“Tôi không có hứng thú, xin đừng quấy rầy tôi cùng bằng hữu.”

Mỹ nữ ngạc nhiên, đại khái không nghĩ tới người đàn ông nhìn anh tuần này lại không hiểu chút gì gọi là phong tình, hậm hực rời đi. Vinh Phi Lâm quan sát Tịch Mặc Thiên từ trên xuống dưới hơn nửa ngày, có mấy phần xấu bụng nói:

“Anh rể, đàn ông mà nhịn thời gian quá dài, sẽ dễ bị liệt dương đó!”

Tịch Mặc Thiên lắc đầu một cái:

“Tôi đây thà thiếu chứ không ầu, không muốn tùy tiện tìm một người phụ nữ để giải quyết. Anh rể cậu cũng không phải là cảm thú, hơn nữa, tôi đã kết hôn.”

“Gi?”

Ly rượu trong tay Vinh Phi Lâm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất:

“Anh rể, không phải anh đang giỡn chơi với tôi đấy chứ! Anh kết hôn?”

Không thể trách Vinh Phi Lâm cảm thấy bất ngờ. Sau khi chị mất, anh và lão già nhà mình đều cho rằng, Tịch Mặc Thiên sẽ rất nhanh tái giá. Nào biết, thoáng một cái đã qua mười năm, cũng không có chút dấu hiệu nào. Lúc này đột nhiên nói đã kết hôn, hơn nữa với địa vị ngày nay của Tịch Mặc Thiên, là một chuyện lớn như vậy, nhưng lại không lộ ra một chút phong phanh nào, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất là Tịch Mặc Thiên không quá quan tâm đến cô vợ mới của mình, cưới vào cũng chỉ là vì ích lợi nào đó đi cùng. Thứ hai, chính là anh quá để ý phụ nữ này, để ý đến mức không muốn cho cô bại lộ trước mặt truyền thông. Như vậy rốt cuộc là loại nào?

Vinh Phi Lâm tiến tới, mang theo mấy phần nhiều chuyện thăm dò:

“Là khuê tú của tập đoàn hay chính khách nào vậy?”

“Khuê tú?”

Tịch Mặc Thiên không khỏi nhớ tới cô vợ nhỏ ở nhà, đời này đừng nghĩ có thể dùng hai chữ khuê tú để miêu tả, khóe miệng cong lên thành một vòng cung đẹp mắt:

“Một tiểu nha đầu chưa trưởng thành thôi, cậu cũng biết đấy, là Tử Khâm, Hạ Tử Khâm.”

Nụ cười trên mặt Vinh Phi Lâm trong nháy mắt cứng lại. Thật lâu sau đó cũng không thể thốt ra một lời. Hai người tên Hạ Tử Khâm và Tịch Mặc Thiên này, đánh chết Vinh Phi Lâm cũng không nghĩ đến lại có quan hệ với nhau. Vô luận là bối cảnh, điều kiện hay tính tình, hoàn toàn giống như “trống đánh xuôi, kèn

thổn ngược”, hơn nữa Tịch Mặc Thiên sao lại nhìn trúng nha đầu lồi thoi kia, không phải anh có tính thích sạch sẽ sao?

Nụ cười trên mặt Vinh Phi Lân cuối cùng cũng không thể duy trì được nữa. Tịch Mặc Thiên chỉ hơi hột nói một câu như vậy liền đổi chủ đề:

“Cậu định khi nào thì trở về Vinh thị? Hay cậu cứ đến đó trước, sau khi có hứng thú thì vào làm ở Công ty điện ảnh và truyền thông.”

Vinh Phi Lân bật dậy, giống như không nghe Tịch Mặc Thiên đang nói gì, trực tiếp mở miệng:

“Anh yêu cô ấy ư, anh yêu Hạ Tử Khâm sao?”

Ánh mắt Tịch Mặc Thiên lạnh xuống:

“Có yêu hay không, cô ấy vẫn là vợ của tôi, có gì khác nhau sao?”

Vinh Phi Lân đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ áo Tịch Mặc Thiên, sắc mặt có vài phần xám trắng khó coi. Trong ánh mắt cô chấp mang theo chút tâm tình khó tả:

“Không yêu thì tránh xa cô ấy ra. Cô ấy không phải như những người phụ nữ kia của anh, cô ấy chơi không nổi trò của anh, cô ấy chỉ là một nha đầu ngốc.”

Tịch Mặc Thiên giơ tay lên đẩy Vinh Phi Lân ra, mắt híp lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của anh ta, lạnh lùng mở miệng:

“Phi Lân, việc cậu kích động thật có chút buồn cười, tôi đã cưới cô ấy rồi không phải sao?”

“Anh cưới cô ấy? Lúc đầu anh cũng cưới chị tôi, sau đó cả ngày nhét chị ấy ở trong tòa nhà lớn của anh. Chị tôi nằm viện sắp chết, anh vẫn còn đang ở nước Pháp đàm phán cái hiệp ước quái quỷ gì đó. Tịch Mặc Thiên, anh cho rằng hôn nhân là tất cả à.”

Thời điểm tiếng chuông cửa vang lên, Hạ Tử Khâm đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Chính xác mà nói, cô cũng không biết trên TV đang chiếu tiết mục gì, chỉ là cảm thấy phòng ốc lớn như vậy nên có chút tiếng động, nếu không thật rất vắng vẻ, tịch mịch.

Tịch mịch là khoảng không gian mà trước kia Hạ Tử Khâm rất hưởng thụ. Từ nhỏ cô đã thích một mình ngây ngốc. Khi còn bé, mẹ viện trưởng từng nghĩ rằng cô mắc chứng trầm cảm, nên còn tìm bác sĩ tâm lý đến. Khi bác sĩ lần lượt bảo đảm cô rất bình thường, mẹ viện trưởng mới yên tâm.

Chỉ là không biết bắt đầu từ lúc nào, cô cảm thấy sự ngây ngốc của mình có chút khó thích ứng. Cô đã quen với việc có một người đàn ông bên cạnh, đã quen chờ đợi Tịch Mặc Thiên. Mà Tịch Mặc Thiên rất bận, xã giao cũng nhiều, mặc dù đã tận lực rút ngắn thời gian trở về ăn cơm với cô, nhưng phần lớn thời gian, trong nhà vẫn chỉ có một mình Hạ Tử Khâm.

Chỉ mới hơn một tháng ngắn ngủn mà thôi, Tịch Mặc Thiên đã đem cô biến thành một tiểu oán phụ bí mật. Ở cùng Tịch Mặc Thiên mấy tháng so với khoảng thời gian yêu nhau 4 năm cùng Chu Hàng cô còn hăm vào sâu hơn. Mà đáng buồn nhất chính là, tốc độ luân hãm này, Hạ Tử Khâm có thể dễ dàng nhìn ra, nhưng lại không có khí lực đi ngăn cản. Điều này khiến lòng cô âm thầm sợ hãi.

Đối với tương lai, đối với hôn nhân, đối với tình yêu, nhiều lúc nghĩ đến, cô và Tịch Mặc Thiên căn bản giống như là không có có tương lai. Còn tình yêu? Hai chữ này lại càng thêm buồn cười. Cái gì ẩn chứa sau cuộc hôn nhân này, Hạ Tử Khâm cũng cảm thấy mơ hồ không rõ. Bởi vì không rõ cho nên không xác định, bởi vì không xác định, cho nên lo được lo mất, đây đại khái là bệnh chung của phụ nữ đi.

Hạ Tử Khâm phát hiện, chính mình một khi thật sự nghiêm túc, lại là một người phụ nữ tính toán chi li như vậy, thậm chí, cô có muốn hồ đồ cũng không thể được nữa.

Tiếng chuông cửa cất ngang khiến Hạ Tử Khâm sững sờ. Cô nhanh chóng chạy đến mở cửa, nghênh đón chính là mùi rượu nồng đậm. Hạ Tử Khâm còn chưa xác định được Tịch Mặc Thiên uống say hay không, đã bị anh trở tay đặt tại trên cửa.

Cổ tay bị anh gior cao, Tịch Mạc Thiên đầu cúi xuống, trực tiếp xông vào trong miệng cô, hơi thở mang theo mùi rượu quẩn quýt lấy lưỡi của cô, cắn mút, dây dưa, giống như đang vội vàng muốn nuốt cô vậy, thậm chí còn có chút tàn bạo.

“Ô ô ô.”

Hạ Tử Khâm dùng sức thoát khỏi tay anh, đẩy ra, khoe môi hơi đau, cô đưa tay lên sờ, thấy phía trên có máu, không ngờ môi của cô lại bị người đàn ông này cắn bể:

“Tịch Mạc Thiên, anh uống say rồi.”

Hạ Tử Khâm tức giận, không muốn để ý đến Tịch Mạc Thiên nữa, lướt qua anh trực tiếp đi vào bên trong. Mới nhấc được hai bước, eo liền bị Tịch Mạc Thiên ôm chặt. Anh bế cô lên, đá văng cửa phòng ngủ, đi vào, đem Hạ Tử Khâm ném lên giường, sau đó liền cúi xuống, đè cô ở phía dưới, bàn tay nắm lấy cằm của cô nâng lên.

Những tia sáng không ngừng lóe lên trong con ngươi thâm u của anh, chớp nháy giống như một ngọn lửa, ngọn lửa trong đó. Hạ Tử Khâm không nhìn được khe rùng mình một cái. Ngọn lửa trong đó giống như băng sơn lâu năm, hàn khí dày đặc không ngừng toát ra, lạnh lẽo, nóng rực. Vẻ mặt của người đàn ông hiện hiện đầy mâu thuẫn khiến người ta hoảng sợ.

Tịch Mạc Thiên khẽ nhếch khoe miệng, âm điệu mỉa mai chột vang lên:

“Hạ Tử Khâm, thật không nhìn ra, em cũng rất có thủ đoạn. Tại sao em lại đi quyến rũ đàn ông, hả? Bằng vẻ thùy mị bình thường không có gì hơn người này là khối thân thể dâm dăng đây, hừm.”

Hạ Tử Khâm sững sốt, kịch liệt giãy giụa mấy cái:

“Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Tôi nói bậy?”

Tịch Mạc Thiên hiển nhiên say, lời nói cũng nhiều thêm:

“Em có biết hôm nay Vinh Phi Lân đã nói gì với tôi không? Nói cậu ta thất tình, nói nếu tôi không thương em liền cách em xa một chút, cậu ta sợ tôi khi dễ em à? Cậu ta thích em, Hạ Tử Khâm, cậu ta yêu em, Hạ Tử Khâm, thế nào? Được một người đàn ông như Vinh Phi Lân tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ, thỏa mãn tâm tính hư vinh nông cạn của em đi! Đáng tiếc em là vợ của Tịch Mạc Thiên tôi, bất kể tôi có yêu hay không, đời này em đều là của tôi, hơn nữa tôi hận nhất chính là phản bội, nhớ kỹ sao, Hạ Tử Khâm.”

Hạ Tử Khâm có vài phần kinh sợ, ngừng giãy giụa. Dưới ánh sáng, sắc mặt cô hơi tái, môi cắn chặt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Tịch Mạc Thiên, vẻ mặt có mấy phần cố chấp khó nói:

“Tại sao lấy tôi?”

Ngọn lửa trong mắt Tịch Mạc Thiên hơi run rẩy, nhanh chóng tàn lụi, đôi mắt khẽ nhắm lại, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cái trán trơn bóng của cô, theo gương mặt trượt đến đôi môi đỏ thắm, khẽ vuốt ve, nghiêng người hạ xuống một nụ hôn, từ khoe miệng tràn ra mấy lời nỉ non mơ hồ.

Hạ Tử Khâm còn chưa nghe rõ, liền bị kích tình của anh bao phủ. Hôm nay Tịch Mạc Thiên say đến lợi hại, mà uống say Tịch Mạc Thiên lại rất dịu dàng, trong dịu dàng gần như có chút cẩn thận, giống như cô là đồ sứ dễ vỡ, vô luận là lực độ hay phương thức triển miên, cùng bình thường đều có khác biệt rất lớn.

Mà loại thận trọng dịu dàng này giống như mưa nhẹ đầu xuân, từng giọt từng giọt xâm nhập vào tận đáy lòng của Hạ Tử Khâm, khiến cô mơ mơ màng màng, cảm thấy có lẽ người đàn ông này cũng có chút thích cô.

Ngoài cung chiều ra, đêm nay Hạ Tử Khâm chân thật cảm nhận được một Tịch Mạc Thiên khác, giống như màn sương mù nặng nề được vén lên, từ từ lộ ra nội tâm góc cạnh và cao lớn của anh.

13. Chương 13

Lời nói dối rất xinh đẹp, cho nên mọi người thường sẽ bị mê hoặc bởi vẻ ngoài diễm lệ này, mà không đi truy cứu chân tướng phía sau, bởi vì chân tướng thường thường là tàn khốc, phụ nữ lại càng như vậy.

Hạ Tử Khâm nằm trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn bị che khuất bởi gối ôm, nhìn từ bên ngoài chỉ thấy được chút tóc đen tán loạn trên cái đầu nhỏ, cả người núp dưới tấm chăn dày, giống như một con đà điểu đang chôn người trên cát.

Tịch Mạc Thiên bước ra từ phòng tắm, thấy vậy nở nụ cười, đi tới vỗ vỗ cái mông nhỏ hơn vểnh lên của cô:

“Dậy đi, ăn điểm tâm, nếu còn muốn ngủ, ăn xong lại ngủ tiếp, dù sao em cũng không bận chuyện gì.”

Hạ Tử Khâm hàm hồ rầm rì hai tiếng, từ dưới gối ôm nhô đầu ra, nhìn chằm chằm Tịch Mạc Thiên, mắt mở thật to, bĩu môi, hình như một cô gái nhỏ này đã sớm tỉnh lại nhưng vẫn không chịu rời giường.

Khóe môi Tịch Mạc Thiên khẽ cong lên, ngồi xuống sờ sờ cái trán của cô:

“Thế nào? Thân thể không thoải mái sao?”

Hạ Tử Khâm giơ tay lên đẩy anh ra:

“Tịch Mạc Thiên, tối hôm qua anh nói những lời đó, rốt cuộc là có ý gì?”

Ngày hôm qua Tịch Mạc Thiên uống say mềm, trường hợp không biết tiết chế như vậy, hình như đã mười năm rồi chưa có. Những chuyện trước khi uống rượu say anh nhớ rất rõ ràng, nói cho cùng là do máu ghen của đàn ông quá phẫn, ghen đến mức có chút không giải thích được, nhưng thực rất khó chịu, một phần là bởi vì Tử Khâm, phần khác là bởi vì Phi Loan.

Năm đó, khi anh và Phi Loan vừa kết hôn, Tịch thị “loạn trong giặc ngoài”, tuy có Vinh thị dốc sức giúp đỡ, nhưng đối với người mới vừa đón lấy sự vụ của tập đoàn như Tịch Mạc Thiên mà nói, cũng rất bận rộn, thế cho nên anh vắng vẻ cô vợ của mình. Điều tiếc nuối nhất là, thời điểm Tịch Mạc Thiên có thời gian để đi bù đắp, thì Phi Loan đã chết, đây cũng là chuyện giấu sâu trong lòng anh. Phi Loan xinh đẹp, dịu dàng giống như hoa quỳnh nở rộ, đằng sau sự rực rỡ chính là ký ức lâu dài.

Cũng vì vậy Tịch Mạc Thiên rất khó quên người vợ đã chết, anh biết đây không phải là tình yêu, nhưng làm đàn ông, làm chồng, anh thiếu Phi Loan quá nhiều, mà Hạ Tử Khâm.

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên rơi vào trên người cô vợ nhỏ. Cô không phải Phi Loan, nhưng cũng chiếm một phần nhớ thương đặc biệt trong lòng, khiến anh ăn phải giấm chua của Phi Loan. Mà những gì nói với cô tối qua, một chút ấn tượng Tịch Mạc Thiên cũng không có, vì vậy hiện tại bị cô tính sổ, Tịch Mạc Thiên cảm thấy có chút “mặc danh kì diệu”.

Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, phát hiện hình như Tịch Mạc Thiên căn bản không nghe thấy lời của cô..., Hạ Tử Khâm biết mình vẫn cần phải nói rõ ràng:

“Tịch Mạc Thiên tôi cùng Vinh Phi Lân quen nhau là tình cờ, anh nên biết, giữa tôi và anh ấy chỉ là bạn bè”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên khẽ lóe lên một cái, nửa thật nửa giả nói:

“Bạn bè? Đó là em nói, ngày hôm qua Phi Lân nói với tôi cậu ta thất tình, tôi nghĩ đối tượng chính là em đi!”

“Anh có ý gì?”

Hạ Tử Khâm cau mày, kìm nén bức bối hỏi ngược lại anh. Ý tứ trong lời nói này của Tịch Mạc Thiên chính là giữa cô và Vinh Phi Lân có điều mập mờ, mà giọng điệu nói chuyện của Tịch Mạc Thiên chui vào trong tai Hạ Tử Khâm, lại có cảm giác vô cùng khó chịu.

Tịch Mạc Thiên cười khẽ đứng lên:

“Không cần bẽ cong ý của tôi, tôi chỉ hy vọng em nhớ thân phận của mình bây giờ, em là Tịch phu nhân. Mặc dù vẫn chưa bị giới truyền thông tung ra, nhưng cũng không phải là bí mật vĩnh cửu, lời nói của em

có thể ảnh hưởng trực tiếp đến hình tượng của tập đoàn, cho nên em nên bắt đầu học cách thận trọng đi. Được rồi, mau dậy thôi, đi ăn điểm tâm.”

Bóng dáng của Tịch Mặc Thiên biến mất ở cửa phòng ngủ, Hạ Tử Khâm mới phát hiện, kế hoạch muốn tìm anh tính sổ, đã chết từ trong trứng nước, hơn nữa, ngược lại còn bị anh giáo huấn một trận. Mà đây cũng là lần đầu cô cảm thấy, suy nghĩ của mình trước kia quá đơn giản. Đối với Tịch Mặc Thiên mà nói, kết hôn không phải chỉ là chuyện riêng của hai người.

Tịch Mặc Thiên đi ra từ phòng để quần áo, đã ăn mặc rất tươi tắn, anh thường thích các màu tối, nửa người phía trên là áo sơ mi màu đen, hơn nữa còn rất kín chu không có chút bê bối nào.

Hai người kết hôn lâu như vậy, trừ mấy ngày ở Sơn Trang, mỗi ngày Tịch Mặc Thiên cơ hồ đều mặc tây trang, áo sơ mi, giày da “trung quy trung cử” lại càng hiển hiện thêm một phần khí độ hơn người. Loại bá đạo cường thế này được ẩn chứa bên trong cử chỉ tao nhã nhưng lại rất dễ dàng bị bộc phát ra ngoài khiến những người đến gần anh cảm thấy rất áp lực.

Thật ra Hạ Tử Khâm có chút sợ anh. Tịch Mặc Thiên thường thích dùng bữa sáng theo kiểu Tây phương, đơn giản lại đầy đủ dinh dưỡng, mà Hạ Tử Khâm là một thường dân bá tánh, vô luận bữa ăn nào, cũng thấy theo cách này rất phiền toái, nhưng vì giúp việc căn bản không nghe cô, tất cả lấy lệnh của Tịch Mặc Thiên mà hành sự.

Cuộc sống của người đàn ông tên Tịch Mặc Thiên người này rất không thú vị, tất cả đều đầu vào đấy, có kế hoạch có quy luật tiến hành, ăn cơm, mặc quần áo, thậm chí nghỉ phép, thực đơn ỗi tháng cũng đều được tính toán tốt từ trước. Mặc dù buổi trưa anh không trở lại, vì giúp việc cũng sẽ theo thực đơn anh quy định nấu cơm. Hạ Tử Khâm đã kháng nghị qua với Tịch Mặc Thiên rất nhiều lần, cũng bị người đàn ông này lấy việc tốt cho sức khỏe làm cớ, hờ hợt cản lại.

Hơn nữa còn nghiêm cấm Hạ Tử Khâm ăn bánh nướng, bánh tiêu cô thích nhất. Anh nói rằng trong mấy món này có chất gây ung thư. Hạ Tử Khâm cảm thấy chỉ là chuyện bé xé ra to, cô ăn hơn hai mươi năm, cũng không bị sao mà.

Hạ Tử Khâm chu mỏ, cắn một miếng sandwich, uống một hớp sữa tươi. Cô muốn uống sữa đậu nành ăn bánh tiêu có được không? Hạ Tử Khâm cũng không hiểu, cũng là một người đàn ông trong gia đình như những hộ khác nhưng sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy chứ? Cô còn nhớ rõ lúc trước, mỗi ngày Vinh Phi Lân đều mua cho cô sữa đậu nành và bánh tiêu, sao đến Tịch Mặc Thiên lại không được vậy.

Hạ Tử Khâm cắn mấy miếng sandwich, vừa muốn thả lại trong đĩa, thanh âm của Tịch Mặc Thiên đã truyền ra từ tờ báo:

“Ăn hết đi, không cho thừa lại”

Quả thật giống như trông nom người bạn nhỏ, loại hình thức chung đụng này bắt đầu từ khi hai người kết hôn, lúc đó Hạ Tử Khâm cũng phản kháng từng cái, nhưng sau không có kết quả cũng chỉ đành phải nhượng bộ.

Tịch Mặc Thiên để tờ báo đã đọc xong qua một bên, đứng lên, nhẹ nhàng liếc cô một cái. Hạ Tử Khâm vội vàng đem sandwich nhét vào trong miệng, rầm rầm cầm sữa tươi uống hết, động tác nhanh chóng vô cùng, lại có chút buồn cười.

Tịch Mặc Thiên nhíu nhíu mày, cuối cùng không nói gì. Hạ Tử Khâm đứng lên mang cặp tới cho anh, như một cô vợ nhỏ ngoan hiền, đưa anh ra cửa, nhón chân, hôn một cái lên mặt anh. Tịch Mặc Thiên mở cửa bước một bước, đột nhiên quay đầu lại:

“Cuối tuần là ngày giỗ của cha tôi, em chuẩn bị một chút, cùng tôi trở về một chuyến.”

Cô thoáng sững sờ thì Tịch Mặc Thiên đã đi rồi.

Hạ Tử Khâm gác chân ngồi ở sofa lớn trong phòng khách, sau lưng lót một cái gối dựa thật to, đem laptop đặt trên tay vịn, thoải mái gõ chữ. Lúc này, Tịch Mặc Thiên không có ở nhà, nếu như anh ở, cô có muốn ngây ngô cũng không thể, người đàn ông kia bây giờ thích nhất là trông đầu trông chân, lại có tính ưa sạch sẽ cùng chút bá đạo.

Sau khi có đời sống vật chất sung túc , Hạ Tử Khâm phát hiện cuộc sống của cô không còn sự tự tại như trước kia. Khi đó muốn làm gì thì làm, ngồi trên bồn cầu vọc máy vi tính cũng không có người quản cô. Nhưng hiện tại thì không được, Tịch Mặc Thiên không về, cô có chút nhớ mong, anh về cô lại không thích ứng. Cuộc sống của Hạ Tử Khâm cô hôm nay thật quá mâu thuẫn.

Hạ Tử Khâm cảm thấy, Tịch Mặc Thiên chính là một người sống trong khung sườn của quy tắc. Bất cứ chuyện gì đến tay anh đều phải tuân theo quy củ, phải nghiêm khắc thực hiện, đối với loại người lười biếng như cô, thật đúng là sống mà như chịu tội. Cô gọi điện cho Mạch Tử kể khổ. Mạch Tử lại mắng cô đang ở trong phúc mà chẳng biết.

Nói tóm lại, những thứ này đều là chuyện nhỏ, không đáng kể, ước chừng mỗi cặp vợ chồng đều cần thời gian dung hợp. Hơn nữa, cô và Tịch Mặc Thiên, từ xuất thân đến kinh nghiệm hoàn toàn không có chút điểm chung nào, anh lại còn lớn hơn cô mười tuổi. Mặc dù trên mặt không nhìn ra cái gì, nhưng khi chân chính sinh hoạt cùng một chỗ, có lúc Hạ Tử Khâm cảm thấy nhân vật Tịch Mặc Thiên này giống như một ông bố.

Anh cứng chiều cô nhưng cũng quản cô, từ áo cơm đến ngủ nghỉ. Trong đầu Hạ Tử Khâm không tự chủ được xẹt qua những hình ảnh tối qua. Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên. Lúc đó Tịch Mặc Thiên rất chân thật. Mặc dù anh nói những lời khó nghe như vậy nhưng Hạ Tử Khâm quyết định sẽ tha thứ anh, bởi vì Tịch Mặc Thiên ghen, ghen đến bá đạo, khiến Hạ Tử Khâm cảm thấy, anh thật sự thích mình. Cảm giác này vừa mâu thuẫn lại vừa kỳ quái, nhưng Hạ Tử Khâm không cách nào không được suy nghĩ của chính mình.

Nếu như một người đàn ông ghen vì bạn, như vậy ít nhất có thể nói rằng anh ta thích bạn đi! Đây không phải là chân lý sao?

Hình của Vinh Phi Lân hiện lên trên màn hình di động, xem ra anh đang ở bên ngoài.

Hạ Tử Khâm bắt máy:

“Hạ Tử Khâm, tôi chờ cô ở lầu dưới, cô xuống đây đi, tôi có vài lời muốn nói với cô.”

Hạ Tử Khâm hơi chút chần chờ, nói mấy chữ:

“Chờ tôi mười phút”

Vinh Phi Lân để điện thoại xuống, ngồi bên cạnh bồn hoa, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu. Anh thật ngu, thế nhưng lại chạy đến chỗ này ngồi cả đêm. Sau khi ra khỏi quán bar anh vẫn ngồi ở đây. Dù biết rõ cô đã không còn ở trên đó, nhưng Vinh Phi Lân vẫn cảm thấy nơi này rất gần cô, gần đến mức vừa ngẩng đầu, là có thể thấy cô.

Hạ Tử Khâm là đại kiếp số trong cuộc đời Vinh Phi Lân anh. Từ khoảnh khắc gặp cô anh liền ứng kiếp rồi. Hơn nữa, loại ứng kiếp này còn mang theo bao nhiêu bất lực, tại thời điểm chính mình còn chưa rõ tình cảm đối với Hạ Tử Khâm là cái gì, thì đã bị hãm vào.

Vinh Phi Lân cũng đã cố gắng tìm về những tháng ngày tiêu sái như trước kia, xách hành lý, chẳng thèm quản đến người phụ nữ nào, muốn đi đâu thì đi. Nhưng lần này không được, vô luận đi đến chỗ nào, anh cũng không thể xóa hình ảnh của người phụ nữ tên Hạ Tử Khâm phụ nữ này, cứ giống như bị trúng tà vậy.

Khi lên núi, thấy hoa trên vách đá, anh sẽ liên tưởng đến Hạ Tử Khâm, lúc đi thám hiểm, thuận theo dòng nước xuôi xuống, xuyên qua vực sâu hiểm trở, cũng không thấy kích thích như bình thường. Nói trắng ra, chính là vô luận làm chuyện gì, anh cũng muốn bên cạnh có Hạ Tử Khâm, hình như vậy, vui vẻ có thể tăng gấp bội, đồng nghĩa, không có cô, tất cả đều bắt đầu không còn ý nghĩa.

Giây phút gặp lại Hạ Tử Khâm, anh mới biết mình nhớ cô bao nhiêu. Nhưng trước khi anh muốn thổ lộ, Hạ Tử Khâm đã trực tiếp, lưu loát tuyên bố kết quả, cô kết hôn. Một nha đầu xấu xí, lời thôi lệch thếch, thế nhưng thừa dịp anh không có ở đây kết hôn.

Hoang đường nhất, chồng của cô không phải ai khác mà là Tịch Mặc Thiên, anh rể anh. Suy nghĩ một đêm, Vinh Phi Lân vẫn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, cho nên anh phải gặp cô.

Rốt cuộc đồ ngọc này có biết anh rể anh là ai hay không? Anh rể anh chính là một thương nhân thực tế lạnh bạc nhất thế giới. Người như vậy làm sao có thể cho cô hạnh phúc.

14. Chương 14

Hơn nhiều năm sau, Vinh Phi Lân cũng không thể quên Hạ Tử Khâm giờ phút này. Cô khoan thai mà đến, chiếc váy màu trắng bị gió thổi lên, tóc dài phiêu động ở phía sau, đầu cô hơi cúi, tay cầm túi xách, không thấy rõ vẻ mặt như thế nào. Phong thái yếu điệu đầy mỹ lệ đặc biệt như vậy, giống như cánh hoa trong gió, thấy được nhưng lại bắt không được.

Vinh Phi Lân chợt có cảm giác khi bỗng nhiên quay đầu thì thế sự đã xoay vần, rõ ràng chỉ là mấy ngày, nhưng cô đã không giống như Hạ Tử Khâm lúc trước nữa, cô cách anh rất xa, xa đến cơ hồ không thể chạm.

Hạ Tử Khâm đi đến trước mặt Vinh Phi Lân thì thấy anh vẫn đang ngẩn người nhìn mình chằm chằm. Đối với Vinh Phi Lân, ngay từ lúc đầu Hạ Tử Khâm đã không xem anh như một người đàn ông theo đuổi cô để đổi đãi. Nghiêm túc mà nói, từ khi lên đại học, ngoài Chu Hàng, từng có mấy chàng trai theo đuổi cô, nào là viết thư tình, mời ăn cơm đi xem phim.... có đến cả trăm phương thức, nhưng Hạ Tử Khâm vẫn xác định, không có một người nào giống như Vinh Phi Lân.

Cũng vì vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới anh thích mình, thậm chí giống như Tịch Mặc Thiên nói là anh yêu mình. Ở trong ấn tượng của Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lân tựa như một cơn gió, nhẹ nhàng thổi qua đám mây, sẽ không vì bất cứ người nào mà dừng lại. Một người đàn ông không thể nắm bắt như vậy, có lẽ trong sinh mệnh sẽ có một đoạn tình yêu ngắn ngủi, nhưng không phải là cô.

Càng ngày Hạ Tử Khâm càng hiểu rõ mình. Cô nhìn có vẻ như mơ hồ nhưng thật ra vẫn luôn hướng tới loại tình yêu vĩnh hằng đầy hư ảo. Trước kia có lẽ u mê, nhưng hôm nay Hạ Tử Khâm hiểu rõ, cô muốn Tịch Mặc Thiên yêu mình, cô muốn người đàn ông kia yêu cô, mà không phải cưỡng chiều như bây giờ, có lẽ mọi người luôn có lòng tham, phụ nữ lại càng hơn thế.

Hạ Tử Khâm đứng ở trước mặt Vinh Phi Lân hơn năm phút đồng hồ, anh mới hồi hồn, con người chợt lóe, đưa tay ra:

“Chìa khóa, nếu như cô không ở đây, vậy cho tôi mượn một thời gian, gần đây tìm không được phòng?”

Hạ Tử Khâm hơi chút chần chờ, nhưng vẫn đưa chìa khóa cho anh. Mấy tháng tới Mạch Tử sẽ không về, căn phòng này xác thực để trống, hơn nữa cô lại không biết cự tuyệt Vinh Phi Lân bằng cách nào. Là bạn bè, yêu cầu này hình như cũng không quá đáng.

Vinh Phi Lân móc từ cặp da ra một xấp tiền nhét vào trong tay cô:

“Đây là tiền mượn phòng, cứ xem như tôi mượn của các cô. Bây giờ nơi này là phòng của tôi, đi, theo tôi đi mua đồ.”

Hạ Tử Khâm còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vinh Phi Lân kéo đến siêu thị lân cận. Không phải là ngày nghỉ, cũng không phải là giờ tan tầm nên siêu thị tuy lớn, nhưng khách hàng lại không nhiều.

Vinh Phi Lân lấy xe đẩy nhét vào tay Hạ Tử Khâm, chỉ huy cô đẩy. Đến khu để đồ dùng hàng ngày đầu tiên, khi quay lại, trong xe đã chất thành ngọn núi nhỏ. Vinh Phi Lân còn đang không ngừng bỏ thêm cả đồ thứ vào trong xe. Hạ Tử Khâm thật sự nhìn không được nữa bèn ngăn anh lại:

“Vinh Phi Lân, anh mua nhiều đồ như vậy phải bao lâu mới ăn hết? Lại nói, những thứ này đều còn sống, anh biết nấu sao?”

Mắt Vinh Phi Lân khẽ cong, lộ ra một nụ cười thật to:

“Hạ Tử Khâm, trong mắt cô Vinh Phi Lân tôi chính là một đại thiếu gia ăn hại phải không? Hôm nay tôi sẽ cho cô biết, trình độ của tôi, tuyệt đối đáp ứng đủ tiêu chuẩn của đầu bếp năm sao quốc tế.”

Hạ Tử Khâm nhin không được nở nụ cười:

“Anh bớt nói khoác đi”

Dù Vinh Phi Lân đã nói như thế, nhưng khi nhìn thấy anh nhanh nhẹn xử lí rau, thịt bỏ vào nồi, vẫn làm Hạ Tử Khâm có chút kinh sợ. Kỹ thuật của anh rất lưu loát, hơn nữa ở thời điểm cắt cà rốt, cơ hồ còn tạo ra được những khối gần như đều nhau, tốc độ lại nhanh, nhìn qua rất là chuyên nghiệp. Dao to cồng kềnh ở trong tay Vinh Phi Lân lay động giống như thanh kiếm báu trong tay hiệp khách.

Vinh Phi Lân rửa một quả táo, trực tiếp nhét vào trong miệng Hạ Tử Khâm:

“Như thế nào, cô bé? Nhìn thấy rõ chưa!”

Hạ Tử Khâm lấy quả táo ra cầm trên tay, có mấy phần quỷ dị mở miệng:

“Anh là Vinh Phi Lân mà tôi biết sao? Không phải là bị yêu ma quỷ quái gì giả dạng chứ!”

Vinh Phi Lân cười, ưỡn ngực lên:

“Yêu quái nhìn thấy người đàn ông mười phần chính khí như tôi, đã sớm chạy mất dạng, sao còn dám hăm hại chứ? Không sợ tôi thu chúng nó đem đi luyện đan à!”

Lời này chọc Hạ Tử Khâm cười đến muốn gãy cả lưng, Vinh Phi Lân khê mở miệng:

“Buổi trưa sẽ ăn món cô thích nhất “thịt băm hương cá”, “canh dấm tiêu đậu hũ”, sau đó là “thịt bò xào cải”, “rau trộn khoai tây ti”, thế nào, không có vấn đề gì chứ?”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm sáng lên, không ngừng gật đầu, đây đều là những món cô thích nhất. Có thức ăn ngon trước mặt, cái gì cũng đều không nhớ nổi, còn lên tiếng yêu cầu:

“Tôi muốn ăn khoai tây ti chua cay.”

“Tốt! Liền làm chua cay ”

Vinh Phi Lân dễ chịu gật đầu.

Đợi đến khi món ăn được bưng lên bàn, mùi thơm hấp dẫn khiến Hạ Tử Khâm không có tiền đồ nuốt nuốt nước miếng. Bị bữa ăn Tây độc hại thật lâu, Hạ Tử Khâm không giữ chút hình tượng nào, ăn như hổ đói, quẹt quẹt mồm mới phát hiện Vinh Phi Lân không động món nào, mà là nhìn cô ngẩn người.

Hạ Tử Khâm cảm thấy rất không được tự nhiên, bèn gấp một miếng thịt bò đặt vào trong chén anh:

“Anh mau ăn đi, nhìn tôi có thể no bụng sao?”

Vinh Phi Lân dễ dãi xuống, nụ cười trên mặt dần dần lui đi, mang theo mấy phần nặng nề mở miệng:

“Hạ Tử Khâm, anh rõ tôi thật không thích hợp với cô, trong lòng anh ấy trừ kinh doanh, không dung được bất kỳ vật gì, huống chi là tình yêu, chị tôi chính là một ví dụ.”

“Chị anh?”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm lóe lên. Vợ trước của Tịch Mạc Thiên, tới hôm nay, đối với Hạ Tử Khâm vẫn là một hình ảnh mơ hồ. Gả cho Tịch Mạc Thiên lâu như vậy, ở Tịch Trạch, ở Sơn Trang, còn có căn nhà bây giờ, không hề có một chút dấu vết nào thuộc về Vinh Phi Loan, tựa như người này chưa từng tồn tại vậy.

Tịch Mạc Thiên cũng chưa bao giờ đề cập qua với cô. Hạ Tử Khâm chỉ biết cô ấy là chị của Vinh Phi Lân, đại tiểu thư Vinh thị, còn những thứ khác lại hoàn toàn không biết gì. Trước kia cũng không có hứng thú đi tìm hiểu người này, bởi vì đối với cô mà nói, cũng chỉ là người không quen biết mà thôi. Nhưng bây giờ, cô để ý Tịch Mạc Thiên nên đối với Vinh Phi Loan càng ngày càng hiếu kỳ, thậm chí có mấy phần nóng lòng muốn biết.

“Ừ, chị anh, chị anh là người như thế nào?”

Hạ Tử Khâm có chút hàm hồ, khê hỏi ra miệng. Vinh Phi Lân nhìn cô thật sâu:

“Chị tôi là một đại gia khuê tú điển hình, rất đẹp, rất xuất sắc, biết đánh đàn dương cầm, biết ca hát, biết đánh cờ, biết vẽ tranh. Trên thực tế, chị tôi đã từng cử hành triển lãm tranh, là do anh rể một tay tổ chức. Nếu như bây giờ chị ấy còn sống, chắc đã sớm là một nghệ nhân Piano rồi. Tóm lại, Hạ Tử Khâm cô và chị

tôi không có bất kỳ chỗ nào có thể so sánh được, từ diện mạo đến tính tình, từ trình độ học vấn đến năng lực. Cô có sống thêm mấy chục năm nữa cũng không đuổi kịp chị tôi”

Những câu nói trực tiếp này của Vinh Phi Lân đầy phần ác độc, khi thốt ra, đôi mắt anh hiện lên lãnh khí, ẩn chứa phía sau có lẽ còn có chút cô đơn.

Sắc mặt Hạ Tử Khâm trắng bệch, cắn môi nhìn chăm chăm anh, thật lâu không nói một lời, cô cứ nhìn thẳng như vậy, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Vinh Phi Lân chậm rãi cầm đôi đũa lên, gấp rau đưa vào miệng, khó khăn nuốt xuống. Hạ Tử Khâm đứng lên, nhanh chóng bước về phía ghế sa lon, cầm túi, hướng cửa đi tới. Tay vừa mới chạm đến nắm cửa, Vinh Phi Lân đã chạy đến, bàn tay đặt tại trên tay cô, biết rõ còn hỏi:

“Thế nào? Tức giận? Tôi không hiểu, cô tức cái gì? Là bởi vì ghen tỵ chị tôi, hay là bởi vì cô không bằng chị ấy, hoặc là bởi vì Tịch Mặc Thiên. Cô thích anh ấy, cô thương anh ấy rồi. Tính ra, cô kết hôn cũng mới mấy tháng đi! Hạ Tử Khâm, cô không cảm thấy cô yêu rất tùy tiện ư? Tôi còn nhớ mấy tháng trước, cô vừa mới thất tình, Có lẽ cô căn bản không phải thích Tịch Mặc Thiên, mà là thích thân phận và địa vị của anh ấy.”

“Bóp.”

Hạ Tử Khâm giơ tay hung hăng tát anh một cái, cũng cắt đứt những lời nói nhảm của Vinh Phi Lân. Môi Hạ Tử Khâm run run, hít một hơi thật sâu, cố ổn định nhịp tim cùng giọng điệu, lộ ra một nụ cười giễu cợt:

“Đúng, không sai, Vinh Phi Lân, anh thật thông minh, tôi chính là coi trọng thân phận và địa vị của Tịch Mặc Thiên. Anh có biết anh ấy đồng ý làm gì khi tôi gả cho anh ấy không? Anh ấy giúp tôi xử lý chuyện của Cô nhi viện Thánh Tâm, khi nào anh ấy còn sống, sẽ không bao giờ ngưng tài trợ cho Cô nhi viện, bệnh viện của Tịch thị sẽ chữa trị miễn phí cho những trẻ em ở đó, còn thẻ vàng vô ngạch, trong túi tôi bây giờ cũng có vài cái, thế nào? Tôi bán rất đáng giá đi!”

Sắc mặt Vinh Phi Lân lúc đỏ lúc trắng rất khó coi:

“Những thứ này tôi cũng có thể cho cô, cô gả cho tôi đi, Hạ Tử Khâm, tôi thích cô.”

Hạ Tử Khâm đột nhiên cười to mấy tiếng, đưa tay đẩy anh ra, ánh mắt bén nhọn như đao xẹt qua mặt anh:

“Vinh Phi Lân, mặc dù tôi muốn bán mình, nhưng người mua như anh tôi sẽ không nhìn đến, biết tại sao không? Bởi vì anh không phải là Tịch Mặc Thiên, tôi kém chị anh, đồng dạng, anh cũng không được coi trọng bằng anh rể của mình.”

Cho đến khi cửa chính “ầm” một tiếng, đóng lại, Vinh Phi Lân mới biết, mình hoàn toàn làm hư mọi chuyện rồi. Cuối cùng anh vẫn không thể nhận được. Vinh Phi Lân hối hận muốn chết, sao mình lại ngốc như vậy, đối với Hạ Tử Khâm nên thử dò xét, hoặc là giả bộ nghe không hiểu mới đúng. Đáng tiếc tình cảm vĩnh viễn luôn vượt qua lý trí, anh đang ghen tỵ, điên cuồng ghen tỵ với Tịch Mặc Thiên.

Bởi vì ở trong con người luôn mơ hồ của Hạ Tử Khâm, anh có thể nhìn thấy rõ ràng sự để ý dành cho Tịch Mặc Thiên, hoặc nói đúng hơn là tình yêu. Ất hẳn chính cô cũng không biết, khi cô nhắc tới Tịch Mặc Thiên thì trong ánh mắt sẽ hiện lên ngọn lửa, sáng ngời đến chói mắt, như một cây gai đâm sâu vào lòng Vinh Phi Lân khiến anh đau nhói.

Ngọn lửa này Vinh Phi Lân cũng không xa lạ, mười năm trước, từ trong mắt chị anh, thời thời khắc khắc luôn có thể thấy được, thậm chí đến giây phút chị nhắm mắt mới từ từ tắt đi. Ngọn lửa này khiến một chút hy vọng cuối cùng trong lòng Vinh Phi Lân cũng hoàn toàn tan biến. Tình yêu của anh còn chưa bắt đầu, cũng đã kết thúc, điều này bảo anh làm sao có thể cam tâm.

Vinh Phi Lân sưng sốt thật lâu, mới lấy điện thoại ra nhấn xuống một dãy số, sau khi được kết nối anh liền trực tiếp, kiên định mở miệng:

“Cha, tôi sẽ trở về Vinh thị.”

15. Chương 15

Lúc Tịch Mạc Thiên trở lại, Hạ Tử Khâm đang ăn dưa hấu. Cô mặc một cái quần thể thao ngắn màu trắng, phía trên là một chiếc thắt lưng nhỏ màu lam đáng yêu, tóc tùy ý vấn lên thành búi sau đầu, lộ ra chiếc cổ trắng mịn, thon dài, gác chân ngồi ở trên sofa phòng khách, trong ngực ôm nửa quả dưa hấu tròn vo, tay nắm chặt cái muỗng, từng miếng từng miếng ăn vào miệng.

Đối với những thói quen bất nhã này của Hạ Tử Khâm, lúc mới bắt đầu Tịch Mạc Thiên rất không thích ứng, nhìn thấy liền không nhịn được muốn quăn thúc, nhưng bây giờ lại cảm thấy tiểu nha đầu này thật đáng yêu. Trong vô thức, Hạ Tử Khâm đã dần dần ảnh hưởng đến phong cách sinh hoạt của anh, liền giống như những hạt mưa xuân trơn mảnh không tiếng động rơi vào đám cỏ xanh, đợi đến khi người ta tỉnh táo lại, những thứ cỏ xanh kia đã tràn khắp rồi, muốn nhổ cũng nhổ không được.

Tịch Mạc Thiên mang theo mấy phần bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn đồng hồ, cau mày đi tới:

“Bây giờ em ăn dưa hấu, một lát sao ăn cơm được? Tôi đã nói mấy lần rồi, trước khi ăn cơm không được ăn trái cây hay đồ ăn vặt, còn có cái này.”

Tịch Mạc Thiên chỉ chỉ hộp Ice Cream đã trống không trên khay trà:

“Hạ Tử Khâm, em bao nhiêu tuổi rồi, còn giống như đứa bé, ăn nhiều kem như vậy không sợ ngã bệnh sao?”

Hạ Tử Khâm nghiêng đầu nhìn anh một chút:

“Tịch Mạc Thiên, trong lòng anh, tôi chính là một đứa bé không hơn không kém không phải sao? Anh chân chính coi tôi như một người phụ nữ, vợ của anh mà đối đãi ư, dĩ nhiên, trừ trên giường.”

Sắc mặt Tịch Mạc Thiên trầm xuống:

“Em như vậy là cố tình gây sự, muốn cãi nhau với tôi sao?”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm tối lại, cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, trầm mặc kéo dài ước chừng năm phút đồng hồ mới nhỏ giọng nói một câu:

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý bới móc.”

Sắc mặt Tịch Mạc Thiên hơi hòa hoãn, sờ sờ đầu của cô:

“Sao vậy? Kỳ sinh lý sắp tới, tâm tình không tốt? Lúc này hình như càng không nên ăn nhiều đồ lạnh như vậy! Đã quên mấy ngày trong tháng bụng em sẽ rất đau à?”

Tịch Mạc Thiên nói những lời này rất tự nhiên, nhưng Hạ Tử Khâm lại không được như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một mảnh hồng nhạt, giống như một đoá hoa đào tươi đẹp nở rộ trong tháng ba, Tịch Mạc Thiên không khỏi mỉm cười:

“Còn nói mình không phải là đứa bé, có người lớn nào giống như em chứ, thay đổi thất thường. ”

Hạ Tử Khâm đứng lên, đưa tay ôm chặt cổ của Tịch Mạc Thiên, mềm mại làm nũng:

” Hôm nay, chúng ta ra ngoài ăn đi! Có được hay không? Em muốn ăn đồ nướng.”

“Đồ nướng?”

Tịch Mạc Thiên nhú nhú mày, lại bị ánh mắt long lanh của cô vợ nhỏ đầu độc, gật đầu một cái. Mắt Hạ Tử Khâm cong lên, bẹp một hóp, như trẻ con hôn lên mặt Tịch Mạc Thiên:

“Tịch Mạc Thiên, anh thật tốt, em thích anh.”

Thanh âm mềm mại có chút yếu ớt, nhưng không biết vì sao chui vào lỗ tai Tịch Mạc Thiên lại khiến anh rất thoải mái.

Lão Lưu tài xế từ kính chiếu hậu khẽ quét mắt qua đôi vợ chồng son đang ngồi phía sau, khóe miệng lặng lẽ xuất ra một nụ cười, ông ở Tịch gia đã nhiều năm, cơ hồ là nhìn thiếu gia lớn lên, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tình cảm trong lòng thiếu gia. Mặc dù vẻ mặt vẫn nghiêm túc, nhưng từ sự mềm mại toát ra trong ánh mắt, Lão Lưu dám chắc rằng, bây giờ thiếu gia rất hạnh phúc.

Ánh mắt Lão Lưu xẹt qua Hạ Tử Khâm, khẽ gật đầu. Có lẽ cái thiếu gia cần chính là một cô vợ nhỏ như vậy. Mặc dù không bằng phu nhân trước “ưu nhã mỹ lệ”, đa tài đa nghệ, nhưng rất đáng yêu, ở cùng luôn có thể khiến tâm trạng buồn bực của thiếu gia vui vẻ trở lại, cho nên nói cưới vợ cũng giống như mua giày, có vừa chân hay không chỉ bản thân mới biết.

Trong xe mở máy điều hòa, ngăn cách với thời tiết bên ngoài, Tịch Mạc Thiên để laptop trên đầu gối, ngón tay không ngừng hoạt động lướt qua các websites. Tay của anh rất đẹp, xương ngón tay cân xứng thon dài, vô luận là duỗi ra hay gấp lại, đều giống như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tinh xảo.

Hạ Tử Khâm mở tay phải của mình, duỗi ra muốn so bì, lại bị Tịch Mạc Thiên bắt được, khẽ cảnh cáo:

“Ngoan một chút, không được quấy rối, sắp đến rồi.”

Tay lại không buông ra, vẫn nắm bàn tay nhỏ bé của cô như cũ, hữu ý vô tình vuốt ve, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm không có tiền đồ lại đỏ lên, nhẹ giọng hỏi:

“Anh xem cái gì vậy? Luôn tranh thủ thời gian như thế à? Đây là cái gì? Sao nhìn giống như Thiên Thư...”

Tịch Mạc Thiên trầm thấp cười hai tiếng:

“Là Pháp văn, sao? Em chưa từng học qua?”

Nói xong nghiêng đầu, liếc nhìn cô trêu ghẹo:

“Hiện tại tôi rất nghi ngờ, sao em có thể học đại học được? Hơn nữa theo tôi biết em còn danh chính ngôn thuận mà tốt nghiệp!”

Hạ Tử Khâm cười hắc hắc, thần thần bí bí tiến tới cạnh lỗ tai anh, nhỏ giọng nói:

“Lén nói cho anh biết, nhưng không được cười tôi. Lúc thi tốt nghiệp đại học Mạch Tử có đoán đề, vậy mà trúng đến bảy, tám phần, cho nên tôi mới thuận lợi nhận được bằng, đừng nói Pháp văn, đến Anh ngữ cấp bốn cũng là thi đến N lần mới vượt qua, bây giờ đã quên gần hết, nó biết tôi, nhưng tôi không biết nó.”

Khóe môi Tịch Mạc Thiên gợn lên, ánh mắt trong vắt lấp lánh nhìn cô, trong con ngươi ý cười gần như tràn ngập:

“Hạ Tử Khâm da mặt của em rất cuốc dày đến đâu? Lời như vậy cũng có thể nói với ông xã.”

Nói xong, đóng laptop lại đặt qua một bên, giơ tay lên ôm Hạ Tử Khâm vào trong ngực:

“Có muốn học tiếp hay không, trong nước cũng tốt, nước ngoài cũng được.”

Hạ Tử Khâm có chút ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng nói rất có mấy phần buồn bã:

“Tôi khó khăn lắm mới có thể tốt nghiệp, không muốn đi chịu tội nữa, với lại, tôi chính là một cô gái không ôm chí lớn như vậy đó, Tịch Mạc Thiên, anh ghét bỏ tôi à?”

Tịch Mạc Thiên cúi đầu, ngoài cửa xe lóe lên những chùm ánh sáng màu tím, rọi lên con người trong suốt của cô, lấp la lấp lánh, trong nháy mắt, lại có một loại dụ hoặc khiến người ta gục ngã, làm Tịch Mạc Thiên có chút thất thần, cho đến khi xe ngừng lại, Tịch Mạc Thiên mới hồi hồn, nhẹ nhàng nói một câu:

“Không thích thì cứ nói là không thích, còn dùng nhiều lí do như vậy để ngụy biện.”

Nói xong, đẩy cửa xe ra bước xuống, ôm eo lôi Hạ Tử Khâm đi. Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn, tay nhỏ bé nắm tay áo của Tịch Mạc Thiên lắc lắc:

“Tôi không ăn đồ Nhật cũng không ăn đồ Tây. ”

Nhìn cô tự nhiên giống như đứa bé, Tịch Mạc Thiên đỡ khóe đỡ cười, búng nhẹ một cái lên trán cô:

“Không phải em muốn ăn đồ nướng sao?”

Anh nói rồi dắt cô đi vào.

Ngồi xếp bằng trên nệm tatami, Hạ Tử Khâm cắn chiếc đũa, nhìn chăm chăm cái kẹp thịt nướng trong tay Tịch Mặc Thiên. Anh thuần thục thực hiện từng động tác, theo những tiếng vang nhỏ, mùi thịt thơm nồng phiêu tán trong không khí, khiến ngón trở người ta ngứa náy muốn động.

Tịch Mặc Thiên đặt thịt đã nướng chín vào trong đĩa của mình, chấm nướng sốt gấp đến trước mặt Hạ Tử Khâm. Hạ Tử Khâm không thể chờ đợi liền nhét vào trong miệng, phồng má chỉ chỉ sò biển bên cạnh:

“Tịch Mặc Thiên nướng cái này, nướng cái này.”

Tịch Mặc Thiên cười như không cười liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng vẫn đặt sò biển lên vỉ nướng. Thật ra thì những nơi này, Tịch Mặc Thiên cũng đã từng tới qua. Lần trước là Vinh Phi Lân lôi anh tới, nói thịt nướng ở đây rất ngon. Tóm lại, để cho Tịch Mặc Thiên anh phục vụ như vậy, nha đầu này coi như là người đầu tiên từ khi khai thiên lập địa đến nay.

Chỉ là, rất kì quái, ngồi ở chỗ này nướng cho cô ăn, anh liền cảm thấy hết sức thỏa mãn. Ánh mắt Tịch Mặc Thiên xẹt qua hai má đang phình lên của cô, không khỏi lắc đầu bật cười, cầm lấy khăn ăn giúp cô lau khóe miệng:

“Ăn giống như một con mèo hoa rồi, người không biết, còn tưởng rằng tôi bỏ đói em đấy? Khẩu vị của em và Phi Lân thật giống nhau.”

Động tác của Hạ Tử Khâm hơi chậm lại, để đũa xuống, nửa ngày mới thốt ra một câu chân thành:

“Tịch Mặc Thiên, sau này tôi và Vinh Phi Lân sẽ không gặp nhau nữa, tôi nói thật.”

Tịch Mặc Thiên nhú mày, ánh mắt sắc bén đảo một vòng trên mặt của Hạ Tử Khâm:

“Hôn nay cậu ấy đến tìm em, nói cái gì?”

Tịch Mặc Thiên nhớ ra hôm nay cha vợ cố ý gọi điện thoại tới, bảo anh đưa Công ty điện ảnh và truyền thông giao cho Vinh Phi Lân xử lý, mà việc này anh đã từng nói qua với Vinh Phi Lân không chỉ một lần, cậu ta luôn cự tuyệt. Hôm nay lại thông qua cha vợ gián tiếp báo cho anh, là có ý gì?

Tịch Mặc Thiên là người có dã tâm, mà loại dã tâm này, nếu như không cho anh cơ hội thì không nói, nhưng cha vợ đem cơ hội nâng đến trước mặt anh, anh cũng không ngại, vui vẻ nhận, không phải anh xem thường Phi Lân, chỉ là cho tới bây giờ chí hướng của Phi Lân vẫn không ở chỗ này, thay vì để Vinh thị xuống dốc trong tay Phi Lân, không bằng để nó hưng thịnh trong tay Tịch Mặc Thiên anh.

Suy nghĩ của cha vợ anh hiểu, vì dù sao anh cũng mang họ Tịch, hơn nữa anh và Phi Loan không có con cái, để trong tay anh, cha vợ sẽ không cam tâm, mà bây giờ Phi Lân đang nghĩ gì?

Ánh mắt Tịch Mặc Thiên rơi vào người Hạ Tử Khâm lần nữa, chẳng lẽ bởi vì cô vợ nhỏ của anh

Hạ Tử Khâm có chút tránh né, biết cuộc nói chuyện hôm nay cùng Phi Lân, vô luận như thế nào cũng không thể cho Tịch Mặc Thiên biết, vì vậy có chút ấp úng, hàm hồ suy đoán, đang không biết ứng phó như thế nào với Tịch Mặc Thiên, thì bên kia bỗng truyền tới thanh âm có chút chần chừ nhưng hết sức quen thuộc:

“Tử Khâm. Hạ Tử Khâm, thật sự là em.”

Hạ Tử Khâm theo tiếng nói quay đầu lại, cũng sững sờ: “Chu Hàng.”

Chu Hàng thật không nghĩ tới lại gặp gỡ Hạ Tử Khâm ở chỗ này, cùng Hạ Tử Khâm kết giao bốn năm, đi qua một đoạn thời gian tươi đẹp của tuổi xuân, mặc dù cuối cùng chia tay, nhưng chung quy trong lòng vẫn có một nút thắt khó cởi bỏ. Loại nút thắt này chính là tật xấu của đàn ông, tuy nói có chút hèn hạ, nhưng Chu Hàng một chút cũng không hi vọng sau khi rời khỏi mình, cuộc sống của Hạ Tử Khâm lại trôi qua tốt như vậy.

Đi qua cửa sổ của nhà hàng các món nướng, đồng nghiệp bên cạnh đột nhiên kéo tay hắn, thần bí nói:

“Này! Nhìn kia, bên trong có một mỹ nữ.”

Điều khiển đàn ông chú ý thường đều là phụ nữ, phụ nữ xinh đẹp lại càng hơn thế, Chu Hàng cũng không ngoại lệ, hứng thú nhìn qua, bỗng nhiên không hiểu trong lòng là tư vị gì, mỹ nữ trong miệng đồng nghiệp lại là Hạ Tử Khâm.

Chu Hàng chưa từng cảm thấy Hạ Tử Khâm là một mỹ nữ, nhưng ở đại học lúc ấy cũng miễn cưỡng được xem là giai nhân thanh tú, nếu không hẳn cũng chẳng theo đuổi cô. Sau khi tốt nghiệp, Hạ Tử Khâm ở nhà gõ chữ, nên cũng không cố giả trang mình như lúc còn đi học, hơn nữa so sánh với Triệu Giai Kỳ sáng chói, càng lộ vẻ lồi thối nhếch nhác.

Triệu Giai Kỳ tư sắc tuy bình thường nhưng biết cách ăn mặc, trang điểm, dẫn đi ra ngoài khiến Chu Hàng rất hãnh diện, hơn nữa Triệu Giai Kỳ cũng có chút bối cảnh, Chu Hàng cảm thấy việc mình bắt cá hai tay về tình cũng có thể tha thứ, vì dù sao nếu không xét đến dung mạo, khỏi mất mấy năm năm phấn đấu, người đàn ông nào có thể bỏ qua.

Nhưng Hạ Tử Khâm lại có biến hóa lớn như vậy, chỉ là mấy tháng ngắn ngủi, liền giống như phá kén thành diệp, thay đổi thành một mỹ nữ diễm lệ, điều này khiến trong lòng Chu Hàng có chút chua, hơn nữa người đàn ông ngồi đối diện cô, lại là Tịch Mặc Thiên.

16. Chương 16

Chu Hàng sao lại không biết Tịch Mặc Thiên, Chủ tịch của Tịch thị, gần đây lại tạm thời giữ chức Tổng giám đốc của Vinh thị, đối với tiểu dân chúng bình thường như bọn họ mà nói, đó chính là nhân vật cao cao tại thượng, đừng nói với tới, chỉ là gặp gỡ thôi cũng coi như tốt số lắm rồi, mà Hạ Tử Khâm

Ánh mắt Chu Hàng mang theo hoài nghi cùng khiếp sợ nhìn lên người Hạ Tử Khâm. Cô hôm nay mặc một cái T shirt màu đỏ nhạt, cổ áo hơi mở, lộ ra đầu vai thon gầy, dây áo lót màu đen nổi bật trên da thịt trơn bóng trắng nõn, lộ ra mấy phần khêu gợi. Cô có chút kinh ngạc đứng lên, quần short đen bằng bông bao lấy cặp đùi đẹp thon dài, dưới chân là một đôi giày da cừu cao tới mắt cá, thanh thuần lại mang theo một tia quyến rũ. Trong trí nhớ của hắn, người này hoàn toàn không giống cô gái đeo mắt kính gọng đen, mang dép lê, tóc rối như tổ chim tên Hạ Tử Khâm.

Nhân lực của anh đồng nghiệp thật không kém, Hạ Tử Khâm bây giờ tuyệt đối là một vị mỹ nữ khiến bất kỳ người đàn ông nào thấy mắt cũng phải sáng lên. Vô luận như thế nào, Chu Hàng cũng không tin cô và Tịch Mặc Thiên có quan hệ gì, nhưng sự thân mật vừa nảy của hai người thẳng tắp đâm vào trong mắt khiến lòng hắn nổi lên chua xót.

Hạ Tử Khâm khi nào lại có sức quyến rũ lớn đến vậy, còn Tịch Mặc Thiên, Chu Hàng nhớ là một người “tang thê” hiện không có vợ. Có lẽ con người đều như vậy, đồ mình không cần bị người khác nhặt lên, mới phát hiện thì ra đã vứt đi một thứ tốt, hơn nữa người nhặt lại còn đứng ở một nơi mình vĩnh viễn không cách nào với tới, phần chua xót này không cách nào diễn đạt được.

Chua xót qua đi, kỳ thật Chu Hàng rất muốn quay đầu tránh khỏi, gặp Hạ Tử Khâm trong tình huống này, không phải là kết quả hắn muốn, nhưng lại bị một người đồng nghiệp khác níu lại:

“Này! Tiểu Chu, tôi nhớ đã gặp vị mỹ nữ này ở tiệc cưới, đúng, nói là học muội của anh kia mà, phải không? Chậc! Chậc! Lúc ấy nhìn giống như một nắm đất bỏ đi, hôm nay bỗng chốc như biến thành một người khác, không nhìn kỹ tôi cũng không nhận ra.”

Nói xong nhìn hắn, trong ánh mắt không rõ là ghen tỵ hay hâm mộ, chua chát mở lời:

“Tiểu Chu, cậu so với chúng tôi thật cường đại, vợ có bản lĩnh, vị học muội này lại có thể quen biết với Tịch tổng. Lần này ông trời đúng là để mắt tới cậu, nói với học muội vài lời, để được điều vào Tổng Công Ty đi, tiền đồ vô lượng a! Sau này phát đạt rồi đừng quên anh em nha.”

Nụ cười trên mặt Chu Hàng cứng ngắc, thân phận của Hạ Tử Khâm trừ những người bạn học thời đại học của bọn họ ra, các đồng nghiệp này đều không biết. Lần đầu tiên gặp mặt, cũng chính là trong tiệc cưới của hắn và Triệu Giai Kỳ, nhưng bị đồng nghiệp giựt giây đến chào hỏi, Chu Hàng cũng không muốn bị mất mặt, chỉ đành phải nhắm mắt đi lên.

Về phần Hạ Tử Khâm, cô đang suy nghĩ cách đối phó với nguy cơ trước mắt, nhìn thấy Chu Hàng đi lên, sau khi kinh ngạc, Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, nhanh chóng đứng dậy, mang theo khí độ rộng lượng của quân tử, treo lên một nụ cười hoàn toàn có thể được xưng tụng là ‘đã quên hết ân oán trước kia’:

“Chu Hàng, đã lâu không gặp, anh cũng tới ăn cơm a!”

Hạ Tử Khâm giả thân thiện, ngược lại khiến cho Chu Hàng có chút không biết làm sao, ánh mắt trốn tránh:

“Tử Khâm, gần đây em sống như thế nào?”

Hạ Tử Khâm rất nhanh phát hiện mình giống như “khéo quá hóa vụng”, thật không biết Chu Hàng này bị chạm thần kinh ở đâu, thế nhưng lại dùng giọng điệu mập mờ khổ sở thăm hỏi cô, làm Hạ Tử Khâm suýt nữa tưởng rằng chính mình lầm, người bắt cá hai tay không phải Chu Hàng, mà là cô.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm cảm thấy, người đàn ông Chu Hàng này thật sự không phải là một món đồ tốt, mà mình lại ngu ngốc kết giao với anh ta 4 năm ròng, không trách được Mạch Tử nói đầu óc của cô không đủ dùng.

Trong lòng rất khinh bỉ Chu Hàng, nhưng tình huống trước mắt, lấy chỉ số thông minh của Hạ Tử Khâm, thật đúng là không biết làm sao để kết thúc, len lén dùng dư quang liếc Tịch Mặc Thiên một cái. Tịch Mặc Thiên không chút biểu tình, thậm chí nụ cười nhẹ nhàng trong mắt vừa rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng, cứ như vậy lạnh nhạt hờ hững nhìn cô và Chu Hàng.

Môi mỏng mơn trành thành một đường thẳng tắp, khiến cho gò má anh càng hiện ra mấy phần khí độ lạnh lùng, lẫm liệt. Đây là biểu tình thường xuyên nhất của Tịch Mặc Thiên, dễ dàng ngăn cách người khác ngoài ngàn dặm, loại cảm giác cự ly này giống như bầm sinh đã có.

Ánh mắt Hạ Tử Khâm hơi ảm đạm, tâm tình tốt đẹp mới vừa rồi biến mất trong nháy mắt, Hạ Tử Khâm khẽ cắn cắn môi, ở lúc cô cho là Tịch Mặc Thiên sẽ mặc kệ mình, anh lại đứng lên, một tay cầm túi xách trên bàn của Hạ Tử Khâm, một tay cường thế nắm tay cô:

“Ăn xong rồi thì về thôi!”

Không nói lời gì, kéo cô đi về phía quầy thu ngân, tính tiền, ra cửa, thậm chí thời gian để Hạ Tử Khâm nói câu chào với Chu Hàng cũng không có, liền bị Tịch Mặc Thiên trực tiếp lôi ra khỏi quán đồ nướng.

Ngồi vào trong xe, Hạ Tử Khâm theo bản năng nghiêng đầu, còn có thể nhìn qua cửa sổ thủy tinh to của nhà hàng đồ nướng, thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Chu Hàng. Chiếc xe rẽ qua khúc quanh, nhà hàng đồ nướng cùng Chu Hàng nhanh chóng bị vứt ra khỏi tầm mắt.

Bên trong buồng xe vẫn rất an tĩnh, nhưng Hạ Tử Khâm cảm thấy không khí có cái gì không đúng. Có lẽ là chính cô có tật giật mình. Cô len lén dùng dư quang quan sát Tịch Mặc Thiên. Anh ngồi ở chỗ đó, cúi đầu tiếp tục xem websites, màn ảnh lóe lên lam quang cùng ánh sáng ngoài cửa sổ đan vào trên mặt anh, lấp la lấp lánh, ánh sáng của biểu đồ đầu tư không ngừng biến đổi, mặt của anh ẩn trong luồng sáng đó khiến Hạ Tử Khâm nhìn không rõ.

Trong đầu Hạ Tử Khâm bỗng xông lên cảm giác nóng nẩy, lòng của Tịch Mặc Thiên cho tới bây giờ cô vẫn không đoán được, nếu cô muốn biết, cũng chỉ có thể vụng về hỏi anh:

“Ách! Tịch Mặc Thiên, anh biết Chu Hàng?”

Thanh âm của Hạ Tử Khâm rất nhỏ, rõ ràng có chút cẩn thận. Tịch Mặc Thiên chân mày cũng không động một cái, trong xe an tĩnh mấy giây, mới tùy ý “ừ” một tiếng. Sự nồn nóng trong lòng Hạ Tử Khâm bởi vì tiếng “ừ” này của anh, bỗng chốc chuyển hóa thành mâu thuẫn cùng thấp thỏm. Cô đưa tay lên tháo chiếc cài tóc bằng thủy tinh sau đầu xuống, tóc đen như thác nước, trong nháy mắt xỏa ra rồi tung trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cô tiện tay cầm lên một lọn tóc, quấn mấy vòng, dọc theo đó dò xét Tịch Mặc Thiên:

“Sao anh lại biết anh ta?”

Thanh âm có chút phụng phịu, có chút khô khốc, còn có chút kỳ quái. Tịch Mặc Thiên khẽ ngẩng đầu, đôi môi nâng lên một độ cong không dễ dàng phát hiện, giọng nói trước sau như một bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại làm Hạ Tử Khâm rất buồn bực:

“Hạ Tử Khâm, có phải em đã quên chúng ta biết nhau như thế nào rồi không, tối hôm đó em huyền thuyên với tôi những gì, một chút ấn tượng cũng không nhớ sao?”

Câu nói này của Tịch Mạc Thiên khiến cho Hạ Tử Khâm ngoan ngoãn ngậm miệng, người đàn ông này từ trước đến giờ luôn biết điểm yếu của cô ở chỗ nào. Đoạn đường về nhà này, Hạ Tử Khâm chỉ biết cúi đầu a! Buổi tối đó rốt cuộc đã nói gì với Tịch Mạc Thiên? Đáng về bối rối này, rơi vào trong mắt Tịch Mạc Thiên. Nói cũng thật kỳ lạ, cảm giác không thoải mái quanh quẩn trong lòng vừa rồi, nháy mắt liền tiêu tán hết bảy tám phần.

Thật ra thì Tịch Mạc Thiên cũng đã sớm quên những gì Hạ Tử Khâm nói gì với anh vào tối hôm đó. Sắc đẹp trước mặt, anh làm sao nhớ cô lắm lắm những thứ gì, hơn nữa khi lên giường, miệng của cô không phải kêu đau, thì là mềm mại râm rì làm sao có năng lực tư duy nữa chứ. Chỉ là Tịch Mạc Thiên rất hiểu Hạ Tử Khâm, đây là phương pháp ngăn cản cô tiếp tục truy hỏi ngọn nguồn hữu hiệu nhất, bây giờ không phải rất hữu dụng sao?

Tịch Mạc Thiên cũng không phát hiện, không nhận thức được đây chẳng còn là đơn thuần thử sống chung nữa. Hạ Tử Khâm đã dần dần trở thành trọng tâm trong cuộc sống của anh. Chuyện của cô, sinh nhật của cô, sở thích, khẩu vị, cùng với cá tính của cô, hình như Tịch Mạc Thiên đều biết rất rõ.

Tịch Mạc Thiên kiêu ngạo từ xưa đến nay, cơ hồ từ khi ra đời liền có, cho nên loại đàn ông hèn mọn như Chu Hàng anh căn bản không để vào mắt. Chỗ giống nhau duy nhất giữa anh và người đàn ông kia là nha đầu Hạ Tử Khâm này.

Đối với chuyện trước kia, trong lòng Tịch Mạc Thiên cũng không mấy để ý. Dù sao đều đã qua rồi, cứ truy xét mãi chuyện quá khứ thật không có phong độ, nhưng vừa rồi cũng khó tránh khỏi có chút không thoải mái. Từ khi quyết định cưới Hạ Tử Khâm về nhà, Tịch Mạc Thiên liền đem cô liệt vào danh sách sở hữu của chính mình, cũng vì vậy, so ra anh càng để ý đến Vinh Phi Lân hơn người bạn trai cũ này.

Về đến nhà, Hạ Tử Khâm liền chui lên sân thượng, lấy điện thoại gọi cho Hồ Mạch:

“Mạch Tử, có phải khi mình uống say hay thích nói lung tung không?”

Đầu bên kia truyền đến tiếng hừ lạnh của Mạch Tử:

“Giờ cậu mới biết à! Cậu uống say liền nói nhiều, chuyện từ 500 năm trước đến chuyện của 500 năm sau, cậu đều nói qua hết một lượt, thậm chí khi còn bé, chuyện mình làm hư quần áo búp bê của cậu, cậu cũng nhớ. Hạ Tử Khâm, cậu chính là một quỷ hẹp hòi thích thù giai, mình cũng chẳng lạ... cái gì? Hạ Tử Khâm cậu lại uống rượu, cậu muốn chết phải không.”

Câu nói kế tiếp được kéo cao lên tới 8db, đâm thẳng vào màng nhĩ của Hạ Tử Khâm. Cô vội vàng cầm điện thoại đưa ra xa. Nhất thời quên mất, kể từ khi uống rượu mừng đậu đại học làm bệnh tim tái phát, Mạch Tử liền nghiêm cấm cô đụng tới mấy thứ có chất cồn này.

Hạ Tử Khâm le lưỡi, cẩn thận để điện thoại ở bên tai “trợn mắt nói dối”:

“Người nào uống rượu? Mình chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi!”

“Hỏi một chút?”

Mạch Tử không tin hừ một tiếng:

“Tóm lại, Hạ Tử Khâm, không cho phép cậu đụng đến rượu, có biết không? Mình không muốn lúc trở về liền nhìn thấy cậu nằm trong bệnh viện, mặc dù cậu đã “cưới chui” rồi, nhưng vẫn phải nghe lời.”

Hạ Tử Khâm vội vàng mượn cớ ngắt điện thoại. Có lúc Mạch Tử còn khôn khéo hơn cả Tịch Mạc Thiên, lại hiểu rất rõ tính cách của cô, chuyện gì cũng không gạt được.

Không biết có phải do miệng quạ đen của Hồ Mạch hay không, nửa đêm Hạ Tử Khâm liền bị cơn đau dạ dày đánh tỉnh. Lúc đầu chỉ hơi âm ỉ, cô nghĩ chỉ cần nằm sấp một lát là được, vì vậy cố chịu đựng.

Tịch Mạc Thiên ngồi trong văn phòng xem tài liệu về cửa ải đầu tư cuối cùng gần đây của Tịch thị. Hạng mục này nếu tiến hành thuận lợi không chỉ có thể khiến cho thu nhập năm nay của Tịch thị tăng mạnh, mà quan trọng hơn là cổ phiếu trên thị trường cũng sẽ cao thêm mấy phần, điều này đại biểu cho vương quốc thương mại của Tịch Mạc Thiên anh lại tiến lên một nấc thang mới.

Bận rộn đến nửa đêm, Tịch Mạc Thiên mới trở về phòng ngủ, nhưng khi nhìn thấy Hạ Tử Khâm cong thành con tôm luộc, đầy mặt đều là mồ hôi lạnh anh bị dọa cho sợ rồi, không có thời gian giúp cô thay quần áo, chỉ tùy tiện trùm lên một chiếc áo choàng tắm rồi trực tiếp ôm cô đi bệnh viện.

Hạ Tử Khâm bị viêm dạ dày cấp tính, nằm trong phòng VIP cao cấp nhất của Bệnh viện Tịch thị, cả người ỉu xiu, phờ phạc, rã rượi. Cô nghiêng đầu liếc qua ống tuyến dịch đang chậm chạp nhỏ giọt không biết đến năm tháng nào mới có thể chảy xong.

Vừa muốn cử động một chút, liền bị Tịch Mạc Thiên đè lại, cau mày nhìn cô. Hạ Tử Khâm nhanh chóng nháy mắt mấy cái, áy náy nhỏ giọng nói:

“Tịch Mạc Thiên tôi muốn đi phòng vệ sinh.”

17. Chương 17

Tịch Mạc Thiên không ngờ đời này sẽ gặp phải một người phụ nữ gốc ghêch như Hạ Tử Khâm. Chỉ là ở nhà ngồi không thôi đã có thể đem cuộc sống vốn quý luật của anh, quấy đèn rồi tung.

Tịch Mạc Thiên không khỏi cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc cô làm thế nào bình an lớn lên như bây giờ, còn tràn đầy sinh lực, quả thật chính là kỳ tích.

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên mang theo ranh mãnh của bác Sĩ Viện trưởng, Tịch Mạc Thiên có chút đỏ mặt. Anh không cần nghĩ cũng biết, nha đầu này trước đó đã ăn một hộp Ice Cream lớn, nửa trái dưa hấu lạnh, còn ăn cái gì nữa? Cô sống chết cũng không chịu nói, ánh mắt lấp lánh, mạnh miệng vô cùng, cộng thêm một đồng hồ nướng vừa thịt, vừa hải sản lúc tối, nếu cô không bị viêm dạ dày cũng thật xin lỗi bác sĩ đi.

Mà mình. luôn luôn tỉnh táo, biết tự kìm chế Tịch Mạc Thiên, lại bị ánh mắt tội nghiệp của cô đầu độc, không tự chủ được cưng chiều cô, theo ý cô, mới tạo thành hậu quả như bây giờ. Tịch Mạc Thiên cảm thấy, mình đúng thật là tự làm tự chịu.

Anh bắt lực nhìn cô. Dù đang nằm ở trên giường, nha đầu này cũng không chịu yên tĩnh. Mạch máu lại còn yếu ớt hơn so với người bình thường, cô vừa động vết kim liền bị nứt ra, khiến y tá phải châm lại, người lớn như vậy còn sợ kim đâm.

Tịch Mạc Thiên nhớ lại khuya ngày hôm trước, liền cảm thấy hết sức buồn cười. Y tá ở đó ghim kim, nơi này cô gắt gao níu chặt cánh tay của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong ngực anh, cả người cứng ngắc, thậm chí còn khẽ run rẩy. Y tá an ủi muốn cô buông lỏng một chút, nhưng cô lại giống như không nghe thấy, bày ra bộ dáng của một đứa bé đang làm nũng an vạ.

Khó khăn lắm mới ổn định được chỗ mạch máu đang chuyển nước, cô vừa động lại bị vỡ ra, mấy lần như vậy, trong đôi con ngươi to đong đầy nước mắt, ủy ủy khuất khuất, thỉnh thoảng liếc trộm anh, khiến Tịch Mạc Thiên tức cũng không được, cười cũng không xong, nhưng trong lòng vẫn có chút xót.

Ngầm thở dài, Tịch Mạc Thiên để laptop qua một bên, kêu y tá đi vào, mình xoay qua chỗ khác, một tay từ sau lưng cô đưa tới, cố định tay của cô, một tay xuyên qua khuỷu chân của Hạ Tử Khâm, ôm lấy cô, y tá tinh mắt vội vàng nâng chiếc giá đang treo dịch chuyển, di chuyển đến trong phòng vệ sinh.

Tịch Mạc Thiên khoát khoát tay bảo cô ta đi ra ngoài, đặt Hạ Tử Khâm xuống trước bồn cầu, đưa tay muốn cởi quần của cô. Hạ Tử Khâm hốt hoảng, vội vàng nói:

“Không, không cần, ách! Tự tôi có thể làm.”

“Không được lộn xộn.”

Tịch Mạc Thiên căn bản không tin tưởng cô, cương quyết cởi chiếc quần bệnh nhân to lớn của cô ra, còn có quần lót. Vết đỏ trên mặt Hạ Tử Khâm lan xuống đến cổ, gần như sắp nhỏ máu đến nơi, ngồi ở trên bồn cầu lấp bắp mở miệng:

“Cái đó, Tịch Mạc Thiên anh đi ra ngoài trước được không, anh ở đây.....tôi... tôi không quen.”

Tịch Mạc Thiên nhàn nhật liếc cô một cái:

“Xong rồi, gọi tôi”

Lại nhắc thêm một lần:

“Không được lộn xộn”

Nói xong mới xoay người đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại. Chờ đến khi phòng vệ sinh chỉ còn lại mình mình, Hạ Tử Khâm cúi đầu, hận không thể đâm đầu vào trong bồn cầu chết đi cho xong. Bây giờ nhìn cô như tàn phế vậy, để Tịch Mạc Thiên giúp cởi quần, còn có. a.

Khó xử nhất chính là khuôn mặt của người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này còn luôn lạnh lùng, nghiêm nghị, làm chuyện như vậy, lại giống như không có việc gì, điều này khiến cho Hạ Tử Khâm vô cùng lúng túng.

Tiểu xong rồi, vừa đứng dậy, tiếng xả nước tự động chỉ mới vang lên, Tịch Mạc Thiên liền đẩy cửa đi vào, Hạ Tử Khâm chỉ kịp nâng chiếc quần nhỏ của cô lên, cứ như vậy lộ ra nửa bắp đùi, nhìn anh, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Còn chưa kịp hồi hồn, Tịch Mạc Thiên đã giúp cô chỉnh quần ngay ngắn, Hạ Tử Khâm cảm thấy, những chuyện xấu từ lúc cô sinh ra đến nay đều chọn lựa xảy ra trong một đêm này, đúng là khiêu chiến to lớn đối với nhân sinh của cô, nhưng nếu đã như vậy rồi,... thì cứ thuận theo nó đi.

Cho nên Mạc Tử nói thần kinh của Hạ Tử Khâm “thô”, không phải không có đạo lý. Cô gái này không chỉ có thần kinh “thô”, còn có da mặt dày.

Thật ra Tịch Mạc Thiên cũng không lạnh lùng như bề ngoài, đây đại khái là thu hoạch lớn nhất trong lần nằm viện này của Hạ Tử Khâm. Anh rất cẩn thận, tỉ mỉ đến mức khiến cho Hạ Tử Khâm cảm thấy khó thích ứng.

Tim của cô không tốt nên dịch chuyển rất chậm. Một bình nước biển chuyển gần cả ngày mới xong. Rõ ràng nên mời hộ lý nhưng Tịch Mạc Thiên không cần, phàm là chuyện của Hạ Tử Khâm, anh đều muốn tự mình động thủ, ăn cơm, uống nước, thậm chí tắm rửa, tiểu tiện cũng đều do chính anh hầu hạ cho cô.

Khiến Hạ Tử Khâm thỉnh thoảng có ảo giác, hình như toàn thân cô đều bị tê liệt, chỉ có miệng là còn động được. Tuy vậy trong nội tâm lại có chút nóng rát, cảm giác này, từ trên người luôn lạnh lùng như Tịch Mạc Thiên truyền tới, nhanh chóng lan đến “tứ chi bách hài”, tạo ra cảm giác ấm áp khó nói thành lời.

Hạ Tử Khâm chưa từng nghĩ tới Tịch Mạc Thiên sẽ là một người đàn ông ấm áp như vậy. Nhưng bây giờ, cô lại đột nhiên cảm thấy, có lẽ gả cho anh, là may mắn lớn nhất trong cuộc đời này của cô. Nói không chừng là do một phần nhà cô bốc khói xanh rồi, chỉ là phần mộ ấy ở nơi nào thì còn cần phải nghiên cứu thêm.

Khỏe miệng Hạ Tử Khâm cong cong, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở phòng ngoài. Tịch Mạc Thiên đang họp. Bởi vì cô nằm viện, quản lý cấp cao của Tịch thị cùng Vinh thị, mỗi ngày đều phải chạy một chuyến đến bệnh viện. Phòng khách bên ngoài gần như đã trở thành phòng họp của Tịch Mạc Thiên rồi, may mà diện tích nơi này cũng khá lớn.

Giọng nói dứt khoát quả quyết của anh vẫn hết sức rõ ràng giữa các loại thanh âm, nên Hạ Tử Khâm có thể dễ dàng phân biệt được, bá đạo, cường thế mà từ tính, nghe lâu, cũng cảm thấy có chút hấp dẫn. Thật ra thì Tịch Mạc Thiên âm trầm cũng rất hấp dẫn, hơn nữa trên giường.

Hạ Tử Khâm nâng tay, sờ sờ gương mặt đang nóng lên của mình, khẽ lẩm bầm một câu:

“Hạ Tử Khâm, mày suy nghĩ lung tung gì vậy?”

Ở bệnh viện hai ngày nay, buổi tối Tịch Mạc Thiên vẫn chen lên ôm cô ngủ như thường lệ, nhưng mỗi sáng sớm cảm nhận được phản ứng sinh lý của người nào đó khiến Hạ Tử Khâm luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Lúc Tịch Mạc Thiên đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy cô vợ nhỏ của anh đang dùng tay bịt mặt sững sờ, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt, chỉ vậy thôi nhưng khiến Tịch Mạc Thiên mất hồn trong thoáng chốc.

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu lên, rất hiểu chuyện đề nghị:

“Tịch Mặc Thiên, anh không cần phải ở chỗ này cùng với tôi đâu, anh đi làm đi! Nơi này có y tá là được, anh bận rộn như vậy.”

Tịch Mặc Thiên đi tới, đưa tay sờ sờ cái trán của cô, ôm mặt cô, bị hỏi một đàng, nhưng anh lại trả lời một nẻo:

“Không phát sốt? Sao mặt lại hồng như vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm đỏ ửng, ánh mắt lấp lánh, ấp úng trả lời:

“Ách! Hơi nóng.”

Tịch Mặc Thiên nghiêng mắt nhìn mắt nhiệt kế, chỉ vào con số 37 bên dưới, hơi nhú mày, nhìn cô mấy giây:

“Không nóng, vừa đúng, còn nữa, nếu đã biết tôi bận rộn, về sau liền tự chăm sóc mình cho tốt, còn kem gì đó, không cho phép em ăn nữa.”

Hạ Tử Khâm chu miệng, nhưng lại không dám phản bác anh. Dù sao sau này cô lén ăn, Tịch Mặc Thiên cũng không thể biết, ý định vừa mới hoạt động, liền nghe thanh âm cảnh cáo của Tịch Mặc Thiên truyền đến:

“Nếu tôi biết được, em tự suy nghĩ hậu quả đi”

Giọng nói đầy tính uy hiếp. Y tá vào nói viện trưởng có chuyện tìm Tịch tổng, Tịch Mặc Thiên quét mắt qua bình nước biển đang truyền cho Hạ Tử Khâm rồi xoay người đi ra ngoài.

Viện trưởng là bạn thân của cha Tịch Mặc Thiên, hai nhà có giao tình rất tốt, ông cũng được xem như là trưởng bối của Tịch Mặc Thiên, nhìn anh trưởng thành, vì vậy tất nhiên không giống với người khác, Tịch Mặc Thiên cũng phải tôn kính vị trưởng giả này.

Nói thật, đối với việc hơn nửa đêm Tịch Mặc Thiên hốt hoảng ôm một người phụ nữ quần áo xốc xếch xuất hiện tại bệnh viện, Sở viện trưởng cảm thấy rất kinh ngạc. Đại khái bởi vì mẫu thân mất sớm, từ nhỏ Mặc Thiên đã là một đứa bé bình tĩnh hơn người nên không có việc gì dễ dàng tác động đến cảm xúc của anh.

Ngay cả lúc cha anh mất, mặc dù bị thống khó nén, nhưng cũng không hoảng loạn giống lần này, vậy là thế nào đây?

Sở viện trưởng cảm thấy, buổi tối hôm đó, rốt cuộc Tịch Mặc Thiên cũng đi xuống “Thần Đàn”, giống người thường hơn, hỉ nộ ái ố hiển thị rõ ràng, chỉ còn là một người đàn ông vì vợ mình ngã bệnh mà gấp gáp hốt hoảng.

Cũng vì vậy, so với việc anh “cưỡi chui”, điều khiến cho Sở viện trưởng càng thêm tò mò chính là cô vợ nhỏ này của anh. Nói là “cô vợ nhỏ” một chút cũng không khoa trương, nhìn thật giống một tiểu nha đầu chưa trưởng thành, nếu không phải đã xem qua bệnh án của cô, Sở viện trưởng thật sẽ nghĩ rằng cô là một tiểu nữ sinh vừa tốt nghiệp.

Mặc dù đang mang bệnh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nét thanh thuần vẫn làm ông cảm thấy ngoài ý muốn, hơn nữa Mặc Thiên đại khái cũng không biết, ánh mắt anh lúc nhìn cô vợ nhỏ của mình đầy dịu dàng, vì vậy, có một số việc Sở viện trưởng cảm thấy vẫn có chút khó giải quyết .

Ngẩng đầu thấy Tịch Mặc Thiên đi vào, ông khoát khoát tay:

“Mặc Thiên tới, ngồi.”

Sở viện trưởng đóng bệnh án trong tay, cũng không quanh co, trực tiếp mở miệng:

“Con có biết Tử Khâm bị bệnh tim không?”

Tịch Mặc Thiên sững sốt, khẽ gật đầu. Lúc trước, trong tư liệu về Tử Khâm mà tiểu Dương đưa cho anh có đề cập tới, hình như cũng không nghiêm trọng, hơn nữa nhìn cô đầy sinh lực như vậy, Tịch Mặc Thiên cũng chưa bao giờ cảm thấy, đây là vấn đề lớn gì. Mà lúc này, bác Sở nói ra nghiêm túc như thế, lại làm tim của anh đập loạn mấy nhịp. Rất rõ ràng, nếu như không nghiêm trọng, bác Sở cũng sẽ không nhắc tới việc này.

Sở viện trưởng nhìn anh:

” Bệnh của Tử Khâm, y học gọi là “hở tâm thất phải”, nói rõ hơn là tâm thất có một lỗ nhỏ. Cho nên khi tim co lại thì máu được ép từ tâm thất trái nghịch lưu vào tâm thất phải sẽ thiếu khá nhiều, lâu dài gánh nặng của tâm thất phải sẽ tăng lên, đến tuổi trung niên sẽ xuất hiện dấu hiệu suy tim. Nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến việc động mạch chủ đóng không hoàn toàn khiến vi khuẩn cấp tính xâm nhập vào tim dẫn đến.”

Sở viện trưởng dừng một chút, mới nói tiếp:

“Quan trọng nhất, loại bệnh này nếu như mang thai, sẽ có chút nguy hiểm.”

“Nguy hiểm?”

Tịch Mạc Thiên biến sắc:

“Nguy hiểm là đối với đứa bé hay là cơ thể mẹ?”

Sở viện trưởng nhìn anh một lúc lâu:

“Chủ yếu là cơ thể mẹ, tỷ lệ đứa bé khỏe mạnh là rất lớn, nhưng đối với người mẹ lại có thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng, thậm chí, tử vong.”

Tịch Mạc Thiên bước ra từ phòng viện trưởng, nhưng không trở về phòng bệnh, mà trực tiếp đi xuống lầu, ngồi trên chiếc ghế dài phía sau bệnh viện, rút ra một điều thuốc, kẹp trên ngón tay không động, cho đến khi tàn thuốc cháy hết, đốt nóng đến làn da của anh, Tịch Mạc Thiên mới hồi hồn.

Đứa bé đối với Tịch Mạc Thiên mà nói, không phải có cũng được mà không có cũng không sao. Có lẽ do anh vẫn có chút truyền thống, nhưng thử nghĩ nếu như vương quốc kinh doanh bình sinh anh liều sức xây dựng, mà đến cả người thừa kế cũng không có, vậy mọi thứ còn có ý nghĩa gì đây.

Nhớ ban đầu, thời điểm khi cưới Phi Loan, cha vợ có nói qua, có thể thụ tinh ống nghiệm, nếu như không được, có thể nghĩ tới việc “mượn bụng”. Nhưng Tịch Mạc Thiên lúc ấy còn trẻ, lại nói, không đợi đến lúc anh phải nghĩ những thứ này, Phi Loan liền đi. Hiện tại, vấn đề này lần nữa bày ra trước mặt, Tịch Mạc Thiên đột nhiên phát hiện, nó lại trở thành khó khăn lớn nhất trong cuộc đời anh.

Hạ Tử Khâm mới vừa uống một ngụm nước, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Vinh Phi Lân đứng ở bên cửa, trong tay xách theo một túi bánh tiêu to. Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, thiếu chút nữa cho là mình nhìn lầm rồi, chỉ mới hai ngày, Vinh Phi Lân giống như biến thành một người khác, loại biến hóa này từ trong tới ngoài, từ đầu đến chân, đều làm Hạ Tử Khâm khiếp sợ không thôi.

18. Chương 18

Rút đi phần vô lại cùng lưỡi biếng, Vinh Phi Lân mang đến cho Hạ Tử Khâm rung động thật lớn, hơn nữa, có cuộc cãi vã lần trước, hiện tại Hạ Tử Khâm cũng thực không biết phải đối với mặt anh thế nào, trờ lúng túng, còn có cảm giác nói không ra lời.

Vốn là, Hạ Tử Khâm cảm thấy, ngày đó, hai người đều nói ra những lời thẳng thừng khó nghe đến vậy, chắc hẳn sẽ không gặp nhau nữa. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, lại quên mất thân phận của Vinh Phi Lân, còn có sự cố chấp của anh, ở phương diện khác, thật ra thì hai người cũng có điểm tương đồng.

Hạ Tử Khâm cứ như vậy nhìn chằm chằm Vinh Phi Lân, nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì, gọi anh đi vào không thích hợp, bảo anh ra ngoài cũng không xong. Vinh Phi Lân không đợi cô đáp lại, tiêu sái đi đến, đặt bó hoa to trong tay vào ngực cô, gương mặt nhìn bình nước biển sắp hết.

Vinh Phi Lân quen thuộc kéo cửa tủ phía trên đầu giường, tìm bông sát trùng, nhanh chóng rút kim trên tay Hạ Tử Khâm, động tác của anh vô cùng thuần thục. Hạ Tử Khâm sững sốt một chút, chiếc kim truyền nước biển đã rời khỏi cổ tay, cô chỉ có thể mở to mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm Vinh Phi Lân, biểu tình vừa cổ quái lại vừa đáng yêu.

Vinh Phi Lân không khỏi cười cười:

“Miệng há lớn như vậy, coi chừng ruồi bay vào đó.”

Hạ Tử Khâm theo bản năng đóng lại, tay nhanh chóng nâng lên che miệng. Vinh Phi Lâm bật cười, Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy mới vừa rồi mình nhìn lầm, người này căn bản vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi, chỉ là mặc vào bộ quần áo này, khiến mắt cô xảy ra ảo giác thôi.

Ánh mắt Hạ Tử Khâm đảo một vòng trên người của anh rồi dời đi. Không thể không thừa nhận, Vinh Phi Lâm như vậy vô cùng dễ coi, quần tây áo sơ mi trắng, nhưng vẫn có nét khác với Tịch Mặc Thiên luôn chính tề, quy củ. Áo sơ mi của Vinh Phi Lâm mở ra vài nút, như ẩn như hiện, có chút hấp dẫn khó hiểu.

Nút áo được làm từ thủy tinh đen, cùng chất liệu với chiếc bông tai đơn của anh, trông rất tuần tú, hơn nữa, anh hình như đã quên cuộc cãi vã của hai người, thái độ đối với cô tự động trở lại trạng thái trước kia.

Hạ Tử Khâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy nói vẫn có chút e ngại “bị tai trộm chuông”, nhưng so ra vẫn tốt hơn cảm giác lúng túng.

Vinh Phi Lâm kéo cái ghế bên giường ra, ngồi xuống, vắt chân lên:

“Thật nghiêm trọng như vậy sao? Vừa rồi tôi hỏi y tá mỹ nữ bên ngoài, nói là viêm dạ dày cấp tính. . . .”

Nói xong, đột nhiên lại gần mặt của cô:

“Hạ Tử Khâm, có phải là do cô ăn lung tung không hả?”

Mặt của anh cách cô rất gần, gần đến mức Hạ Tử Khâm có thể ngửi được mùi hương trên người anh, trong đó còn mang theo hơi thở đặc hữu của phái nam, nhẹ nhàng như có như không.

Hạ Tử Khâm không được tự nhiên, vừa định xê dịch về phía sau, Tịch Mặc Thiên liền đi vào. Trên khuôn mặt vốn có chút khó coi của Tịch Mặc Thiên, xẹt qua một tia tàn khốc, cúi đầu liếc qua đồng hồ:

“Thời gian này cậu nên ở công ty, sao lại chạy tới đây hả?”

Vinh Phi Lâm nghiêng đầu, nâng lên một nụ cười thật to:

“Tới nơi này chính là công tác trong hành trình của tôi, anh rể, chẳng lẽ anh đã quên, Hạ Tử Khâm hôm nay cũng coi như là người của tôi. . . .”

Sắc mặt Tịch Mặc Thiên trầm xuống, loại khí lạnh lẽo liệt đó trực tiếp toát ra từ cơ thể, Vinh Phi Lâm không bị ảnh hưởng chút nào, càn lơ phát phơ khoát khoát tay:

“Nói sai rồi, nói sai rồi, anh rể chớ để ý a! Ý của tôi là Tử Khâm hôm nay cũng coi như là biên kịch mới trong công ty chúng ta rồi, thân là cấp trên, tôi tới thăm hỏi bệnh tình của nhân viên, quan tâm đến sức khỏe của nhân viên, cũng không tính là quá đáng đi!”

“Biên kịch? Cái gì biên kịch?”

Hạ Tử Khâm có chút kích động nín thở cánh tay đang phe phẩy của Vinh Phi Lâm :

“Vinh Phi Lâm, ý của anh là? Chẳng lẽ là tiểu thuyết của tôi sẽ được chuyển thể thành phim truyền hình? Có thật không? Có thật không? Anh nói mau a! Mau nói cho tôi biết. . . .”

Vinh Phi Lâm xoay người, không chút để ý vỗ vỗ đầu cô:

“Thật, anh rể không nói cho cô biết sao? Chuyện này đã sớm được quyết định rồi, hợp đồng cụ thể tháng sau là có thể tiến hành ký kết, chọn bối cảnh, tuyển vai, những thứ này từng bước từng bước đang được tiến hành, trễ nhất là sang năm, liền có thể phát sóng. Bắt đầu từ hôm qua, tôi chính là cấp trên của cô rồi, cho nên, Hạ Tử Khâm, về sau cô nên nịnh nọt tôi nhiều hơn, biết chưa?”

Hạ Tử Khâm đã bị tin tức tốt bất ngờ này làm chấn động, vui đến quên trời đất, đâu còn nhìn thấy sắc mặt của Tịch Mặc Thiên đã đen cực điểm, lôi kéo Vinh Phi Lâm hỏi lung tung đủ chuyện. Vinh Phi Lâm cũng không ngại phiền, cô hỏi cái gì? Anh liền đáp cái nấy? Hiên nhiên cung cấp thông tin thập phần đầy đủ.

“Quyết định lúc nào, sao một chút tôi cũng không biết?”

Hưng phấn qua đi, Hạ Tử Khâm bắt đầu buồn bực. Vinh Phi Lân quét mắt nhìn qua Tịch Mạc Thiên đứng bên cạnh không nói một lời, giúp cô giải thích nghi hoặc:

“Tiểu thuyết của cô không phải đã sớm ký hợp đồng với Vinh thị sao, việc này là do công ty văn hóa của Vinh thị chủ động đề xuất, cho nên bạn học Hạ Tử Khâm à, cô thành công rồi.”

Trong đôi mắt thoáng qua vẻ ranh mãnh, đưa tay ôm đầu của cô quan sát mấy giây:

“Bằng vào tư sắc này của cô, chắc hẳn cũng có thể được xếp vào nhóm tác giả mỹ nữ đi!”

Từ góc độ của Hạ Tử Khâm lại vừa đứng nhìn thấy Tịch Mạc Thiên từ phía sau Vinh Phi Lân, không khỏi hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng đẩy tay Vinh Phi Lân ra, ngồi xuống:

“Ách. Tóm lại, cảm ơn anh đã đến thăm tôi, còn nói cho tôi biết một tin tức tốt như vậy.”

Vài lời nói xã giao tùy tiện của cô khiến nụ cười trên mặt Vinh Phi Lân dần dần rút đi, bình tĩnh nhìn cô thật lâu, đứng lên, ánh mắt hơi lóe, thân thể nhanh chóng tiến tới gần cô:

“Hạ Tử Khâm, cô không cần phải cảm ơn tôi, đây là kết quả cô tự mình nỗ lực, còn nữa, tôi thu hồi những lời lần trước, so với chị tôi, cô một chút cũng không kém, cuối cùng, chúc cô sớm ngày xuất viện, tôi đi trước.”

Nói xong, anh xoay người ra cửa. Trong phòng bệnh yên tĩnh, nhưng lại giống như có một loại căng thẳng không ngừng tăng lên, Hạ Tử Khâm căn bản không dám ngẩng mặt lên nhìn Tịch Mạc Thiên. Cô cúi đầu, tóc dài rủ xuống, che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ là từ động tác không ngừng xoa tay, có thể nhìn ra cô rất khẩn trương.

Chỉ số thấp thỏm trong lòng Hạ Tử Khâm không ngừng tăng vọt, cô biết rõ Tịch Mạc Thiên vô cùng để ý quan hệ của cô cùng Vinh Phi Lân. Từ lần đầu tiên cô liên biết, khi đó cũng bởi vì anh để ý chính mình, trong lòng cô có mấy phần cảm giác vui mừng kỳ dị, nhưng bây giờ là sợ, đến tột cùng sợ cái gì? Thật ra thì Hạ Tử Khâm cũng không rõ, ắt hẳn là sợ hãi theo bản năng đi.

Hơn nữa, cô căn bản không biết lần này Tịch Mạc Thiên sẽ nghĩ thế nào về quan hệ giữa cô và Vinh Phi Lân đây? Nhất thời vui mừng lại dẫn đến sai lầm khiến Hạ Tử Khâm hối hận muốn xanh cả ruột.

Trầm mặc không biết bao lâu, Hạ Tử Khâm nhắm mắt, quyết định tự cứu mình:

“Cái đó, Tịch Mạc Thiên, tôi cùng Vinh Phi Lân, tôi, tôi, anh, tôi.”

Càng khẩn trương, càng gấp gáp, lời nói lại càng không sắp xếp được rõ ràng. Hạ Tử Khâm lắp bắp mấy lời “tôi”, “anh” nhưng lại không biết làm thế nào để giải thích cho rõ ràng.

Tịch Mạc Thiên đi tới, đưa tay nắm được cằm của cô, nâng lên, thanh âm trầm thấp mà lạnh lẽo bức người:

“Hạ Tử Khâm, nhìn vào mắt của tôi nói cho tôi biết, em và cậu ta rốt cuộc có quan hệ thế nào? Hả?”

Hạ Tử Khâm thật sự bị dọa, lúc này, sắc mặt Tịch Mạc Thiên đâu chỉ âm trầm, ánh mắt còn sắc bén giống một lưỡi đao, đâm vào khiến lòng cô đau nhói.

Tịch Mạc Thiên cơ hồ không thể khống chế được suy nghĩ trong đầu mình, vừa rồi đi vào thấy tình cảnh mập mờ của hai người, còn có những hành động thân mật tự nhiên giữa họ đều khiến anh phải nhíu mày tư vị ghen tuông.

Ghen tỵ giống như ngàn vạn con kiến, gặm cắn lục phủ ngũ tạng của anh. Anh thậm chí còn suy đoán, có lẽ hai người thật sự có gì đó vào thời gian, địa điểm mà anh không biết. Điều này khiến Tịch Mạc Thiên chợt có cảm giác phần nộ mãnh liệt vì bị phản bội, nó điên cuồng kéo đến khiến anh không nghĩ đến việc lựa lời:

“Hạ Tử Khâm, chẳng lẽ tôi không thỏa mãn được cô? Nên cô phải “câu tam đáp tứ” như vậy. Vô luận lúc trước cô và cậu ta có quan hệ gì, tôi đều có thể bỏ qua, nhưng, cô đừng quên, hiện tại cô là Tịch phu nhân, đừng làm Tịch Mạc Thiên tôi nhắc không nổi cái mặt này.”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm nháy mắt trắng bệch, gắt gao cắn môi, nhìn anh không chớp mắt, giống như muốn xuyên qua da thịt của người đàn ông này nhìn thấu lòng của anh. Tại sao anh có thể nói ra những lời oan

uống khó nghe như vậy với cô? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, có lẽ, trong đáy lòng của anh, cô thủy chung chính là một người phụ nữ hèn mọn, tùy tiện.

Cho dù rõ ràng lần đầu tiên của cô cho anh, nhưng bởi vì quá dễ dàng, bởi vì bạn trai trước, có lẽ còn có Vinh Phi Lâm, người đàn ông này lại dùng những lời như thế để sỉ nhục cô. Sự dịu dàng, săn sóc mấy ngày nay trong nháy mắt liền biến mất vô tăm vô tích.

Khổ sở, tức giận, uất ức những cảm giác này chất đọng ở chung một chỗ trong nháy mắt bộc phát ra, Hạ Tử Khâm bỗng nhiên cảm thấy tim mình đau đớn, loại đau đớn cô hầu như đã quên này, cuốn tới trong nháy mắt.

Lúc Tịch Mạc Thiên phát hiện Hạ Tử Khâm bất thường, môi của cô đã chuyển sang màu tím đen, tay nhỏ bé che ngực, sắc mặt tái nhợt gần như không còn giọt máu, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp hỗn hển, dồn dập như đang hít thở không thông.

Tịch Mạc Thiên hoảng hốt chạy đến rung chuông.

Sau khi cấp cứu, rốt cuộc tình trạng của Hạ Tử Khâm cũng ổn định. Đây là lần đầu tiên Tịch Mạc Thiên nhìn thấy Hạ Tử Khâm phát bệnh, đến bây giờ, cô đã ngủ rồi, lòng anh vẫn còn sợ hãi.

Một khắc vừa rồi kia chân thực như vậy, chân thực đến mức khiến anh quen cả hô hấp. Bất tri bất giác, người phụ nữ này đã quá quan trọng với anh, quan trọng đến nỗi trong khoảng khắc đó anh sợ sẽ vĩnh viễn mất cô.

Phi Loan chết đi, lúc đầu cũng không khiến anh xúc động lớn như vậy, mà bây giờ cô gái nhỏ tầm thường này, thế nhưng khiến anh lo sợ. Tịch Mạc Thiên theo bản năng ôm chặt cô vào ngực, chặt đến mức đánh tỉnh Hạ Tử Khâm.

Trong phòng bệnh không mở đèn, ánh sáng từ ngoài cửa sổ xuyên qua, không đủ để xua đi đêm tối, nhớ tới bộ dạng hốt hoảng lúc mình phát bệnh của Tịch Mạc Thiên, Hạ Tử Khâm liền dễ dàng tha thứ cho anh. Cô cũng cảm thấy mình rất không có tiền đồ, nhưng không cách nào không chế được.

Cô thương anh, nhìn như chỉ là mấy tháng, nhưng lại giống như anh đã ở trong lòng cô từ rất lâu rồi.

Hạ Tử Khâm bắt đầu tin tưởng sự kỳ diệu của duyên phận, cũng đột nhiên chợt hiểu, tình yêu không phải chỉ nhìn vào thời gian dài hay ngắn, mà phải xem có gặp gỡ đúng người rồi tiến tới yêu người đó hay không.

Có người đến chết cũng sẽ không gặp được, vì vậy cứ ngây ngốc mà qua cả đời, nhưng chỉ cần bạn gặp gỡ người đó, yêu người đó, sẽ hiểu, cái gì nguyên tắc? Cái gì tự ái? Cái gì kiêu ngạo? Tất cả đều không còn chút ý nghĩa nào.

Một lòng chỉ muốn ở bên cạnh anh, bình thản như “thiên trường địa cửu”, vĩnh viễn không xa rời. Mà Tịch Mạc Thiên hiển nhiên là người đó của cô, ít nhất giờ phút này là xác định cố chấp trong lòng cô.

19. Chương 19

Hạ Tử Khâm phát hiện, kể từ khi cô phát bệnh, Tịch Mạc Thiên liền thay đổi thái độ, ngày càng cẩn thận, đối với tập quán sinh hoạt của cô, nghiêm khắc trông nom, hơn nữa về vấn đề thức ăn, dinh dưỡng, cảm Hạ Tử Khâm không được đụng rất nhiều thứ, khiến cô rất buồn bực.

Thật ra thì cô cảm thấy bệnh của mình cũng không nghiêm trọng như thế. Mặc dù lần này không biết tại sao lại tái phát, nhưng mọi thứ vẫn khá tốt, cô căn bản không có cảm giác khó chịu gì. Tịch Mạc Thiên hiển nhiên có chút lo xa rồi.

Đối với bệnh của cô, thái độ của Tịch Mạc Thiên chuyển thành cường ngạnh cùng bá đạo xưa nay chưa từng có, việc phẫu thuật đã được quyết định, bắt đầu liên lạc với bệnh viện cùng các chuyên gia uy tín nước ngoài, ý kiến của Hạ Tử Khâm căn bản là trực tiếp bị bác bỏ.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm phát bệnh là ở năm sáu tuổi, bệnh này trước đó không hề có triệu chứng gì rõ ràng. Lúc phát hiện, mẹ viện trưởng đã mang cô đi đến nhiều bệnh viện tiến hành kiểm tra, họ đều nói

không nghiêm trọng, có thể không cần phẫu thuật, cộng thêm điều kiện của cô nhi viện lúc ấy, mẹ viện trưởng cũng thật không kiếm đâu ra được một khoản tiền lớn như vậy, nên mọi chuyện cứ thế được cho qua.

Qua 11 tuổi, dần dần bệnh không tái phát nữa, nhìn qua chẳng khác gì những cô gái bình thường, nên chuyện phẫu thuật lại không cần nhắc tới. Hiện tại nói phải tiến hành, thật khiến Hạ Tử Khâm có chút sợ. Dù sao một ca phẫu thuật an toàn đến đâu cũng đều có tính nguy hiểm nhất định. Hôm nay, cô vô cùng luyện tiếc mạng sống, cô muốn đi cùng người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này cả đời, nên không nghĩ vì một ca phẫu thuật mà ước muốn của mình bị phong kín, dù chỉ là một chút không chắc chắn cũng không được.

Nhưng những lời này đánh chết Hạ Tử Khâm cũng không dám nói với Tịch Mạc Thiên. Cô không phải chưa từng thử qua, chỉ là mỗi khi mở miệng, mặt người đàn ông kia liền đen lại đầy dọa người, ánh mắt nhìn cô nghiêm nghị đến đáng sợ, làm Hạ Tử Khâm một chữ cũng thốt không ra được. Anh rất cố chấp, chỉ cần là chuyện anh đã quyết định, căn bản không cho phép người khác phản kháng.

Tịch Mạc Thiên thầm cảm thấy may mắn, bác Sở nói cho anh biết, mặc dù hơi muộn, nhưng bây giờ tiến hành phẫu thuật, tỷ lệ kháng phục vẫn cực kỳ cao, việc mang thai tuy còn có chút ảnh hưởng, nhưng không quá nguy hiểm nữa, chỉ do lúc trước anh hoảng loạn nên không nghe được những lời nói sau đó của bác Sở thôi.

Về chuyện đứa bé, sau khi chính mắt thấy Hạ Tử Khâm phát bệnh, Tịch Mạc Thiên chợt cảm thấy cũng không quá trọng yếu như trước nữa. So với tính mạng của Hạ Tử Khâm, vấn đề có con hay không hình như bị trí não của anh tự động lược bỏ, hơn nữa, hiện tại y học ngày càng phát triển, tỷ lệ thành công của việc thụ tinh ống nghiệm tương đối cao, không đến mấy năm nữa, trong tương lai, bọn họ có thể thử, nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải có sức khỏe thật tốt mới được.

Tịch Mạc Thiên không chút nào cảm giác được suy nghĩ của mình biến chuyển, loại chuyển biến này từ từ, tích lũy theo từng giây từng phút, cho tới hiện tại, đã là long trời lở đất, cho nên nói, người dù thông minh đến đâu cũng có lúc hồ đồ. Đứng trước tình yêu mọi người đều ngang hàng, tình anh cũng tốt, tiểu bạch cũng được, đều đối xử như nhau.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm nhìn thấy Vinh Hồng Thịnh, là sau ngày giỗ của cha Tịch Mạc Thiên. Hai nhà Tịch, Vinh cơ hồ là truyền kỳ của thành phố A, từ lúc vừa bắt đầu đến khi hưng thịnh, có thể viết thành một quyển biên niên sử thật dày. Hiện tại, hai tập đoàn này đã phát triển ra khắp cả nước, thậm chí toàn thế giới, hơn nữa sau khi Tịch Mạc Thiên thừa kế sự nghiệp của cha mình đã một tay chế tạo ra vương quốc thương mại của bản thân, biến nó trở thành Tịch thị lớn mạnh như bây giờ.

Hạ Tử Khâm sâu sắc cảm nhận được, mình đánh bại đánh bại, lại gả ột người đàn ông vô cùng có bản lĩnh. Quan hệ của Tịch gia cùng Vinh gia nói ra rất dài, trước đó là quan hệ hợp tác kiêm đối thủ, sau khi Tịch Mạc Thiên cưới Vinh đại tiểu thư, căn bản hợp tác chiếm đa số, hiện tại thực quyền của hai nhà, cơ hồ đều nằm trong tay Tịch Mạc Thiên.

Những thứ này Hạ Tử Khâm vốn không rõ, nhưng bởi vì mấy ngày ở bệnh viện thật sự rất nhàn, theo sự kháng phục của cô, Tịch Mạc Thiên cũng trở về công ty xử lý sự vụ, buổi tối mới đến bệnh viện. Hạ Tử Khâm nhàm chán cực kỳ, liền lên mạng gõ tên Tịch Mạc Thiên, mới biết những chuyện này.

Nhưng điều khiến Hạ Tử Khâm cảm thấy buồn bực là cô còn biết về Vinh Phi loan. Xì can đan xung quanh Tịch Mạc Thiên rất ít, lại chỉ liên quan đến một mình Vinh Phi loan, những tư liệu về cô ấy cũng hiếm hoi, đoán chừng là bởi vì thân thể không tốt, nên không hay xuất hiện tại những nơi công cộng, gần như là một nhân vật bí ẩn.

Thứ có ở trên web chẳng qua cũng chỉ là hai tấm hình nhỏ mà thôi, một bức chụp nghiêng lúc cô đánh đàn dương cầm, mặc lễ phục ngồi ở chỗ đó, tao nhã, mỹ lệ như thiên nga, tại một cuộc thi dương cầm quốc tế, bức còn lại là hình ảnh trong hôn lễ của Vinh Phi Loan và Tịch Mạc Thiên, cô mặc chiếc áo cưới màu trắng với làn váy thật dài đứng bên người Tịch Mạc Thiên.

Cô khẽ ngẩng đầu, dáng người mỹ lệ cùng nụ cười ngọt ngào trên khóe môi, trông thật xinh đẹp, thật hạnh phúc, hạnh phúc đến mức khiến Hạ Tử Khâm không nhìn được bắt đầu cảm thấy ghen tỵ, ghen tỵ với một người phụ nữ đã mất từ lâu, ghen tỵ bởi vì nhân vật nam chính là Tịch Mạc Thiên. Mặc dù biểu tình của

Tịch Mạc Thiên biến hóa không lớn, nhưng trong hình, anh khẽ cúi người chuyên chú nhìn cô dâu mới, khóe miệng hơi hơi nhếch lên thành đường cong, là đáng vẻ mà Hạ Tử Khâm chưa từng thấy qua, đầy vẻ ôn nhu, dịu dàng.

Không, chính xác mà nói, cô cũng đã gặp qua, chính là buổi tối anh uống say kia, đêm đó, có phải anh coi cô thành Vinh Phi loan, cho nên mới dịu dàng như vậy.

Ý niệm này vừa chui vào trong đầu Hạ Tử Khâm liền giống như bén rễ rồi, khiến cô vô cùng khó chịu, sau lại cảm thấy mình thực sự quá nhỏ nhen, suy nghĩ lung tung, những điều này cũng đã thành quá khứ thể mà cô còn chạy đi ghen tỵ với một người đã mất.

Bởi vì trong lòng có chút vướng mắc, nên đối với Vinh Hồng Thịnh - cha vợ trước của Tịch Mạc Thiên, tâm tình Hạ Tử Khâm rất phức tạp, nếu có thể tự quyết định, đời này cô thật không muốn chạm mặt, nhưng Vinh gia cùng Tịch gia gần nhau, cũng nằm ở lưng chừng núi, muốn không gặp cũng khó khăn.

Ngày giỗ của cha Tịch Mạc Thiên cũng không long trọng như Hạ Tử Khâm nghĩ, ngược lại còn phi thường đơn giản. Tịch Mạc Thiên dắt tay cô, đi ra mộ bái tế một chút rồi trở về. Sau nghĩ lại, cô cũng thấy chuyện này rất đúng với tính tình của Tịch Mạc Thiên, anh là một người đàn ông không quá chú trọng đến hình thức bên ngoài.

Mới vừa vào cửa chính, bác Trung quản gia liền thông báo Vinh lão gia tử tới, dưới tình huống Hạ Tử Khâm không hề có chút chuẩn bị, liền gặp Vinh Hồng Thịnh. Nhìn diện mạo của ông ước chừng khoảng 60 tuổi, mặc một bộ trường sam bằng gấm xanh, ngồi ở trên sofa phòng khách, là một người trông rất nho nhã, nhưng cũng không che giấu được vẻ thâm trầm.

Nho nhã, thâm trầm, lần đầu tiên Hạ Tử Khâm thấy hai chủng loại đặc chất mâu thuẫn này từ trên thân một người đàn ông, lại còn kỳ dị dung hợp được ở cùng một chỗ. Nói thật, Vinh Phi Lân rất giống ông, đáng tiếc chỉ là giống về ngũ quan bên ngoài, có lẽ tương lai khi Vinh Phi Lân đến tuổi này, cũng sẽ biến đổi, tất cả những lắng đọng qua năm tháng sẽ khiến con người ta có hình tượng khác đi.

Vinh Hồng Thịnh rất bất ngờ, đối với cô vợ “cưới chui” của Tịch Mạc Thiên ông không biết gì nhiều, ban đầu cũng chỉ đơn giản hỏi thăm một chút, nghe nói là một cô nhi không gia thế, không bối cảnh, liền không chú ý nữa. Người phụ nữ không gây ảnh hưởng đến Vinh thị và Tịch thị thì cho dù cô là vợ của Tịch Mạc Thiên cũng không đáng để ông phải lưu tâm.

Thế nhưng lần đầu tiên gặp mặt lại khiến Vinh Hồng Thịnh cảm thấy kinh ngạc khó nén. Bọn họ trở về hơi trễ, sắc trời đã tối, Tịch Mạc Thiên ôm cô đi tới, hiển nhiên cô có chút mất tự nhiên, chỉ hướng ông cung kính chào hỏi một câu, liền đi ra ngoài, ngồi trên ban công ngắm điện thoại của mình.

Gặp mặt rồi, Vinh Hồng Thịnh cảm thấy thật có điểm quá bình thường, so với Phi Loan ưu nhã mỹ lệ, chỉ có thể miễn cưỡng được xem là thanh tú, nhưng bây giờ, thời khắc này, Vinh Hồng Thịnh chợt cảm thấy, cô gái nhỏ đang ngồi phía xa kia, có một loại cảm giác quen thuộc khó nói nên lời.

Ánh mắt Vinh Hồng Thịnh xuyên qua tấm thủy tinh trong suốt, rơi vào trên người Hạ Tử Khâm, Cô có chút nhỏ nhắn, cả cơ thể núp dưới bóng tối của ánh đèn, cúi đầu, những tia sáng từ màn hình điện thoại lúc ẩn lúc hiện trên gương mặt, khiến cho sườn má cô hơi mơ hồ. Mái tóc dài tùy ý rũ xuống một bên vai, khẽ di động theo gió đêm, khóe miệng thỉnh thoảng nhếch lên thành một đường cong, giống như đang hướng về phía điện thoại cười khúc khích, có chút ngây thơ, ngốc nghếch, giống như một tiểu nữ sinh không rành việc đời

Tịch Mạc Thiên thấy cha vợ mất hồn, theo ánh mắt của ông nhìn qua, phát hiện cha vợ đang chú ý đến Tử Khâm ngoài ban công, sắc mặt hơi trầm xuống, bỗng nhiên nghe ông hỏi:

“Cô vợ nhỏ của con tên gì?”

“Tử Khâm, Hạ Tử Khâm.”

Tịch Mạc Thiên chân chờ mấy giây mới trả lời.

“Tử Khâm? “Thanh Thanh Tử Khâm, du du tôi tâm”, cái tên này thật là dễ nghe!”

Nói xong, ánh mắt ông lần nữa rơi vào trên người Tịch Mạc Thiên, sâu sắc nhìn anh hồi lâu:

“Hình như, cô gái này và Phi Loan có chút giống. . . . Là do cảm giác của ta bị sai sao?”

Tịch Mạc Thiên nhíu nhíu mày:

“Chắc hẳn là do cha lại nhớ đến Phi Loan rồi.”

Vinh Hồng Thịnh lắc đầu cười khê, đứng lên:

“Khuya lắm rồi, ta cũng cần phải về. Còn bên phía Phi Lân con nên rộng lượng với nó một chút, dù sao con cũng là anh rể của nó.”

Chậm rãi đi tới cửa bên, chợt thấp giọng nói một câu:

“Mạc Thiên, thật ra thì ta luôn hi vọng con hạnh phúc, dù sao Phi Loan cũng đã đi rồi, con phải hiểu được, đã là quá khứ thì nên để cho nó trôi qua!”

Hạ Tử Khâm là bị những tiếng đàn mơ hồ đánh thức. Cô ngồi dậy, nhất thời quên mất đây là nơi nào? Nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, chỉ nghe thấy tiếng đàn loáng thoáng như có như không.

Hạ Tử Khâm bước xuống đất, cũng không mang dép, cứ như vậy dùng chân không đi ra cửa, theo tiếng đàn tìm đến, những chiếc thảm lông thật dày trải dài trên hành lang quanh co, tĩnh lặng, dẫm lên có chút ngứa ngứa, mềm mại, rất thoải mái.

Tiếng đàn là từ trong căn phòng ở cuối hành lang truyền đến, Hạ Tử Khâm cầm nắm nắm cửa, nhẹ nhàng mở ra

Khoảng trống dần dần hé mở, không gian sáng ngời trong nháy mắt ập đến, Hạ Tử Khâm giơ tay lên che lại theo bản năng, qua một lúc lâu mới thích ứng.

Đây là một gian phòng dùng để đánh đàn rất tốt, sáng ngời, ấm áp nhưng cũng xa hoa, cảm giác rất quen thuộc, Hạ Tử Khâm nhớ rõ, trong căn nhà ở thành phố C cũng có một phòng như vậy.

Bên cửa sổ là một chiếc Piano màu trắng, Tịch Mạc Thiên ngồi trên ghế đánh đàn, âm thanh bay ra từ những ngón tay thon dài của anh, trong nháy mắt tụ thành giai điệu tuyệt đẹp, đầy cảm động.

Cũng không biết anh đã đàn bao lâu, trên người vẫn còn đang mặc bộ quần áo của ngày hôm qua, chỉ là chiếc áo khoác đã được rút đi, cà vạt cũng không thấy bóng dáng, hai chiếc cúc áo phía trên cùng mở ra, ánh mặt trời xuyên qua màn cửa sổ đang nhẹ nhàng phiêu đảng chiếu vào trên người anh, Hạ Tử Khâm thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng, những sợi râu mới mọc trên chiếc cằm anh tuấn. Một Tịch Mạc Thiên như vậy, toát lên loại hấp dẫn rất khác, một loại hấp dẫn rất đàn ông.

Hạ Tử Khâm ngây ngốc nhìn anh, nửa ngày cũng không cử động, tiếng đàn dần dần ngừng lại, cho đến lúc mọi thứ trở nên an tĩnh, Tịch Mạc Thiên vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Hạ Tử Khâm đang đứng cạnh cửa, có chút sững sốt, ánh mắt hơi hơi lóe lên, rơi vào trên chân cô, nhíu nhíu mày mở miệng:

“Tới đây. . . .”

20. Chương 20

Thanh âm của Tịch Mạc Thiên trước sau đều có chút bá đạo, lúc này lại còn mang theo một tia khàn khàn, cực kỳ hấp dẫn, Hạ Tử Khâm cơ hồ không tự chủ được, từng bước từng bước đi vào, mới vừa tới trước người anh, liền bị bế lên, bàn tay của Tịch Mạc Thiên sờ đến đôi chân lạnh lạnh của cô:

“Sao không mang dép đã chạy ra ngoài?”

Giọng nói hơi trách cứ, nhưng cũng tràn đầy cưng chiều. Hạ Tử Khâm cảm thấy, ở trước mặt Tịch Mạc Thiên, cô hình như càng nhỏ hơn, anh hay quàng cô, cưng chiều cô, giống như đối đãi với một đứa bé, trước kia còn cảm thấy có chút không thích ứng, hiện tại trong lòng lại bắt đầu vui mừng.

Tịch Mạc Thiên mang đôi dép lớn của mình vào chân cô, để cô ngồi ở bên cạnh. Lực chú ý của Hạ Tử Khâm đã đặt hết vào chiếc piano trước mắt, đưa tay nhấn một cái, “tinh” một tiếng, phát ra thanh âm trầm thấp đơn điệu, hai ngón tay cong lên nhấn mấy nút nữa, thanh âm vẫn đơn điệu như cũ, còn có chút chói tai,

không hiểu ở trong tay Tịch Mặc Thiên, sao lại có thể huyền hóa thành một giai điệu nhẹ nhàng tinh tế đến vậy.

Tịch Mặc Thiên nhu hòa nhìn cô, những tia nắng muộn từ phía ngoài cửa sổ len vào, rơi xuống dọc theo mái tóc, nhuộm thành một vầng sáng nhẹ, khuôn mặt trắng nõn thanh tú của cô ẩn tại trong đó, có một loại mỹ lệ mơ hồ, loại mỹ lệ này lại mang theo mấy phần quen thuộc.

Cô chợt xoay đầu, con ngươi sáng trong như nước hồ dưới ánh mặt trời, dâng lên những gợn sóng nhẹ, làm Tịch Mặc Thiên chút thất thần:

“Tịch Mặc Thiên, thì ra là anh biết đánh đàn, hơn nữa còn đánh hay như vậy.”

Giọng nói sùng bái có chút yếu ớt, còn có mấy phần cô đơn nhàn nhạt không nói được, lòng Tịch Mặc Thiên cảm thấy hơi đau, không chút suy nghĩ liền bế cô ngồi lên đùi mình, từng ngón tay giữ chặt tay của cô cùng nhau đặt trên phím đàn, chậm chạp di chuyển, mặc dù chậm chạp, nhưng dần dần tạo thành những giai điệu xinh đẹp.

Giai điệu chậm chạp xinh đẹp, nhưng cũng mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt cùng kỳ vọng, chính là bài hát mới vừa rồi Tịch Mặc Thiên đàn ra, khúc cuối cùng, dư âm luyến lờ, Hạ Tử Khâm nói nhỏ:

“Tôi chưa từng nghe qua, có chút thương cảm, là bài gì vậy?”

Một hồi lâu Tịch Mặc Thiên mới mở miệng:

“Là ca khúc “Tôi chờ em trong cô đơn””

“Tôi chờ em trong cô đơn.”

Hạ Tử Khâm lẩm bẩm lặp lại mấy lần, nhai ở trong miệng, mấy chữ này so với ca khúc còn thương cảm hơn, hiển lộ ra nỗi “sầu triền miên” dai dẳng. Hạ Tử Khâm chợt ngẩng đầu, ánh mắt rơi về phía bên cạnh, cả người liền cứng ngắc. Vừa rồi không chú ý đến, trên một chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ, đặt một khung hình tinh xảo khéo léo bằng thủy tinh, trong đó là bức ảnh bán thân của một thiếu nữ.

Cô khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, hào hoa phong nhã, mái tóc thật dài thả bay ở sau lưng, tay đặt dưới cằm, nụ cười nhẹ nhàng, trong con ngươi có những tia sáng khẽ chớp động, giống như làn nước dưới ánh mặt trời, lại giống như những ngôi sao trong màn đêm, cô rất đẹp, đẹp đến mức có dùng ánh mắt soi mói cũng sẽ không tìm được chút tỳ vết nào:

“Cô ấy chính là chị của Vinh Phi Lân sao?”

Câu hỏi của Hạ Tử Khâm vang lên, chính cô cũng cảm thấy chua chát chói tai, nhưng Tịch Mặc Thiên lại chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, trực tiếp ôm lấy cô, đi tới cạnh cửa:

“Em nên ăn điểm tâm rồi, còn có, đã liên lạc xong với bệnh viện cùng bác sĩ nước ngoài, ngày mai chúng ta sẽ bay qua, việc phẫu thuật của em phải nhanh chóng tiến hành.”

Thân thể Hạ Tử Khâm cứng đờ, bàn tay nhỏ bé theo bản năng níu lấy y phục của anh, bước chân của Tịch Mặc Thiên hơi ngừng lại, cúi đầu bình tĩnh nhìn cô:

“Nghe lời, tôi bảo đảm không có bất kỳ nguy hiểm gì, hơn nữa, một chút cũng không đau.”

Thanh âm của Tịch Mặc Thiên kiên định mà dịu dàng:

“Ca phẫu thuật này phải làm, tiến hành càng nhanh thì khả năng khôi phục càng tốt.”

Tiếng nói chợt chuyển một cái:

“Em cũng không muốn bị tôi quẫn, vậy thì nên có một thân thể khỏe mạnh, uhm?”

Những sợ hãi trong lòng Hạ Tử Khâm nháy mắt liền tản đi, vì người đàn ông này, có lẽ cô nên dừng cảm một lần, dù sao tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật cũng tương đối cao, dù cho có xảy ra bất trắc gì khiến cô bất hạnh chết đi, có thể khiến Tịch Mặc Thiên nhớ cô giống như nhớ Vinh Phi Loan cũng là một chuyện tốt.

Hạ Tử Khâm tuy có chút ngốc, nhưng ở trước tình yêu, lại cực kỳ khôn khéo, nhạy cảm, mặc dù Tịch Mặc Thiên một chữ cũng không đề cập tới Vinh Phi Loan, mặc dù Vinh Phi Loan đã đi lâu như vậy, nhưng Hạ Tử Khâm chắc chắn rằng, trong lòng anh thủy chung luôn có một mảnh đất dành riêng cho cô ấy, hơn nữa thời điểm anh đánh đàn, loại cảm giác này lại càng rõ rệt.

Có lẽ thủ khúc này cũng là đoạn ký ức hai người đã từng có, khắc sâu vào lòng Tịch Mặc Thiên, không thể xóa nhòa, không thể thay thế. Hạ Tử Khâm cảm thấy, mình càng ngày càng hẹp hòi, loại hẹp hòi này về mặt tình yêu hoàn toàn có thể được “xưng tụng” là ghen tỵ. Có lẽ là do tới hôm nay, Tịch Mặc Thiên cũng chưa từng nói qua một câu thích cô, thậm chí yêu cô, có lẽ là do loại tự ti khi còn nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ cùng việc không có cảm giác an toàn quấy phá.

Tóm lại, cô bây giờ rất hay lo được lo mất, cảm giác này tăng dần theo sự tiếp nhận Tịch Mặc Thiên của cô, ở lý trong đầu Hạ Tử Khâm mãi không chịu đi, giống như một quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, bất kể ở đâu cũng sẽ khiến mọi thứ tan thành mây khói.

Miệng vết mổ được mở dưới nách của cô, tránh cho việc lưu lại vết sẹo khó coi trên ngực. Ca phẫu thuật rất thành công, bệnh viện tốt nhất, bác sĩ chuyên nghiệp, trang thiết bị tối tân, muốn không thành công cũng khó.

Hạ Tử Khâm ở nước Mỹ ba tháng. Trong một tháng phải nằm lại bệnh viện kia, Tịch Mặc Thiên ngày đêm luôn ở bên cạnh cô. Sau khi xuất viện, hai người chuyển vào biệt thự tư nhân của anh. So với những khu biệt thự khác, Hạ Tử Khâm thích nơi này hơn. Nó nằm cạnh bờ sông, tường sơn màu trắng, thêm cỏ xanh lục, bầu trời xanh thẳm, cùng với những dây hoa Sắc Vi bò dọc theo dây hàng rào trắng sáng, nơi này giống như một giấc mộng xinh đẹp thuở thơ ấu của Hạ Tử Khâm, Tịch Mặc Thiên lại biến giấc mộng này thành sự thật bày ra trước mặt cô.

Sau khi cô xuất viện, Tịch Mặc Thiên bắt đầu bay qua bay lại giữa hai nơi, nhưng cho dù có bận rộn hơn nữa, Chủ nhật anh vẫn sẽ ở cùng với cô. Hạ Tử Khâm phát hiện, Tịch Mặc Thiên có một đôi tay nấu ăn tuyệt ngon, đối với một người phải ăn những món Tây đến phát chán như Hạ Tử Khâm mà nói, đồ ăn Trung Quốc do Tịch Mặc Thiên làm tựa như viên Linh Đan giải cứu cô khỏi khổ cảnh nước sôi lửa bỏng. Cô muốn ăn một bữa đại tiệc.

Hạ Tử Khâm “lãng thôn hồ yển” quét qua tất cả các món trên bàn, thường thường lúc này, Tịch Mặc Thiên sẽ ở một bên cau mày nhắc nhở cô:

“Ăn chậm một chút, ăn cơm quá nhanh không tốt cho thân thể, còn có, không được ăn quá no, tránh việc tạo gánh nặng lớn cho trái tim, em bây giờ vẫn còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, nên ăn ít một chút . . .”

“.....” Nhắc nhở một đồng, Tịch Mặc Thiên cũng cảm thấy mình có phần nhiều lời, người từ bé đến lớn “quý chữ hơn vàng” như anh, ở trước mặt cô vợ nhỏ của mình hoàn toàn đảo lộn, căn bản không có một chút năng lực tự kiềm chế.

Tịch Mặc Thiên nghĩ, bệnh này của Hạ Tử Khâm, nhìn như hung hiểm, thật ra thì cũng không quá nghiêm trọng, về sau sở dĩ phát bệnh, có quan hệ rất lớn với tập quán sinh hoạt tùy tiện của cô. Cô lại còn uống rượu, uống đến say mèm.

Nghĩ đến lần đầu tiên gặp cô, hiện tại Tịch Mặc Thiên còn cảm thấy hơi sợ hãi, vì vậy sau lần phẫu thuật này, anh quản cô chặt hơn. Tịch Mặc Thiên bắt đầu đi thử dài, rồi lại không tự chủ được dùng ánh mắt sủng nịnh nhìn cô.

Ba tháng này có thể xem là khoảng thời gian sinh hoạt hài hòa nhất của hai người sau khi cưới, cách xa tất cả hỗn loạn, Tịch Mặc Thiên cho Hạ Tử Khâm sống trong thế giới an toàn thơ mộng mà cô muốn. Anh cưng chiều cô, quan tâm cô, còn có.... yêu cô, hai chữ cuối cùng là nguyện vọng từ tận đáy lòng của Hạ Tử Khâm.

Phụ nữ cần tình yêu, bởi vì tình yêu có thể tạo ra dáng vẻ xinh đẹp nhất cho họ. Bây giờ, Hạ Tử Khâm chính là ví dụ điển hình nhất. Cô trở nên rất đẹp. Trong sự che chở cùng điều dưỡng tỉ mỉ của Tịch Mặc Thiên, cô giống như một nụ hoa, từ từ nở rộ, loại phong nhã cùng mỹ lệ đó, cơ hồ có muốn cũng không che nổi nữa.

Thế cho nên khi Mạch Tử vừa nhìn thấy cô liền kinh ngạc hét lên:

“Hạ Tử Khâm cậu thay đổi rồi, trở nên rất xinh đẹp, rất ưu nhã, rất mỹ lệ đó, biết không?”

Mạch Tử liên tiếp dùng ba từ để hình dung, khiến Hạ Tử Khâm không tự chủ được nở nụ cười. Trước kia Mạch Tử không ít lần dùng một đồng chú ngữ để miêu tả dáng vẻ của cô, nào là, con heo lười, quỷ dơ bẩn, nha đầu xấu xí. đủ loại, đủ kiểu, nhưng đều mang nghĩa xấu, khen cô như vậy thật đúng là lần đầu tiên.

Hạ Tử Khâm không cảm thấy mình thay đổi gì, nhưng bị Mạch Tử kéo đến trước gương, cũng không nhìn khế kinh ngạc, trong gương là một cô gái nhỏ xinh đẹp, quần jean thấp eo rộng rãi, giày cao gót nhỏ nhắn bằng da cừu, làm nổi bật đôi đùi đẹp, áo T shirt nghiêng vai mặc trên người, toát lên nét trẻ trung hoạt bát, hợp với mái tóc thẳng thật dài cùng đôi con ngươi sáng trong tinh khiết, đi đến đâu cũng đều là một mỹ nữ dễ nhìn, dễ thấy nhất vẫn là sự hạnh phúc tràn đầy trong mắt cô.

Mạch Tử từ phía sau ôm hông của cô:

“Tử Khâm, Tịch thiếu nhà cậu đúng là có bản lĩnh “chuyển đá thành vàng”, một nha đầu xấu xí, lười thôi như vậy vào tay anh ta lại có thể biến thành đại mỹ nữ. Nói thật, mấy ngày nay mình cứ luôn lo anh ta đối xử với cậu không tốt, lo lắng nha đầu ngốc như cậu bị anh ta khi dễ, nhưng bây giờ xem ra là mình lo xa rồi, hơn nữa.”

Mạch Tử nhìn Tử Khâm trong gương, dị thường chắc chắn nói:

“Cậu yêu anh ta, đúng không?”

Trên mặt Hạ Tử Khâm hiện lên một tia đỏ ửng, hơn nửa ngày mới xấu hổ gật đầu. Dáng vẻ cô gái nhỏ thẹn thùng này khiến Mạch Tử nhíu mày không thôi. Lúc đầu vừa mới yêu Chu Hàng, cũng chưa từng thấy qua Hạ Tử Khâm như vậy, có chút ngượng ngùng, có chút kỳ lạ, nhưng cũng có một loại dũng cảm cố chấp, có thể thấy được cô yêu người đàn ông kia nhiều đến thế nào.

Mạch Tử chợt có loại cảm thán của bậc phụ huynh mà nhà có con gái mới lớn, cảm thán qua đi, lại bắt đầu lo lắng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bạn:

“Anh ta yêu cậu sao?”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm tối lại, ở trước mặt Mạch Tử, Hạ Tử Khâm luôn luôn thẳng thắn, đây là thói quen hơn hai mươi năm của cô, thói quen luôn dựa vào Mạch Tử, chia sẻ tâm sự giấu kín trong lòng của mình. Vì vậy, đứng trước Mạch Tử, cô luôn không giữ bất kỳ một bí mật nào, nói là bằng hữu, nhưng thật ra Mạch Tử càng giống như chị của cô hơn.

Một hồi lâu Hạ Tử Khâm mới cúi đầu, mở miệng:

“Mạch Tử, mình không biết, anh ấy đối xử với mình rất tốt, tốt đến không thể bắt bẻ, nhưng anh ấy có yêu mình hay không, mình thật sự không biết?”

Hạ Tử Khâm nói mấy câu này rất nhỏ, có chút tự ti không xác định, Mạch Tử đau lòng không thôi, đưa tay ôm cô vào ngực mình, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô:

“Tử Khâm nhà chúng ta là cô gái tốt nhất, ưu tú nhất, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.”

“Phốc.”

Hạ Tử Khâm không khỏi bật cười, đẩy cô ra, kéo tay của cô ngồi lên ghế sa lon:

“Sao cậu lại về sớm như vậy? Không phải đi tuần diễn trên cả nước sao? Không đến nửa năm, một năm sẽ không xong, còn nữa, ngôi sao lớn nhà cậu là một đại soái ca cực phẩm, cậu lại ngày đêm tương bồi, có thể “gần quan được ban lộc” hay không đây!”

21. Chương 21

Mạch Tử đưa tay kẹp mặt của cô, tức giận vuốt vuốt:

“Đừng nhắc anh ta với mình, tên đàn ông phiền toái đáng chết, lại dám xem mình như người hầu mà sai bảo.”

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại liền vang lên:

“Xú Nha Đầu nghe điện thoại. Xú Nha Đầu nghe điện thoại.”

Thanh âm từ tính dễ nghe, hiển nhiên là do ghi âm lại, mang theo mấy phần xấu xa trêu chọc. Mặt Mạch Tử đen một nửa, lấy điện thoại từ trong túi xách, mở ra, đặt lên tai, không chút khách khí quát :

“Triệu Tiểu Nhạc, hôm nay tôi nghỉ, anh có biết hay không hả, đừng làm phiền tôi”

Nói xong, không thèm nghe đối phương trả lời, trực tiếp hung hăng nhấn nút kết thúc cuộc gọi, còn chưa có để xuống âm thanh lại vang lên:

“Xú Nha Đầu nghe điện thoại, Xú Nha Đầu nghe điện thoại.”

Hạ Tử Khâm cầm lấy gối ôm ôm vào ngực, cười không ngừng:

“Là ngôi sao lớn nhà cậu à?”

Mạch Tử trực tiếp tắt máy, cất lại vào túi xách, kéo Hạ Tử Khâm:

“Đi thôi tiểu phú bà, mời mình ăn cơm, Karaoke, làm spa, toàn bộ do cậu tính tiền.”

Cứ như vậy Hạ Tử Khâm bị cô kéo đi. Mạch Tử nghĩ rất hay, đáng tiếc mới ra chung cư, liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao bắt mắt đậu ở ven đường, sườn xe màu lam bảo thạch sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, càng chói mắt hơn là đại soái ca đang đứng dựa bên cạnh cửa.

Vị đại minh tinh này của Mạch Tử, Hạ Tử Khâm cũng rất quen thuộc, mấy tháng trước cô theo dõi một bộ phim thần tượng, anh ta là nam chính, lúc ấy đem Hạ Tử Khâm mê đến điên đảo, ngũ quan tuần mỹ, con người thâm thúy, giờ tay nhắc chân đều thể hiện lên vẻ cao quý ưu nhã, nhìn thế nào cũng thấy rất đẹp trai.

Lúc này anh mang một chiếc kính mát lớn, trang phục toàn thân lóe sáng, nhìn qua có cảm giác hơi phô trương, cũng may nơi này là chung cư hạng sang, những người có thể vào ở không giàu cũng quý, vì vậy tuy anh ta xuất hiện công khai như thế, cũng không có người nào vây xem, chỉ là Hạ Tử Khâm cảm giác, quan hệ giữa hai người này không giống như chỉ thuần túy về công việc.

Nhìn thấy Mạch Tử, đại minh tinh gỡ kính mát xuống, sắc mặt đầy khó chịu:

“Xú Nha Đầu, cô dám cúp điện thoại của tôi, không muốn sống phải không?”

Mạch Tử liếc mắt đi tới, không chút khách khí nói:

“Tôi nói lời thật, đi theo anh không bằng chết còn thống khoái hơn, anh có biết phiền không hả? Làm sao tìm được nơi này? Phải người theo dõi tôi? Hay căn bản là khi tôi vừa ra khỏi nhà, anh liền bám theo, Triệu Tiểu Nhạc, anh thật ấu trĩ?”

“Tôi ấu trĩ, vậy thì sao? Người đại diện thông báo hiện giờ đang có một show quảng cáo, cô không ở, tôi biết phải làm thế nào? Đi”

Nói xong, nhanh chóng nhét Mạch Tử vào trong xe thể thao, nhảy lên ghế lái, nhấn ga, tùy tiện phát tay với Hạ Tử Khâm một cái, “oanh” một tiếng, không thấy bóng dáng.

Hạ Tử Khâm ngạc nhiên một lúc mới phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn đồng hồ, gần mười một giờ rồi, về nhà cũng chỉ có một mình ngây ngốc, không bằng đi dạo phố một chút. Sắp tới sinh nhật của Tịch Mặc Thiên, cô cũng nên chuẩn bị cho anh một món quà mới được, dùng chính tiền do cô tự kiếm.

Lần này xuất bản, tiền nhuận bút cộng thêm khoản ký hợp đồng với công ty điện ảnh và truyền hình, cuối cùng Hạ Tử Khâm cô cũng có thể dùng năng lực của mình, kiếm được số tiền lớn đầu tiên trong cuộc đời, một nửa gửi về Cô Nhi Viện, một nửa kia gửi lại trong ngân hàng. Mỗi lần nghĩ tới mình có tiền gửi ngân hàng, ngủ cũng có thể cười tỉnh, hơn nữa còn gọi điện thoại cho Mạch Tử khoe khoang vô số lần.

Sau cùng Mạch Tử phiền chết đi liền trực tiếp châm chọc:

“Hạ Tử Khâm, cậu có bị bệnh không! Tự quay đầu lại xem xem ông xã cậu là ai? Có bao nhiêu tài sản? Chút tiền lẻ này của cậu thắm vào đầu hả?”

Hạ Tử Khâm quệt mồm phản bác:

“Đó là tiền của anh ấy, còn đây là do mình tự kiếm, sao có thể giống nhau chứ? Mạch Tử, tiểu thuyết của mình cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, cậu không nghĩ tới đi! Ha ha ha ha.”

Cuối cùng Mạch Tử không chịu nổi quấy nhiễu, liền trực tiếp ngắt máy. Hạ Tử Khâm biết mình có chút làm kiêu, hơn nữa cô và Tịch Mặc Thiên cũng chia không được rõ ràng như thế, bây giờ ăn, mặc, ở, đi, thứ nào không phải do Tịch Mặc Thiên chi trả, nhưng cô cảm thấy, dùng tiền mình kiếm được mua đồ cho Tịch Mặc Thiên, cảm giác không giống nhau.

Hạ Tử Khâm vẫn còn có chút keo kiệt, đi bộ hồi lâu, rốt cuộc nhìn trúng được một chiếc cặp da, liếc qua bảng hiệu, đều là chữ nước ngoài, cô không hiểu, lại liếc qua giá tiền, hơn bốn trăm. Nhân viên bán hàng đi tới, nói huyền thuyên một hồi, tóm lại chính là bây giờ đang trong chương trình khuyến mãi, tất cả các mặt hàng đều giảm 5 %. Hạ Tử Khâm vừa nghe, liền bỏ tiền ra mua, còn tới quầy lễ tân chọn một tờ giấy gói xinh đẹp, trình trọng bao lại .

Cô hớn hỏ xách theo chiếc túi ra khỏi cửa hàng bách hóa, qua một khúc cua liền nhìn thấy Cao ốc Tịch thị đang đứng sừng sững dưới ánh mặt trời. Hạ Tử Khâm cúi đầu nhìn qua món quà trong tay, lại liếc qua đồng hồ, nghĩ tới Tịch Mặc Thiên thế nào cũng phải ăn cơm trưa, liền cất bước đi vào Tịch thị.

Hạ Tử Khâm đã tới hai lần, tiểu thư tiếp tân đương nhiên là biết cô, chế độ quản lý ở Tịch thị vô cùng nghiêm khắc, vì vậy mặc dù rất nhiều người đã biết ông chủ “cưỡi chui” rồi, cũng không có ai dám tiết lộ ra bên ngoài, vì vậy bây giờ Hạ Tử Khâm mới còn có thể sống tự tại như thế.

Tiểu thư tiếp tân cung kính mời cô vào thang máy, nhanh chóng lên tầng cao nhất. Bây giờ là buổi trưa, đúng thời gian nghỉ ngơi, tầng này vốn không nhiều nhân viên, lúc này lại càng thêm vắng vẻ, cửa phòng tổng giám đốc khép hờ, mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của Tịch Mặc Thiên truyền ra từ bên trong.

Khóe miệng Hạ Tử Khâm khẽ nhếch, vừa muốn đẩy cửa bước vào, lại nghe thấy tiếng của Vinh Phi Lân:

“Có phải bởi vì Tử Khâm giống chị tôi, nên anh mới cưới cô ấy?”

Thân thể Hạ Tử Khâm cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt cô trắng bệch, cánh tay đang cầm nắm nắm cửa run rẩy hạ xuống. Lúc này Hạ Tử Khâm rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng dưới chân lại giống như bị mọc rễ, không thể hoạt động, cả người cứng ngắc, thanh âm bên trong lại càng rõ ràng, từng tiếng từng tiếng chui vào trong tai.

“Phi Lân, đây là công ty, tôi hi vọng không nên đem chuyện riêng nói ở đây, hơn nữa, nơi này là Tịch thị không phải Vinh thị.”

Thanh âm của Tịch Mặc Thiên trước sau như một, bá đạo, cường thế, Vinh Phi Lân lại hơi châm chọc cười một tiếng:

“Đây là anh đang muốn trốn tránh vấn đề của tôi.”

“Tôi không cần thiết phải trả lời vấn đề nhảm chán này của cậu, còn có, Phi Lân, tôi nhắc cậu lại lần nữa, Tử Khâm là vợ của tôi, cậu không phải cảm thấy, cậu đã quá quan tâm đến cô ấy sao?”

Đến đây, không gian hơi yên tĩnh, một lúc mới tiếp tục:

“Hay là nói, đối với việc Phi Loan chết đi, đến nay cậu vẫn không cách nào quên được, lúc trước cậu tiếp cận Tử Khâm là muốn làm gì? Mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là thích cô ấy, thậm chí yêu cô ấy mà không phải là bị tình cảm với chị cậu từ sâu trong tim ảnh hưởng sao?”

Giọng nói của Tịch Mặc Thiên bình thản, chậm chạp nhưng lại giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Hạ Tử Khâm, một kiếm này, đau đến tê tâm liệt phế, so với khi phát bệnh, còn thống khổ hơn gấp vạn lần.

Đây là sự thật sao? Chân tướng của việc Tịch Mặc Thiên cưới cô, cưng chiều cô, quan tâm cô, cũng là nguyên nhân Vinh Phi Lân tiếp cận cô. Tất cả những vương mắc chất chứa trong lòng bấy lâu nay nhìn

như bí ẩn, bỗng dưng trở nên sáng tỏ, là bởi vì cô có nét giống Vinh Phi Loan, đây là đáp án mà cho dù Hạ Tử Khâm có suy nghĩ nát óc cũng không trả lời được.

Cô đột nhiên cảm thấy mình thật là tức cười, cô tin là thật, còn muốn kiến tạo một tình yêu “thiên trường địa cửu”, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, mọi thứ liền tan biến, hoặc là tình yêu của Tịch Mặc Thiên, sớm đã mục nát từ khoảnh khắc Vinh Phi Loan chết đi rồi, mà cô chỉ là một thứ hàng giả, lại còn làm không thành công, một thứ hàng giả không khiến người ta vừa lòng.

Hạ Tử Khâm không còn dừng khí nào để nghe tiếp, dùng tất cả hơi sức còn sót lại, xoay người lao đảo chạy về phía thang máy, ngón tay nhấn ba lượt, mới đề được vào nút trên đó, đợi đến khi cửa thang máy mở ra, cô nhanh chóng tiến vào, sống lưng dựa lên vách tường bằng kim loại, chậm rãi trượt xuống, cả người gần như tê liệt ngã ngổ trên nền đất lạnh giá.

Đầu cô rối loạn, giống như có ngàn vạn thanh âm không ngừng hét lên điên cuồng ở bên tai cô:

“Anh ấy căn bản không yêu mày, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu mày, mày chẳng qua chỉ là một thứ hàng giả, hàng giả, hàng giả.”

Hạ Tử Khâm bùm mặt, chợt nghĩ tới điều gì, cửa thang máy vừa mở liền xông ra ngoài, bước khỏi đại sảnh cao ốc Tịch thị, nhanh chóng đón xe đi về phía Tịch trạch, vào cửa, chạy lên thư phòng của Tịch Mặc Thiên, điên cuồng tìm kiếm, từng ngăn kéo một ngăn bị cô lật tung lên, giống như một kẻ cuồng loạn.

Dì giúp việc phụ trách quét dọn ở bên ngoài nghe được thanh âm trong thư phòng, sợ đến mức bay hết hồn vía, Tịch tiên sinh yêu cầu rất nghiêm khắc, những thứ trong thư phòng không được tùy tiện thay đổi vị trí, phu nhân lại lật tung mọi thứ lên như vậy, chờ Tịch tiên sinh trở lại, chắc bà phải cuốn gói rồi, dù vậy, bà cũng không dám tùy tiện đi vào, dù sao Hạ Tử Khâm cũng là nữ chủ nhân.

Hạ Tử Khâm lần lượt lật qua tất cả các ngăn kéo, nhưng cái gì cũng không tìm được, quay mặt nhìn thấy trong góc có một chiếc két sắt, suy nghĩ một chút, tìm được một chuỗi chìa khóa ở trong ngăn kéo, lần lượt tra thử, rốt cuộc cũng mở được, ôm một tia may mắn cùng không xác định, theo trí nhớ nhập xuống một dãy số, cửa két sắt mở ra, nhưng cuộc sống của Hạ Tử Khâm lại hoàn toàn khép lại.

Trong chiếc tủ này không có thứ khác, chỉ có mấy quyển album lớn, Hạ Tử Khâm chần chờ thật lâu, run rẩy mở ra, quyển album có chút nặng, đặt trên tay nhưng lại giống như một toà núi lớn đè chặt trái tim của cô.

Hạ Tử Khâm mở ra, từ tờ thứ nhất đến trang cuối cùng, cơ hồ đều là một người, Vinh Phi Loan, từ nhỏ đến lớn, từ trẻ trung đến thành thục, mỗi một thời khắc, mỗi một địa điểm đều dùng máy ảnh chụp lại.

Hạ Tử Khâm run rẩy tìm được túi của mình, lấy ví da mở ra, phía trên có một tấm hình lúc cô khoảng 7, 8 tuổi, ở giữa hai cây hòe trong Cô Nhi Viện, ngồi trên một chiếc xích đu đơn giản, nghiêng đầu cười, trong quyển album cũng có một cô bé khoảng 8 tuổi, mặc chiếc váy công chúa cầu kì, bàn đu dây cũng xinh đẹp hơn ở cô nhi viện rất nhiều, phía trên có những dây hoa quấn quanh, nếu xóa đi bối cảnh, hai tấm hình này giống nhau đến 6, 7 phần.

Trước kia Hạ Tử Khâm chưa từng nghĩ rằng mình cùng Vinh Phi Loan sẽ có gì dính dấp, lúc này lại phát hiện, có vài chỗ thật rất giống, hình dáng gò má lúc mỉm cười, thậm chí ánh mắt, đôi môi. Chẳng qua Vinh Phi Loan là một bản điêu khắc tinh tế, còn cô chỉ là một sản phẩm chế tay phỏng theo, một là thiên nga cao cao tại thượng, một là vịt con xấu xí vĩnh viễn nghèo túng, hèn mọn.

Lúc Tịch Mặc Thiên trở về, phòng khách tối mờ, trong góc chỉ có một chiếc đèn con lộ ra những ánh sáng yếu ớt, trong ánh đèn mơ hồ thấy được Hạ Tử Khâm đang vo thành một cục, núp ở một góc bên trong ghế sa lon, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Tịch Mặc Thiên không khỏi thở ra một hơi thật dài, tan việc về nhà, cô không có ở đó, gọi điện thoại cô cũng không bắt, nhận được cuộc gọi của dì giúp việc, anh mới vội vã chạy tới, những nôn nóng chất chứa nguyên ngày, trong nháy mắt biến thành lửa giận:

“Tại sao không nhận điện thoại? Em có biết tôi lo lắng thế nào không.”

....., Tịch Mặc Thiên cúi đầu quở trách, lại phát hiện Hạ Tử Khâm một chút phản ứng cũng không có, liền ngồi xuống trước mặt, đưa tay sờ trán của cô:

“Sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Tay của anh còn chưa có đụng đến trán của Hạ Tử Khâm, liền bị cô hung hăng đẩy ra:

“Tịch Mạc Thiên, sao anh lại lấy tôi?”

Cơ hồ là từng chữ từng chữ bung ra từ miệng Hạ Tử Khâm, cố chấp vô cùng, nhưng không đợi Tịch Mạc Thiên trả lời, chính cô đã có đáp án:

“Là bởi vì tôi có vài phần giống Vinh Phi Loan, phải không?”

Tịch Mạc Thiên trầm mặc, đem một tia may mắn cuối cùng của Hạ Tử Khâm hoàn toàn đánh tan, thật ra thì khoảnh khắc biết mật mã kết sắt là sinh nhật của Vinh Phi Loan, cái gì cô cũng đều hiểu rồi, chỉ là cô vẫn hèn mọn ôm ấp một tia hy vọng xa vời thôi.

Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều trở nên vô vọng”

“Tịch Mạc Thiên, chúng ta ly hôn đi!”

22. Chương 22

Nếu như anh không thương cô, hoặc là nói, anh không yêu cô, Hạ Tử Khâm cũng sẽ không tuyệt vọng đến vậy, ít nhất cô còn có thể ôm một chút may mắn, nhưng lúc này cô cảm thấy mọi thứ đã không còn khả năng.

Cảm giác đó giống như bỗng nhiên bị lạc vào sa mạc, không có bất kỳ hy vọng nào, phóng mắt nhìn bốn phía đều là một mảnh hoang vu. Thì ra cô cũng chỉ là hình bóng người vợ trước của anh, một vật thay thế, hơn nữa cái bóng này anh cũng không quá hài lòng. Hôm nay Hạ Tử Khâm tử mĩ hồi tưởng lại, càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng tự ti.

Thậm chí ngay cả nước mắt cô cũng không chảy được, cái cô tự cho là tình yêu, hóa ra chỉ là một mảnh lạnh lẽo, hư vô, Tịch Mạc Thiên dịu dàng, Tịch Mạc Thiên sắc sảo, Tịch Mạc Thiên cương chiều, đều không phải cho cô, anh nhìn cô, thậm chí thời điểm khi anh yêu cô, trong lòng, trong mắt nghĩ tới, nhớ tới lại là một người phụ nữ khác.

Hạ Tử Khâm cô không có tiền đồ yêu anh, Hạ Tử Khâm cô ngu ngốc để cho anh lừa lâu như vậy, nhưng bây giờ, dù phải chết cô cũng muốn rời đi anh, đời này cô không muốn gặp lại anh, không muốn có chút quan hệ nào với anh nữa, nhưng đến một nguyện vọng hèn mọn như vậy cũng không thực hiện được, giống như Mạch Tử đã từng cảnh cáo cô, chỉ cần Tịch Mạc Thiên không đồng ý, cả đời này cô đều phải làm Tịch phu nhân.

Chụp vào chiếc mũ Tịch phu nhân, phải sắm vai một người phụ nữ khác, Hạ Tử Khâm dẫu có chết cũng không nguyện ý, đây tôn nghiêm, cũng là ranh giới cuối cùng của cô.

Thân thể Hạ Tử Khâm co lại núp ở trên giường, nhìn bóng đêm đang dần tan ra bên ngoài cửa sổ. Giờ khắc này, phía chân trời hơi lộ ra chút ánh sáng, từ từ chuyển thành màu hồng, rồi lại chuyển thành ánh hoàng kim sáng mờ đẹp mắt, hoàn toàn ngược lại với cuộc đời của cô, cuộc đời đã rơi vào khoảng không hắc ám, đen đặc đến mức đưa tay không thấy được nắm ngón.

Trước mắt không ngừng lặp lại lời nói của Tịch Mạc Thiên:

“Tại sao muốn ly hôn, đưa cho tôi một lý do có thể thuyết phục?”

Đã đến mức này, anh còn có thể chất vấn cô như vậy. Hạ Tử Khâm trầm mặc hồi lâu nhưng vẫn lặp lại một lần nữa:

“Lần đầu tiên, anh mang tôi về khách sạn, là bởi vì tôi giống vợ trước của anh sao?”

Thời điểm khi Hạ Tử Khâm nói ra câu nói này, trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng ngóc ngách xa vời. Một hồi lâu Tịch Mạc Thiên mới mở miệng:

“Hiện tại truy cứu cái này có cần thiết không? Hạ Tử Khâm em đúng là cố tình gây sự, vô luận trước kia như thế nào, người tôi cưới chính là em, hiện tại vợ của tôi chính là Hạ Tử Khâm em, chứ không phải người phụ nữ nào khác.”

“Cần thiết.”

Không biết lúc ấy Hạ Tử Khâm lấy ở đâu ra dũng khí, trực tiếp, kiên định đôi co cùng anh:

“Mặc dù Hạ Tử Khâm tôi có hèn mọn hơn nữa, cũng sẽ không làm thể thân của người khác, đó là vũ nhục tình yêu.”

“Tình yêu?”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên thâm trầm như bóng đêm khắc nghiệt ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nở một nụ cười giễu cợt:

“Hạ Tử Khâm, chẳng lẽ em đã quên, việc chúng ta kết hôn vốn không liên quan đến tình yêu, hiện tại em tới chất vấn tôi hai chữ này, không cảm thấy buồn cười sao?”

Hạ Tử Khâm hít một ngụm khí lạnh, người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này có bao nhiêu lãnh khốc, cô coi như đã chân chính lãnh giáo, hơn nữa anh quá thông minh, lời này nói ra ngoài, giống như, thật là do Hạ Tử Khâm cô cố tình gây sự. Lúc đầu hai người kết hôn đúng như là một cuộc giao dịch, khi đó cô không bao giờ nghĩ đến mình lại có thể nhanh chóng yêu anh như vậy.

Mà Tịch Mạc Thiên hình như còn ngại dả kích không đủ, tiếp tục lạnh lùng nói:

“Nếu ly hôn, Hạ Tử Khâm em có thể gánh được hậu quả ư? Không cần tôi nhắc nhở em chứ? Nếu như tôi buông tay không trợ giúp cho Cô nhi viện Thánh Tâm nữa, những đứa bé kia sẽ như thế nào, có lẽ em còn hiểu rõ hơn tôi.”

Thân thể Hạ Tử Khâm không tự chủ được hơi lão đảo, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, cô gian nan thoát ra:

“Tịch Mạc Thiên anh làm như vậy không sợ bị trời phạt sao?”

Tịch Mạc Thiên cười lạnh hai tiếng:

“Tôi không tin trời, tới bây giờ tôi chỉ tin vào năng lực của mình, hơn nữa Hạ Tử Khâm, Tịch Mạc Thiên tôi là một thương nhân, không phải nhà từ thiện, cho nên đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, tính nhẫn nại của tôi chưa bao giờ nhiều, em nên suy nghĩ thật kỹ rồi cho tôi đáp án, nếu như em vẫn muốn ly hôn, như vậy, tôi thành toàn em.”

Quảng xuống những lời này, Tịch Mạc Thiên xoay người bước đi, không chút chần chừ. Hạ Tử Khâm chợt muốn cười to, những ký ức ngọt ngào trước kia chạy nhanh qua đầu, hôm nay lại thành sự châm chọc lớn nhất.

Hạ Tử Khâm một khắc cũng không muốn ở lại đây, chốn này, nơi nơi là bóng dáng của Vinh Phi Loan. Sao trước kia cô lại cảm thấy không có chút dấu vết nào chứ, căn bản ở khắp nơi đều có, phong cách Vinh Phi Loan yêu thích, phòng đánh đàn, còn có Mê Diệt Hương.

”Ngoài màn mưa đêm rơi.

Tôi ngồi bên cửa sổ yên tĩnh, nhìn mưa, chờ anh trở về.

Mê Diệt hương thoang thoảng.

Mùi thơm đặc biệt như tâm trạng khi anh đến.

Tôi chờ anh trong cô đơn,

ngửi Mê Diệt Hương yêu thích,

nhìn mưa đêm ngoài cửa sổ.”

Đây là một bài tùy bút nhỏ kẹp trong quyển album, sau khi xem, Hạ Tử Khâm rớt cuộc hiểu, những chậu Mê Diệt Hương được chăm sóc tỉ mỉ ngoài cửa sổ kia, mỗi một cây đều là sự nhớ nhung của Tịch Mặc Thiên, là tượng trưng cho tình yêu của anh đối với cô ấy. Rõ ràng là ánh nắng ngày thu rực rỡ, nhưng cô đột nhiên cảm thấy cả người rét run, lạnh đến thấu xương.

Lúc Mạch Tử tiến vào, liền nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của Hạ Tử Khâm, tư thế co rúm lại kia, khiến Mạch Tử nhớ lại khi còn nhỏ, lúc đó Tử Khâm cũng luôn thích núp ở bên cửa sổ nhìn mưa, thân hình gầy teo yếu ớt, hết sức đáng thương.

Có lúc Mạch Tử nghĩ, ý muốn bảo hộ của cô, đại khái đều là do Hạ Tử Khâm kích phát ra. Lúc nhận được điện thoại của Tử Khâm, nghe thấy thanh âm kiệt sức, tuyệt vọng kia, Mạch Tử vô cùng sốt ruột, vừa ngắt máy xong liền nhanh chóng chạy tới.

Ước chừng là bị tiếng mở cửa kinh động, Hạ Tử Khâm nâng chiếc đầu nhỏ đã chôn sâu trong gối lên. Chỉ là một đêm ngủ ngủ, thế nhưng cô lại tiêu tụy đến vậy. Ngày hôm qua, cô còn giống như một đóa hoa đang nở rộ, nhưng chỉ sau một đêm đã xơ xác tiêu điều.

Mạch Tử đau lòng, nhanh chóng bước qua, ôm chặt lấy cô, cánh tay không ngừng vỗ vỗ lên tấm lưng nhỏ, nhẹ giọng an ủi:

“Không sợ, không sợ, Tử Khâm nhà chúng ta là dũng cảm nhất, cái gì cũng không sợ.”

Đây là động tác Mạch Tử thường làm khi còn bé, cô vừa nói xong, uất ức chất chứa cả đêm của Hạ Tử Khâm hoàn toàn bộc phát, liều mạng ôm Mạch Tử khóc rống lên.

Mạch Tử thở phào nhẹ nhõm, Tử cảm vừa rồi, thật làm cho cô có chút sợ, giống như một con búp bê vải bị rút đi linh hồn. Mạch Tử cứ ôm cô như vậy, an ủi cô, để cho cô khóc.

Tử Khâm khóc đến trời đất mù mịt, cuối cùng, rốt cuộc khóc đủ rồi, đẩy Mạch Tử ra, hơi ngượng ngùng đứng lên:

“Xin lỗi! Mạch Tử, cậu đã bận lắm rồi, mình còn làm cậu thêm phiền phức, mình quả nhiên vẫn vô dụng như khi còn bé.”

Lúc nói những lời này cô vẫn đang thút thít, Mạch Tử không khỏi mỉm cười, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên do khóc:

“Nói nhảm cái gì vậy! Mình là Mạch Tử của cậu mà! Có nhớ không?”

Tử Khâm ôm cổ cô, đầu ghim vào trong ngực của cô, một hồi lâu mới buồn buồn nói:

“Mạch Tử là tốt nhất”

Mạch Tử ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên:

“Trong điện thoại nói không rõ, giờ nói ỉn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm tối sầm lại:

“Mình muốn ly hôn, nhưng chuyện đơn giản như vậy, mình cũng làm không tốt, anh ấy không đồng ý, anh ấy không yêu mình, nhưng cũng không đồng ý ly hôn. Mạch Tử, mình không muốn sống cùng anh ấy nữa, thật, sống không nổi nữa.”

Mạch Tử sửng sốt:

“Anh ta không yêu cậu, thì cậu làm cho anh ta phải yêu! Dựa vào Tử Khâm dễ thương nhà chúng ta, mình cảm thấy sẽ hoàn thành rất dễ dàng.”

Hạ Tử Khâm cắn môi lắc đầu một cái:

“Không có khả năng, anh ấy lấy mình là bởi vì mình giống vợ trước của anh ấy. Anh ấy yêu Vinh Phi Loan, còn mình chỉ là thể thân, chỉ là bóng dáng, còn là một bóng dáng anh vô cùng không hài lòng, đời này, đời sau, vĩnh viễn anh ấy cũng không thể yêu mình, tình yêu của mình vừa mới bắt đầu đã đi vào ngõ cụt.

Mạch Tử mình nên làm thế nào đây? Mình không muốn gặp lại anh ấy, không muốn sống cùng anh ấy nữa.”

Hạ Tử Khâm trái suy phải nghĩ chỉ thốt lên được những lời này, Mạch Tử đưa tay lau nước mắt của cô:

“Khóc cái gì? Nha đầu ngốc, trừ tình yêu, trong cuộc sống còn có rất nhiều thứ đáng để quý trọng! Cậu còn có mình, còn có mẹ viện trưởng, còn có những em trai, em gái trong cô nhi viện, tình yêu cũng không quan trọng đến vậy đâu, lúc chia tay với tên khốn kiếp Chu Hàng kia, cậu cũng vượt qua được mà? Có đúng hay không?”

Nước mắt Hạ Tử Khâm lại rơi xuống:

“Chu Hàng cùng Tịch Mạc Thiên không giống nhau, thật sự không giống nhau.”

Hạ Tử Khâm cố chấp cãi lại, Mạch Tử thở dài:

“Được rồi, được rồi, không giống nhau, không giống nhau, vậy Tử Khâm, cậu định thế nào? Mặc kệ cậu có tính toán gì, nhưng phải luôn nhớ rằng mình vĩnh viễn đứng ở bên cậu.”

Trong đầu Hạ Tử Khâm có chút hỗn loạn, nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng có một người để chia sẻ rồi. Cô biết, Tịch Mạc Thiên sẽ không đồng ý lý hôn, vậy trước hết cứ chấp nhận đã, ít nhất cô không thể dùng những đứa bé ở cô nhi viện làm tiền cược cho tình yêu thất bại của mình. Cô không đánh cuộc được, nhưng cô cũng không muốn gặp lại anh, thật sự không muốn.

Ở thời điểm cuộc đời thê thảm nhất, sự nghiệp lại như thái dương vừa lộ ra ánh sáng. Tiểu thuyết của cô sắp chính thức chuyển thể thành phim truyền hình. Là tác giả kiêm biên kịch, cô phải tham gia nghi thức mở máy. Thật quá may mắn, nhưng đồng thời cũng có mấy phần bất đắc dĩ, có vài người, có một số việc, cô vẫn phải đối mặt, tựa như Vinh Phi Lân.

Thời điểm Hạ Tử Khâm đi vào Vinh thị, liền thấy Vinh Phi Lân đứng ở cạnh thang máy trong đại sảnh. Hạ Tử Khâm cúi đầu, nghĩ cứ như vậy đi qua, nhưng cánh tay lại bị anh nắm lấy.

Hạ Tử Khâm không hề nghĩ ngợi, dùng sức hất ra:

“Vinh Phi Lân anh có biết phiền hay không?”

Vinh Phi Lân cười cười:

“Lửa giận thật lớn nha Tử Khâm, này là cô đang “giận chó đánh mèo” sao?”

Hai người bọn họ đứng ở cửa thang máy, lại đang là thời điểm đi làm, có rất nhiều nhân viên đi qua, mặc dù đều không chú ý đến bên này, nhưng lỗ tai cũng dựng lên nghe ngóng, khiến sắc mặt của Hạ Tử Khâm tương đối khó coi, đề thấp giọng nói:

“Tôi giận chó đánh mèo cái gì? Vinh Phi Lân tôi phiền anh, xem như tôi cầu xin anh, anh cách xa tôi một chút được không?”

Mặt Vinh Phi Lân liền biến sắc, mắt thấy cửa thang máy mở ra, đưa tay kéo cô vào trong, không khí không cách nào hài hòa giữa hai người, khiến những nhân viên đang đứng bên ngoài, một chút cũng không dám cử động.

Vinh Phi Lân gắt gao kéo Hạ Tử Khâm, đưa tay ấn nút thang máy, trong chớp mắt khi cửa đóng lại, Hạ Tử Khâm nhìn thấy gương mặt âm trầm đang đi tới của Tịch Mạc Thiên.

23. Chương 23

Cô vợ nhỏ của anh gầy đi. Cô mặc một cái áo khoác ngoài hơi dài màu trắng gạo, hiển lộ rõ thân hình đơn bạc, ra khỏi trạm xe lửa, đi thẳng đến cao ốc Vinh thị. Gió Thu nâng vạt áo của cô cùng mái tóc dài, hiện ra mấy phần cô độc.

Tịch Mạc Thiên để Lão Lưu lái xe chậm, cách một đoạn không xa, đi theo cô. Sau ngày đó, lần đầu tiên trong đời Tịch Mạc Thiên cảm thấy hối hận, hối hận nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, nhưng quả thật anh sắp tức chết rồi, anh không nghĩ tới chỉ vì một chuyện nhỏ, cô lại muốn ly hôn với anh.

“Ly hôn”, lúc ấy, hai chữ này chui vào lỗ tai Tịch Mạc Thiên, trực tiếp nổ tung trong đầu anh. Nha đầu này thật không có lương tâm, không có lương tâm đến mức, lúc đó, anh cũng hận không thể bóp chết cô, anh không giải thích những thứ này, cũng không giải về duy trì hôn nhân, cho dù đây là lần thứ hai kết hôn, nhưng anh vẫn chỉ như một người thợ mới học nghề không hơn không kém.

Mà cô vợ nhỏ của anh lại cũng không vòng vo, trực tiếp chất vấn anh, lúc đầu mang cô về khách sạn, rồi cưới cô, có phải vì cô giống Phi Loan hay không.

Tịch Mạc Thiên không cách nào phủ nhận, lấy tính cách của anh, đêm đó, nếu như không phải là cảm thấy cô có điểm giống Phi Loan, đã sớm đem cô ném xuống sông cho thanh tỉnh rồi. Một người phụ nữ lười thôi, đêm khuya uống say đến không còn biết gì sẽ chẳng khơi gợi được chút thương tiếc nào từ anh.

Cưới cô, Tịch Mạc Thiên càng không cách nào phủ nhận, nguyên nhân chủ yếu cũng là cô và Phi Loan có điểm giống nhau, nhưng lúc trước dù đang trong giai đoạn tân hôn với Phi Loan, anh cũng chưa từng phí tâm lực lớn như vậy, trừ ngũ quan có chút tương tự, cô còn chỗ nào giống Phi Loan chứ?

Phi Loan cho dù thân thể không tốt, nhưng vẫn vô cùng tự chế, chưa bao giờ khiến anh phải quan tâm, cô có làm được không? Chỉ cần một lát không chú ý, cô liền xảy ra chuyện, nuông chiều cô, quản cô, bất tri bất giác, đã thành thói quen của Tịch Mạc Thiên.

Mười mấy ngày nay thanh tịnh, ngược lại khiến anh cảm thấy cực độ không quen, Tịch Mạc Thiên biết Cô Nhi Viện rất quan trọng với cô, nên dưới cơn nóng giận mới thốt ra những lời đó rồi xoay người bỏ đi. Anh muốn cho hai người một chút thời gian để tĩnh táo lại, đây là cần thiết, tránh cho việc nghe cô nhắc đến hai chữ “ly hôn”, lại nói những khó nghe không thể văn hồi, cũng để cho cô suy nghĩ thật kỹ, thời gian lâu như vậy, anh khi nào thật coi cô thành Phi Loan.

Cho dù vừa bắt đầu anh có chút tư tâm, nhưng tính tình cô “ồn ào” như vậy, anh làm sao có thể xem cô thành Phi Loan chứ. Cô là vợ của Tịch Mạc Thiên anh, là người phụ nữ anh thật tâm yêu thương, sao cô lại không cảm giác được.

Nhưng nha đầu bình thường hồ đồ không có cá tính kia, lúc này, lại cực kỳ cố chấp, sau khi ra khỏi Tịch Trạch, Tịch Mạc Thiên lại quay về, ngồi đợi cô, định bụng sẽ giải thích rõ ràng, tránh phát sinh thêm nhiều hiểu lầm về sau. Mặc dù việc này đối với anh mà nói, tương đối khó khăn, tuy vậy Tịch Mạc Thiên quyết định phải thử một chút, vì suy cho cùng, những lời kia của anh quả thật có chút quá đáng, khiến cho cô bị mất hết thể diện.

Ai biết trái chờ không gặp người, phải chờ cũng không thấy bóng dáng, cuối cùng tiểu Dương gọi điện thoại tới nói, phu nhân ra khỏi Tịch Trạch, kêu taxi, trực tiếp trở về căn phòng trước kia cô thuê rồi.

Tịch Mạc Thiên tức giận ném điện thoại ra ngoài, cắn răng cảm tức nói:

“Được, Hạ Tử Khâm em muốn chống đối với tôi đúng không! Tôi xem em kiên cường được đến khi nào.”

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ban đêm lại lặn qua lộn lại không ngủ được, cả đầu đều là cô. Cái gì cô cũng không lấy, cứ như vậy bỏ đi, quần áo, giấy đều là chuyện nhỏ, còn thuốc, thuốc của cô, mặc dù phẫu thuật thành công, nhưng vẫn cần thời gian dài để điều dưỡng, lúc này, nha đầu kia lại giận đối đầu ly hôn với anh.

Tịch Mạc Thiên không nghĩ mặc kệ cô, định để sáng mai, bảo tiểu Dương đưa qua mấy bộ quần áo, cùng thuốc phải uống hằng ngày.

Tịch Mạc Thiên không muốn ép cô, muốn để chính cô tự suy nghĩ thông suốt, nhưng lại quên mất, vợ anh vốn hồ đồ, nếu mặc kệ cô, cả đời này cô cũng không nghĩ ra, không chỉ không nghĩ ra, còn ngày càng chui sâu hơn vào sừng trâu để trốn tránh. Đây là theo chiều hướng tốt, còn ngược lại, sẽ nghĩ lung tung theo kiểu khác, tức chết anh.

Tịch Mạc Thiên nhìn thấy cô và Vinh Phi Lâm lồi lồi kéo kéo vào thang máy, phong độ cùng kiên nhẫn tu luyện nhiều năm, thiếu chút nữa sụp đổ, hận không thể lập tức xông lên, nắm lấy nha đầu kia xách ra ngoài, nhưng ánh mắt xẹt qua Phi Lâm, Tịch Mạc Thiên cuối cùng lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn.

Nói thật, anh chưa từng xem Phi Lâm là đối thủ. Phi Lâm lưỡi biếng, ngang ngạnh, không ôm chí lớn, nhưng Tịch Mạc Thiên thật không nghĩ tới, vì một Hạ Tử Khâm, Vinh Phi Lâm có thể thay đổi lớn như vậy. Mấy hợp đồng qua tay cậu ta, từ hiệp đàm đến khi hoàn thành, đều nhanh gọn chính xác. Trong lúc lơ đãng, hiển lộ ra những ý tưởng kinh doanh xuất sắc cùng thiên phú, làm Tịch Mạc Thiên rất cuộc hiểu rõ, người em vợ luôn có dáng vẻ “cà lơ phát phơ” kia, thật ra là một con Giao Long giấu mình dưới đáy nước, mà tâm kế của cậu ta, lần đầu tiên khiến Tịch Mạc Thiên phải nhìn thẳng vào sự tồn tại này.

Về sau Tịch Mạc Thiên mới biết, trưa ngày đó Tử Khâm đến tìm anh, hoàn toàn là ý tưởng nhất thời. Anh cũng không rõ sao Phi Lâm có thể chọn đúng thời điểm như vậy, nhưng anh dám khẳng định, hôm đó là Phi Lâm cố ý, cố ý nói những lời không đầu không đuôi khiến người khác hiểu lầm kia. Thính giả mà cậu ta nhắm đến, vốn không phải anh, mà là Tử Khâm đứng ngoài cửa. Cậu ta chỉ lợi dụng anh để diễn trò mà thôi.

Nếu như đã lao lực thiết kế một màn kia, mà mục đích cuối cùng đúng là Tử Khâm, Tịch Mạc Thiên chắc rằng, lần này cậu ta sẽ không dễ dàng dừng tay. Đàn ông một khi đã nổi lên ý muốn tranh đoạt, thường thường tiềm năng sẽ bị kích phát vô hạn, hơn nữa sự tranh đoạt này lại còn liên quan đến phụ nữ, dính dáng đến giang sơn.

Sau lưng, tiểu Dương lặng lẽ quét mắt qua khuôn mặt có chút khó coi của Tịch Mạc Thiên, nhỏ giọng nhắc nhở:

“Tịch tổng, nghi thức bấm máy bắt đầu lúc mười giờ, bây giờ đã chín giờ 45’.”

Tiểu Dương một chút cũng không hiểu Tịch tổng và phu nhân cãi nhau vì việc gì? Thời gian trước vẫn còn đang rất tốt mà. Thật ra từ lúc Tịch tổng “cưỡi chui”, mặc dù phu nhân thường thường xảy ra chút chuyện, đảo loạn cuộc sống luôn quy củ của Tịch tổng, nhưng cũng mang đến sự vui vẻ cho anh.

Đi theo sau phu nhân, thỉnh thoảng giúp cô xử lý những việc nhỏ này, mặc dù nhìn qua có vẻ làm phiền đến Tịch tổng, nhưng tiểu Dương biết, ông chủ của mình rất sẵn lòng, thậm chí là vui vẻ đi đối phó với mớ lộn xộn kia, sự chuyển biến này, có lẽ chính Tịch tổng cũng không phát giác ra, nhưng người ở bên cạnh như anh hay Lão Lưu đều vô cùng rõ ràng.

Fu nhân ở nước Mỹ dưỡng bệnh, hạng mục “Bệnh viện Tịch thị” khởi công, còn có mấy hợp đồng kinh doanh của Vinh thị cũng đang trong giai đoạn hiệp đàm, mỗi ngày Tịch tổng đều bận đến đêm khuya, thậm chí là ngày đêm tiếp nối, chính vì để có thể bay đến Mỹ quốc vào Chủ nhật.

Khi đó Lão Lưu còn cảm thán:

“Chuyện này thật đúng là ý trời, nhớ năm đó, tiền thiếu phu nhân luôn luôn chờ thiếu gia, nhưng thiếu gia rất bận rộn, mấy ngày mấy đêm cũng không nhìn thấy bóng dáng. Mà phu nhân bây giờ, một câu cũng không cần phải nói, thiếu gia đã nhanh chóng xử lý hết chuyện của công ty để bay qua, lấy cô dâu này về nhà, trái tim như có thêm một miếng thịt rồi.”

Lão Lưu nói những lời này chỉ là vui đùa, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không phải không có lý. Mọi người ai cũng đều hiểu, Tịch tổng lo lắng cho phu nhân biết bao, chỉ có mình phu nhân vẫn cứ hồ đồ.

Nhưng tiểu Dương cảm thấy chuyện thành ra như vậy cũng là do Tịch tổng của bọn họ, phụ nữ á? Giải thích một chút là được, có nhiều chuyện không thể cứ khư khư giữ lấy nguyên tắc của bản thân, hơn nữa còn là ở trước mặt phái yếu. Nhưng Tịch tổng lại không hiểu đạo lý này, đánh chết cũng không chịu giải thích, không giải thích cũng thôi đi, lúc tức giận còn nói mấy lời khó nghe, cho nên mọi chuyện mới thành ra như thế, cũng thật có chút “tự làm tự chịu”.

Dĩ nhiên, những lời này, đánh chết tiểu Dương cũng không dám nói thẳng với Tịch tổng bằng lãnh nghiêm nghị của mình, anh chưa đến mức chán sống. Nhưng bây giờ đang ở đại sảnh Vinh thị, là nơi người đến người đi tấp nập, Tịch tổng lại bày ra vẻ mặt đồ phu rõ ràng như vậy, cũng thật có chút khó coi.

Nhưng vợ chồng Tịch tổng giận nhau, lại dính dáng đến em của phu nhân trước, đây là chuyện lộn xộn gì vậy? Chẳng lẽ Vinh đại thiếu gia phong lưu thành tính lần này lại thật tình?

Thật đúng như tiểu Dương đoán, lúc này Vinh Phi Lân là nghiêm túc, vô luận thế nào anh cũng không bỏ được Tử Khâm. Anh đã từng nói qua Tử Khâm là kiếp số trong định mệnh của anh. Kiếp số đến, sống hay chết đều là cô, tránh cũng không tránh thoát, hơn nữa, anh căn bản cũng không muốn tránh.

Anh cố chấp cho là, Tịch Mặc Thiên không mang lại hạnh phúc cho Tử Khâm, nhưng Vinh Phi Lân anh có thể. Anh đã nghĩ qua rất nhiều, về sau sẽ cùng Tử Khâm lên núi xuống biển, đi khắp nơi sưu tầm dân ca, nếu mệt mỏi, tìm nơi “sơn minh thủy tú” nghỉ ngơi, cô viết tiểu thuyết, anh hầu hạ cô, nấu cơm, giặt quần áo cho cô. Tâm tình tốt lên, bệnh của cô tất nhiên cũng sẽ có chuyển biến. Khi sức khỏe cô hồi phục rồi, bọn họ có thể sinh vài đứa bé cho bớt buồn.

Vinh Phi Lân giống như bị “Tẩu Hỏa Nhập Ma”, không ngừng nghĩ đến những thứ này, lâu dài liền biến thành chấp niệm.

Hạ Tử Khâm đến Mĩ làm phẫu thuật, Tịch Mặc Thiên không nói cho bất kì ai. Anh luôn nghĩ Tử Khâm là vợ của mình, không cần thiết để cho người khác biết những chuyện riêng như thế này, vì vậy từ lúc Tử Khâm nằm viện cho đến khi kháng phục, trừ Mạch Tử được gọi điện thoại thông báo, những người khác không hay biết gì cả.

Ở lúc Vinh Phi Lân hoài nghi Tịch Mặc Thiên mang người giấu đi, Tử Khâm về nước. Vinh Phi Lân ngồi trọn hai ngày ngoài nhà Tịch Mặc Thiên, mới nhìn thấy Hạ Tử Khâm cùng Hồ Mạch bước ra. Hồ Mạch đi trước, anh đi theo phía sau Tử Khâm.

Nhìn cô như du hồn đi dạo không mục đích, nhiều lần anh rất muốn bước lên đi cùng với cô, nhưng Vinh Phi Lân biết, anh có lên, Tử Khâm cũng sẽ không để ý đến, nha đầu này mơ hồ thì mơ hồ, nhưng có nhiều khi cũng rất cố chấp.

Vinh Phi Lân nhìn thấy cô đi vào một cửa hàng bán trang phục cho nam giới, đồ kị trong lòng anh bùng nổ, cuối cùng lúc chứng kiến cô vui vẻ chạy đến chọn giấy gói quà, đồ kị hoàn toàn hóa thành độc được. Anh bước vào Tịch thị trước cô, lên tầng cao nhất, hơn nữa còn cố ý để lại cánh cửa chỉ khép hờ, tất cả “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” khiến cho Vinh Phi Lân dễ dàng đạt được mục đích. Anh đang chờ đợi “thời cơ”, mà “thời cơ” chờ không đến thì phải tự mình đi tạo lập.

Nhưng anh không nghĩ tới, Tử Khâm lại “giận chó đánh mèo” sang cả anh. Cửa thang máy đóng lại, Vinh Phi Lân giữ chặt cánh tay của cô, đem Hạ Tử Khâm đè chặt lên trên vách:

“Vinh Phi Lân anh điên rồi? Anh buông tôi ra. buông tôi ra.”

Hạ Tử Khâm kịch liệt giãy dụa, gờ chân lên hung hăng đạp anh một cước. Vinh Phi Lân căn bản không nghĩ được cô lại đánh đá đến vậy, rên lên một tiếng, buông cô ra, cúi người xuống che đáy quần:

“Hạ Tử Khâm, em muốn khiến tôi đoạn tử tuyệt tôn hả!”

24. Chương 24

Hạ Tử Khâm một cước này đạp qua, mới phát giác được hình như mình dùng sức hơi lớn, ôm túi xách, bĩu môi, mang theo mấy phần lo lắng nhìn Vinh Phi Lân:

“Ai bảo anh không chịu thả tay. Ách, cái đó, anh làm sao vậy?”

Vinh Phi Lân khom người, ngẩng đầu lên nhìn cô:

“Hạ Tử Khâm, tôi lại lần nữa xác định, em chính là oan gia trong cuộc đời này của tôi.”

Thang máy “đình” một tiếng, mở ra, Vinh Phi Lân dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục lại tác phong thường ngày. Hạ Tử Khâm còn chưa kịp ngạc nhiên, đã nhìn thấy Mạch Tử đứng bên ngoài thang máy, không để ý tới Vinh Phi Lân nữa, nâng bước tới, ôm cô quay một vòng:

“Mạch Tử sao cậu lại không nói inh biết, cậu cũng tới nơi này, cậu tới làm gì vậy?”

Mạch Tử buồn cười, giơ tay lên gõ gõ đầu của cô:

“Cậu ngốc à! Tiểu thuyết của mình cũng không để tâm, vai nam chính trong tình yêu đúng lúc là ai cậu cũng không biết sao?”

“Là ai?”

Hạ Tử Khâm vừa hỏi, không đợi Mạch Tử trả lời, ánh mắt nhanh chóng lóe lên một cái, cúi đầu trừng mắt với nền nhà. Bên kia, trong thang máy chuyên dụng, Tịch Mạc Thiên sải bước đi ra ngoài.

Khoảnh khắc ánh mắt Tịch Mạc Thiên xẹt qua kia, tim của Hạ Tử Khâm không nhịn được rối loạn vài nhịp. Trong lòng cô cũng hận mình không có tiền đồ, lúc đối mặt với anh theo bản năng vẫn có chút sợ, còn có cảm giác muốn trốn tránh cùng để ý, khiến cô thậm chí không dám nhìn thẳng vào anh.

Vinh Phi Lâm bước tới nắm tay của cô. Hạ Tử Khâm sợ hết hồn, tay nhấc lên nhanh chóng hất anh ta ra, liền thấy cửa thang máy phía trong vừa mở, bỗng chốc bị một đám phóng viên không biết đột nhiên chui ra từ đâu vây lại. Khung cảnh trở nên hỗn loạn, đèn flash nhá lên khiến mắt Hạ Tử Khâm không mở ra nổi, bị đám phóng viên đẩy qua một bên, lảo đảo, mắt thấy sẽ phải ngã nhào, lại được một đôi tay có lực ôm vào trong ngực.

Hương vị quen thuộc, cảm giác quen thuộc, Hạ Tử Khâm phát hiện mình lại có mấy phần nhớ nhung, nếu như cô thành thực, thì nên thừa nhận đâu chỉ mấy phần, cô hầu như rất nhớ.

Sững sờ chỉ trong một khắc, cô liền bắt đầu giãy giụa, lại bị Tịch Mạc Thiên giữ chặt eo. Anh cúi đầu đến gần vành tai của cô, mang theo mấy phần cảnh cáo nói:

“Em nên ngoan ngoãn một chút cho tôi, nếu không, tôi liền hôn em ở chỗ này.”

Toàn thân Hạ Tử Khâm cứng đờ, mặt đỏ lên, bởi vì khi Tịch Mạc Thiên nói, giọng anh nghe rất mập mờ. Hạ Tử Khâm biết rõ, người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này chưa bao giờ biết nói đùa, nếu như cô còn giãy giụa nữa, anh thực sẽ hôn cô, dưới con mắt mọi người, hơn nữa, lúc này còn có một đám phóng viên nhiều chuyện.

Thật ra thì thần kinh của Hạ Tử Khâm cũng có chút quá thô, mặc dù Tịch Mạc Thiên không hôn cô, nhưng đã ai từng gặp qua Tịch tổng ôm một người phụ nữ thân mật như vậy, còn thỉnh thoảng cúi đầu nói nhỏ. Bộ dáng kia so với hôn cô trước mặt mọi người cũng không kém bao nhiêu. Điều này đối với truyền thông mà nói có uy lực tàn phá ngang với cấp bậc của bom nguyên tử.

Ở lúc Hạ Tử Khâm còn chưa kịp phản ứng, đã bị đám ký giả bao vây. Xì căng đan của Tịch tổng hiển nhiên có sức hút lớn hơn nhiều so với minh tinh mới nổi Ngọc Nữ Hồng cùng ngôi sao lớn bánh bao nhà Mạch Tử.

Chỉ trong một khắc, Tử Khâm liền được Tịch Mạc Thiên ôm chặt vào trong ngực. Cô chỉ cảm thấy đèn flash không ngừng sáng lên cùng những thanh âm lộn xộn, còn có mấy vấn đề nhiều chuyện:

“Xin hỏi Tịch tổng, cô gái không biết tên ngài đang ôm chặt trong ngực là gì của ngài? Có tin tức nói, Tịch tổng đã bí mật “cưới chui”, Tịch tổng đối với vấn đề này có thể giải thích một được không? Ngài chỉ một món tiền khổng lồ, giống trống khua chiêng để nâng một tiểu tác gia chưa có danh tiếng, sau lưng việc này có phải có quy tắc ngầm gì đó không muốn người khác biết hay không? Có người nói từng thấy qua ngài và một cô gái tuổi còn trẻ ngồi ăn cơm, thái độ cực kỳ thân mật, ngài có thể chứng thật độ chuẩn xác của tin tức này hay không?”

Từng vấn đề một nối tiếp nhau, khiến Hạ Tử Khâm lần đầu tiên lãnh giáo được sự lợi hại của đám ký giả. Vấn đề được đặt ra một cách sắc bén không nề tình, nhắm thẳng vào trọng điểm. Hạ Tử Khâm thật có chút sợ hãi, gắt gao trốn vào trong ngực Tịch Mạc Thiên, tay nhỏ bé theo bản năng ôm lấy hông của anh, nghe thấy thanh âm trầm thấp từ tính lại cường thế của Tịch Mạc Thiên vang lên:

“Hôm nay nếu đã mời các vị ký giả truyền thông vào Vinh thị, thì chúng tôi sẽ thỏa mãn kỳ vọng của mọi người. Những vấn đề liên quan đến việc công - nghi thức bấm máy mà các vị muốn biết, Vinh Tổng giám của chúng tôi sẽ trả lời, bảo đảm khiến mọi người hài lòng mà về. Còn đối với chuyện riêng của tôi, tôi cảm thấy không cần thiết phải thông tri ọi người trên toàn thế giới, nhưng tôi có thể tiết lộ một chút, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người. Đúng vậy, tôi đã kết hôn, người trong ngực chính là vợ tôi, phu nhân của

Tổng giám đốc Tịch thị, đồng thời cũng là tác giả cùng biên kịch của Tình yêu đúng lúc . Cô ấy là một tiểu tác gia chưa có danh tiếng, nhưng tôi có thể bảo đảm rằng, thành công của cô ấy không phải bởi vì cô ấy là phu nhân của tôi, mà là dùng chính sự cố gắng cùng tài năng của cô ấy để đổi lấy. Còn tác phẩm Tình yêu đúng lúc đã được ký hợp đồng với Công ty Văn hóa và Truyền thông của Vinh thị trước khi chúng tôi kết hôn, cho nên hi vọng mọi người đánh giá không phải là danh hiệu Tịch phu nhân, mà là chính bản thân cô ấy, một tác giả có tài văn chương tung hoành. Phần khác, phu nhân của tôi thân thể không được tốt, lại xa lạ với truyền thông, cho nên xin mọi người thông cảm, những vấn đề còn lại sẽ do Vinh Tổng giám trả lời.”

Nói xong, ông Hạ Tử Khâm bước nhanh vào thang máy, cửa vừa đóng lại, đám ký giả giống như một quả bom bị nổ tung, vội vàng bao vây quanh Vinh Phi Lân, ồn ào, lộn xộn phồng vãn.

Ánh mắt Vinh Phi Lân dán lên cửa thang máy thật lâu, mới hồi hồn, trấn an ký giả, mời bọn họ đến phòng hội nghị. Nghi thức bấm máy vốn không nhất định cần Hạ Tử Khâm tới, dù sao Tử Khâm cũng chỉ kiêm chức biên kịch, ngoài cô ra còn có mấy biên kịch chủ quản những vấn đề trọng yếu trong tác phẩm này, đối với những tình tiết bắt buộc phải thay đổi quá lớn so với nguyên tác, chỉ cần nói rõ cho Tử Khâm hiểu là được rồi.

Muốn Hạ Tử Khâm tới đây là lòng riêng của Vinh Phi Lân, nhưng cái anh không nghĩ tới chính là Tịch Mặc Thiên lại âm hiểm như vậy, anh ta không ngăn cản, đến thời khắc mấu chốt lại làm “Ngư ông đắc lợi”, chỉ là mấy câu nói liền tạo nên hình tượng người chồng thâm tình, yêu vợ, khiến thanh danh của công ty cũng tăng lên nhanh chóng, quan trọng nhất, những lời nói như thổ lộ này, bất kỳ người phụ nữ nào nghe được cũng sẽ cảm động không dứt, hơn nữa còn là một nha đầu mềm lòng, ngu ngốc như Tử Khâm.

Mạch Tử cứ như vậy trở mặt nhìn một màn kịch này, khoe miệng nửa ngày cũng không khép lại được, bên tai đột nhiên phát lên thanh âm hài hước trước sau như một của Triệu Tiểu Nhạc:

“Xú Nha Đầu, người chị em này của cô nhìn bộ dạng ngu ngốc nhưng thật ra lại có chút bản lĩnh nha, không chỉ gả được cho Tổng giám đốc Tịch thị, cô nhìn biểu tình ghen tuông rõ ràng của Vinh đại thiếu gia bên kia xem, chắc chắc chắc ân oán hào môn a! So với tiểu thuyết do người chị em kia của cô viết còn đặc sắc hơn.”

Mạch Tử ngẩng đầu lên định trừng mắt nhìn anh, lại phát hiện chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, anh ta đã chạy đến bên kia thân thiết cùng nữ chính An Ny. Mạch Tử oán hận dậm chân, trong lòng thâm thù nguyên rủa:

“Hoa Hồ Diệp đáng chết, sau này anh sẽ mắc phải bệnh hoa liễu, bệnh giang mai, bệnh Aids, tránh cho anh không có chuyện gì liên nổi ý dâm.”

Lại nói bên này, Hạ Tử Khâm bị Tịch Mặc Thiên ôm đến lần cuối, vào phòng làm việc, anh mới buông cô ra, khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, không để ý đến cô, sai bước đi ra sau bàn xử lý công việc, trực tiếp gạt Hạ Tử Khâm qua một bên.

Hạ Tử Khâm cô đơn đứng giữa gian phòng, trong đầu lại không khống chế được tái hiện lại những lời nói lúc này của Tịch Mặc Thiên. Trái tim như có dòng nước ấm chảy qua. Cô giương mắt lên lên quan sát anh một cái. Anh đang cúi đầu nhìn tài liệu, môi mỏng theo thói quen mân thành một đường thẳng, đường nét góc cạnh rõ ràng ẩn ở trong bóng tối, càng thêm vẻ anh tuấn.

“Anh ấy thích mình, để ý mình, anh ấy không xem mình thành thể diện của Vinh Phi Loan. Anh ấy che chở mình, còn bảo vệ mình chặt chẽ như vậy, đối với một thể diện, anh ấy không cần thiết phải làm những điều này.”

Ý niệm này nhanh chóng nhô ra, Hạ Tử Khâm cắn môi lắc đầu một cái:

“Không, không đúng, là chính miệng anh ấy đã thừa nhận.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm buồn bã, cúi đầu, chân cọ cọ vào sàn nhà. Tiểu Dương bưng sữa tươi cùng sandwich đi vào, liền nhìn thấy Tịch tổng đang ngồi ở chỗ đó xử lý công sự, phu nhân ngây ngốc đứng ở giữa phòng, cúi đầu, có chút tội nghiệp.

Tiểu Dương không khỏi âm thầm lắc đầu, Tịch tổng nhà bọn họ là một người đàn ông đúng nghĩa, cái gì cũng ngăn ở đằng trước, đem người phụ nữ của mình bảo vệ nghiêm ngặt. Nhưng là một người chồng, cũng

phải biết cách dỗ dành vợ mình. Tính tình Tịch tổng cứng rắn không biết cách mềm dẻo ứng đối, phu nhân cũng không phải là một người phụ nữ biết hiểu ý người, tiếp tục như vậy, chẳng phải là hiểu lầm chưa kịp cởi bỏ, đã lại thắt chặt thêm sao.

Nhưng mà chuyện của hai vợ chồng này cũng thật khó nói, chính xác thì, Tịch tổng cũng muốn dỗ dành nhưng lại thiếu cái thang để leo xuống, nghĩ đến đây, tiểu Dương xông đến chỗ Hạ Tử Khâm cười cười:

“Đây là Tịch phân phó tôi chuẩn bị bữa sáng cho ngài, phu nhân, xin mời dùng.”

Nói xong, cũng không thả vào bàn trà phía bên kia, mà là trực tiếp đặt ở một bên bàn của Tịch Mạc Thiên, kéo ghế tới, mời Hạ Tử Khâm qua dùng bữa.

Hạ Tử Khâm chớp mắt, liếc qua Tịch Mạc Thiên, không được tự nhiên dịch người từng chút một đến cạnh chiếc ghế, ngồi xuống. Khóe miệng tiểu Dương nhẹ nhàng giơ lên, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Tử Khâm lại nhìn bữa sáng trước mắt ngẩn người, cho đến khi Tịch Mạc Thiên mất kiên nhẫn mở miệng:

“Nhìn có thể no bụng sao?”

Tịch Mạc Thiên thật hết cách, cũng biết nha đầu này sẽ không tự chăm sóc mình, nhớ đến hình ảnh thân mật vừa rồi của cô và Vinh Phi Lân, trán Tịch Mạc Thiên lại nổi gân xanh, Nha đầu này chính là nhàn rồi quá nên phải tìm cho anh một chút chuyện, Vinh Phi Lân căn bản là không có ý tốt, cô còn ngây ngốc thân cận với cậu ta, nghĩ tới Tịch Mạc Thiên liền bốc lửa.

Nghiêng đầu liếc cô một cái, nhíu nhíu mày:

“Dem sữa tươi còn dư lại uống hết đi.”

Hạ Tử Khâm chu mỏ, cuối cùng vẫn là nghe lời uống sữa tươi, mới vừa để ly xuống, liền nghe Tịch Mạc Thiên nói tiếp:

“Em suy tính thế nào? Đã lâu như vậy rồi, em cũng nên cho tôi đáp án đi!”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu gắt gao nhìn anh. Cô vốn đã nghĩ qua, ly hôn, cô làm không được, nhưng ở chung với anh cô cũng không chịu nổi, định sẽ cứ mơ mơ hồ hồ như vậy sống qua ngày. Nhưng bây giờ mới hiểu được, cô muốn hồ hồ, Tịch Mạc Thiên lại không muốn. Anh luôn yêu cầu mọi thứ phải rõ ràng. Anh muốn làm khó cô, ép cô.

Cảm động vừa vương vấn ở đáy lòng, trong nháy mắt rút đi toàn bộ:

“Tịch Mạc Thiên, anh muốn thế nào?”

Thật lâu sau, Hạ Tử Khâm mới có chút tức giận thốt ra một câu như vậy. Tịch Mạc Thiên buông tài liệu trong tay ra, chau mày:

“Tôi muốn thế nào? Người nhất định đòi ly hôn chính là em, Hạ Tử Khâm”

Hạ Tử Khâm cắn môi:

“Tịch Mạc Thiên anh đừng khinh người quá đáng.”

Ngữ điệu đã mang theo một tia nức nở mơ hồ, rất đáng thương. Tịch Mạc Thiên thở dài, đưa tay ôm Hạ Tử Khâm vào trong ngực, chân dài kẹp chặt lấy cô, nâng cầm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mình:

“Tử Khâm, tôi không phải quái vật, tôi là đàn ông, là một người đàn ông có tình cảm có suy nghĩ. Đối với Phi Loan, tôi ôm một phần tiếc nuối nặng nề cùng áy náy, nhưng với em lại không giống vậy. Có lẽ lúc mới bắt đầu là bởi vì hai người có chút tương tự, nhưng tôi vẫn phân biệt được rõ ràng giữa em và cô ấy, hơn nữa tự em nói một chút, em và cô ấy có chỗ nào giống nhau? Tử Khâm, tôi là người đàn ông của em, chồng của em, tôi biết rõ em là “tiểu lồi thoi”, “tiểu mơ hồ”, “tiểu nha đầu” của tôi, sao có thể xem em thành người khác.”

25. Chương 25

“Đây coi như là giải thích sao?”

Hạ Tử Khâm mím miệng, nhỏ giọng lầm bầm một câu, có phần kỳ quái, có phần hơi mất tự nhiên. Tịch Mặc Thiên cúi đầu nhìn cô, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào tạo thành một độ cong trong suốt, nhàn nhạt trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút gầy. Mắt cô mở thật to, nhìn anh không chớp, trong con ngươi đen rạng rỡ, hiển lộ rõ bóng dáng của anh.

Tịch Mặc Thiên cơ hồ có chút tham lam mà ngắm nhìn cô. Trong lòng đến tột cùng có bao nhiêu nhớ, có bao nhiêu thương, thẳng đến giờ khắc này, anh cũng không định lượng được.

Tịch Mặc Thiên đưa tay ôm hông cô, hôn lên trán, mắt, mũi. Trong miệng trầm thấp phun ra hai câu, sau cùng dính vào môi của cô trần trọc.

Anh nói có chút hàm hồ, nhưng Hạ Tử Khâm lại nghe được rất rõ ràng, anh nói là:

“Em còn muốn tôi giải thích thế nào? Nha đầu không có lương tâm này.”

Thanh âm thật thấp, mang theo vài phần từ tính khàn khàn, giống như thỏa hiệp, giống như bất đắc dĩ, cũng giống như cương chiều. Một Tịch Mặc Thiên như vậy, xa lạ lại quen thuộc, quá mức dịu dàng, dịu dàng thân mật tận xương, dịu dàng đến mức, Hạ Tử Khâm cũng bắt đầu không nhận được tự xét lại, có phải mình đã trách lầm anh hay không, không nhận được đi tin tưởng, anh nhớ cô, anh yêu cô. Giờ khắc này Tịch Mặc Thiên chân thực như thế.

Hiển nhiên Tịch Mặc Thiên không nghĩ để cô thả hồn đi suy tưởng những thứ này. Anh cơ hồ là đói khát, cường hân xâm nhập môi của cô, ôm lưỡi của cô lật, khuấy lên, có lẽ còn có một chút bất mãn, mang theo chút trừng phạt. Áo khoác của Hạ Tử Khâm rơi xuống sàn nhà, áo sơ mi rất mỏng cũng bị mở hết nút, lộ ra áo lót màu đen, phần da thịt tiếp xúc với không khí hơi run rẩy.

Hạ Tử Khâm thanh tỉnh lại mấy phần, muốn đẩy anh ra, lại bị Tịch Mặc Thiên ôm đứng dậy, cơ hồ là vội vàng bước vào căn phòng phía trong.

Hai gò má Hạ Tử Khâm nóng như bị lửa đốt, nhưng phần có nhiệt độ còn cao hơn, là da thịt bị môi mỏng của Tịch Mặc Thiên nhẹ nhàng xẹt qua. Anh hôn cô lúc nặng, lúc nhẹ dọc theo chiếc cổ trắng mịn, giống như một Vampire đói khát ngàn năm, rốt cuộc tìm được nguồn máu tươi có hương vị ngọt ngào nhất, dọc theo động mạch bên gáy không ngừng gặm nuốt.

Theo động tác của anh, trên da thịt trắng nõn nổi lên từng viên da gà màu hồng, khê run, giống như một đóa hoa dập chờn trong gió xuân, lay động một tầng mùi vị nhàn nhạt của Hạ Tử Khâm, đẹp đến kinh tâm động phách.

Trong phương diện tính phúc này, cho tới bây giờ, Hạ Tử Khâm đều là người bị động, ở trong tay anh, ở dưới thân, ở cạnh môi anh. Lúc chợt lên trời, trong nháy mắt lại xuống đất.

Tịch Mặc Thiên cũng không gấp gáp thưởng thức mỹ vị trước mắt, giống như trừng phạt, động tác chậm lại, ngón tay đẩy áo lót của cô ra, môi rơi xuống, như gió xuân lướt qua hai đóa hồng đào tươi đẹp, lưu luyến đi tới đi lui.

Cô vợ nhỏ của anh cực kì mê người, mê người đến mức khiến ba hồn bảy phách của người ta như tiêu tán, hơn nữa lúc này lại đang động tình, mơ màng, thân ngâm Môi đỏ mọng khê nhếch, ngược chiếc cổ đẹp dài, thân thể theo anh gặm nuốt, lúc chợt cong lên, lúc chợt rơi xuống.

Tay Tịch Mặc Thiên chậm rãi trượt dọc theo đường cong trên eo cô. Quần jean bị anh ném ở bên giường. Hạ Tử Khâm lại khấn trương khép lại hai chân, đem anh tay gắt gao kẹp ở giữa, mở đôi mắt to hơi mờ mịt, có chút van xin nhìn Tịch Mặc Thiên.

Tịch Mặc Thiên cười nhẹ một tiếng:

“Nghe lời, ngoan, thả lỏng, để cho tôi yêu em.”

Những lời này giống như một chiếc chìa khóa vạn năng mở ra cấm địa, Hạ Tử Khâm ôm gáy của anh, hôn lên đôi môi mỏng, thân thể cùng lòng của cô đều hoàn toàn đầu hàng.

Nháy mắt khi anh chân chính tiến vào, cô khổng chế không được khê kêu lên một tiếng, thanh âm không lớn, lại lộ ra sự mềm mại uyển chuyển, khiến Tịch Mạc Thiên cũng không khổng chế nổi tiết tấu phía dưới.

Mưa xuân qua đi, chính là bạo vũ, Hạ Tử Khâm giống một chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt trong kênh đào, lúc bị đầu sóng đẩy lên đỉnh núi, lúc chợt chìm vào đáy nước.

Thân thể quấn lấy thật chặt, tâm cũng giống như không còn một tia cách ngại. Thật ra thì tình yêu rất dễ dàng, chỉ cần nhớ lẫn nhau, quý trọng lẫn nhau, thỏa hiệp với nhau, cho dù nói qua một vạn câu tàn nhẫn, cuối cùng cũng không bỏ được, không thể không thấy cô, không nghĩ tới cô. Đây chính là tình yêu, mặc dù có chút tỳ vết cùng trắc trở, nhưng sau khi trải qua những thứ này, tình yêu mới có thể càng thêm khắc sâu.

Kích tình trên mặt Hạ Tử Khâm chưa rút hết, vẫn còn chút dư vị, trơn bóng. Bị Tịch Mạc Thiên ôm ở trong ngực, cô không được tự nhiên khê nhúc nhích. Bàn tay Tịch Mạc Thiên lướt qua bên hông của cô, cúi đầu nhìn cô, mang theo mấy phần hài hước nói:

“Em còn cử động nữa, có một số việc anh không dám bảo đảm, xem ra em một chút cũng chưa mệt uhm.”

Hạ Tử Khâm sợ hết hồn, thân thể cứng đờ, một chút cử động cũng không dám, bàn tay Tịch Mạc Thiên vỗ về chơi đùa dọc theo đường cong của cô, có chút ngứa lại có chút thoải mái.

Sờ tới những dấu vết mờ mờ trên lưng cô, không khỏi hơi nhúu mày, ngồi dậy, đem cô lật qua, để cho cô nằm ở trong lòng ngực mình, vén chăn lên nhìn kỹ lưng của cô. Trên da thịt trắng muốt bóng loáng, có một vết dây đỏ nhạt rõ ràng. Tịch Mạc Thiên liếc qua chiếc áo lót bị anh ném ở một bên, theo thói quen bắt đầu quở trách cô:

“Ang đã nói qua mấy lần với em, áo lót không thể mặc lung tung, da của em tương đối nhạy cảm, không cẩn thận sẽ lưu lại dấu vết, thật khó nhìn.”

Hạ Tử Khâm chu miệng:

“Quần áo Tiểu Dương đưa qua không có nội y.”

Tịch Mạc Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay đặt cô lên người mình, nâng đầu nhỏ của cô:

“Lần này nếu như không phải anh giải thích rõ ràng, không phải anh thỏa hiệp, em định sẽ thật ly hôn với anh, hả?”

Ánh mắt của Tịch Mạc Thiên khê nheo lại, giọng nói có chút bất mãn, có chút uy hiếp. Hạ Tử Khâm nháy mắt mấy cái, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa lên ngực, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, hiểu lúc này mình dám nói một chữ “phải”, nhất định sẽ bị anh dạy dỗ rất thâm, lại nói, cô vốn nghĩ cứ mơ hồ như vậy mà sống qua, nhưng chưa kịp thực hiện, hiện tại nói thật, chẳng phải rất ngốc sao.

Hạ Tử Khâm luôn luôn mơ hồ, lúc này đột nhiên giống như đã thông suốt, trở nên khôn khéo. Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát lồng ngực của anh, làm nũng hàm hồ rầm rì hai tiếng, định dùng cách này ứng phó.

Bàn tay Tịch Mạc Thiên nhẹ nhàng xoa theo dấu vết ở sau lưng cô, khê thở dài, nhưng cũng không vạch trần cô, bỗng chợt nhớ tới chuyện vừa rồi, mày rậm nhúu lại:

“Về sau cách Phi Lân xa một chút, có biết không?”

Giọng Tịch Mạc Thiên mang theo giọng điệu ra lệnh, cũng có chút ê ẩm. Hạ Tử Khâm ngẩng đầu lên, nhìn anh chăm chăm một hồi lâu, môi nở nụ cười:

“Tịch Mạc Thiên, anh đang ghen à, ăn dấm của Vinh Phi Lân, đúng không, có đúng hay không.”

Tịch Mạc Thiên giữ chặt gáy của cô, môi phủ xuống ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn đang lảm nhảm. Nha đầu này bình thường hơi ngốc nghếch, nhưng có lúc cũng thật biết cách khiến người ta tức giận, thân thể

vừa nhấc liền đem Tử Khâm đề ở phía dưới. Hạ Tử Khâm chỉ kịp nhìn thấy dấu đỏ sạm khả nghi sau tai anh, giây tiếp theo đã bị kéo vào một vòng kích tình mới.

Có lẽ cô căn bản cũng không muốn thoát khỏi. Lúc này, trong lòng Hạ Tử Khâm không ngừng tỏa ra những bong bóng màu hồng. Cô yêu người đàn ông này. Cô khẳng định người đàn ông này không phải không có cảm giác với cô, mặc dù anh vẫn chưa nói một câu yêu cô, nhưng Hạ Tử Khâm hào phóng lựa chọn tha thứ cho anh.

Nếu anh giải thích, anh nói cho cô biết, cô không phải là thể thân của một người phụ nữ khác, như vậy Hạ Tử Khâm liền tin tưởng, bởi cô vì biết, người đàn ông này chưa bao giờ nói dối. Giữa hai người cởi ra hình bóng của Vinh Phi Loan, giống như trong nháy mắt mây tan, trăng lại sáng.

Mới vừa đi ra khỏi cao ốc Vinh thị, Tịch Mặc Thiên liền ôm chặt Hạ Tử Khâm vào trong ngực. Hạ Tử Khâm chỉ vừa nghe mấy tiếng “tách”, “tách” vang lên, đã bị Tịch Mặc Thiên nhanh chóng đưa lên xe:

“Lão Lưu, đến sân bay?”

Hạ Tử Khâm ngăn người một chút:

“Đến sân bay làm gì? Em còn muốn thảo luận vài chi tiết cần sửa đổi với đạo diễn.”

Tịch Mặc Thiên cúi đầu trực tiếp cắt đứt cô:

“Những thứ này có thể nói qua video, không cần em phải tự mình tới đây, trừ ‘Thanh Thanh Tử Khâm’, em còn là vợ của anh, là phu nhân của Tổng giám đốc Tịch thị, khả năng của truyền thông em không phải không biết. Anh không muốn em bị tổn thương cùng uất ức dù chỉ là một chút, cho nên cách tốt nhất lúc này là thoát khỏi đầu sóng ngọn gió, em cảm thấy thế nào?”

Anh tôn trọng cô, không giống trước kia chỉ là cưỡng chế. Lần đầu tiên, Hạ Tử Khâm cảm thấy Tịch Mặc Thiên xem cô như một người vợ để đối đãi. Loại cảm giác này rất kì diệu, vang vọng ở trong lòng, giống như mật ong đặt ở trong nước ấm, từng vòng từng vòng tản ra, đều là hương vị ngon ngọt.

Tịch Mặc Thiên ôm cô chặt vào ngực mình, nhu hòa nói:

“Sống cùng anh không được tự nhiên lâu như vậy, lần này liền nghe anh đi! Vừa đúng mấy ngày nay rảnh rỗi, dẫn em đến Mĩ ở vài ngày, thuận tiện làm kiểm tra lại.”

Hạ Tử Khâm cứ như vậy bị Tịch Mặc Thiên mang đi, nhưng không biết bởi vì tuyên cáo của Tịch Mặc Thiên, thành phố C bị đẩy lên một làn sóng truyền thông chưa từng có. Bọn họ đều dùng khả năng nhanh nhất để điều tra về vị phu nhân “cưỡi chui” này của Tịch Mặc Thiên. Thân thế, trình độ học vấn, bạn bè, thậm chí còn có người bạn trai trước của Hạ Tử Khâm - Chu Hàng, cũng đều bị moi ra, phơi bày dưới ánh mắt của công chúng. Cơ hồ chỉ trong một đêm, danh hiệu “Cô bé lọ lem” liền bị đội lên đầu Hạ Tử Khâm, hoặc hâm mộ, hoặc ghen tỵ, hoặc thốn thụt.

Người khác thì không đáng nói, còn tình cảnh của Chu Hàng bảo có bao nhiêu lúng túng thì có bấy nhiêu. Chu Hàng chưa từng nghĩ tới một ngày kia, Hạ Tử Khâm có thể bay lên cảnh cao làm phượng hoàng. Lần đó, vô tình gặp được, hắn chỉ đoán, mặc dù Hạ Tử Khâm cùng Tịch Mặc Thiên có chút mập mờ, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là gặp dịp thì chơi. Hắn không tin bằng khả năng của Hạ Tử Khâm có thể thật sự câu được Tổng giám đốc của Tịch thị.

Tuy cảm thấy không thoải mái mấy ngày, nhưng sau đó liền ném chuyện này ra sau đầu, nào nghĩ tới ở thời điểm hắn hầu như đã quên mất khúc nhạc đệm dư thừa này, lại đột nhiên bùng nổ ra tin tức Tịch Mặc Thiên “cưỡi chui”, gần như trong nháy mắt đem cuộc sống của hắn khuấy loạn.

Lúc ấy hắn và Triệu Giai kỳ đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, Triệu Giai kỳ cầu nhàu nói:

“Ông xã, em định đổi một chiếc xe tốt hơn, chúng ta bán chiếc bây giờ, lấy tiền đó đi đặt cọc, rồi mua trả góp theo từng kì, ý của anh thế nào?”

Thật lâu không thấy Chu Hàng trả lời, nghiêng đầu phát hiện Chu Hàng căn bản không nghe cô nói, mắt nhìn chăm chăm vào TV phía trước, sắc mặt có chút khó coi.

Triệu Giai kỳ theo ánh mắt của anh nhìn sang, vừa đúng lúc thấy Tịch Mạc Thiên ôm Hạ Tử Khâm giấu ở trong ngực, thanh âm kiên định nói:

“Tôi đã “cưới chui” rồi, người trong ngực chính là vợ tôi.”

Con người của Triệu Giai kỳ cũng bắt đầu co rút nhanh. Học chung bốn năm, đối với bóng dáng của Hạ Tử Khâm cô đã quá quen thuộc, phải đấu trí, đấu dũng cùng người phụ nữ lười biếng này, gần như sử dụng hết mọi thủ đoạn, mới đoạt được Chu Hàng. Lúc ấy, sự thắng lợi trên tâm lý đó, thậm chí còn quan trọng hơn so với người đàn ông tên Chu Hàng này.

Ở trong tưởng tượng của Triệu Giai Kỳ, sau khi người đàn ông của Hạ Tử Khâm bị cô ta đoạt đi, đời này của cô chỉ còn sót lại thê thảm cùng lạnh lẽo, nào nghĩ tới, chỉ lắc mình một cái, Hạ Tử Khâm thế nhưng kết hôn, hơn nữa, Triệu Giai kỳ nằm mơ cũng không nghĩ đến, đối tượng kết hôn của cô lại là Tịch Mạc Thiên - một người đàn ông cao cao tại thượng, khó ai sánh bằng.

Trong giây phút này, tin tức vừa bùng nổ như lượng nước khổng lồ chênh lệch giữa lòng sông so với mặt biển, khiến Triệu Giai kỳ căn bản không cách nào tiếp nhận, chợt quét mắt qua Chu Hàng, người đàn ông cô ta giành được này, đột nhiên cảm thấy tựa như một miếng gân gà, ăn không ngon nhưng bỏ thì lại tiếc.

26. Chương 26

Triệu Giai Kỳ ném di động vừa mở ra qua một bên, cầm lấy điều khiển “búp” một cái tắt TV, sự an tĩnh bất ngờ này làm Chu Hàng sửng sốt, nghiêng đầu nhìn về phía cô ta. Trong nhà chỉ có một ngọn đèn tường, dưới ánh sáng vàng nhạt, sự ghen tỵ hiện rõ, khiến khuôn mặt cô ta có mấy phần vụn vặt cùng dữ tợn.

Triệu Giai Kỳ là một người phụ nữ rất xem trọng sĩ diện. Trước kia, Chu Hàng đã biết, nhưng cá tính mạnh này, lúc đó cũng là điểm hấp dẫn hấp nhất. Một Triệu Giai Kỳ mạnh mẽ, có thể ở trong công ty lẫn lộn “như cá gặp nước”, nên tính sĩ diện hào của cô ta, nhìn qua có vẻ phi thường phóng khoáng, đây là ý nghĩ trước kia của Chu Hàng.

Sau khi kết hôn lại đột nhiên phát hiện, cưới một người phụ nữ mạnh mẽ đối với đàn ông mà nói, đó là chịu tội. Bởi mạnh mẽ, cô ta sẽ xem những việc anh làm không vừa mắt. Triệu Giai Kỳ luôn chê hèn không biết tiến thủ, không biết luồn cúi, luôn lấy người khác ra so sánh với hèn. Những ngày tháng Chu Hàng phải trải qua này có rất nhiều kim nén.

Thật ra thì sau khi kết hôn, Chu Hàng liền dần dần hối hận, luôn không thể khống chế được suy nghĩ, nếu như ban đầu vẫn ở cùng Tử Khâm, cứ phát triển tiếp như vậy, cuộc sống có lẽ bình thản, nhưng khẳng định thư thái hơn hiện tại rất nhiều.

Ban đầu, khi Chu Hàng bắt cá hai tay, còn một nguyên nhân lớn hơn là hèn biết trái tim của Tử Khâm có vấn đề. Chu Hàng là con trai độc nhất, tương lai nếu như không sinh được con thì chẳng biết giao phó với người thân thế nào.

Trong lòng hiểu rõ, Triệu Giai Kỳ rất không hài lòng về hèn. Nhưng cưới cũng đã cưới rồi, bây giờ đòi ly hôn thì sẽ rất phiền toái. Tài sản mặc dù không nhiều, căn phòng này lại là do gia đình Triệu Giai kỳ giúp đỡ tiền đặt cọc mua trả góp, nhưng bên phía Chu Hàng cũng đã cho Triệu Giai kỳ ước chừng mười vạn tiền mừng, còn liên quan đến việc mua xe và những vấn đề linh tinh khác

Tóm lại, mặc dù không thích hợp, nhưng hai người cũng phải cắn răng kiên trì, hôn nhân này, bọn họ không thể bỏ, đây chính là thực tế, bọn họ chỉ là một đôi nam nữ bình thường trong thành phố C mà thôi.

Dù hiểu như vậy, nhưng thấy biểu tình của Triệu Giai Kỳ, Chu Hàng vẫn có chút tức giận. Sau khi kết hôn, ở trước mặt hèn, Triệu Giai kỳ cũng không thêm che giấu tâm tư của mình nữa. Lúc này Chu Hàng thấy rõ được sự hối hận cùng khinh thường trên khuôn mặt cô ta.

Ánh mắt cô ta nhìn hèn, giống như đang nhìn một thứ đồ vật đã từng thuộc về người khác, cướp được vào tay mình mới biết không đáng giá. Sự chênh lệch như giữa lượng nước trong sông so với biển cả này còn lớn hơn nhiều so với Hạ Tử Khâm.

“Thế nào? Nhìn người tình cũ hôm nay phong quang như vậy, trong lòng cảm thấy không thoải mái đúng không? Đến giờ tôi mới biết, đừng xem thường Hạ Tử Khâm ngu ngốc, thật ra thì chính là “giả trư ăn cợn”, so với ai khác còn tinh khôn hơn nhiều.”

Lời nói chua ngoa cay nghiệt của Triệu Giai kỳ chui vào trong lỗ tai Chu Hàng, nháy mắt liền đốt lên nộ khí. Hắn đứng bật dậy:

“Triệu Giai kỳ, lời này của cô là có ý gì?”

“Có ý gì? Anh nghĩ tôi có ý gì thì chính là đó. Nói không chừng, lúc đầu Hạ Tử Khâm đã sớm nhắm vào cành cây cao này rồi. Anh còn cảm thấy là mình bỏ cô ta, e rằng là người ta hận không thể sớm chia tay với anh đó.”

Chu Hàng tức giận đến xanh mặt, hít sâu một hơi, khẽ cắn răng:

“Triệu Giai Kỳ cô đừng khinh người quá đáng.”

“Tôi cứ khinh người đấy thì làm sao. Anh cũng không nhìn lại mình xem, ban đầu anh chỉ là một tên tiểu tử nghèo tay trắng, công việc, phòng ốc, xe cộ, còn có từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân trên người anh, thứ nào không phải là của Triệu Giai kỳ tôi, thứ nào là bằng năng lực của Chu Hàng anh kiếm được. Lúc đầu tôi còn thấy anh có chút chí tiến thủ, nào biết chỉ là một thứ phế vật.”

Hai mắt Chu Hàng đỏ bừng, nghe thế, lửa giận trong lòng không nhịn được nữa, xông lên, vung tay chính là một cái tát

“Được lắm! Anh đánh tôi, Chu Hàng anh dám đánh tôi, tôi liều mạng với anh.”

Triệu Giai Kỳ tiến lên như muốn xé Chu Hàng ra. Chu Hàng đánh xong một tát này, trong lòng cũng hối hận, nhưng thấy cô ta xông lên giống như một bà điên, xuống tay không biết nặng nhẹ, khiến trên mặt, trên cổ hắn cũng bị cào ra mấy đường, liền đẩy cô ta ra, xoay người bước về phía cửa.

Triệu Giai Kỳ tiện tay nhặt lên bình hoa thủy tinh trên khay trà, ném qua, “choang” một tiếng, đúng lúc nện trúng cánh cửa đang đóng lại. Cô ta đưa tay quét hết đồ đạc trên bàn xuống, nằm ở trên ghế sa lon “ô ô” khóc lớn lên.

Chu Hàng lái xe đi ra ngoài, đang dừng chờ đèn đỏ, vừa ngẩng đầu liền đúng lúc nhìn thấy trên màn hình lớn phía góc đường, chiếu lại đoạn tin tức kia. Tử Khâm được người đàn ông cao cao tại thượng đó ôm chặt vào trong ngực, thái độ của anh ta trước sau như một vẫn luôn lạnh lùng, nhưng càng là như vậy lại càng thuyết minh anh ta có bao nhiêu để ý đến người phụ nữ trong lòng kia.

Thậm chí Chu Hàng cũng cảm thấy, đây là câu chuyện tình yêu còn kinh diễm hơn nhiều so với đồng thoại, mà anh và Triệu Giai Kỳ chính là hai vai phụ có cũng được mà không có cũng chẳng sao trong đó.

Chu Hàng cảm giác cuộc sống bây giờ của mình đã chìm xuống đáy cốc sâu thẳm, có lẽ cả đời này cũng lên không được, cho nên, thời điểm khi Vinh Phi Lân đến tìm hắn, Chu Hàng có mấy phần vui mừng ngoài ý muốn.

Ánh mắt Vinh Phi Lân mang theo sự khinh thường rõ ràng, đưa một tấm chi phiếu đến trước mặt hắn, thẳng thừng nói:

“Ở đây có hai trăm vạn, nếu anh làm theo lời tôi, sẽ không chỉ là chừng này, còn có, sau khi chuyển thành công, Vinh thị sẽ chi tiền cho anh ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu.”

Điều kiện của Vinh Phi Lân đối với Chu Hàng mà nói, quả thật chính là “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”. Sau khi tranh cãi với Triệu Giai Kỳ đêm đó, mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở bên ngoài, trong nhà một người bạn. Dù có gặp mặt ở công ty, hai vợ chồng cũng chỉ lạnh lùng, không ai để ý ai.

Chu Hàng cảm thấy mình chịu đủ rồi, lần này quyết không thỏa hiệp. Hắn lại lần nữa nghĩ tới việc ly hôn, nhưng nhớ đến vấn đề phòng ốc cùng công việc, lại thấy nhức đầu. Lúc này, Vinh Phi Lân đến tìm, sao hắn không động lòng, điều kiện hậu đãi như vậy, hai trăm vạn là con số xa vời mà đời này hắn khó chạm được, còn có việc ra nước ngoài. Dù cho lần này hắn “nói hươu nói vượn”, thì khi đã xuất cảnh rồi, có ai còn biết đến Chu Hàng hắn chứ.

Chỉ là vị Vinh đại thiếu gia này sao phải làm như vậy? Thật khiến cho người khác cảm thấy kỳ quái. Anh ta căn bản không có lý do để động thủ. Chu Hàng hiểu rõ tính tình của người phụ nữ lười biếng tên Hạ Tử Khâm này, cho nên nếu nói là Hạ Tử Khâm đắc tội với Vinh đại thiếu gia, thì hẳn cũng có khả năng. Chuyện mà Vinh Phi Lâm bảo hẳn làm cũng đơn giản, chính là tìm đến truyền thông nói rằng, lúc đầu hẳn và Hạ Tử Khâm là người yêu, nhưng bởi vì Tịch Mạc Thiên, Hạ Tử Khâm “bắt cá hai tay”, “di tình biệt luyện”.

Chuyện này đương nhiên là “nói hư nói vịt”. Chu Hàng biết chị của Vinh Phi Lâm là vợ trước của Tịch Mạc Thiên. Hẳn đoán có lẽ là Vinh Phi Lâm không cam lòng, bắt bình cho chị anh ta, tóm lại là chuyện của “Hào Môn”, hẳn cũng không rõ lắm. Vì vậy liền không chút do dự gật đầu đồng ý.

Nhìn hẳn ta, Vinh Phi Lâm lại một lần nữa xem thường ánh mắt của Tử Khâm. Tên đàn ông này có gì đáng để cô xem trọng chứ, hèn hạ, bỉ ổi như thế. Bỗng nhiên sắc mặt anh khê biến, mà mình, dùng loại thủ đoạn này sao lại không hèn hạ? Nhưng anh không quên được, với Hạ Tử Khâm là tình thế bắt buộc, vô luận thủ đoạn gì, phương pháp gì, có hèn hạ, có hạ lưu hơn đi nữa, anh cũng đều muốn thử qua.

Triệu Giai Kỳ dù thế nào cũng không ngờ được, người đầu tiên nói lên việc ly hôn lại là Chu Hàng. Người đàn ông kia, lần này, ngược lại thật có cốt khí, cường ngạnh muốn ly hôn với cô ta, phòng ốc, xe, cái gì cũng không cần.

Lúc ban đầu Triệu Giai Kỳ cảm thấy đây là thủ đoạn của Chu Hàng, mục đích là muốn ép cô ta thỏa hiệp. Triệu Giai Kỳ hừ lạnh một tiếng, vô cùng thống khoái đồng ý, điều kiện tiên quyết là xe, phòng ốc, tất cả đều phải thuộc về cô ta, còn người đàn ông này muốn sao cũng được. Cô ta chờ hẳn hồi hận chạy tới cửa cầu xin.

Đáng tiếc lần này cô ta lại mui phần sai. Chu Hàng vừa cầm được giấy ly hôn, một cái liếc mắt cũng không thèm liếc quay đầu bước đi. Nhưng mấy ngày sau, truyền thông nhanh chóng tuôn ra tin tức về đoạn tình yêu giữa phu nhân Tổng giám đốc Tịch thị và bạn trai cũ, cùng với việc vì Tịch Mạc Thiên mà bỏ rơi người đã kết giao với mình bốn năm.

Chỉ trong một thời gian ngắn “Cô bé lọ lem” khiến người ta hâm mộ, lại thành kẻ bị người người phỉ nhổ. Một người phụ nữ háms tiền vứt bỏ tình nhân cũ, quả thật tựa như bộ phim truyền hình ly kỳ, quanh co, cầu huyết vừa lên sóng. Những tin tức nhiều chuyện thay nhau nổi lên. Cái này cũng chưa tính, cùng lúc còn tuôn ra xì căng đan “kinh thiên động địa” của Tịch Mạc Thiên.

Tình nhân đi theo Tịch Mạc Thiên năm năm, đột nhiên nhảy ra, bụng to phề phề, một mực chắc chắn, đứa nhỏ trong bụng là của Tịch Mạc Thiên. Hai bên giáp công, khiến bộ phận PR của Tịch thị phải ứng phó muốn “mở đầu sút trán”.

Hai tin tức này trực tiếp ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Tịch thị. Tịch Mạc Thiên mới vừa bước ra khỏi sân bay liền bị ký giả điên cuồng vây quanh:

“Xin hỏi Tịch tổng, đối với hai tin tức ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Tịch thị gần đây, ngài tính xử lý như thế nào?”

Đây là khách khí, còn có trực tiếp hơn :

“Theo như Hàn tiểu thư nói, cô ta làm tình nhân của ngài đã năm năm, đứa bé trong bụng của cô ta ngài có định thừa nhận hay không,”

” Đối với nhân phẩm cùng tình sử cũ của phu nhân ngài, ngài thấy thế nào, ngài có định xem xét đến vấn đề ly hôn hay không.”

Tịch Mạc Thiên vốn vẫn lạnh mặt, không thèm để ý đến đám ký giả, nhưng lúc nghe đến vấn đề này, lại đột nhiên dừng bước, quay đầu, đưa tay nắm cổ áo anh ta, lạnh lùng nói:

” Nhân phẩm của phu nhân tôi không có chút vấn đề nào, còn về người dám bịa đặt chuyện này, đoàn luật sư của Tịch thị sẽ dùng thời gian nhanh nhất thực hiện việc khởi tố theo pháp luật. Danh dự của phu nhân tôi không phải là thứ mà ai cũng có thể đụng chạm tới. Trong lòng tôi, phu nhân tôi thủy chung là người con gái lương thiện, tinh khiết nhất, cho nên anh nói đến ly hôn, căn bản là lời vô căn cứ, xin thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

“Như vậy đứa bé trong bụng Hàn tiểu thư, ngài sẽ không thừa nhận?”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên quét qua người ký giả này, anh ta không tự chủ được lui về phía sau một bước. Tịch Mạc Thiên hắt ống nghe ra nhanh chóng bước đi.

Thời điểm khi Tịch Mạc Thiên nhận được tin tức, mặc dù đã dùng thời gian nhanh nhất để ứng phó, nhưng vẫn chậm một bước, hơn nữa anh còn phải bận tâm đến cô vợ nhỏ của mình. Mặc dù tạm thời không đoán ra người đang đứng sau việc này cùng mục đích của hắn là gì? Nhưng một điều có thể khẳng định, đó chính là đã kích Tịch Mạc Thiên anh.

Trải qua chuyện lần trước, đại khái tất cả mọi người đều biết điểm yếu của Tịch Mạc Thiên ở chỗ nào. Cô vợ nhỏ của anh chính nhược điểm lớn nhất trong cuộc đời này của Tịch Mạc Thiên, cho nên công kích cô, so với trực tiếp đối đầu với anh có phần ưu thế hơn.

Tịch Mạc Thiên sao có thể để ý đoạn tình cảm trong quá khứ này của Hạ Tử Khâm, từ quen biết đến kết hôn, rồi tới hiện tại, cô vợ nhỏ của anh ở trước mặt anh chính là một người phụ nữ vô cùng thuần khiết. Cô không có một chút tâm cơ nào. Điểm này Tịch Mạc Thiên vô cùng xác định.

Hơn nữa ở đêm cô thất tình đó, anh chính mắt nhìn thấy cô khổ sở cùng mất mát, lại nói, anh còn nên cảm tạ người đàn ông ban đầu đã bỏ rơi cô, bằng không, sao hiện tại cô có thể là vợ của anh.

Đối với người bạn trai trước bày ra màn kịch hỗn loạn này, Tịch Mạc Thiên rất không hiểu nổi, người bình thường dù có chút kiến thức cũng biết, bịa chuyện phỉ báng là phạm tội, huống chi đối tượng còn vợ của Tịch Mạc Thiên anh. Người đàn ông này không biết là ngu xuẩn hay phát điên, nhưng sau lưng nhất định có người chỉ điểm.

Mà người đứng sau lưng này, cũng không phải là kẻ bình thường. Hắn hiểu rõ Tịch Mạc Thiên, còn tạo ra được tình hình hỗn loạn khiến người ta giận sôi như vậy, tỉnh táo lại, tổng hợp hết mọi đầu mối, Tịch Mạc Thiên không thể không hoài nghi đến Phi Lâm, trong trí nhớ vẫn là một chàng trai rạng rỡ như ánh mặt trời.

Tịch Mạc Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày cậu ta sẽ dùng thủ đoạn hèn hạ, âm hiểm làm ra những chuyện này. Nếu mục đích vẫn là Tử Khâm, như vậy anh cực kỳ khẳng định, Phi Lâm là thật sự nhập ma.

27. Chương 27

“Phi Lâm, con hồ nháo cái gì? Ta cho con vào Vinh thị, không phải để con đi hạ bệ Mạc Thiên. Cái ta muốn là con có thể học hỏi kinh nghiệm từ nó. Con cũng thật giỏi a chính ra được một đồng lõa xon như vậy. Con không biết Tịch thị cùng Vinh thị hôm nay “vui buồn tương quan”, “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn” hả? Giá cổ phiếu Tịch thị hạ, Vinh thị cũng không trụ được”

Vinh Hồng Thịnh che ngực lui về phía sau một bước, nhanh chóng kéo ngăn tủ, lấy ra một hộp thuốc, lắc mấy viên, nuốt xuống, cố gắng ổn định cơn đau trong ngực, Vinh Phi Lâm tiến lên dìu ông:

“Cha.”

Vinh Hồng Thịnh thở dài, ngồi xuống chiếc ghế dựa bốn chân làm bằng gỗ Tử Đàn:

“Phi Lâm con cũng không còn nhỏ nữa, sắp 30 rồi. Phi Loan đi, Vinh gia chúng ta chỉ còn lại một mình con, nếu như con không chịu trưởng thành, tâm huyết cả đời của cha thật phải thả xuống sông, xuống biển rồi. Bây giờ, con nói cho ta biết, tại sao con phải làm vậy?”

Nhìn kỹ anh hồi lâu, mới hơi chần chờ nói:

“Chẳng lẽ là bởi vì chị của con? Bởi vì Mạc Thiên tái hôn?”

Chuyện nhà Vinh gia cũng thực có chút loạn. Năm đó, lúc Phi Lâm được ôm từ bên ngoài về chỉ mới đầy tháng. Sự nghiệp của Vinh Hồng Thịnh vừa có chuyển biến, thành công không dễ dàng, nhưng ông vẫn đạt được, cưới vợ cũng không phải là tiểu thư môn đăng hộ đối, mà là một cô gái bình thường, quen biết lúc gia cảnh còn bần hàn. Sau khi phú quý, Vinh Hồng Thịnh cũng không có ý tưởng bỏ vợ để tái hôn.

Bởi vì người vợ này của ông dịu dàng, hiền lương, Vinh Hồng Thịnh luôn nhớ đến lời trăng trối của cha trước khi ông mất:

“Thịnh nhi! Con phải nhớ, lấy vợ phải cưới người hiền, chớ tham đẹp mắt, đẹp mắt không thể ăn thay cơm.”

Vợ của Vinh Hồng Thịnh mặc dù không thể nói là quá đẹp, nhưng cũng đoan trang trinh tít. Nhưng Vinh Hồng Thịnh dù thế nào cũng không nghĩ đến, người vợ bình thường hiền lương, thực đức, đoan trang, trinh tít này, từ tận trong xương sẽ kiên cường đến vậy.

Mười năm vợ chồng ông cũng không thể chân thật nhìn thấu bà. Lúc vợ ông sinh Phi Loan là sinh khó, bác sĩ có nói qua tỉ lệ mang thai lần nữa là rất thấp. Phi Loan lại là một đứa trẻ ốm yếu, gia nghiệp lớn này của Vinh Hồng Thịnh, về sau sợ rằng không có người thừa kế.

Nhưng lúc ấy Vinh Hồng Thịnh nghĩ rằng, hiện tại y học đang ngày càng phát triển, ông lại có tiền, bác sĩ cũng không nói không thể mang thai được, chỉ nói là tỉ lệ thấp, nên không để ý.

Nhưng mấy năm sau, đến khi Phi Loan tám tuổi vợ ông cũng không có thai, Vinh Hồng Thịnh mới có một chút sốt ruột. Đàn ông trên thương trường lúc chìm lúc nổi, khi xã giao tất nhiên sẽ khó tách rời nữ sắc, Vinh Hồng Thịnh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, trừ vợ, bên ngoài cũng có mấy người phụ nữ, chuyện lại trùng hợp như vậy, đang lúc ông buồn không có con trai, một người trong số đó mang bầu, năm sau liền sinh ra Phi Lân.

Vinh Hồng Thịnh cũng không phải là một người đàn ông không có lương tâm bỏ vợ, bỏ con. Dù sao cũng đã sống với nhau từ lúc bần hàn, sau khi Phú Quý cũng không thể bỏ vợ, ly hôn, đây là di huấn của cha ông.

Vì vậy ông gọn gàng xử lý mẹ đẻ của Phi Lân, ôm đứa trẻ vừa đầy tháng này về Vinh gia. Ông muốn để cho vợ mình nuôi, tương lai lớn lên, không cần biết mẹ đẻ là ai, chỉ cần nói cho nó biết mình là em ruột của Phi Loan là được.

Vinh Hồng Thịnh rất vừa lòng với tình toán của mình. Lúc ấy ông chưa từng nghĩ tới, vợ mình sẽ không tiếp nhận, thậm chí sẽ cùng ông “nhất đao lưỡng đoạn”, bỏ lại Phi Loan chưa tới mười tuổi, ra đi trong đêm. Cái gì bà cũng không mang theo, chỉ lưu lại đơn ly hôn đã kí sẵn, một thân một mình rời khỏi.

Tiếng mưa rơi cắt đứt hồi ức của Vinh Hồng Thịnh. Ông đứng lên đi tới bên cửa sổ. Cuối mùa thu, mưa rơi không nhanh không chậm, lại có loại khí lạnh thấu xương, giống như đêm đó.

Phi Lân khi đó vẫn còn đang ẵm ngửa, chẳng nhớ được gì. Phi Loan cũng đã gần mười tuổi, mặc dù thân thể không khỏe, nhưng đối xử với đứa em trai đột nhiên nhảy ra này lại rất tốt, không có vì mẹ rời đi mà “giận chó đánh mèo” sang anh, lại nói, Phi Lân khi còn bé là lớn lên bên cạnh Phi Loan, tình cảm của hai chị em rất gần gũi.

Đêm Phi Loan đi, khi Mạc Thiên chạy tới nhà thì đã muộn rồi. Lúc ấy, Phi Lân vừa thấy Mạc Thiên, gần như nổi điên chạy đến cho anh một quyền, nhưng có một số chuyện cũng không thể trách Mạc Thiên. Mạc Thiên là một người đàn ông lạnh lùng, giống cha anh, đối với cái gì cũng lạnh nhạt, hờ hững, nhưng nếu đã thích thì chính là cố chấp cả đời.

Mà Phi Loan lại không được may mắn như vậy. Mạc Thiên có tình cảm với cô, nhưng không phải tình yêu, điểm này Vinh Hồng Thịnh, thậm chí cả Phi Loan đều vô cùng rõ ràng. Lúc Phi Loan sắp chết, kỳ thật không hề có một câu oán hận, chỉ là không muốn, không muốn rời đi thế giới này. Sinh mạng của cô quá ngắn ngủi, nhưng cũng có quá nhiều biệt ly cùng khổ nạn.

Thời điểm Phi Loan chết, Vinh Hồng Thịnh trước giờ luôn trầm lặng, lại làm tang lễ phô trương khác thường. Thực tế, ông hi vọng vợ mình thấy tang lễ của Phi Loan có thể xuất hiện, dù chỉ là một chút, cho ông biết, bà vẫn còn khỏe mạnh là được, dù sao đã qua nhiều năm như vậy, có ân oán gì không thể hóa giải, huống chi bọn họ còn là vợ chồng kết tóc.

Nhưng người phụ nữ kia còn cứng rắn hơn nhiều so với dự liệu của ông, 25 năm, suốt 25 năm, đến ngay cả một chút tin tức cũng không có. Đây là chuyện mà Vinh Hồng Thịnh có suy nghĩ nát óc cũng không thông, bà hận ông, không muốn gặp còn có thể hiểu được. Nhưng khi Phi Loan đi, bà cũng không lộ mặt, không chất vấn, Vinh Hồng Thịnh thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Vinh Hồng Thịnh thức tỉnh từ trong hồi ức, phát hiện Phi Lâm căn bản giống như không nghe thấy lời của ông, yên lặng đứng đó, Vinh Hồng Thịnh lại bước đến lần nữa, ngồi xuống:

“Nếu như không phải là bởi vì chị con, vậy thì vì cái gì? Ta không nghĩ là vì con quá nhàm chán, mới cố ý làm như vậy, con đã sớm qua thời kì phản nghịch lâu rồi, hoặc là bởi vì người vợ mà Mạc Thiên tái hôn, cô gái tên là Hạ Tử Khâm đó?”

Vinh Phi Lâm nhìn thẳng Vinh Hồng Thịnh, vô cùng thẳng thắn thừa nhận:

“Con sẽ đối tốt với cô ấy hơn anh rể vạn lần, con sẽ không để cho cô ấy đau lòng, khiến cô ấy khổ sở. Cô ấy muốn thế nào thì cứ làm thế đó, con đều sẽ nghe theo. Con thích cô ấy, yêu cô ấy, đời này con không thể không có cô ấy.”

Vinh Hồng Thịnh hoàn toàn ngây người. Thanh âm lúc này của Phi Lâm đầy khẳng định, thiết tha rồi lại cô đơn tuyệt vọng đến vậy, mâu thuẫn tổ hợp ở chung một chỗ, có loại cố chấp gần như điên cuồng.

“Hạ Tử Khâm.”

Vinh Hồng Thịnh cơ hồ cũng sắp quên cái tên này. Cô gái nhỏ nhìn qua không có gì đặc biệt như vậy, vì sao lại có ma lực lớn đến thế. Nửa tháng này, truyền thông cơ hồ lấy cô làm trung tâm, Mạc Thiên thổ lộ giữa công chúng, mạnh mẽ phản bác trước đám ký giả, cùng lúc giấu đi thông tin cô ở nước Mỹ, lại lần nữa chứng minh Mạc Thiên có bao nhiêu quan tâm đến người vợ này, mà Phi Lâm cũng bị cuốn vào từ lúc nào?

Vinh Hồng Thịnh đột nhiên cảm thấy, tất cả mọi chuyện tựa như mớ bòng bong lượn quanh ở chung một chỗ, càng muốn cởi ra, lại càng quấn chặt, Phi Lâm làm mọi chuyện cũng là vì Hạ Tử Khâm, đây thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Sắc mặt Vinh Hồng Thịnh trầm xuống:

“Con nói bậy bạ cái gì? Cô ta là vợ Mạc Thiên, cùng Vinh Phi Lâm con không có chút quan hệ nào, con chính đồn lại mình cho ta, chuyện này để ta xử lý, mấy hợp đồng gần đây con làm cũng không tệ, bây giờ, nơi này không có chuyện gì lớn, công việc trong tay bàn giao lại cho người khác đi. Ngày mai con đến Pháp, chi nhánh công ty bên đó giao cho con xử lý.”

“Cha, nếu như không phải là vì Tử Khâm, một ngày con cũng không muốn ở lại Vinh thị, cho nên ngài vẫn nên bớt phí sức đi! Con không đi, ít nhất hiện tại không thể đi, có Tử Khâm, ngài đây con đến chân trời góc biển cũng không sao, nhưng không có cô ấy, nơi nào con cũng sẽ không đi. Còn nữa, không phải trước kia anh rể luôn muốn có đứa bé sao? Hiện tại đã mãn nguyện, anh ta nên cảm ơn con mới phải, công ty còn có việc, con phải trở về đây.”

“Phi Lâm, Phi Lâm. tên tiểu tử hỗn đản nguời.”

Vinh Hồng Thịnh đuổi theo ra khỏi thư phòng, không nhìn thấy bóng dáng của Vinh Phi Lâm đâu, đành ngồi xuống sofa trong phòng khách. Cảm thấy trái tim lại hơi đau đớn, ông khom người, cố chịu đựng, đột nhiên nhận ra có chút chuyện cũng giống như nhân quả tuần hoàn. Tình cảnh năm đó của ông, hiện nay lại rơi vào người Mạc Thiên, mặc dù anh rất yêu thích cô vợ nhỏ của mình, cũng khó nói rằng anh không phạm phải sai lầm tương tự.

Ánh mắt lạnh nhạt của Tịch Mạc Thiên rơi vào người Hàn Phong, quét qua chiếc bụng đã nổi lên rõ ràng của cô ta. Vóc người xinh đẹp ngày xưa trở nên hơi thùng thĩnh khó coi, ngũ quan trên khuôn mặt vẫn hoàn mỹ như cũ, chỉ là son phấn cũng không che giấu được dã tâm cùng hy vọng xa vời.

Phụ nữ một khi có hai thứ này, sẽ thay đổi, trở nên ngu xuẩn, đáng ghét. Hàn Phong trong trí nhớ của Tịch Mạc Thiên là một phụ nữ thông minh, biết vị trí, biết mong muốn của mình, chưa bao giờ là một *phần tử cấp tiến*, vì vậy mới có thể đi theo Tịch Mạc Thiên đến năm năm.

(*Ở đây ý nói là có tham vọng trèo cao.)

Tịch Mạc Thiên không phải là người “đồng tính luyện ái”, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, anh thậm chí còn có chút tính ưa sạch sẽ, lại chán việc đi tìm những người phụ nữ khác nhau, nhưng anh cũng là một

người đàn ông, có nhu cầu sinh lý bình thường nhất của nam giới , vì vậy phụ nữ là cần thiết, cho nên anh có bạn giường cố định, Hàn Phong chính là một người trong đó.

Cho tới nay cô ta luôn là người biết tiến biết lùi, chưa bao giờ có yêu cầu cùng thái độ gì quá đáng. Sau khi Tịch Mặc Thiên cùng Tử Khâm “cưới chui”, những người phụ nữ bên ngoài này, đều đã cho tiểu Dương đi xử lý, vì vậy lúc này, đột nhiên Hàn Phong nâng bụng bự nhảy ra, xác thực làm Tịch Mặc Thiên rất bất ngờ.

Nhìn bụng của cô ta, chắc cũng đã khoảng sáu bảy tháng, sáu bảy tháng trước, thật sự bọn họ vẫn còn duy trì quan hệ, khi đó Tịch Mặc Thiên chưa biết Tử Khâm, nếu đứa bé trong bụng thật là của anh, như vậy đã tâm của người phụ nữ này, ngay từ lúc đó đã bắt đầu nhen nhúm :

“Cô muốn gì?”

Tịch Mặc Thiên lạnh lùng nói thẳng, với người phụ nữ này, anh không cần thiết phải quanh co. Thật ra thì Hàn Phong cũng sợ Tịch Mặc Thiên, dù sao người đàn ông này mạnh như vậy, chỉ cần anh muốn, có thể khiến cô ta nghèo túng cả đời không cách nào lật người, nhưng đồng thời, cô ta cũng giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ đến gần sẽ bị hủy diệt, nhưng vẫn muốn liều mạng.

Nếu như cô ta nói thương anh, khẳng định ngay cả một chút phản ứng anh cũng không có, tình yêu ở trong tự điển của Tịch Mặc Thiên, thủy chung chỉ là một thứ đồ để trang trí. Trong mắt, trong lòng người đàn ông này, cho tới bây giờ cũng chưa từng có hai chữ kia, nếu như đời này anh cứ tiếp tục vô tình như vậy, Hàn Phong không có gì để nói, nhưng anh tái hôn.

Bởi vì tái hôn, anh vứt bỏ cô ta như ném một chiếc giày rách. Đúng vậy, anh cho đầy đủ tiền bạc, nhưng Hàn Phong không cách nào tiếp nhận kết quả như thế, thậm chí cô ta đã từng nghĩ tới, cứ như vậy đi theo Tịch Mặc Thiên năm năm, mười năm, mười lăm năm, hai mươi năm.

Một ngày nào đó cô ta có thể “tu thành chánh quả”, nào nghĩ tới cô tu luyện năm năm cũng không có chút tiến triển nào, người phụ nữ khác chỉ cần mấy ngày liền “lập địa thành Phật” rồi. Vì vậy cô ta muốn đánh một trận cuối cùng, dùng đứa nhỏ trong bụng làm lợi thế, đặt cược cho cuộc sống của mình, dù biết rõ hậu quả, nhưng cô ta vẫn làm như vậy.

28. Chương 28

Hàn Phong ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không giấu nổi dã tâm:

“Lần đi Maldives nghỉ phép kia, em không uống thuốc.”

Tịch Mặc Thiên lại đột nhiên cười, chậm chọc chau mày:

“Không uống thuốc? Cũng không thể chứng minh đứa bé trong bụng cô là của tôi. Cô không uống thuốc, nhưng tôi có mang bao, tôi còn chưa đến mức đăng trí, nhưng, tôi có thể cho cô một cơ hội, tìm một chỗ yên tĩnh sinh đứa bé ra, sau đó đi kiểm tra ADN, nếu đúng là con của Tịch Mặc Thiên tôi, tôi nhận, nếu như không phải.”

Nói tới đây, mắt anh khẽ nhắm lại, rơi thẳng vào người Hàn Phong, khiến cô ta không tự chủ được hơi run rẩy. Tịch Mặc Thiên lãnh khốc nói tiếp:

“Tôi cho cô thời gian một tuần để suy nghĩ, nếu như cô vẫn nhất định đứa nhỏ trong bụng là của tôi, vậy thì sinh nó ra.”

Sắc mặt của Hàn Phong hơi trắng bệch, có chút thấp thỏm, có chút e sợ, nhưng cũng cất giấu oán độc. Đợi cô ta đi ra ngoài, Tịch Mặc Thiên mới nâng tay day day trán, nhỏ giọng hỏi:

” Bên phía Tử Khâm thế nào? Trước khi chuyện ở đây được xử lý sạch sẽ, tuyệt đối không thể để cho cô ấy biết.”

Tiểu Dương vội nói:

“Bên Mĩ đều đã an bài tốt rồi, bình thường phu nhân cũng không thích ra ngoài, dù có đi, cũng chỉ tản bộ dọc theo bờ sông một chút rồi trở lại. Ở đó đều là người Mỹ, không có người Hoa cũng như tin tức nơi này, những biên kịch thường nói chuyện qua video cùng phu nhân cũng đã được thông báo rồi, sẽ không xảy ra sai lầm gì đâu ạ.”

“Còn Phi Lân?”

Tịch Mạc Thiên chợt ngẩng đầu lên:

”Mấy ngày nay Phi Lân đi đâu vậy?”

Tiểu Dương nói:

“Vinh lão gia tử kêu anh ta về, nói là qua một thời gian nữa sẽ điều đến chi nhánh công ty ở nước Pháp. Chuyện này anh ta làm quá xúc động, trực tiếp tạo thành tổn thất cho cả hai nhà Tịch - Vinh.”

Tịch Mạc Thiên bỗng đứng lên:

“Lập tức đặt vé máy bay, ngay bây giờ tôi sẽ đến Mĩ.”

Tiểu Dương sửng sốt, vội vàng đi làm. Tịch Mạc Thiên rất hiểu Vinh Phi Lân, một khi đã hành động, tuyệt đối không có khả năng buông tay dễ dàng như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ không đi Pháp, như vậy, không cần đoán cũng biết đích đến là ở nơi nào.

Tim Tịch Mạc Thiên vừa hạ xuống, liền nhảy vọt lên tới cổ họng, Tử Khâm, Tử Khâm của anh ngây thơ, ngu ngốc như vậy. Tử Khâm của anh không được phép xảy ra chút sơ xuất nào.

Tịch Mạc Thiên một chút cũng không muốn phân cao thấp với bản thân mình. Anh hôm nay đã không thể rời bỏ nha đầu kia, nha đầu kia đã bị bọc tạc trong trái tim, cùng anh huyết mạch tương liên. Mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô cũng đều lan tỏa đến tận đáy lòng anh.

Loại cảm giác này rất xa lạ, nhưng anh phát hiện cũng không ghét, ngược lại, rất thích, rất yêu thích. . . . Trên thế giới rộng lớn có một người chân chính thuộc về anh, người thân nhất của anh, Tử Khâm, Tử Khâm của anh.

Lúc Tịch Mạc Thiên đến, đêm đã khuya. Anh vừa vào biệt thự, quần áo cũng không thay, liền chạy lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ. Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn tường, ánh sáng màu vàng ấm áp ngăn cách khí lạnh bên ngoài, chiếc máy điều hòa cạnh đầu giường đang phun ra hơi sương, mùi cam thoang thoang.

Thân thể nhỏ nhỏ của Tử Khâm co lại thành một đoàn, đôi chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, còn thấp thoáng thấy được nội y bên trong. Ngực cô ôm một cái gối to, đang ngủ rất ngon, tiếng ngáy nhỏ nhỏ vang lên đều đặn.

Cho tới giờ khắc này, lòng của Tịch Mạc Thiên mới thả xuống, nha đầu kia ngủ chưa bao giờ đáng hoàng, ngáy, chảy nước miếng, đá chân, lúc anh ở đây, luôn có thói quen ôm cô vào lòng mình.

Tịch Mạc Thiên rón rén đi tới, nhặt chiếc chăn trên đất lên, cẩn thận đắp cho cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn giấu trong chiếc gối ôm, mái tóc đen thật dài xỏa tung, lộ ra nửa khuôn mặt hồng nhuận. Đôi mắt đang nhắm chặt như hình vòng cung, lông mi phủ kín tạo thành một chiếc bóng mờ nhạt.

Dưới cái mũi xinh xắn, là hai mảnh môi đỏ mọng, trơn bóng, Tịch Mạc Thiên phát hiện, mình lại rất muốn thưởng thức tư vị trong trí nhớ, không kìm hãm được, anh khẽ khom lưng, lúc gần chạm đến môi cô, tiểu nha đầu hơi nhăn mũi, mới làm anh giật mình thức tỉnh.

Anh mới từ bên ngoài trở về, cả người mang theo một dòng khí lạnh, cứ như vậy hôn cô thật không ổn. Anh chậm rãi rời đi, đưa tay nhẹ nhàng sửa lại mái tóc dài tán loạn phía sau lưng, đã trễ thế này, không đành lòng lay tỉnh cô, khe khẽ thở dài, thôi đến phòng khách bên cạnh ngủ một đêm vậy!

Anh nghĩ trong lòng, định nâng người lên, bỗng nhiên, bị hai cánh tay ấm áp, mảnh khảnh ôm chặt cổ:

“Tịch Mạc Thiên, anh muốn đi đâu?”

Thanh âm mềm mại lại thanh thúy, không có một tia buồn ngủ nào, thiếu chút nữa cũng lừa gạt được anh. Theo động tác của Tịch Mặc Thiên, Hạ Tử Khâm đứng dậy vung chân ôm chặt hông của anh, giống như một con gấu koala giắt trên người anh.

Hơi ấm cùng mùi thơm mang theo hương cam nhàn nhạt, đây là mùi vị anh thích nhất, cô khẳng định lại trộm dùng sữa tắm của anh rồi. Tịch Mặc Thiên theo bản ôm hông của cô, hình như có mập hơn một chút, tròn vo, mềm mại.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể của anh có phản ứng, cũng may còn giữ được một tia lý trí, kéo hai cánh tay đang ôm chặt cổ mình xuống, nhét cô vào lại trong chăn, vỗ vỗ chiếc mông nhỏ:

“Quý nha đầu, thiếu chút nữa đã lừa được anh rồi, em ngủ tiếp đi, anh đi tắm.”

Vừa muốn xoa người, liền bị cô kéo lại:

“Tịch Mặc Thiên, vì sao Chủ nhật anh lại không tới?”

Thanh âm có mấy phần yếu ớt cùng uất ức, Tịch Mặc Thiên cảm thấy nha đầu này quả thật chính là tiểu khắc tinh của anh, sờ sờ tóc cô dụ dỗ:

“Vậy nên, hôm nay anh phải đi suốt đêm để đến đây, anh sẽ ở lại cùng em hai ngày, bây giờ ngủ đi, ngoan.”

Tử Khâm chu mỏ, ngồi dậy, cánh tay lượn lên lần nữa, dựa sát vào anh mở miệng:

“Hiện tại em không mệt.”

Miệng cô râm rì, khe nhích đến gần, hôn Tịch Mặc Thiên. Môi của cô mềm mại, hơi mở ra, chiếc lưỡi thơm tho nhẹ nhàng quét qua môi Tịch Mặc Thiên, có chút ngứa. Cô khe gặm qua một vòng, dọc theo những sợi râu mới mọc xuống phía dưới, hôn lên vết hầu ở cổ anh, tiếp đó hơi trượt, ở vành tai anh nhẹ nhàng mơn trớn, nhỏ giọng nói:

“Tịch Mặc Thiên, Anh nhớ em không? Em rất nhớ anh.”

Những lời này, từ trong miệng cô, nhẹ nhàng mềm mại mà nói ra, lại như một ngọn lửa rơi thẳng vào lòng Tịch Mặc Thiên, trong nháy mắt châm ngòi, dục hỏa ngất trời nhảy vọt lên, nhanh chóng như một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ:

“Tiểu yêu tinh.”

Tịch Mặc Thiên cơ hồ cắn răng nghiêng lợi nói ra một câu như vậy, liền giống như một con sói đói bụng mấy ngàn năm, lật người đặt cô ở phía dưới, hung hăng hôn cô, đem những lo lắng nhớ nhung mấy ngày nay chuyển hóa vào môi, lưỡi.

Ấm nóng, mềm mại, xoắn xuýt, triền miên. không khí bị khuấy động cũng trở nên nóng bỏng. Bàn tay nhỏ của Hạ Tử Khâm rút cà vạt của anh đi, từng nút từng nút cởi chiếc áo sơ mi đang mặc trên người ra.

Dục hỏa của Tịch Mặc Thiên gần như sắp nổ tung, nhưng anh vẫn gắng sức nhẫn nại, bởi vì lúc này Tử Khâm quá mê người. Hai người kết hôn lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô chủ động như thế.

Tay của cô có chút khấn trương, nhẹ nhàng run rẩy, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào anh, dũng cảm mà liều lĩnh. Tử Khâm như vậy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giống như một chiếc gai ấm áp đâm thẳng vào lòng Tịch Mặc Thiên, đời này không cách nào rút ra được.

Tịch Mặc Thiên sủng nịnh giúp cô cởi từng món đồ trên người mình ra, khi giữa hai người không còn chút cách ngại, trán Tịch Mặc Thiên đã bị bao phủ bởi những tầng mờ mờ hời hợt.

Thời điểm Hạ Tử Khâm phát hiện cũng khiến cô sợ hết hồn:

“Sao anh lại ra nhiều mồ hôi vậy?”

Nói xong, tay nhỏ bé đưa lên sờ sờ, Tịch Mặc Thiên rên một tiếng, cảm thấy sự nhẫn nại của mình đã đạt đến cấp bậc của Thánh Nhân, nếu như còn tiếp tục nhịn nữa thì không phải là đàn ông.

Anh không chút do dự tách hai chân cô ra, thân mình trầm xuống, cường thế xâm nhập. Ừ! Ách. Lúc Hạ Tử Khâm rút cuộc hiểu rõ, đã bị tiết tấu cuồng loạn của anh đánh bay ra ngoài, lý trí nhanh chóng rời khỏi thân thể.

Nhưng cô cũng không cần nó nữa, cô nhớ anh, rất nhớ rất nhớ, nhớ đến đêm cũng ngủ không ngon, thật ra thì lúc xe của anh tiến vào gara, cô liền tỉnh, nhưng vẫn giả bộ ngủ, chờ anh. Cho đến khi anh muốn rời đi, cô mới nín anh lại, anh suốt đêm bay tới như vậy sao cô có thể để cho anh đi.

Kích tình mãnh liệt, giống như cuồng phong trên biển, không ngừng đánh thẳng vào, loại vui thích cùng run rẩy đó khiến cô cơ hồ hít thở không thông. Hạ Tử Khâm cảm giác mình cũng trở nên xấu rồi, hoặc là nói Tịch Mặc Thiên chính là một người đàn ông quá thâm trầm. Bọn họ đã làm mấy lần, Hạ Tử Khâm cũng không nhớ nổi, chỉ biết anh chơi đùa đến khi cơ thể cô không còn chút sức lực nào mới chịu buông tha.

Cô chưa bao giờ biết người đàn ông này lại nhiều trò như vậy, có lúc Hạ Tử Khâm cũng bắt đầu hối hận trước đó vì nhớ nhung mà quyến rũ anh, có vài tư thế, thật sự rất xấu hổ nhưng cũng đầy kích thích.

Cuối cùng, đến thời điểm kia, Hạ Tử Khâm mơ hồ nghe được anh thì thầm một câu:

“Tử Khâm, sinh cho anh đứa bé đi.”

Kích tình qua đi, anh ôm chặt lấy cô, hôn lên vầng trán ướt mồ hôi, lặp lại lần nữa:

“Tử Khâm, chúng ta sinh con đi, một đứa bé thuộc về cả anh và em. Anh đã hỏi bác sĩ, thân thể của em không còn vấn đề. Anh muốn có một đứa bé, em sinh cho anh đi.”

Thanh âm của anh mang theo vài phần thoả mãn cùng lời biếng, lại có vẻ hấp dẫn khác thường. “Đứa bé?” Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn, Tịch Mặc Thiên nhắc tới chuyện này.

Lòng Hạ Tử Khâm ấm áp, đưa tay ôm chặt cổ anh, tựa lên hõm vai, có chút ngượng ngùng gật đầu một cái. Phản ứng của cô đáng yêu như thế, khiến Tịch Mặc Thiên không nhịn được lại hôn lên đỉnh đầu cô, môi nở ra một nụ cười, đây chính là Tử Khâm của anh.

Tịch Mặc Thiên ở Mĩ hai ngày, trước khi đi hai người có một trận cãi nhau nhỏ. Từ cửa sổ thư phòng nhìn thấy anh xe biển mất ở cổng lớn, nghĩ đến tối ngày hôm qua, Hạ Tử Khâm vẫn tức không chịu được.

Tối qua, anh ôm cô ngồi trước lò sưởi, trong tay cầm một ly rượu đỏ, hương thơm tỏa ra, khiến trùng tham ăn trong bụng Hạ Tử Khâm cũng bị câu ra ngoài, cô bèn nhìn anh mong đợi.

Tịch Mặc Thiên trầm thấp cười một tiếng:

“Bác sĩ nói, em không thể uống rượu.”

Khóe miệng Hạ Tử Khâm còn chưa kịp nâng, môi đã bị anh ngậm chặt, một ngụm rượu nhỏ được đưa qua, ngừng trong miệng của cô chỉ một thoáng, liền bị anh hút trở về toàn bộ, chỉ còn chút dư vị ở lại:

“Đỡ thêm thôi, tiểu nha đầu.”

Hạ Tử Khâm đỏ mặt, 1 hồi lâu mới xoay đầu lại nói:

“Tịch Mặc Thiên, em muốn về nhà, nơi này có tốt hơn nữa cũng không phải là nhà của em, em muốn trở về nước.”

Vì một câu như vậy, hai người chia tay trong không vui, đến bây giờ, Hạ Tử Khâm vẫn không rõ, tại sao Tịch Mặc Thiên chết sống cũng không chịu mang cô trở về. Điện thoại vang lên, cô liếc qua một cái, không khỏi có chút kinh ngạc, anh ta làm sao biết được số này, đây là do Tịch Mặc Thiên giúp cô làm lại, suy nghĩ một chút vẫn quyết định nhận máy.

29. Chương 29

“Dì Tom, cháu đi ra ngoài tản bộ một chút.”

Tử Khâm mặc áo khoác vào, chào dì giúp việc xong, liền đi ra ngoài. Mùa thu không biết trôi qua từ lúc nào, bên này đã là đầu đông, một trận gió phất qua, có chút se lạnh.

Tử Khâm mang mũ, quàng khăn choàng quanh cổ, dọc theo bờ sông, bước đi về phía bên kia. Trước mặt không xa có một quán cà phê, hương rất thơm, sau khi được Tịch Mặc Thiên mang đến một lần, có lúc cô cũng tự mình đến đó, ngồi bên cửa sổ, nhìn phong cảnh ven sông, nhăm nháp qua một ly cà phê, hoặc là nhớ anh.

Khóe miệng Tử Khâm hơi cong lên, chợt nghĩ tới việc anh ném một mình cô ở nơi đất khách quê người, tức giận chu chu miệng.

Nét mặt của cô vẫn sinh động như vậy, ngồi ở một nơi bên cửa sổ, ánh mắt Vinh Phi Lân khó có thể dời đi. Cô hình như mập hơn một chút, không thể không thừa nhận, Tịch Mặc Thiên đã tạo ra một Tử Khâm xinh đẹp hoàn toàn mới.

Trên đầu cô đội một chiếc mũ màu trắng bằng lông thỏ, khăn quàng cổ cũng được làm từ lông mềm như nhung, mái tóc đen nhánh, sáng bóng rũ xuống phía sau, dài đến tận eo, bị gió phất lên nâng thành đường cong xinh đẹp, nhìn qua tựa như một cô gái bước ra từ trong tranh, tươi sáng sinh động.

Nhưng Vinh Phi Lân vẫn yêu thích Tử Khâm trước kia hơn, vì khi đó cô cách anh rất gần, gần đến mức có thể chạm tay đến. Lúc đầu Vinh Phi Lân cũng không muốn làm như vậy, nhưng từng bước từng bước, anh thậm chí đã không có cách nào ngăn cản mình, cô đứng ở nơi đó, anh muốn ôm cô, yêu cô. Loại khát vọng này giống như một vết nứt không thể bỏ khuyết mà ngày càng khuếch trương, cho đến khi tạo thành một khe sâu không thấy đáy.

Vinh Phi Lân căn bản không nghĩ đến lần này Tịch Mặc Thiên sẽ rộng lượng như vậy. Tịch Mặc Thiên quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức không cho phép mình dính chút tỳ vết nào. Có lẽ với mọi thứ khác anh ta đều có thể lạnh lùng, nhưng đối với những gì thuộc về mình, chưa bao giờ để ai có thể động chạm đến, huống chi Tử Khâm còn là vợ anh ta.

Lần này anh ta không làm khó Tử Khâm, hơn nữa còn giấu cô ở Mĩ, tránh xa những tin đồn kia, Vinh Phi Lân không nghĩ ra, hoặc là chính anh không dám nghĩ.

Tử Khâm vừa đến liền nhìn thấy Vinh Phi Lân, nói thật, hiện tại cô cảm thấy anh ta có chút phiền. Vinh Phi Lân giống như một miếng thuốc dán không thể bỏ rơi, dính ở phía sau cô, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều làm cô sợ hết hồn hết vía, tựa như chiếc hộp Pandora.

Thấy biểu tình có mấy phần chán ghét của cô, lòng Vinh Phi Lân hơi đau, không biết bắt đầu từ lúc nào, sự vui vẻ, tự tại khi ở chung giữa hai người, dần dần biến mất, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tử Khâm ngây thơ, ngu ngốc, ở trước mặt anh đã học được cách phòng bị. Khóe miệng Vinh Phi Lân không tự chủ nâng lên thành một nụ cười chua chát, ngẩng đầu nhìn cô:

“Ngồi xuống đi, chẳng lẽ ở cùng tôi một lát, em cũng không muốn?!”

Tử Khâm cắn cắn môi, chần chờ mấy giây, vẫn là ngồi xuống. Vinh Phi Lân giúp cô gọi một ly Cappuccino, nhìn những hoa văn mộng ảo mỹ lệ trên bức tường, Hạ Tử Khâm luôn không biết cách thưởng thức, mỗi lần Tịch Mặc Thiên thấy vậy luôn cười chê cô ngốc.

Khóe miệng cô không tự chủ được nhếch lên thành một nụ cười ảm áp, nhưng rất nhanh liền bị tờ báo Vinh Phi Lân đẩy tới kéo về hiện thực. Hạ Tử Khâm gắt gao nhìn chăm chăm vào nó, là báo của Trung Quốc, trang đầu là một tựa đề to lớn bắt mắt:

” Tiếp sau tin tức về phu nhân Tổng giám đốc Tịch thị, lại tuôn ra xì căng đan kinh người ”

Tiểu Tiêu đề là: ” Con riêng của tổng giám đốc Tịch thị Tịch Mặc Thiên ra ánh sáng. ”

Hạ Tử Khâm còn chưa kịp xem hàng chữ nhỏ phía dưới, đã cảm thấy trong đầu nổ mạnh, không trách được mình bám sống bám chết, Tịch Mặc Thiên cũng không cho cô về nước, không trách được, ngày hôm qua, lúc nhìn lên anh gọi điện thoại ở thư phòng chân mày lại nhíu chặt như vậy.

Hạ Tử Khâm không xem tiếp nữa, cố gắng điều hòa hơi thở, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Vinh Phi Lân:

“Anh xa xôi ngàn dặm chạy đến đây, chính là vì nói cho tôi biết những thứ này?”

Giọng của cô vô cùng bình thản, cơ hồ không hề có chút phập phồng nào, nếu như không phải hiểu rõ cô, nhìn thấy bàn tay hơi run rẩy phía trước, suýt nữa Vinh Phi Lân cũng bị gạt. Cô trở nên thông minh, nhưng cũng học xong đối trá.

Ánh mắt Vinh Phi Lân lóe lên một cái, mang theo mấy phần châm chọc nở nụ cười :

“Tử Khâm, ở trước mặt tôi có cần phải giả bộ kiên cường như vậy không? Tôi đã sớm nói qua, anh rể không thích hợp với em. Em căn bản không hiểu rõ anh ta, quá khứ của anh ta cũng không trong sạch, ngoại trừ chị tôi ra, anh ta có mấy phụ nữ em biết không? Hiện tại một người trong đó mang thai con của anh ta, Tử Khâm em muốn làm một người mẹ kế im hơi lặng tiếng, hay là một người vợ hiền cầu toàn, sự để ý của anh ta với đứa bé, chắc hẳn em còn rõ ràng hơn tôi, em cảm thấy lần này anh rể tôi sẽ lựa chọn như thế nào?”

Hạ Tử Khâm chậm rãi đứng lên, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng ánh mắt lại trở nên sắc bén khác thường:

“Vô luận tôi cùng anh ấy lựa chọn thế nào, cũng đều là chuyện của hai chúng tôi, với Vinh Phi Lân anh không có nửa xu quan hệ, cho nên Vinh Phi Lân, tôi cầu xin anh, tôi van anh, cút xa ra khỏi thế giới của tôi một chút, đừng bao giờ xuất hiện nữa.”

Nói xong, không quay đầu lại chạy ra ngoài, Vinh Phi Lân sửng sốt một khắc, tiếp đó chính là bi thương, chưa từng nghĩ tới, có một ngày Tử Khâm sẽ dùng ánh mắt chán ghét như thế nhìn anh, giống như nhìn một con gián, những lời nói phát ra từ trong miệng cô tựa như một thanh đao cùn, đang lẳng tròng từng nhát lên người anh.

Anh nhanh chóng đứng dậy đuổi theo, níu cánh tay của cô lại:

“Tử Khâm, em có ý gì? Chẳng lẽ em không thể nhìn tới tôi sao, trong mắt em trừ Tịch Mặc Thiên không còn có người khác sao? Tôi đây thích em, em thật không biết hay là giả vờ không biết.”

Hạ Tử Khâm xoay người lại đối mặt với anh:

“Vinh Phi Lân, ở tại trong mắt anh, tôi chính là một người phụ nữ gốc gác, trí thông minh còn không bằng một đứa bé đúng không? Tôi luôn nghĩ, tối thiểu chúng ta vẫn là bằng hữu, anh chính là Phi Lân tôi đã từng biết, nhưng tôi sai lầm rồi, Vinh Phi Lân, anh biết hiện tại chuyện tôi hối hận nhất là cái gì không? Chính là biết anh, nếu như thời gian có thể quay ngược lại, tôi sẽ thành kính cầu nguyện thần Phật, đời này cũng đừng để tôi quen biết anh.”

Vinh Phi Lân buông tay cô ra, hơi lão đạo lui về phía sau hai bước, thì ra là cô cũng có thể nhẫn tâm như vậy, tuyệt tình như vậy. Hạ Tử Khâm rống xong, cũng không thèm nhìn anh ta lấy một cái, xoay người chạy, dáng vẻ gấp gáp kia, giống như sau lưng đang có quỷ đuổi theo vậy.

Trở lại biệt thự, cô chui vào thư phòng, tê liệt ngã lên ghế ngồi, toàn thân mềm nhũn giống như bị rút gân, không còn chút hơi sức nào. Thật lâu sau mới đưa tờ báo đã bị cô bóp nát tong tay lên trước mặt, nhìn kỹ từng chữ.

Ảnh chụp cũng không quá mờ nhạt, người phụ nữ rất đẹp, cho dù bụng đã to, son phấn cũng không che giấu được vẻ tiêu tụy, nhưng vẫn xinh đẹp khiến người ta ghen tỵ, nhìn vào bụng của cô ta, Hạ Tử Khâm không tự chủ được nhớ tới lời nói đêm đó của Tịch Mặc Thiên, sinh cho anh một đứa bé.

Vinh Phi Lân nói không sai, Tịch Mặc Thiên rất để ý đến đứa bé, cho nên đứa trẻ này, Tịch Mặc Thiên có tiếp nhận hay không, thật ra thì căn bản không quan trọng, quan trọng là nó tồn tại, đó là con của Tịch Mặc Thiên, là con của Tịch Mặc Thiên cùng một người phụ nữ khác, không liên quan gì đến Hạ Tử Khâm cô.

Đây cũng không phải là vấn đề ghen tỵ hay không ghen tỵ, Hạ Tử Khâm cảm thấy, mình đứng như Mịch Tử nói, chính là một người phụ nữ hồ đồ, người đàn ông tên Tịch Mặc Thiên đó căn bản không cần dùng lời ngon tiếng ngọt gì, liền đã dụ được cô moi tìm móc phổi, một lòng thương anh.

Đối với quá khứ của Tịch Mặc Thiên, Hạ Tử Khâm rất muốn biểu hiện ra vẻ đại lượng một chút, nhưng nhìn thấy người phụ nữ này, người phụ nữ có đứa bé của anh, Hạ Tử Khâm phát hiện, mình căn bản là một người nhỏ nhen, còn về Chu Hằng.

Anh ta đột nhiên nhảy ra, giả vờ đáng thương tố cáo cô bắt cá hai tay, dính lấy Tịch Mặc Thiên, ngang ngược “nói hươu nói vượn”, quả thật không thể giải thích được.

Đêm đó Hạ Tử Khâm mua vé, Tịch Mặc Thiên còn chưa đến nơi, cô đã lên chuyến bay trở về nước, thời điểm khi Tịch Mặc Thiên đáp xuống thành phố C, đã sắp mười một giờ đêm rồi, vừa đi ra liền nhìn thấy tiểu Dương đang vô cùng lo lắng.

Tiểu Dương vội như người ngồi trên lửa nóng, nào nghĩ tới chuyện lại khéo như vậy, Tịch tổng lên máy bay chưa bao lâu, bên phía nước Mĩ đã truyền tới tin tức, phu nhân cũng trở về nước, nói sau khi phu nhân đi ra ngoài tản bộ về, sắc mặt có chút khác thường, vào thư phòng ngồi một canh giờ, cơm tối cũng không ăn, liền chạy thẳng tới phi trường.

Không cần đoán tiểu Dương cũng biết nhất định là Phi Lâm giở trò, mấy giờ trước mới tra được, hôm qua Phi Lâm cũng đáp chuyến bay đi Mĩ quốc.

Tiểu Dương thật buồn bực, anh nói xem, vợ chồng Tịch tổng người ta thân mật thâm thiết, Vinh Phi Lâm anh chạy theo can thiệp làm cái gì? Chính ra đồng chuyện lộn xộn như vậy, cũng là vì một Hạ Tử Khâm, trước kia không nhìn ra, một người phụ nữ bình thường như tiểu thư Hạ Tử Khâm này lại có tiềm chất “hồng nhan họa thủy”.

Vinh Phi Lâm bên kia dây dưa không dứt, muốn cướp, Tịch tổng bên này tăng cường bảo hộ vào ngực, chỉ sợ xảy ra chút sơ xuất nào, nhưng cố tình Hạ Tử Khâm lại là một người phụ nữ có chút hồ đồ, nói dễ nghe gọi là hồ đồ, nói khó nghe thì chính là không có đầu óc, một chuyện nhỏ đơn giản đến chỗ cô, cũng có thể biến thành đại sự, cho nên nói nếu như cô biết chuyện này, còn không biết sẽ gây ra phiền toái gì.

Tiểu Dương đột nhiên cảm thấy, lấy một người phụ nữ như Hạ Tử Khâm về nhà, chẳng khác nào cưới một “cô tinh” chuyên gây họa, không chuyện cũng có thể chính thành có, đôi khi còn suy nghĩ ra những chủ ý khác thường.

Tịch Mặc Thiên nhanh chóng bước tới, nhỏ giọng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Dương vội vàng đem chuyện Tử Khâm lên máy bay trở về nước kể rõ ràng, mặt Tịch Mặc Thiên trầm xuống, một chữ cũng không nói, quay đầu bước đi.

Hạ Tử Khâm vừa ra tới, xa xa đã nhìn thấy Tịch Mặc Thiên, anh còn mặc chiếc áo khoác len lông cừu lúc trước, đứng ở nơi đó, có vẻ cao lớn khác thường, trên cằm là những sợi râu mới mọc, hơi tiêu tụy nhưng vẫn mang theo mấy phần hấp dẫn kì lạ.

Tịch Mặc Thiên cũng không đi lên đón, cứ như vậy nhìn cô từng bước từng bước đi về phía mình, đến bên cạnh, cái gì cũng không nói, liền dắt tay cô ra ngoài.

Tiểu Dương khổ sở bước theo, anh cùng Tịch tổng ở tại sân bay đợi mười giờ, trọn vẹn mười giờ, vẫn luôn ngồi đợi ở chỗ này, tiểu Dương vốn còn muốn khuyên Tịch Mặc Thiên trở về, nhưng chưa kịp há mồm, liền bị ánh mắt của anh cản lại.

Đi theo Tịch tổng nhiều năm như vậy, tiểu Dương vô cùng rõ ràng, chỉ cần là chuyện anh đã quyết định, không ai có thể phản đối.

30. Chương 30

Tay của anh to lớn mà ấm áp, nắm chặt tay cô, chặt đến mức có chút đau. Thật ra Hạ Tử Cẩm cũng biết, mình quá mạnh động, cô trở lại thì sao chứ? Sự thật chính là sự thật, cho dù có mặt cô cũng không cải biến được gì.

Bất anh vứt bỏ đứa bé kia, mặc dù anh chịu, cô cũng không thể, bản thân chính là cô nhi, chẳng lẽ nhẫn tâm vì hạnh phúc của mình, bắt đứa bé cũng trở thành cô nhi ư? Nhưng bảo phải rời khỏi anh, cô cũng không làm được.

Lần đầu tiên Hạ Tử Cẩm ý thức được, yêu thì ra là có thể hèn mọn đến vậy, cô thương anh, người phụ nữ kia là nợ cũ của anh, thậm chí đứa bé kia. Nhưng bảo Hạ Tử Cẩm không chút cách ngại chấp nhận tất cả, cô càng không làm được, cô giống như một con thiêu thân bị nhốt ở trong lọ thủy tinh đóng kín, chạy khắp xung quanh vẫn không tìm được lối ra.

Hạ Tử Cẩm phát hiện, tình yêu của cô thật giống như người lữ hành phải băng rừng vượt núi, một ngọn lại một ngọn, không ngừng không nghỉ, vô cùng vô tận, chẳng biết đến khi nào mới có thể trèo đến đỉnh, lúc đó, bên cạnh vẫn còn có anh hay không? Tịch Mặc Thiên, hay là, chỉ còn lại đơn độc mình cô.

Tịch Mặc Thiên nắm tay cô đi đến bên cạnh xe, mở cửa, ý bảo cô lên, nhưng lời hai cái, cô vẫn không nhúc nhích, hơi cúi đầu, cũng không nhìn anh, bộ dạng không được tự nhiên đó, làm Tịch Mặc Thiên tức cũng không được, đau lòng cũng không xong.

Tịch Mặc Thiên đưa tay nâng cằm cô lên. Hạ Tử Cẩm hơi cúi đầu, con người bị che phủ dưới hàng lông mi đang rủ xuống không ngừng lóe lên, nhưng vẫn chẳng chịu nhìn anh, Tịch Mặc Thiên khẽ thở dài, nhỏ giọng nói:

“Ít nhất nên cho anh một cơ hội giải thích.”

Nói ra những lời này, Tịch Mặc Thiên cũng cảm thấy không được tự nhiên, anh không nghĩ đến, có một ngày mình cũng có thể thốt lên những lời không có cốt khí như vậy, nhưng ở trước mặt Tử Cẩm, anh cần cốt khí để làm gì chứ?

Suốt mười giờ ngồi ở sân bay này, anh vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc Vinh Phi Lân đã nói cái gì với cô? Cô có thể trực tiếp phản định đứa nhỏ trong bụng Hàn Phong chính là của anh, rồi giận dỗi đòi ly hôn với anh hay không? Hoặc cô sẽ tìm đến một nơi để trốn, âm thầm thương tâm một mình.

Sau chuyện lần trước, Tịch Mặc Thiên mới biết, nha đầu này chính là một cô ngốc hồ đồ, nếu anh để chính cô tự suy nghĩ, đời này cũng sẽ không thông, hơn nữa còn luôn nhảy vào ngõ cụt, mười con ngựa cũng không kéo lại được.

Biện pháp hữu hiệu nhất, chính là nói rõ ràng với cô, trước khi nha đầu này còn chưa suy diễn linh tinh, trốn tránh vào vỏ ốc, phải nhanh chóng cởi bỏ vướng mắc cái trong đầu nhỏ kia ra, nếu không, về sau người phải chịu tội vẫn là anh. Dù sao anh cũng không nỡ, không nỡ để cô khổ sở, không nỡ để cô đau lòng, nên không có con đường nào khác, cho dù thật không có cốt khí, cũng phải giải thích.

Hiển nhiên Hạ Tử Cẩm cũng rất ngoài ý muốn, mang theo mấy phần ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Trong con người đen thâm trầm của anh không giấu được mềm mại cùng thỏa hiệp, đầu còn là Tịch Mặc Thiên cao cao tại thượng lạnh nhạt hồ hững trong quá khứ, anh lúc này, tựa như một người đàn ông bình thường, người đàn ông của Hạ Tử Cẩm cô.

Hạ Tử Cẩm chỉ ngây ngẩn trong một thoáng, liền bị nhét vào hàng ghế phía sau, Tịch Mặc Thiên cũng bước lên, tay đưa ra ôm cô vào trong ngực:

“Sao lại mặc ít như vậy? Nhiệt độ nơi này còn thấp hơn ở Mỹ, em không chú ý đến thời tiết ở Trung Quốc sao? Bị cảm phải truyền nước biển, em lại khó chịu.”

Hạ Tử Cẩm núp ở trong ngực anh, 1 hồi lâu mới buồn buồn nói một câu:

“Tịch Mặc Thiên, đây là sách lược của anh sao? Trước tiên dùng viên đạn bọc đường dụ dỗ, chờ đến khi đầu óc em choáng váng, anh có thể nói sao cũng được rồi.”

Sắc mặt Tịch Mặc Thiên hơi trầm xuống, đẩy cô từ trong ngực mình ra, giọng nói có chút nghiêm nghị:

“Ở tại trong lòng em, anh là một người vô lại, giao hoạt như thế sao?”

Nếu là trước kia, Tịch Mặc Thiên mà bày ra sắc mặt này, Hạ Tử Cẩm đã sớm thỏa hiệp rồi, nhưng hiện tại lại không như vậy, cho nên nói phụ nữ không thể cứng chiều, anh càng cứng chiều, cô càng leo lên cao,

có đưa thang, cô cũng không chịu xuống, bạn nhỏ Hạ Tử Cẩm của chúng ta chính là điển hình của việc “ỷ sủng mà kiêu”.

Lúc này trong lòng cô cũng mơ hồ hiểu hơn phân nửa, dù người phụ nữ kia có là tình nhân cũ của anh, thì đứa bé cũng chưa chắc phải, vì vậy, dù cho lúc này Tịch Mặc Thiên mặt đen, nhưng Hạ Tử Cẩm lại tuyệt không sợ. Cô bĩu môi lầm bầm một câu:

“Dù sao cũng không ngại bằng giống em, có sao nói vậy”

Tịch Mặc Thiên thật hận, hận không thể cắn cô một cái, nha đầu này có lúc nói ra những lời khiến người ta tức chết, dù cho anh có giỏi kiểm chế hơn nữa, gặp phải cô cũng hết cách rồi.

Tịch Mặc Thiên hít một hơi thật sâu, hiện tại coi như đã hiểu, cô vợ nhỏ này không thể nuông chiều, phải giáo dục, về phần giáo dục thế nào, thì đó là chuyện của anh. Cúi đầu liếc qua khuôn mặt rõ ràng có chút hả hê của Hạ Tử Cẩm, mắt anh trầm xuống. Nhưng việc cấp thiết bây giờ là phải xoa dịu nha đầu này trước, nếu không, cô sẽ xù lông đôi co cùng anh, cũng là một chuyện phiền toái.

Bạn nhỏ Hạ Tử Cẩm không hề ý thức được chút nguy cơ nào, vênh váo hả hê, giống như vừa được đánh máu gà vậy. Tịch Mặc Thiên dắt cô về nhà, vừa vào cửa, Hạ Tử Cẩm liền vụng về hất tay anh ra, ngồi ở trên ghế sa lon, bày ra bộ dáng “tam đường hội thẩm”.

Khóe miệng Tịch Mặc Thiên không khỏi nhếch lên, nha đầu này có lúc ngu dần đáng hận, nhưng cũng có thời điểm ngây thơ đáng yêu. Anh liếc cô một cái, nhàn nhạt hỏi một câu:

“Có đói bụng không?”

Hạ Tử Cẩm lúc này mới phát hiện ra mình thật rất đói bụng, đói đến mức ngực dán vào lưng. Anh không đề cập tới thì thôi, lúc này vừa nhắc bụng cũng bắt đầu lên tiếng biểu tình.

Ở Mĩ, nghe Phi Lân nói những lời đó, cô làm sao còn có thể ăn được cơm, mười giờ trên máy bay cũng không động đến bất kì thứ gì, nhưng trong nhà có thức ăn sao? Đã hơn nửa tháng chưa về, cô không tin cô không có ở nhà, một mình Tịch Mặc Thiên sẽ nổi lửa nấu cơm ăn.

Cúi đầu liếc qua đồng hồ, bây giờ là chín giờ sáng, cô không chỉ đói mà còn buồn ngủ, ngẩng đầu lên nhìn anh thử đề nghị:

“Giờ này, ra ngoài ăn sao, hay là đến KFC?”

Tịch Mặc Thiên vỗ đầu của cô một cái:

“Anh đã bảo tiểu Dương mua sủi cảo, là loại nhân đậu đỗ mà em thích ăn, tắm trước đi, lát nữa ra ăn sủi cảo.”

Lúc Hạ Tử Cẩm tắm rửa xong, ra ngoài, trên bàn đã bày hai chén sủi cảo lớn nóng hổi, ngay cả sốt chấm cũng đã rót xong. Hạ Tử Cẩm vừa mở miệng, lập tức nuốt vào mấy cái liên tục, quai hàm phồng lên, đôi đũa trong tay còn định với tới, liền bị Tịch Mặc Thiên đập xuống:

“Anh đã nói mấy lần rồi, ăn cơm không thể quá nhanh, không tốt cho tiêu hóa, còn dễ tạo áp lực cho tim.”

Trên căn bản, bạn nhỏ Hạ Tử Cẩm định xem những lời của anh là gió thoảng bên tai, nhưng lúc này Tịch Mặc Thiên tuyệt đối sẽ không nuông chiều cô, bưng sủi cảo đặt qua một bên, gấp một miếng bỏ vào trong đĩa, đợi cô ăn xong, mới đưa cho cô viên thứ hai.

Chờ Hạ Tử Cẩm ăn no, mắt cũng đã sắp không mở ra nổi, đánh răng xong, che miệng ngáp một cái. Tịch Mặc Thiên khẽ lắc đầu, ôm lấy cô:

“Ngủ trước đi, uhm? Chờ em dậy, sẽ giải thích rõ ràng cho em, anh bảo đảm.”

Hạ Tử Cẩm không tim, không phổi, đầu vừa dính lên gối liền không chịu đựng nổi lời mời gọi của Chu Công, lằm bằm hai câu, lật người liền ngủ. Tịch Mặc Thiên đưa tay sờ sờ tóc của cô, còn có chút ướt ươn ướt, liền đi ra ngoài cầm vào một chiếc khăn tắm lớn sạch sẽ, ngồi xuống bên giường cẩn thận lau cho cô.

Tóc của cô rất dày, lại thật mượt mà, đại khái bởi vì có một đoạn thời gian không chăm sóc, lọn tóc hơi phân nhánh. Tịch Mặc Thiên nhẹ nhàng lật người cô lại, để cô ngửa lưng nằm sấp trên giường, mái tóc buông xuống, kéo một mảnh rèm cửa sổ ra, lật một trang trong quyển tạp chí để lên thăm trải sàn, lấy kéo, tỉ mỉ giúp cô cắt ngắn những lọn tóc phân nhánh.

Anh làm rất nghiêm túc, giống như đang đảm nhiệm một đại công trình khó khăn hạng nhất. Đầu mùa đông, ánh nắng xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt, rơi vào trên ngũ quan, tạo thành một tầng sáng trong veo mà lạnh lùng, nhưng về mặt của anh lại rất ấm áp, ấm áp giống như trực tiếp vượt qua rét lạnh, đến mùa xuân dịu dàng

Lúc Hạ Tử Cẩm tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã ánh lên ráng chiều, trong bầu không khí tràn đầy hơi thở cùng mùi vị của Tịch Mặc Thiên, một cánh tay anh đặt dưới cổ, ôm cô vào trong ngực, một cánh tay khác lộ ra ở bên ngoài cách tấm chăn khoác lên ngang hông cô.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tư thế ngủ này đã thành thói quen của hai người, chỉ cần Tịch Mặc Thiên ở đây, Hạ Tử Cẩm sẽ bị anh ôm chặt vào trong ngực, tựa như ôm một đứa bé, vì vậy, những đêm không có anh, cô thường mất ngủ, hoặc dù có ngủ được, cũng không sâu, cảm giác như thiếu đi cái gì.

Hạ Tử Cẩm khẽ ngẩng đầu nhìn anh. Kết hôn lâu như vậy, Hạ Tử Cẩm cơ hồ chưa từng gặp qua dáng vẻ khi ngủ của anh rõ ràng như thế, tình hình chung đều là cô ngủ, anh còn đang bận, lúc cô tỉnh, anh vẫn đang bận, mặc dù là khi nghỉ phép, anh cũng có thói quen ngủ trễ dậy sớm, giống như một siêu nhân, có dùng mãi cũng không hết tinh lực.

Thật ra anh rất chăm chỉ, sau vẻ hào nhoáng của Tổng giám đốc Tịch thị, ngoại trừ năng lực trác tuyệt ra, anh là một người đàn ông nghiêm túc, cần cù. Anh thật rất tuần tú, lông mày có chút cao, hốc mắt có vẻ rất sâu, sống mũi thẳng, môi mỏng, lúc mím lại, sẽ trở thành một đường thẳng, có vẻ rất lạnh lùng.

Hạ Tử Cẩm nhìn môi anh, mặt đột nhiên có chút hồng, mắt khép lại nhanh chóng nháy hai cái:

“Nghĩ gì vậy hả? Uhm.”

Thanh âm của Tịch Mặc Thiên đột nhiên vang lên, có chút khàn khàn, lại có chút lười biếng, rất hấp dẫn. Hạ Tử Cẩm giương mắt, mang theo mấy phần chột dạ ngượng ngùng:

“Anh, anh tỉnh lúc nào?”

Tịch Mặc Thiên trầm thấp cười hai tiếng, khó có lúc trêu cợt nói:

“Lúc này, khi có một tiểu sắc nữ cứ nhìn chăm chăm vào anh.”

Nói xong, đột nhiên nghiêng người đem Hạ Tử Cẩm đè ở phía dưới, đầu cúi xuống, lại gần bên tai cô:

“Mới vừa rồi trong óc em nghĩ cái gì thế hả?”

Hơi thở của anh đánh vào vành tai cô, có chút ngứa, có chút nóng. đột nhiên Hạ Tử Cẩm cảm thấy cả người bắt đầu nóng lên, trong nháy mắt đầu óc đã trở thành một mảnh mơ hồ:

“Không có, không muốn cái gì.”

Tịch Mặc Thiên há mồm khẽ cắn vào tai của cô một cái:

“Có biết không? Hậu quả của việc nói láo, là phải bị trừng phạt”

Miệng vừa nói xong, bàn tay đã dọc theo đường cong thân thể cô dò xét đi xuống.

31. Chương 31

Hạ Tử Khâm đẩy bàn tay đang làm loạn của anh ra, chu miệng, không được tự nhiên nhắc nhở:

“Anh còn chưa giải thích đây?”

Tịch Mạc Thiên chợt cười một tiếng:

“Lúc này mới nhớ tới hả?”

Giọng nói mang theo nồng đậm trêu chọc. Mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên. Tịch Mạc Thiên cúi đầu, một cái hôn rơi vào môi cô:

“Nếu như sớm biết đời này sẽ gặp phải một nha đầu biết cách dày vò người khác như em, anh sẽ luôn *‘kính nhi viễn chi’ với mọi phụ nữ.”

*Kính nhi viễn chi: Kính trọng mà không gần gũi.

Hạ Tử Khâm đẩy anh ra, khôn khéo nói:

“Tịch Mạc Thiên, bây giờ anh đang định nói lảng sang chuyện khác sao?”

Tịch Mạc Thiên cúi đầu cắn chiếc mũi nhỏ của cô một cái:

“Tiểu nha đầu hay tính toán chi li, nếu như anh nói đứa bé kia không phải của anh, em tin chứ?”

Ánh mắt của anh sâu thẳm, nhìn thẳng vào Hạ Tử Khâm, giống như có vài phần mong đợi mơ hồ. Tử Khâm sững sốt, hồi lâu mới gạt đầu một cái, dị thường kiên định trả lời:

“Em tin, anh chưa bao giờ nói dối.”

Ai nói tiểu nha đầu nhà anh này là gốc chữ, hiện tại xem ra, có mấy phần *‘người tài về ngoài đàn độn’. Khóe miệng Tịch Mạc Thiên hơi cong lên, đưa tay ôm mặt cô, hạ xuống một nụ hôn lưỡi tiêu chuẩn, đầy nhiệt liệt mà kích tình. Hạ Tử Khâm bị anh hôn, đầu óc bắt đầu mơ hồ, thân thể nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa, trong nháy mắt liền đốt rụi lí trí.

*Cũng có thể là “tắm ngâm tắm ngâm mà đắm chết voi”

Tịch Mạc Thiên buông môi cô ra, nhưng lại không rời đi, mà dọc theo cổ bắt đầu hôn xuống, tựa như lông vũ nhẹ nhàng xẹt qua, có chút ngứa. Thân thể của cô rất đẹp, điều này Tịch Mạc Thiên đã biết từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng bây giờ còn đẹp hơn, đẹp đến mức “kinh tâm động phách”.

Da thịt của cô trắng nõn khác thường, giống như trẻ con, bị tập quán sinh hoạt bữa bái chà đập nhiều năm, mà vẫn có thể giữ được như vậy, quả thực là kỳ tích.

Lưỡi của anh lưu luyến ở xương quai xanh của cô chốc lát, liền tiếp tục trượt xuống phía dưới. Nơi này hình như lớn hơn rất nhiều, vừa vặn bị anh nắm giữ bằng một bàn tay, xúc cảm mềm nhũn trơn bóng, làm anh yêu thích không muốn rời, đỉnh phần hồng nhanh chóng dựng thẳng lên, giống như một quả anh đào vừa chín, đang mong đợi anh tới thưởng thức tư vị tuyệt mỹ này.

Môi nhẹ nhàng gặm cắn. Một tiếng rên khe từ trong miệng cô tràn ra. Ừ. Tịch Mạc Thiên. Tịch Mạc Thiên.

Hạ Tử Khâm hô lên trong vô thức, cô cảm thấy, hình như thân thể từ trong ra ngoài đều đã hóa thành hư không, chỉ còn có lưỡi của anh là tồn tại rõ ràng, khiến cô vừa thoải mái lại vừa khổ sở, muốn buông tha rồi lại khát vọng cái gì.

Cô vợ nhỏ của anh vô cùng nhạy cảm, phản ứng vẫn có chút trức trặc như cũ, khiến trong lòng Tịch Mạc Thiên ngập tràn thương tiếc vô hạn, anh vui lòng phục vụ cô, cam tâm tình nguyện hầu hạ cô, không chút oán hận. Anh muốn làm cho cô vui vẻ, trải qua cực hạn vui vẻ cùng anh.

Môi của Tịch Mạc Thiên hơi dừng lại, lướt qua vùng bụng bằng phẳng tiếp tục hướng xuống. khi môi anh dính vào vườn hoa tư mật nhất của cô, cả người Hạ Tử Khâm không ngừng run rẩy, đùi vô thức khép chặt, lại bị anh bá đạo cố định, cứ như vậy không hề che đậy rộng mở thân mình, nghênh đón anh.

Hạ Tử Khâm cảm giác từ chỗ sâu nhất trong thân thể dần dần xông lên một cỗ khoái ý, từ từ chất đọng lên cao, cô cơ hồ không chế không nổi bật ra thanh ngâm, giống như bị kích phát từ bản năng nguyên thủy

nhất. Thân thể đã sớm không thuộc về cô, ở bên môi, trên lưỡi của người đàn ông tên Tịch Mạc Thiên này, “dục tiên dục tử”.

A. Cô uốn người cao lên, trong nháy mắt lại rơi xuống, run rẩy hai cái, cho rằng màn kịch tình đã bình ổn, không biết đây mới chỉ là bắt đầu. Tịch Mạc Thiên nhanh chóng bắt được môi của cô, hôn sâu, phía dưới thẳng tiến. tiết tấu từ chậm đến nhanh, từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt, chớp mắt liền dẫn Tử Khâm rơi vào dòng xoáy kịch tình lần nữa.

Hạ Tử Khâm cũng không biết hiện tại là lúc nào, kết hôn lâu như vậy, người đàn ông này chưa từng không biết tiết chế như hôm nay, hơn nữa còn kéo dài. sao lại kéo dài như vậy chứ.

Hạ Tử Khâm có chút bất mãn, oán trách, cảm thấy những thứ viết trong tiểu thuyết một đêm mấy lần gì đó, vẫn còn có chút không thành thật, người đàn ông này chỉ mới một lần cũng đã sắp giày vò cô gần chết rồi.

Cô cũng không biết mình đã năn nỉ, cầu xin anh mấy lần, nhưng người đàn ông này giống như đã dùng qua xuân được, chẳng thêm để ý.

Đến lúc Hạ Tử Khâm cho là mình sẽ phải ngắt đi, anh rút cuộc buông tha cô.

Cô nằm ở trong ngực anh, kịch liệt thở gấp, giống như một con cá bị mắc cạn trên bờ biển, cả người một chút hơi sức cũng không có, xương sống, thắt lưng, đùi đều mềm nhũn, vô lực, rõ ràng là kết quả của việc “túng dục quá độ”.

“Về sau vô luận xảy ra chuyện gì, cũng không được bướng bỉnh, lại càng không cho phép chạy lung tung, biết không?”

Thanh âm của Tịch Mạc Thiên vang lên bên tai, mang theo thoả mãn, lưỡi biếng lại có chút khàn khàn đầy hấp dẫn.

Hơi thở hơi ổn định lại Hạ Tử Khâm mới nghĩ ra, sự giày vò này, thật đúng là vì trừng phạt cô, ai nói người đàn ông này đại lượng, căn bản là lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, hơn nữa còn bá đạo, cộng thêm siêu cấp biến thái không biết tiết chế.

Hiển nhiên sự oán thâm của Hạ Tử Khâm chẳng thể ảnh hưởng đến Tịch Mạc Thiên. Anh nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, phi thường nghiêm túc muốn có đáp án:

“Tử Khâm đồng ý với anh, chuyện gì cũng đều không được gạt anh, bất cứ lúc nào cũng phải nhớ, anh là người đàn ông của em.”

“Anh là người đàn ông của em?”

Tử Khâm chợt cảm thấy có chút buồn cười, “phốc, xích” thốt ra tiếng, không ngờ người đàn ông này cũng sẽ có mặt ấu trĩ như thế, nhìn thấy khuôn mặt anh có chút âm trầm, Tử Khâm vội vàng giơ tay lên lấy lòng:

” Em thề, sẽ không bao giờ quên, Tịch Mạc Thiên là người đàn ông của Hạ Tử Khâm.”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên lóe lên một cái, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, ấn đầu cô vào ngực mình:

“Nhớ là tốt rồi”

Thanh âm có chút buồn buồn không được tự nhiên, Tử Khâm không nhịn được lại cười ra mấy tiếng, đột nhiên phát hiện một chuyện, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên:

“Đầu tiên phải nói trước, em sẽ không trở về Mĩ.”

Tịch Mạc Thiên cúi đầu hôn trán cô một cái, dụ dỗ:

“Ngoan, hiện tại bên này quá loạn, em cố gắng thêm một thời gian nữa, anh bảo đảm trong vòng một tháng sẽ xử lí xong những xì căng đan kia.”

“Em không về.”

Hạ Tử Khâm cố chấp lặp lại:

“Tịch Mạc Thiên, em cũng không phải là người quá nhu nhược như trong tưởng tượng của anh, một chút gió thổi cỏ lay cũng không chịu nổi. Anh đã quên rồi ư!? Em là cô nhi, một cô nhi vừa sinh ra liền bị cha mẹ vứt bỏ, lớn lên trong ánh mắt thương hại hoặc cười nhạo của những người chung quanh, còn có cái gì đáng sợ.”

“Không được nói vậy.”

Mặc dù anh có thể một tay che trời, nhưng cũng có những chuyện vẫn không cải biến được, tỷ như việc Tử Khâm của anh bị vứt bỏ, phải lớn lên trong khổ đau. Bây giờ nghĩ đến, Tịch Mạc Thiên cũng cảm thấy đau lòng, ê ẩm.

Một hồi lâu, mới thử nói:

“Nếu như em muốn, chúng ta có thể tìm cha mẹ của em.”

Tịch Mạc Thiên còn chưa nói xong, liền bị Hạ Tử Khâm nhanh chóng cắt đứt:

“Không, em không muốn tìm bọn họ, nếu họ đã vứt bỏ em, vậy thì không phải là cha mẹ của em, em có mẹ ruột, có Mạch Tử, hiện tại, em còn có anh, vậy là đủ rồi.”

Tịch Mạc Thiên âm thầm thở dài, tiểu nha đầu này vẫn không thể bỏ được. Nhưng vô luận thế nào, Tịch Mạc Thiên cũng phải giúp cô tìm thử, không vì cái gì khác, chỉ muốn cởi ra “tâm kết” đã giấu ở trong lòng cô hơn hai mươi năm. Anh muốn cô không buồn không lo vui vẻ mà sống.

Chưa từng có một người phụ nữ nào làm Tịch Mạc Thiên muốn che chở, thương yêu, cưng chiều vô điều kiện đến vậy. Tử Khâm dễ dàng liền có thể làm được, điều này không thể không nói là một loại kỳ tích, ở góc độ khác mà nói cũng là may mắn của anh, cho nên anh không cho phép bất luận kẻ nào có cơ hội phá hỏng, Phi Lân hay Hàn Phong cũng không ngoại lệ.

Xì căng đan xung quanh vợ chồng Tổng giám đốc Tịch thị lại có biến đổi bất ngờ, trong vòng hai tuần đã có sự nghịch chuyển nghiêng trời lệch đất. Đầu tiên là thái độ của Hàn Phong thay đổi, chính mệnh thừa nhận, ngay từ sáu tháng trước đã chia tay với Tịch Mạc Thiên, đứa nhỏ trong bụng cùng anh không có chút quan hệ nào.

Triệu Giai Kỳ, người vợ vừa ly hôn với Chu Hàng, cũng chứng thật, đã có quan hệ với anh ta ngay từ lúc còn đi học, khi Chu Hàng vẫn đang kết giao cùng Hạ Tử Khâm, phu nhân của Tịch Thiên. Mãi cho đến sau khi tốt nghiệp đi làm, Chu Hàng mới quảng Hạ Tử Khâm kết hôn với mình, phàm là bạn học thời đại học của hai người, ai cũng biết chuyện này.

Triệu Giai Kỳ tâm nhãn không lớn, học không được cách khoan dung, càng sẽ không cam chịu chấp nhận uất ức, vả lại cô ta còn là một người phụ nữ thông minh, lời đời, biết tận dụng cơ hội khi nó đến, hơn nữa, Chu Hàng dùng bộ dạng si tình như vậy bày tỏ tình yêu với Hạ Tử Khâm, đem cô ta đặt chỗ nào?

Cô ta rõ ràng cảm nhận được những ánh mắt khinh thường của đồng nghiệp, chỉ trở sau lưng mình mỗi khi đi qua. Triệu Giai Kỳ là một phụ nữ kiêu ngạo, sao có thể dễ dàng tha thứ cho chuyện này.

Chu Hàng làm như vậy, không cần phải nói, nhất định là có người chỉ điểm, hơn nữa còn cho anh ta những chỗ tốt. Cô ta không biết người sau lưng Chu Hàng là ai, nhưng lại biết Tịch Mạc Thiên.

Thời điểm khi cô ta đi vào cao ốc Tịch thị, trong lòng thật không biết là tư vị gì. Từ lúc ở đại học liền tranh đoạt Chu Hàng cùng Hạ Tử Khâm, đến bây giờ mới phát hiện, mình đã sớm thất bại thảm hại, người ta có thể dễ dàng trở thành nữ chủ nhân của Tịch thị, là điều mà đời này dù có nằm mơ cô ta cũng khó có thể sánh bằng, hơn nữa Tịch Mạc Thiên còn là một người đàn ông xuất sắc như thế, so với anh, Chu Hàng tựa như con chuột trong cống ngầm, bỉ ỉu hèn mọn, chẳng là gì cả.

Tịch Mạc Thiên gác chân, nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon, quan sát người phụ nữ này. Coi như là tình địch ngày xưa của nhà đầu gối nhà mình đi! Cũng chẳng qua là như vậy, tư sắc bình thường, tối thiểu ở trong mắt Tịch Mạc Thiên, chẳng thể sánh được với Tử Khâm của anh.

Trời lạnh như thế này, cô ta lại ăn mặc quá mức mỏng manh, áo khoác len lông cừu đỏ thắm khoác lên cánh tay, trên người là một chiếc váy bó sát màu đen siêu ngắn, đường cong lộ liễu, tóc dài uốn thành những lọn to, có mấy phần phong tình, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ.

Tịch Mạc Thiên rất ghét phụ nữ trang điểm, khuôn mặt đang tốt lành, lại bôi trét lên một đồng màu sắc như đi diễn hí kịch, chẳng qua phụ nữ của anh cũng rất biết điều, hơn nữa trên giường.

Nhưng mà hiện tại Tịch Mạc Thiên lại rất thích giày vò cô vợ nhỏ của mình. Da thịt của tiểu nha đầu này mịn màng khiến anh muốn bảo dưỡng cho thật tốt, những mỹ phẩm trong nhà là do anh sai tiểu Dương đi mua, mỗi loại đều cẩn thận đọc qua hướng dẫn sử dụng xong, mới đưa cho tiểu nha đầu dùng, rất có hiệu quả.

Chợt có chút nhớ cô, Tịch Mạc Thiên lại suy nghĩ đến việc sau này có nên mang theo cô vợ nhỏ mỗi khi đi làm. mắt lóe lên một cái, cúi đầu nhìn qua đồng hồ:

“Cô có mười phút.”

Triệu Giai Kỳ sửng sốt, khuôn mặt có chút khó coi, nhưng người đàn ông này có một loại khí thế, khiến cô ta có cảm giác bị coi thường là chuyện đương nhiên, đơn giản đi thẳng vào vấn đề:

“Tôi là vợ trước của Chu Hàng Triệu Giai kỳ, chắc hẳn Tịch tổng đã sớm biết, tôi có thể chứng minh lời Chu Hàng nói đều là giả, nhưng.”

Triệu Giai Kỳ dừng một chút, cố ý kéo dài thanh âm, lại nghe Tịch Mạc Thiên lạnh lùng mở miệng:

“Nói điều kiện đi.”

32. Chương 32

Xì căng đan được bình ổn cực kỳ nhanh, chẳng mấy chốc liền bị những tin tức nhiều chuyện mới đào thải. Những thứ này, thật ra chẳng có ảnh hưởng gì lớn đến Hạ Tử Khâm, nếu không có việc, cô cũng không thích ra cửa, càng sẽ không chủ động đi chú ý đến những tin tức kiểu này. Cuộc sống của cô rất đơn giản, nhưng tuyệt không khô khan.

Viết tiểu thuyết, xem video, chơi điện tử, rất nhanh đã hết một ngày, buổi chiều bắt đầu từ lúc kim giờ chỉ qua số ba, cô sẽ liên tiếp nhìn đồng hồ, ngóng đợi Tịch Mạc Thiên về nhà.

Ngày thứ hai khi về nước, họ liền dọn nhà, nơi này là một khu biệt thự mới gần bờ sông, từ bên ngoài nhìn qua có vẻ giống với căn nhà ở bên Mĩ, hàng rào màu trắng, nóc nhà xanh dương, ban công, nhà ẩm trồng hoa mini, xích đu, chim sẻ,... tuy nhỏ nhưng mọi thứ đều đầy đủ.

Quan trọng nhất là công tác bảo an ở nơi này rất tốt, sẽ không có ký giả trà trộn vào quấy rầy, Tử Khâm thích nằm ở trên ban công lúc năm giờ, nhìn con đường cách đó không xa.

Mùa đông, trời tối sớm, lúc xe Tịch Mạc Thiên lái đến từ xa, ánh đèn khiến cả con đường sáng hẳn lên. Sau khi Tịch Mạc Thiên xuống xe, theo thói quen ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy cô vợ nhỏ ở trên ban công hướng về phía anh phất tay, không khỏi lắc đầu bật cười, tiếp theo lại hơi nhíu mày, nhanh chóng đi vào, trực tiếp lên lầu hai, kéo cô từ ban công vào trong nhà, bắt đầu quở trách:

“Sao lại mặc ít như vậy? Em không biết hôm nay trời lạnh hả? Nhiệt độ bên ngoài bây giờ là dưới 0 đó, bị cảm liền nguy rồi.”

Nói xong, lấy ra một tấm thảm mỏng bao cô lại giống như cái bánh chưng, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ ở bên ngoài, rồi ôm chặt vào ngực.

Người đàn ông này thật đúng là càng ngày càng có khuynh hướng nói nhiều, Hạ Tử Khâm lặng lẽ chu mỏ, vô tội mở trừng hai mắt:

“Tịch Mạc Thiên, hôm nay em có quà muốn tặng cho anh. ”

Tịch Mạc Thiên sửng sốt:

“Quà? Quà gì?”

Hạ Tử Khâm giống như một con côn trùng nhỏ lắc lư mấy cái:

“Anh buông em ra trước đã, em không lạnh, thật đó.”

Tịch Mạc Thiên không có cách, khẽ điểm một cái lên trán Hạ Tử Khâm, bóc cô từ trong tấm thảm ra, thấy rõ quần áo trên người cô, ánh mắt lóe lên một cái. Mới vừa rồi lúc ngẩng đầu, chỉ thấy cánh tay trần lộ ra bên ngoài, lại không xem kĩ quần áo đang mặc, bây giờ mới nhìn rõ.

Hôm nay, Tiểu nha đầu mặc một bộ lễ phục màu trắng, được thiết kế nghiêng vai, lộ ra đường cong xương quai xanh xinh đẹp, đường nét cắt may rất vừa người, rất đơn giản, lại mỹ lệ khác thường, hơn nữa mặc ở trên người cô càng hiển lộ rõ vòng eo mảnh khảnh, tà váy được làm thành nhiều tầng như những đóa mây đang dập dờn, thanh khiết, ưu nhã.

Khó được vẽ thực nữ như thế, hơn nữa, đây cũng không phải do anh chuẩn bị cho cô nên thật khiến Tịch Mạc Thiên quá mức kinh diễm. Vẻ ngọc nhiên không chút che dấu này, khiến khóe miệng Hạ Tử Khâm không nhịn được khẽ cong lên.

Cô lui về phía sau một bước, nhẹ nhàng, chậm rãi xoay người:

“Như thế nào? Nhìn có được không?”

Ánh sáng nhu hòa từ những ngọn đèn thủy tinh trên trần nhà đổ xuống, nhuộm lên trên người cô, giống như mang theo một tầng sáng hoa mỹ mà lạnh bạc, cô khẽ xoay tròn, sợi tóc phiêu đảng, nụ cười tựa như cánh hoa đang nở, thật đẹp, đẹp đến mức tim của Tịch Mạc không kịp chế được đập chậm mất hai nhịp.

Vào giờ phút này, Tịch Mạc Thiên chợt nhớ tới thời thơ ấu, mẹ ngồi ở bên giường đọc truyện cho anh nghe, truyện về Tiểu Tiên Nữ. Tiểu Tiên Nữ có mái tóc đen nhánh, mượt mà, mắt sáng hơn sao, đôi môi luôn điểm nụ cười như hoa hướng dương đang nở, mặc bộ xiêm áo được cắt từ mây, đi tới nhân gian, mang đến hạnh phúc cùng vui vẻ cho những người cô độc, có phải tựa như Tử Khâm của anh hay không.

Hạ Tử Khâm phát hiện, ánh mắt Tịch Mạc Thiên đang nhìn mình chăm chú, nửa buổi không nói lời nào, cho là anh không thích, hoặc là bộ quần áo này khó coi, không vào được mắt của anh. Đây là thành quả Hạ Tử Khâm đã len lén chuẩn bị thật lâu, ở trên mạng lựa tới chọn đi, cuối cùng mới nhắm trúng cái này.

Cô đã sớm phát hiện, Tịch Mạc Thiên thích mặc những bộ quần áo màu tối, lại thích cô mặc đồ màu trắng, trong phòng giữ quần áo, hộc tủ của cô chiếm cứ toàn bộ không gian của một mặt tường, mở ra, có một nửa đều là màu trắng.

Vì vậy, Hạ Tử Khâm cũng chọn bộ lễ phục này là màu trắng, gửi ảnh qua cho Mạch Tử, cẩn thận, cân nhắc trước sau mới quyết định cái này, Mạch Tử còn cảm thán ở trong điện thoại:

“Cuối cùng thì con heo dơ bẩn nhà anh ta cũng thông suốt, biết điểm trang cho người khác xem rồi.”

Hạ Tử Khâm xác thực muốn lấy lòng Tịch Mạc Thiên, muốn thời điểm khi anh nhìn mình, đáy mắt không ngừng toát ra tia lửa, có chút u ám, nhưng lại có thể thấy được rõ ràng, giống như ngòi lửa, nhưng phản ứng bây giờ của anh.

Hạ Tử Khâm chu miệng, có chút bất mãn. Tịch Mạc Thiên chậm rãi đi tới, đứng ở trước người, đưa tay nhẹ nâng mặt của cô lên. Hạ Tử Khâm nhìn thẳng vào mắt anh, như cô mong muốn, giờ phút này, trong ánh mắt của anh toát ra tia lửa, không hề thâm trầm nữa, cơ hồ có thể gọi là sáng chói.

Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính, lại có mấy phần mông lung vang lên:

“Rất đẹp, giống như một tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ chỉ thuộc về một mình Tịch Mạc Thiên anh.”

Hạ Tử Khâm đỏ mặt, không nhịn được nở nụ cười, có chút ngốc, nhắc chân, ôm cổ anh, hôn nhẹ lên khóe môi rồi mới buông anh ra, dặt bàn tay to của anh, đi ra ngoài.

Tịch Mạc Thiên cương chịu để tùy cô, hiển nhiên không mang quen giày cao gót, cộng thêm lần váy hơi dài, nhiều lần nếu không phải Tịch Mạc Thiên đỡ cô, khẳng định sẽ té ngã.

Nụ cười nơi khóe miệng Tịch Mạc Thiên vẫn thủy chung duy trì một đường cong nhẹ, trong đôi mắt toát ra nồng đậm mong đợi. Hạ Tử Khâm nắm tay anh đi qua nhiều ngã rẽ, cuối cùng đến phòng ăn.

Vừa vào phòng ăn, tiểu nha đầu liền nhanh chóng tắt những ngọn đèn trần, cơ hồ lập tức, Tịch Mạc Thiên nhìn thấy, trên bàn ăn thật dài cạnh cửa sổ, là một bữa tối dưới nền được chuẩn bị tỉ mỉ, còn có một cái bánh ngọt hình trái tim không được ngay ngắn lắm.

Hạ Tử Khâm đi tới, đốt nến, nhẹ giọng nói:

“Tịch Mặc Thiên, sinh nhật vui vẻ.”

Đã bao nhiêu năm không có sinh nhật, Tịch Mặc Thiên cũng không nhớ rõ, cũng không phải bởi vì không người nào biết, không người nào ăn mừng, ngược lại, hàng năm tới ngày này, mặc kệ là bạn bè trong giới kinh doanh hay thuộc hạ, đều sẽ đưa tới những món quà tinh mỹ, giá trị xa xỉ, chỉ là những thứ này, ngay cả hứng thú mở ra Tịch Mặc Thiên cũng không có.

Trước kia khi Phi Loan còn sống, từ nhỏ đến lớn, hàng năm cô đều sẽ đưa một món quà đến, nhưng anh cũng không để ý lắm, sau khi hai người kết hôn, lúc tới sinh nhật anh, bệnh tình của Phi Loan đã trở nên nguy kịch.

Vì vậy, nghiêm túc mà nói, trừ thời điểm khi mẹ còn sống thuở nhỏ có tổ chức ăn mừng sinh nhật, thì đây là lần đầu tiên, hiển nhiên cô vợ nhỏ của anh có chút lung túng:

“Cái đó, Tịch Mặc Thiên, phải nói trước nha! Không được ghét bỏ, đây là lần đầu tiên trong đời em làm bánh ngọt, từng chút từng chút một mà làm, bắt đầu từ sáng sớm khi anh ra cửa, đến xế chiều mới xong, cái này chính là sản phẩm hoàn hảo nhất trong số đó, cho nên không cho ghét bỏ, mau tới, thổi nến ước nguyện đi, bánh ngọt không thể bảo đảm là ăn ngon, nhưng những món này là đi giúp việc làm, sẽ không có vấn đề đâu.”

Tịch Mặc Thiên đi tới nhìn bánh ngọt, khoe miệng chọt cong lên, ở trên dùng chocolate vẽ ra một cái mặt quỷ, nhìn thế nào cũng thấy giống như cô vợ nhỏ nhà anh:

“Mau thổi rồi ước nguyện đi.”

Dưới ánh nến nhìn cô còn có vẻ vội hơn so với anh. Tịch Mặc Thiên cười cười, nhắm mắt lại, *ngón tay đưa lên hạ xuống ba nơi trên người, chốc lát mở mắt ra, thổi tắt nến, ngẩng đầu lại nhìn thấy cô vợ nhỏ dùng vẻ mặt khát vọng nhìn anh, nhíu mũi, bĩu môi, tựa như mặt quỷ trên bánh ngọt, vừa đáng yêu lại tinh quái.

(*Hình như là nghi thức người ta thường làm lúc cầu nguyện)

Tịch Mặc Thiên quét nhanh qua một khối bơ, bôi lên đôi môi đang cong của cô, đầu cúi xuống
Nụ hôn của anh rất dịu dàng, dịu dàng mà trần trọc, mang theo nồng đậm mùi sữa, ngọt, ngọt đến tận trong lòng hai người.

Như rơi vào trong mộng, Hạ Tử Khâm cảm thấy, bây giờ cô và Tịch Mặc Thiên giống như đang mơ, nhưng Mạch Tử lại bĩu môi châm chọc:

“Mơ cái gì? Đúng là từ dùng cho con nít, mình lại thấy hai người giống như đang ở thời kỳ trăng mật. Cậu cũng không thử nhìn lại xem, ông xã đi làm, cũng phải theo tới đây, cứ như không thể tách rời ấy. Nhà đầu chết tiệt không có lương tâm kia, nửa năm trước lúc mình phải đi công tác, cũng không thấy cậu lưu luyến như vậy, bây giờ vừa mới gả cho người ta đã không nhớ xa nhau mấy phút rồi.”

Giọng điệu Mạch Tử có chút ê ẩm, khó chịu, Hạ Tử Khâm cười hắc hắc, ôm lấy quả đấm đang giơ lên của cô:

“Mình thề, trong lòng mình, Mạch Tử nhà chúng ta thủy chung luôn chiếm ở vị trí thứ hai ”

Mạch Tử đưa tay tới vặn mặt của cô, Hạ Tử Khâm vội vàng giải thích:

“Vị trí thứ nhất là mẹ viện trưởng của chúng ta á! Tịch Mặc Thiên miễn cưỡng chiếm ở vị trí thứ ba.”

Mạch Tử hừ một tiếng:

“Mình nghĩ anh ta sẽ nhanh chóng mưu quyền soán vị, trực tiếp nhảy vọt lên phong hiệu đệ nhất.”

“Sẽ không, sẽ không đâu mà.”

Đầu Hạ Tử Khâm lắc lư như trống bỏi.

“Cất, nghỉ mười phút rồi tiếp tục.”

Trong phòng chụp ảnh trước mặt, đạo diễn hô một tiếng, Mạch Tử nhanh chóng vỗ vỗ Hạ Tử Khâm:

“Nhanh đi tìm ông xã nhà cậu đi! Nơi này rất lộn xộn, lỡ như không may đụng chạm đến bảo bối cưng của Tịch tổng, chúng tôi thật gánh vác không nổi a.”

Lời này nói ra không phải do Mạch Tử khoa trương, mà là từ sau sinh nhật, lúc Tịch Mạc Thiên đi làm sẽ mang theo Hạ Tử Khâm, dù sao cô cũng không có việc gì. Bên cạnh bàn làm việc của Tịch Mạc Thiên được bố trí thêm một chiếc bàn nhỏ thuộc về Tử Khâm. Cô có thể gõ chữ, chơi game, nói chuyện phiếm, mệt mỏi, có thể vào phòng bên trong để ngủ, buồn thì đi dạo ở cao ốc.

Lúc Tịch Mạc Thiên làm việc ở Vinh thị, lại càng giống như ‘cá gặp nước’, do tiểu thuyết của cô đang chuyển thể thành phim truyền hình, nên ở đây hội tụ đủ các bộ phận. Tầng mười là nơi nam chính ở, Mạch Tử cũng ở, vì vậy tại Vinh thị, nếu Tịch Mạc Thiên không tìm được cô, chỉ cần bảo tiểu Dương xuống lầu mười thì nhất định sẽ thấy.

Lầu mười rất rộng, phần lớn là phim trường được xây dựng tạm thời, trừ nhân viên Vinh thị, còn có rất nhiều diễn viên, vừa loạn vừa ồn, Hạ Tử Khâm lại là tâm can bảo bối trong lòng Tịch tổng, vì vậy cô quả thực là đối tượng bảo vệ trọng điểm. Ngay đến cả vị đạo diễn nổi tiếng được mời tới kia, lúc đang quay phim cũng phải thường thường liếc mắt về phía cô, chỉ sợ một khắc không chú ý, xảy ra sơ xuất gì, ông ta thật gánh vác không nổi.

Chỉ là, cô ở đây cũng có chỗ tốt, dù sao có mặt tác giả, có thể nhanh chóng thương lượng những chi tiết cần sửa đổi. Đề nghị của cô không nhiều lắm, những ý tưởng nói ra cũng chỉ như ‘vẽ thêm mắt cho rồng’, vì vậy đạo diễn cũng không quá khó xử.

Tử Khâm rất thích nhìn bọn họ quay phim, từng cảnh từng cảnh, biến những hình ảnh đã từng ở trong đầu mình trở thành sự thực. Cô cảm thấy phi thường thần kỳ, giống như đã “đãi đá thành vàng”, mà người mang khối đá như cô biến thành vàng này, chính là Tịch Mạc Thiên.

Hạ Tử Khâm cũng không phải là một người phụ nữ không biết tốt xấu. Cô rất biết trân trọng hạnh phúc, về Chu Hàng và Triệu Giai kỳ, cô không muốn hỏi tới, càng không muốn khiến mọi chuyện thêm rối lên. Cô chỉ cần núp ở trong ngực Tịch Mạc Thiên để anh xử hết thảy.

Cho nên Mạch Tử nói, cô mặc dù gốc, lại có gốc phúc, nhưng mà thời điểm khi mẹ Chu Hàng đến tìm, phiền phức của cô vẫn phải tới.

33. Chương 33

Nếu như nói cho tới bây giờ, Hạ Tử Khâm còn có một chút tình cũ với Chu Hàng thì nguồn gốc chính là từ người mẹ này của anh ta.

Mẹ Chu là một phụ nữ ấm áp, hơn nữa còn đối xử với Hạ Tử Khâm rất tốt. Lúc cô còn yêu nhau với Chu Hàng, bà thường thường sẽ gọi điện thoại bảo Tử Khâm đến nhà, làm cả một bàn thức ăn, để cô được thưởng thức những món ngon, trước khi về còn cho cô mù tạc, tương ớt do chính tay bà làm. Những việc ấy tuy nhỏ nhưng giống như từng giọt nước ấm khắc ghi trong lòng cô, khiến Hạ Tử Khâm không cách nào cự tuyệt bà, hơn nữa trong điện thoại còn là giọng điệu hèn mọn, thậm chí là van xin như thế.

Hạ Tử Khâm viện cớ, lên Tịch Mạc Thiên đi gặp mẹ Chu, chuyện này thật có chút khó khăn, cũng may hai ngày nay Tịch Mạc Thiên cực kỳ bận, mơ hồ nghe nói là mảnh đất định khởi công xây dựng Bệnh viện tổng hợp của Tịch thị xảy ra chút phiền phức. Hạ Tử Khâm cũng không hiểu, chỉ là những ngày này Tịch Mạc Thiên phải làm việc rất khuya, mỗi cuộc họp đều kéo dài đến mấy giờ, vì vậy Hạ Tử Khâm mới có cơ hội chuồn ra ngoài.

Địa điểm gặp mặt là cửa hàng KFC ở đối diện cao ốc. Có thể do đang là buổi chiều nên trong KFC khách không đông, Hạ Tử Khâm đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy mẹ Chu có vẻ tiêu tụy, già hơn rất nhiều đang ngồi ở trong góc.

Mẹ Chu Hàng đã nhìn thấy Hạ Tử Khâm từ lúc cô mới bước vào. Nói thật, bà rất thích Hạ Tử Khâm, thích hơn Triệu Giai Kỳ gấp mấy lần. Mặc dù Tử Khâm là một cô nhi, nhưng trên người luôn có loại hương vị thánh thiện, tinh khiết, không hư vinh, không kiêu ngạo.

Về sau Chu Hàng bắt đầu ghét bỏ cô không biết cầu tiến, không ôm chí lớn, tầm thường, mẹ Chu cũng đã nói với Chu Hàng mấy lần:

“Con cưới chính là một người vợ, muốn có ý chí cầu tiến như vậy để làm gì?”

Con trai nhìn như khôn khéo, có lúc cũng hồ đồ, Triệu Giai Kỳ có năng lực, có bản lĩnh, nhưng cũng lồi đời, điêu ngoa. Lúc ấy Chu Hàng vừa nghe mấy câu này liền phản bác lại:

“Con cưới Tử Khâm, dùng chút tiền gửi ngân hàng này của nhà chúng ta có thể mua được phòng sao? Nếu có mua, bằng tiền lương của mình con đến bao giờ mới trả hết? Cơm cũng không có mà ăn, chứ đừng nói, công việc bây giờ của con lại còn phải nhờ vào Giai Kỳ, hơn nữa, Tử Khâm còn có bệnh tim, tương lai có thể sanh con hay không còn chưa biết được, mẹ không muốn có cháu sao?”

Con trai làm chuyện không có nhân đức như vậy, khiến mẹ Chu mỗi lần nhớ tới, đều cảm thấy quá có lỗi với Tử Khâm, nhưng cha mẹ Chu gia dù sao cũng là một gia đình truyền thống bình thường, lại có chút lòng riêng, Tử Khâm dù sao cũng chỉ là người ngoài, Chu Hàng mới là con trai ruột thịt.

Khiến mẹ Chu Hàng phải hạ mặt xuống cầu xin Tử Khâm, cũng là do không còn biện pháp nào khác, nhìn Tử Khâm đang đi tới, trong nháy mắt, mẹ Chu Hàng suýt nữa không dám nhận.

Chuyện của con huyền náo xôn xao, bà dĩ nhiên biết, Tử Khâm gả cho Tịch tổng gì đó, chính là chủ nhân của tòa nhà chọc trời sáng rỡ, chói mắt đối diện kia, ở trong nhận thức của mẹ Chu là quá hư ảo. Nhưng Tử Khâm là chân thật, cô trở nên rất xinh đẹp, dưới ánh mặt trời của mùa đông, khẽ nghiêng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ra nụ cười tự nhiên vô cùng rực rỡ, có thể nhìn thấy được, cô đang rất hạnh phúc.

Mẹ Chu thủy chung cảm thấy, người có thể nói quá, nhưng không thể làm quá, nếu không, cuối cùng cũng sẽ báo gặp ứng, tựa như đứa con trai Chu Hàng của bà.

“Dì Chu, dì tìm cháu có việc sao?”

Hạ Tử Khâm cởi áo khoác đặt ở bên cạnh chiếc ghế trống, hơi chần chờ mở miệng. Xác thực, lấy tính tình của Hạ Tử Khâm, đối diện với mẹ của bạn trai trước, thật đúng là không biết nên ứng phó thế nào, hơn nữa người bạn trai này còn gây ra cục diện rối rắm như vậy, khiến cô rất mâu thuẫn, rất lúng túng.

Nếu như nói trước kia Tử Khâm chỉ là một đóa hoa tầm thường, như vậy hiện tại cô gái đang ngồi ở trước mặt bà, chính là một chậu lan quý giá được nuôi trong phòng ấm, được người ta hết lòng chăm sóc, che chở. Mẹ Chu không rõ trong lòng mình là tư vị gì, nhưng chuyện đến mức này, bà chỉ còn có cách đi cầu xin người ta, dù sao bà cũng chỉ có một đứa con trai là Chu Hàng.

Mẹ Chu nắm chặt tay Hạ Tử Khâm:

“Tử Khâm, dì biết không nên tới cầu xin cháu, chuyện này do Chu Hàng gây ra, nó nên bị trừng phạt, nhưng, Tử Khâm, dù sao nó vẫn còn trẻ, nếu quả thật bị định tội, phải ngồi tù, cả cuộc đời này coi như bị phá hủy rồi. Cho nên, Tử Khâm, có thể. có thể nể tình dì, bỏ qua cho nó lần này được không.”

Tử Khâm không khỏi ngạc nhiên:

“Ngồi tù? Ngồi tù cái gì?”

Tử Khâm thật không nghĩ tới chuyện lại nghiêm trọng như thế, mẹ Chu khẽ lau khóe mắt:

“Đoàn luật sư của chồng cháu kiện nó tội phỉ báng, mấy ngày nữa sẽ mở phiên tòa rồi, Tử Khâm, dì van cháu, dì quỳ xuống cầu xin cháu.”

Cũng không quản nơi này, trước mặt mọi người, “bùm” một cái quỳ gối xuống đất, Tử Khâm vội vàng đỡ bà dậy:

“Dì, dì làm cái gì vậy? Được rồi, được rồi, cháu đồng ý, cháu đồng ý với dì, dì mau đứng dậy đi.”

Nóng tay Hạ Tử Khâm đặt lên laptop trên bàn, nửa ngày cũng không gõ ra được mấy chữ, trong đầu có chút rối loạn, suy nghĩ nên nói chuyện với Tịch Mặc Thiên thế nào cho thỏa đáng, dường như, người đàn ông này có đôi lúc máu ghen cũng rất lớn.

Nếu để cho Mạch Tử biết chắc chắn sẽ rỗng cô:

“Cậu quản hẩn làm cái gì chứ, có chết đi cũng chỉ làm bẩn một mảnh đất thôi, cần cậu phải xen vào việc của người khác sao?”

Hạ Tử Khâm rút cổ một cái, len lén dùng dư quang quan sát Tịch Mạc Thiên, anh đã làm việc suốt cả một buổi chiều rồi, nửa giờ trước, mới ra khỏi phòng họp, ngồi ở chỗ đó cúi đầu không ngừng bận rộn, chân mày nhíu lại thật chặt, môi mỏng mân thành một đường thẳng, nhìn như cứng rắn, thật ra thì rất mềm mại. . .

Ách. mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lại nghĩ lộn xộn cái gì, chuyện của Chu Hàng, còn không biết phải nói như thế nào đây? Hạ Tử Khâm không nhận được gõ gõ đầu của mình, thật đúng là tự tìm phiền toái cho bản thân.

Chợt nghe thanh âm trầm thấp của Tịch Mạc Thiên truyền đến:

“Đói bụng?”

“À?”

Hạ Tử Khâm nhanh chóng ngẩng đầu lên, vừa lúc chống lại ánh nhìn có chút sâu xa của anh:

“Ách! Không, không đói bụng.”

Mắt Tịch Mạc Thiên hơi lóe lên:

“Có phải thừa lúc anh họp, trộm ăn cái gì không tốt cho sức khỏe phải không?”

Hạ Tử Khâm sững sốt, mắt nhanh chóng chớp chớp, có chút chột dạ mở miệng:

“Làm sao anh biết?”

Tịch Mạc Thiên buồn cười nhíu mày, đứng lên sờ sờ đầu của cô:

“Những loại đồ ăn đó ăn nhiều sẽ không tốt cho thân thể, đã nói với em mấy lần rồi sao em không chịu nghe hả.”

Cúi đầu nhìn qua đồng hồ:

“Tan tầm, hôm nay là Chủ nhật, em muốn ăn cái gì?”

Mắt Hạ Tử Khâm sáng lên, có chút lấy lòng tiến tới giúp anh sửa sang lại cà vạt, đầu ngón tay chạm đến những nét hoa văn, có mấy phần hưng phấn đề nghị:

“Muốn ăn mì thịt bò có được không?”

Tịch Mạc Thiên cười cười, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn, mặc áo khoác, cầm áo lông của Tử Khâm lên, dắt tay cô đi ra ngoài.

Tịch Mạc Thiên không biết, những thói quen dần dần hình thành trong vô thức này của anh, ở trong mắt nhân viên Tịch thị đã từng có sức công phá ngang với bom nguyên tử. Tuy nói lần trước anh đã thổ lộ qua một lần, nhưng dù sao vẫn có chút mơ hồ, cộng thêm hình tượng mặt đen lạnh lùng quanh năm suốt tháng trước kia, đã sớm “thâm căn cố đế” ở trong lòng những nhân viên này.

Vì vậy anh như bây giờ, xác thực là tương phản vĩ đại, hơn nữa anh vẫn không thay đổi, vẫn là khuôn mặt đen lãnh khốc, nhưng tay lại nắm chặt tay cô vợ nhỏ của anh, nhìn qua càng thêm chân động.

Cũng may, hiện tại mọi người đã dần dần quen, không còn giống với lúc trước. Lần đầu tiên Tịch Mạc Thiên dắt Hạ Tử Khâm đi làm, đã từng dẫn tới một trận cuồng phong trong đông đảo công chúng nhân viên Tịch thị, chỉ cần đến thời gian nghỉ ngơi, đều ngồi lại bàn luận xôn xao, giống như thấy được người ngoài hành tinh xâm nhập địa cầu.

Tịch tổng lạnh lùng, luôn cao cao tại thượng có thêm nguyên tố hôn nhân, từ đó khiến cho hình tượng công ty tăng lên, điều này thật đúng là một chuyện bất ngờ mà bộ phận tuyên truyền chưa từng nghĩ tới. Vì đã nếm được chút “ngon ngọt” nên nhiều năm sau, bộ phận tuyên truyền thỉnh thoảng lại phơi bày một chút

hạnh phúc gia đình của Tịch tổng trên website công ty, đạt được hiệu quả rõ rệt, dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

Hạ Tử Khâm lắc lư đầu, dán mắt lên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, ngũ quan nhỏ nhắn gần như dính vào trên cửa kính, nhìn thật lâu, đột nhiên quay đầu lại bất mãn oán trách Tịch Mạc Thiên:

“Đây là đường về nhà, nào có mì thịt bò chứ?”

Khóe miệng Tịch Mạc Thiên cong cong, có mấy phần hài hước gật đầu:

“Có tiến bộ, anh vẫn cho là, anh cưới phải một công dân mù đường làm vợ đó?”

Hạ Tử Khâm ngớ ra, chớp mắt, tỉnh táo lại, nhào tới véo cổ anh:

“Anh nói ai là công dân mù đường?”

Tịch Mạc Thiên kéo tay nhỏ bé của cô, ôm cô vào trong ngực, ghé tai cô nhỏ giọng nói:

“Anh nói vợ anh là một “tiểu lộ si”, em gấp cái gì chứ?”

Hạ Tử Khâm lăm bầm:

“Anh cho rằng em là cô ngốc à! Vợ anh không phải là em sao?”

Tịch Mạc Thiên lại gần cô:

“Em lăm bầm cái gì, anh không nghe thấy?”

“Vợ anh không phải là em, chẳng lẽ còn có người khác? Đừng tưởng rằng anh cười xéo em, em liền nghe không hiểu.”

Thanh âm có chút cao, Lão Lưu cùng tiểu Dương ở phía trước cũng không nhịn được cười nhẹ hai tiếng, khuôn mặt nhỏ của Hạ Tử Khâm đỏ lên, núp ở trong ngực Tịch Mạc Thiên, oán hận cắn răng.

Bây giờ Tịch Mạc Thiên càng ngày càng thích trêu chọc cô. Nha đầu này thường phản ứng chậm nửa nhịp, hơn nữa lúc nóng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng tranh chấp cùng anh, bộ dáng đó hết sức đáng yêu.

Hạ Tử Khâm căn bản không biết rằng mình đã gọi lên hứng thú tệ hại ẩn núp nhiều năm của Tịch Mạc Thiên. Mỗi lần đều gây ngốc khiến Tịch Mạc Thiên tận hứng như ý muốn. Cảm thấy tiểu nha đầu sắp bị anh chọc cho tức giận, Tịch Mạc Thiên mới dùng nụ cười dụ dỗ cô:

“Về nhà, anh làm cho em ăn”

Lúc mới bắt đầu Hạ Tử Khâm còn hoài nghi, nhưng đến khi một chén mì thịt bò to được đặt trước mặt, cô ăn liên tục đến nước súp cũng không thừa, mới hoàn toàn tin phục. Tịch Mạc Thiên đúng là một người đàn ông vạn năng, giống như chuyện gì đến tay anh cũng đều trở nên phi thường đơn giản, tựa như Ultraman.

Mặc dù Hạ Tử Khâm cảm thấy cái tỉ dụ này có chút , nhưng đúng là, Tịch Mạc Thiên càng lúc càng giống Ultraman, Ultraman cứu giúp cô trong nước sôi lửa bỏng.

Ăn cơm xong, Tịch Mạc Thiên liền nhốt mình vào thư phòng, tiếp tục làm việc của anh. Hạ Tử Khâm rối rắm thật lâu, cuối cùng bưng một ly cà phê đi vào, đặt ở bên tay Tịch Mạc Thiên. Anh cảm ơn, nhưng cũng không ngẩng đầu lên, con chuột trong tay không ngừng di động trên websites, phát ra những âm thanh đơn điệu. Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy, anh cưới mình thật sự là một chuyện xui xẻo, không ngừng giúp cô dọn dẹp cục diện rối rắm không nói, cô lại còn kiếm chuyện cho anh.

“Lại nghĩ lung tung gì vậy? Đầu nhỏ của em dung lượng vốn có hạn, còn không biết dùng tiết kiệm.”

Không biết Tịch Mạc Thiên đã ngẩng đầu lên từ lúc nào, con người thâm thúy ở dưới ánh đèn, hiện ra điệu dàng nhàn nhạt, Hạ Tử Khâm chớp chớp mắt:

“Tịch Mạc Thiên, cái đó. Cái đó, chuyện Chu Hàng Ách, có thể, có thể”

Nói tới chỗ này, lại không dám tiếp tục, nhanh chóng cúi đầu, cũng không dám nhìn anh. Hồi lâu, Tịch Mạc Thiên mới nhẹ nhàng nói ra một câu:

“Tại sao? Chẳng lẽ tình cũ chưa dứt? Tôi không biết, thì ra em là một người phụ nữ nặng tình nặng nghĩa đến vậy.”

Giọng nói bén nhọn lạnh lùng không chút lưu tình, Hạ Tử Khâm chợt ngừng đầu lên trừng mắt nhìn anh:

“Tịch Mạc Thiên, anh khôn khiếp.”

Quay đầu muốn đi, lại bị tay của anh bắt được trực tiếp ôm vào trong ngực, đầu cúi xuống muốn hôn lên môi cô, Hạ Tử Khâm oan uổng muốn chết, cũng sắp tức chết, đầu chịu đi vào khuôn khổ, vừa đá vừa cắn, giống như một con thú nhỏ giãy giụa ở trong lòng anh.

Tịch Mạc Thiên sợ làm cô bị thương, không dám dùng lực, nhưng vẫn không buông ra, ấn đầu cô vào ngực mình, một hồi lâu mới thốt ra mấy chữ:

“Tử Khâm, anh cũng biết ghen.”

Những lời này, giống như Linh Đan Diệu Dược, trong nháy mắt bình ổn lại uất ức và tức giận trong lòng Hạ Tử Khâm. Cô ngừng đầu lên, phát hiện mắt anh lóe lên mấy phần quẫn bách, Hạ Tử Khâm không khỏi nở nụ cười. Người đàn ông này lòng dạ hẹp hòi lại hay khó chịu, còn thích trưng ra bộ dạng lãnh khốc, nói trắng ra, chính là thâm trầm.

“Tịch Mạc Thiên, không phải em đa tình, lại càng không phải vấn vương tình cũ. Mẹ Chu Hàng trước kia đã từng chiều cổ cho em rất lâu, em cũng không muốn giúp anh ta cầu cạnh, nhưng là anh ta cũng không phạm vào tội ác tày trời đến nỗi phải ngồi tù, hơn nữa, đổi lại một góc độ khác mà suy nghĩ, nếu như không phải anh ta bỏ em, sao em có thể gặp được anh, gả cho anh, yêu anh.”

34. Chương 34

Ba ngày sau, Tịch thị rút đơn kiện. Lần này Chu Hàng đúng là “ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo”, có lẽ cũng nên tỉnh lại rồi. Hạ Tử Khâm trả sạch ân tình ẹ Chu, cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau này, cô không muốn có chút liên quan nào tới Chu Hàng nữa. Hiện tại cô rất hạnh phúc, sống 25 năm, bây giờ là khoảng thời gian cô hạnh phúc nhất, mà tất cả những cảm xúc này đều xuất phát từ một người đàn ông, Tịch Mạc Thiên.

Cô thậm chí có thể cảm giác được rất rõ, mình càng ngày càng thương anh, cũng càng ngày càng hiểu thêm về người đàn ông này. Anh không thích nói nhiều, nhưng đều chăm chú cho cô từng ly từng tí. Anh bề bộn nhiều việc, cuộc sống của anh “nghìn bài một điệu” có chút khô khan, càng không phải là một người đàn ông lãng mạn, nhưng lại biết cách dịu dàng săn sóc.

Sự săn sóc, sự dịu dàng của anh không biểu hiện ra ngoài, mà là cần bạn từng chút từng chút cảm thụ, khi bạn chân thật cảm nhận được, tình cảm đó đã cơ hồ “khắc cốt ghi tâm”.

Tình yêu, hôn nhân, cuộc sống, sự nghiệp, trong thời khắc năm mới sắp đến này, nhìn pháo hoa không ngừng nổ tung trong bầu trời đêm ngoài cửa sổ, Hạ Tử Khâm cảm thấy cuộc sống của mình thật hạnh phúc.

Người đang trong hạnh phúc dễ dàng tha thứ, hướng chi, Tử Khâm vốn là một cô gái mềm lòng, thiện lương. Thật ra cô rất muốn đối xử với Vinh Phi Lân khá hơn một chút, đáng tiếc chuyện đời luôn không được như mong muốn. Nhìn thấy Vinh Phi Lân lần nữa, là ở thọ yến của Vinh Hồng Thịnh.

Thọ yến của Đồng Sự Trường Vinh thị tập đoàn - Vinh Hồng Thịnh được mở ở thành phố A. Tối nay, tại phòng tiệc trong khách sạn 6 sao của Vinh thị, sắc màu rực rỡ, ánh sáng lung linh, dựa vào mặt mũi của Vinh lão gia tử, ai không dám nể mặt, ra vào đều toàn là thương nhân giới thượng lưu.

Âm điệu Violon nhẹ nhàng, chậm rãi động lòng người, khách quý chật nhà, tiếng ly cốc chạm vào nhau, khắp nơi đều có thể thấy được *y hương tấn ảnh*.

*Quần áo, dáng người xinh đẹp.

Tử Khâm kéo tay Tịch Mạc Thiên, còn chưa vào phòng tiệc, liền nhìn thấy Vinh Phi Lân đang đứng ở cửa. Sau ngày ở Mi kia, Hạ Tử Khâm đã từng nghĩ lại, xác thực những lời nói của cô có chút quá đáng. Khi đó, cô đã bị chuyện về con riêng của Tịch Mạc Thiên làm cho tâm thần rối loạn, sao còn có thể bắn khẩu khí

khác, theo bản năng “giận chó đánh mèo” với Vinh Phi Lân, thốt ra những lời đó không chút lưu tình, càng sẽ không suy tính đến việc Vinh Phi Lân có thể tiếp nhận hay không.

Thật ra thì tính tình Vinh Phi Lân nhìn như cởi mở, nhưng nội tâm lại rất nhạy cảm, nói trắng ra, chính là một đứa bé không lớn. Tính ra, anh ta cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, hơn nữa, Hạ Tử Khâm nhìn ra, trước kia anh là ‘thật tâm thật ý’ đối tốt với cô, bất luận sự “thật tâm thật ý” này xuất phát từ tình bạn hay tình yêu, nhưng càng về sau lại dần dần biến chất.

Cho tới bây giờ, Hạ Tử Khâm cũng không hiểu, Vinh Phi Lân coi trọng mình ở chỗ nào? Thời gian bọn họ biết nhau không dài, thời gian đi chung với nhau lại càng ngắn, vì vậy, cảm giác của Hạ Tử Khâm đối với Vinh Phi Lân có mấy phần phức tạp.

Lần này cũng không biết là anh đã đi đâu, bây giờ đột nhiên xuất hiện, làm bước chân Hạ Tử Khâm hơi chậm lại. Tịch Mạc Thiên vỗ nhẹ nhẹ tay của cô, đi tới trước mặt Vinh Phi Lân, quan sát hai mắt của anh ta, mở miệng:

“Gần đây đi đâu vậy? Sao ngay cả mặt mũi cũng không trông thấy, cha cũng sốt ruột muốn chết rồi.”

“Cha?”

Vinh Phi Lân chau chau mày, nâng lên một nụ cười giấu cợt, ánh mắt lướt qua Tử Khâm rơi vào trên người Tịch Mạc Thiên:

“Chị tôi đã sớm chết rồi, hôm nay Tịch tổng cũng đã cười kiêu thê khác, hơn nữa, cơ hồ toàn thế giới đều biết, hôn nhân của Tịch tổng hạnh phúc mỹ mãn, cho nên, một tiếng ‘cha’ này, ba tôi chỉ sợ đắm đuối không nổi”

Mặt Hạ Tử Khâm liền biến sắc, mắt Tịch Mạc Thiên hơi trầm xuống, nhìn Vinh Phi Lân 1 hồi lâu, mới nói:

“Tôi cho là cậu biến mất mấy ngày nay, đã nghĩ thông rồi, chẳng lẽ là tôi đoán sai?”

Vinh Phi Lân gật đầu một cái:

“Không, anh không sai, tôi đã thông suốt, là của tôi thì chính là của tôi, không phải của tôi, tôi có cưỡng cầu cũng không được.”

Tịch Mạc Thiên khẽ nhủ mày, lại muốn nói gì đó, nghĩ đến Tử Khâm bên cạnh, liền không tiếp tục nữa, nơi này cũng không phải là địa điểm thích hợp để nói chuyện.

Tịch Mạc Thiên cùng Hạ Tử Khâm đến, mang theo một trận xôn xao. Thật ra Hạ Tử Khâm không giỏi xã giao, bình thường lúc Tịch Mạc Thiên ở bên ngoài, nếu không cần thiết, cô cũng sẽ không tham gia, Tịch Mạc Thiên cũng sẽ tận lực tránh đi, chỉ là thọ yến của Vinh Hồng Thịnh, cô làm vợ Tịch Mạc Thiên đương nhiên phải có mặt. Dù sao Tịch Vinh hai nhà từ trước đến giờ, thậm chí trong tương lai, cũng không thể hoàn toàn phân cách.

Xã giao qua một vòng, Tịch Mạc Thiên dẫn cô vào một phòng khách nhỏ ở bên trong, đang tạm được dùng để nghỉ ngơi, có ghế sa lon mềm mại, nhưng không có khách, khác với sự náo nhiệt trên bữa tiệc, nơi này phi thường thanh tịnh.

Tịch Mạc Thiên ấn cô vào trên ghế sofa, ngồi xổm xuống, cởi giày cao gót của cô ra, quan sát kỹ chân của cô, cũng may, gót chân cùng mặt bên đều không có gì, bàn tay vuốt vuốt lưng bàn chân của cô:

“Nơi này có đau không?”

Hạ Tử Khâm cắn môi gật đầu một cái, cô vẫn không quen mang giày cao gót, nhưng chiều cao của hai người có chút chênh lệch, bình thường không nói, bây giờ phải tham gia yến hội như vậy, vì để phù hợp với Tịch Mạc Thiên, cô cần mang giày cao, đứng bất động một chỗ còn may, đi nhiều, lưng bàn chân liền đau đớn.

Mà cô ở trước mặt Tịch Mạc Thiên một chút cũng không muốn giả vờ, bởi vì cô càng ngày càng thích bộ dạng anh đau xót cô. Trên khuôn mặt tuần mi, lạnh lùng lơ đãng lộ ra đau lòng, mỗi lần cô thấy, trong lòng đều có cảm giác tê tê ngứa ngứa, thư thái dễ chịu, hơn nữa để cho anh đau lòng, có thể mượn cơ hội yêu cầu một chút phúc lợi mà bình thường anh sẽ không đồng ý, tỉ như một lần đi ăn KFC, hoặc là Ice Cream, còn có những thứ quà vặt cô thích nhất nữa

Tịch Mạc Thiên vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy biểu tình cô cười híp mắt tính toán, như giảo hoạt như Tiểu hồ ly, không khỏi mỉm cười, đứng lên, ngón tay cong lại gõ vào trán của cô hai cái:

“Nha đầu hư, lại muốn đòi điều kiện gì hả?”

Trong giọng nói hàm chứa nồng đậm cương chiều, Hạ Tử Khâm vừa muốn nhân cơ hội vợ vét chút phúc lợi, liền thấy Tiểu Dương bước nhanh đến, ở bên tai Tịch Mạc Thiên nói thầm đôi câu, Tịch Mạc Thiên cúi đầu quét mắt qua chân của Tử Khâm, cúi lưng tới gần bên tai cô nói:

“Anh có việc, phải ra ngoài trước, em ngồi đợi ở chỗ này một lát, chút nữa anh sẽ tới tìm em, uhm?”

Hạ Tử Khâm gật đầu một cái. Tịch Mạc Thiên xoay người đi ra ngoài. Hạ Tử Khâm gác chân lên ghế sa lon, nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Vừa rồi không chú ý, nơi này xác thực thiết kế rất tinh xảo, phía sau ghế sa lon là một bức tường thủy tinh trong suốt, bên ngoài chính là cả thành phố A, nơi này là tầng cao nhất của khách sạn, ngồi ở đây, chỉ cần cúi đầu liền có thể nhìn thấy những ánh đèn nhỏ đang lấp lánh, đẹp đến mức có chút mộng ảo.

“Đẹp chứ!? Trước kia nơi này là địa phương cao nhất thành phố A, khách sạn chi nhánh của Vinh thị. Lúc tôi còn nhỏ thường tới nơi này, sau đó không ngừng có những tòa nhà chọc trời mới che lại, nơi này cũng không còn là địa phương cao nhất nữa, nhưng tôi vẫn rất thích phong cảnh nơi này. Chị tôi từng nói tôi là người hay nghĩ về quá khứ, nhưng chị ấy chết rồi, tôi liền thích em, như vậy có thể thấy được, tôi cũng là một người đàn ông có mối nối cũ, cùng một dạng với Tịch Mạc Thiên. ”

Thanh âm của Vinh Phi Lâm có chút trầm thấp, nhưng cũng hiện rõ cô đơn cùng không cam lòng. Hạ Tử Khâm quay đầu lại, anh đang đứng ở bên người cô, thẳng tắp nhìn cô, dưới ánh đèn, ánh mắt của anh lúc sáng lúc tối, cô nhìn không rõ, những lời này của anh là ác ý giấu cột, hay là gì khác

Cô rất đẹp, càng ngày càng đẹp, trước kia sao anh lại cho rằng chỉ là một tiểu nha đầu bình thường, lồi thoi. Cô giống như một đóa hoa, nở rộ ở trong tay Tịch Mạc Thiên, hương thơm cùng vẻ đẹp mỹ lệ đó, gần như có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả đàn ông.

Ánh mắt của Vinh Phi Lâm dời xuống, khó có thể khống chế, gần như tham lam quan sát cô. Hôm nay, Tử Khâm mặc một bộ lễ phục màu xanh da trời, được cắt ôm sát cơ thể, vai hơi lộ ra, dưới eo là từng tầng lụa mỏng, dài đến gối, lộ ra đôi chân cân xứng. Chân của cô rất đẹp, thon dài mảnh khảnh, ngón chân khẽ cong lên, lưng bàn chân tạo thành một vòng cung xinh đẹp, trong lúc lơ đãng, liền toát ra mấy phần mỹ hoặc trời sinh.

Nếu như không phải do Vinh Phi Lâm hiểu rất rõ cô là dạng phụ nữ gì, thì vào giờ phút này, anh sẽ cho rằng cô có hứng thú với anh, thậm chí đang quyến rũ anh. Tịch Mạc Thiên rất biết cách ăn mặc cho cô, luôn là như vậy, không phô trương, cũng không e dè, đem vẻ mỹ lệ của cô triển hiện vừa đúng.

Hạ Tử Khâm không muốn lại đi suy đoán anh rốt cuộc là ý tốt hay là ác ý, trực tiếp mở miệng:

“Phi Lâm, hiện tại, tôi rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc, vô luận anh có nói gì với tôi? Tôi đều sẽ không buông Tịch Mạc Thiên, tôi yêu anh ấy, rất yêu rất yêu, đời này, đời sau, cũng sẽ không thể yêu một người đàn ông nào khác ngoài anh ấy, hơn nữa tôi là một nha đầu cố chấp ngu dốt, luôn chỉ muốn chạy theo một con đường, cho nên, vô luận anh nói cái gì? Điều chỉ là uống phở hơi sức mà thôi.”

Vinh Phi Lâm đột nhiên phát hiện, Hạ Tử Khâm trở nên thông minh, vô cùng thông minh, cô đã học được cách bảo vệ mình, bảo vệ tình yêu của cô. Vào giờ phút này, vẻ mỹ lệ của cô càng thêm tỏa sáng, gần như khiến Vinh Phi Lâm điên cuồng vì ghen tỵ:

“Tử Khâm, em thật sự yêu anh ta sao? Yêu đến như lời em nói, em xác định sao?”

Mấy chữ này cơ hồ được Vinh Phi Lâm rít qua kẽ răng, mang theo một loại cố chấp âm trầm cùng điên cuồng. Hạ Tử Khâm lại không chút thối nhượng, kiên định gật đầu:

“Tôi yêu anh ấy, chắc chắn.”

Vinh Phi Lâm chợt cười, tiếng cười có chút bén nhọn, chói tai:

“Vậy thì tốt, tôi mỗi mắt mong chờ, em nên mở to mắt xem cho kỹ một chút, yêu một người đàn ông như vậy, rốt cuộc có đáng giá hay không.”

Nói xong, nhét một cái USB nhỏ vào trong tay cô, xoay người đi ra ngoài. Hạ Tử Khâm nắm chặt chiếc USB góc cạnh, thô ráp, giống như đang nắm một miếng thiếc sắt đỏ lửa. Cô rất muốn ném nó đi, nhưng làm thế nào cũng không buông tay ra được.

Nghiêng đầu thấy bóng dáng của Tịch Mạc Thiên đang đi tới, cô nhanh chóng nhét chiếc USB vào trong túi xách. Tịch Mạc Thiên đến, quét qua hai mắt cô, nhú nhú mày:

“Vừa rồi là Phi Lâm? Cậu ta lại nói gì với em?”

Hạ Tử Khâm nhìn chằm chằm anh mấy giây:

“Tịch Mạc Thiên, anh sợ anh ta nói gì với em sao? Hoặc là, anh đã làm chuyện gì mà sợ em biết?”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên lóe lên một cái, ngồi xổm xuống, cầm giày của cô lên giúp cô mang vào, ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt hơi nghiêm túc:

“Mặc dù không biết Phi Lâm đã nói gì với em? Nhưng anh rất ghét phụ nữ hay “nghe thần nghe quỷ”, suy đoán lung tung, nếu như em muốn biết cái gì, có thể trực tiếp tới hỏi anh, anh vĩnh viễn sẽ không nói dối em, bây giờ, về nhà.”

Hạ Tử Khâm xác định, người đàn ông này tức giận, mặc dù trên mặt anh không biểu hiện ra, nhưng từ khi ra khỏi khách sạn, lên xe, về nhà, suốt cả đoạn đường này anh không thèm để ý tới cô, cũng không nhìn cô. Vừa vào cửa, liền nhanh chóng đi vào thư phòng, vứt một mình cô ở ngoài.

Hạ Tử Khâm tắm rửa, ôm chiếc gối ôm to ngồi trên giường, cảm thấy có chút cô đơn. Nơi này là nhà cũ của Tịch gia ở thành phố A, Hạ Tử Khâm chỉ ở mới ở đây mấy ngày mà diện tích lại quá lớn, cho nên có chút không quen, nhưng người đàn ông kia hiển nhiên định mặc kệ cô rồi.

Hạ Tử Khâm uất ức bĩu môi, quét mắt qua cửa phòng đang đóng chặt, cầm điện thoại lên gọi cho Mạch Tử, cầu nhậu.

Hồ Mạch nghe xong giọng điệu y hệt oán phụ của cô, không nhịn được trợn mắt một cái:

“Hạ Tử Khâm, cậu ngốc à! ‘Núi không tới dựa ta, thì ta phải đi dựa núi’, mình nói cho cậu biết, có rất nhiều cặp vợ chồng tình cảm tan vỡ, đều bắt đầu từ chiến tranh lạnh, tục ngữ nói không sai, đầu giường ấm ỉ, cuối giường hòa, anh ta không để ý tới cậu, thì cậu phải đi quyến rũ anh ta, mình không tin, Tịch Mạc Thiên có thể nhịn được không chạm đến cậu, trừ phi anh đột nhiên bất lực rồi.”

35. Chương 35

Hạ Tử Khâm để điện thoại xuống, trong lòng đấu tranh kịch liệt, nhìn qua cửa phòng ngủ đang đóng chặt, dứt khoát nhảy xuống giường, mở tủ treo quần áo ra, lật nửa ngày, cũng không tìm được cái nào ưng ý.

Áo ngủ của cô bây giờ đều là loại bảo thủ, giống như phong cách thời trang của thế kỷ trước. Khẩu vị của Tịch Mạc Thiên có lúc cũng thật rất khó nắm bắt, lúc mới vừa kết hôn, áo ngủ của cô cơ hồ đều là lộ ngực, lộ lưng, kiểu dáng cực kỳ kêu gọi, khiến cho khi đó, cô luôn có chút sợ mỗi khi đêm đến.

Nhưng bây giờ hoàn toàn tương phản, từ bên này đến đầu bên kia, đều là những loại kín mít từ đầu đến chân, Hạ Tử Khâm cúi đầu nhìn qua người mình, mắt lóe lên, chợt nảy ra một chủ ý.

Cô chăm chút cho cả người thơm ngào ngát, hơi xấu hổ đi đến trước cửa thư phòng, tay nhỏ mới vừa nâng lên, còn chưa kịp gõ, cửa thư phòng liền mở, Tịch Mạc Thiên ngẩng ra, ánh mắt khẽ quét qua người cô, ắt hẳn mới vừa tắm rửa, mặc một chiếc áo choàng tắm to, dưới chân.

Tịch Mạc Thiên chau mày, cúi đầu thở dài, ôm lấy cô bước vào phòng ngủ, đặt lên giường, kéo chăn qua đắp lên người cô, đứng lên:

“Có chút việc gấp, anh phải ra ngoài một lát, em ngủ trước đi, không cần chờ anh.”

Hạ Tử Khâm cứ như vậy trơ mắt nhìn Tịch Mặc Thiên đi, kế hoạch quyến rũ của cô còn chưa bắt đầu, liền chết từ trong trứng nước.

Hạ Tử Khâm đã tỉnh táo hơn trước rất nhiều, cô thậm chí còn ném chiếc USB Vinh Phi Lâm đưa cho vào bồn cầu, rồi xả nước đi mất biệt, nhưng từ lúc trở về từ thành phố A, Tịch Mặc Thiên liền trở nên thay đổi, bận rộn hơn trước kia rất nhiều, bận rộn đến nỗi, cô muốn gặp anh một lát, cũng thấy khó khăn.

Anh thường đi công tác, vừa đi là mất hết mấy ngày, có lúc bảy tám ngày cũng không nhìn thấy người, lúc cô gọi điện thoại đến, anh không phải đi họp thì là xã giao, thỉnh thoảng tìm được anh, cũng nói không được quá hai câu.

Hạ Tử Khâm không muốn suy nghĩ lung tung, nhưng trong lòng luôn có một loại lo lắng cùng hoài nghi mơ hồ.

“Nghĩ gì thế, mắt cũng sắp lồi ra rồi kìa.”

Mạch Tử giờ tay lên gõ trán của cô, nha đầu này gần đây có chút khác thường, hay mất hồn, hơn nữa còn có chút ủ rũ. Tử Khâm buông ống hút trong miệng ra, ngẩng đầu:

“Mạch Tử, cậu nói một phụ nữ hay nghi thần nghi quỷ, có phải sẽ làm đàn ông cảm thấy rất phiền hay không?”

Mạch Tử liếc cô một cái:

“Này không phải nói nhảm sao? Không riêng đàn ông phiền, phụ nữ cũng thấy phiền”

Ánh mắt Mạch Tử lượn một vòng ở trên người cô:

“Thế nào? Cậu hoài nghi Tịch Mặc Thiên nhà cậu có tình nhân ở ngoài rồi? Không thể nào! Mới thời gian trước, các người còn đang ngọt ngào, tình tứ mà?”

Sắc mặt Hạ Tử Khâm hơi ảm đạm, buồn buồn nói:

“Anh ấy gần đây rất bận.”

Mạch Tử xì cười, gạt đầu một cái:

“Mình còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì? Tịch tổng nhà cậu phải nuôi sống hàng ngàn nhân viên như vậy, còn phải nuôi thêm một con sâu gạo cả ngày không làm chuyện gì, không bận rộn được chắc?”

Hạ Tử Khâm lắc đầu một cái:

“Mạch Tử, mình nói thật.”

Mạch Tử vừa muốn hỏi kỹ, liền thấy một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp từ bên kia đi tới. Nơi này là khu nghỉ ngơi trong trung tâm thương mại, vì vậy người ngồi ở chỗ này đa số là phụ nữ. Dù sao mua đồ đối với phụ nữ, là một chuyện có làm cả đời cũng không thấy chán. Khẽ liếc một cái, đại mỹ nữ, Lolita loại nào cũng đều có, những người có tư sắc cũng không phải ít, nhưng người phụ nữ này vừa đi vào, cứ như có một loại sức quyến rũ áp đảo hết toàn thể.

Cô ta ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi trắng, kiểu dáng đẹp, nút mở rất thấp, có thể thấy được khe sâu mơ hồ màu trắng sữa, phía dưới là một chiếc quần dài màu đen, thấp eo, rộng rãi, dưới chân mang đôi giày cao gót khoảng chừng mười tấc. Cái mông rất lớn, eo rất nhỏ, vừa đi vừa vẩy eo lắc mông, tư thái uyển chuyển. Da trắng, ngũ quan sâu, mái tóc lộn to mang theo chút tông màu nâu, quyến rũ, xinh đẹp phong thái rất chính tề.

Mạch Tử nhỏ giọng nói:

“Loại này để lại giống thì thật tốt.”

Hạ Tử Khâm mới vừa uống ngụm nước, thiếu chút nữa phun ra, Mạch Tử có lúc nói ra những lời rất kinh người. Nhưng tiếp đó hai người liền không cười được, bởi vì vị hôn huyệt mỹ nữ kia, cơ hồ đang nhìn họ không chớp mắt, xoay người bước qua. Hạ Tử Khâm cảm thấy, người phụ nữ này quả thật xinh đẹp đến mức khiến người ta mê muội.

Đôi mắt của người phụ nữ quét qua Mạch Tử rơi vào người Hạ Tử Khâm, quan sát cô từ trên xuống dưới hết một lần, lộ ra nụ cười hoàn mỹ, mở miệng cũng là bằng tiếng Trung lưu loát:

“Xin chào, Tịch phu nhân, tôi là Jen—nifer, bạn học ở Havard của Riza, anh ấy không nhắc qua tôi sao?”

Hạ Tử Khâm sững sốt, tiếp đó lắc đầu một cái, cô chỉ biết Riza là tên tiếng Anh của Tịch Mạc Thiên. Jen—nifer lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, đưa tay vào túi lấy ra một vật đặt xuống trước mặt Tử Khâm:

“Mấy ngày nay không thấy anh ấy, hôm nay vừa đúng gặp được Tịch phu nhân, xin giúp tôi trả lại cho Mạc Thiên.”

Ánh mắt Hạ Tử Khâm có chút đăm chiêu nhìn lên bàn, là một chiếc khay áo, chất liệu là thủy tinh đen, ở dưới ánh đèn, chiết xạ ra những tia sáng lạnh lẽo.

Mạch Tử trong nháy mắt liền hiểu được, phản ứng cực nhanh cầm chiếc khay áo kia lên, trực tiếp nhét lại vào tay hồn huyết mỹ nữ:

“Không cần phải hao phí tâm cơ như vậy! Nếu như cô nghĩ muốn biểu đạt rằng cô và Tịch Mạc Thiên đã lên giường, tôi nghĩ, cái khay áo nho nhỏ này vẫn chưa thể nói lên cái gì?”

Jen—nifer liếc mắt nhìn người đang ngăn ở trước mặt Tịch phu nhân, rõ ràng là để bảo vệ, Mạch Tử, nhún mày:

“Tôi thật đã lên giường cùng anh ấy, hơn nữa không chỉ một lần, tôi rất thích năng lực của anh ấy, vô luận về mặt sự nghiệp, hay trên giường, anh ấy đều là một người đàn ông khiến cho phụ nữ khó có thể quên, còn có.”

Người phụ nữ móc ra một cái hộp nhỏ, để lên bàn:

” Phẩm vị của anh ấy hình như trở nên kém.”

Ánh mắt xẹt qua người của Hạ Tử Khâm:

“Tôi cho là, ví tiền của đàn ông cũng tựa như vợ của anh ta vậy, quan trọng nhất là xứng đôi.”

Mạch Tử nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang đi ra khỏi khu nghỉ ngơi của cô ta, cảm hận mắng một câu: “Lão phụ nữ, hồ ly tinh, vừa nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì.” Có mấy phần lo lắng quay đầu lại nhìn Tử Khâm.

Tử Khâm đã mở cái hộp ở trên bàn ra, là một chiếc ví da, sắc mặt của cô rất khó coi. Mạch Tử sờ sờ mặt của cô:

“Tử Khâm, người phụ nữ khó hiểu kia, nói hươu nói vượn vô căn cứ, cậu đừng có đoán mò a! Lấy địa vị chồng của cậu, chuyện như vậy cũng khó tránh được, người phụ nữ này tìm tới cậu, đã nói lên rằng ở chỗ người đàn ông kia cô ta không đạt được thứ mình muốn, mới ‘chó cùng rút giậu’, cậu nên suy nghĩ kĩ lời của mình xem có đúng không.”

Mạch Tử nói năng cũng có chút lộn xộn. Nói một cách công bằng, nếu như là cô, đối mặt với chuyện như vậy, cũng sẽ tin bảy tám phần, huống chi Tử Khâm ngây thơ, ngu dần.

Mạch Tử đưa Tử Khâm về nhà, khuyên cả một buổi chiều, ăn xong cơm tối, Triệu Tiểu Nhạc ở bên kia phải liên tục gọi điện thoại thúc giục, cô mới rời đi.

Mạch Tử về rồi, trong nhà càng lộ vẻ lạnh lẽo, Hạ Tử Khâm núp ở trên sofa trước cửa sổ sát đất, nhìn bên ngoài đến mất hồn. Đây đại khái là do thị giác tốt đi, đèn đường rất sáng, từ nơi này có thể thấy rõ được dòng nước đang chảy trong con sông, cùng hai hàng hoa anh đào nở rộ bên bờ, gió đêm phất qua, cánh hoa bay xuống mặt nước, có chút buồn man mác ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’.

Không biết ngồi bao lâu, Hạ Tử Khâm mới đưa tay nhắc ống nghe trên bàn lên, nhấn xuống một dãy số quen thuộc. Một lát sau, điện thoại kết nối, âm chờ vang lên bảy tám tiếng, được nhận, lại là một giọng nữ quen thuộc. Chỉ vừa nghe một âm tiết, Hạ Tử Khâm liền nhanh chóng ngắt máy. Ở một âm này đây, Hạ Tử Khâm có thể nhận ra, là hồn huyết mỹ nữ tên gọi Jen—nife gì đó.

Ngày hôm qua cô lúc gọi điện thoại, anh còn nói đang ở nước Pháp, hôm nay đã về. Hạ Tử Khâm chợt không muốn nghĩ thêm nữa, hai người đã lâu không có ân ái, hình như hơn một tháng rồi, nhưng thật ra mà nói, trong hơn một tháng này, thời gian bọn họ ở chung cũng rất ít, từ nóng đến lạnh, hình như cũng chỉ cần một tháng mà thôi.

Hạ Tử Khâm đột nhiên cảm thấy ký ức ngọt ngào kia, giống như một giấc mộng không có thật. Cô thương anh, cũng rất muốn tin tưởng anh, nhưng cơ sở xây đắp nên niềm tin này, bây giờ ngày càng trở nên yếu ớt hơn.

Điện thoại trên bàn vang lên, trong đêm tối có chút chói tai, một tiếng một tiếng cổ chấp vang, thật lâu mới ngừng, tiếp đó là di động của cô.

Hạ Tử Khâm cuối cùng vẫn nhận:

“Uy.”

“Sao đã trễ thế này còn chưa ngủ?”

Bên kia truyền đến thanh âm bá đạo mà trầm thấp của Tịch Mặc Thiên. Hạ Tử Khâm thậm chí có thể tưởng tượng ra, bộ dạng anh đang cầm điện thoại cau mày, đoán chừng cảm thấy cô rất phiền.

“Tử Khâm, Tử Khâm.”

Tịch Mặc Thiên kêu hai tiếng:

“Vừa rồi là em gọi cho anh?”

Hạ Tử Khâm ừ một tiếng:

“Không có việc gì, em muốn gọi cho Mặc Tử, nhưng hình như lầm số rồi.”

Bên kia trầm mặc mấy giây, từ trong loa mơ hồ truyền đến âm thanh nam nữ huyền ảo cùng tiếng nhạc, Hạ Tử Khâm cắn cắn môi:

“Tịch Mặc Thiên, ngày mai em muốn về thăm mẹ viện trưởng, đoán chừng sẽ ở bên đó vài ngày, anh có gì bận thì làm đi! Em ngủ trước đây.”

Trong điện thoại di động truyền đến âm máy bận, Tịch Mặc Thiên cau mày, tiểu nha đầu có chút không đúng, đang muốn gọi lại lần nữa, Jen—nifer từ trong phòng đi ra:

“Riza, mau vào đi, sao anh lại đứng ở ngoài này?”

Không nói lời gì, kéo anh đi vào. Làm ăn khó tránh khỏi việc gặp phải những buổi xã giao không thoát thân được, hơn nữa hiện tại, trên tay Tịch Mặc Thiên là một hạng mục mới được khởi động, không có hợp đồng quan trọng này, những gì trước đó làm tất cả đều là uống phí. Nếu như hạng mục “mắc cạn” vào lúc này, nhân lực, thời gian, thậm chí tiền bạc, tổn thất không thể đo lường.

Tìm được Jen—nifer giúp một tay, cũng đơn thuần do đúng dịp. Jen—nifer là bạn học lúc anh còn ở Havard, xinh đẹp, phong tình, hai người cũng đã từng lui tới.

Jen—nifer là nữ sinh lớn lên ở Mỹ quốc, những phương diện khác có cái nhìn rất “mở”, hơn nữa, về sau Tịch Mặc Thiên lại phát hiện, lúc đang kết giao cùng mình, đồng thời Jen—nifer vẫn cùng mấy người đàn ông khác duy trì quan hệ. Anh tự nhận thức mình không sự độ lượng lớn như vậy, liền đưa ra yêu cầu chia tay. Tách ra không bao lâu, trong nhà Tịch Mặc Thiên gặp chuyện không may, thôi học về nước, quãng thời gian này cũng trôi vào quên lãng.

Không nghĩ tới đã qua nhiều năm, lại gặp nhau ở thành phố C, hơn nữa cho tới giờ khắc này, Tịch Mặc Thiên mới biết bối cảnh bên mẹ của Jen—nifer tương đối lợi hại. Cô chủ động muốn giúp một tay, hơn nữa Tịch Mặc Thiên cũng có ý định kéo cô vào Tịch thị dốc sức, dù sao Jen—nifer ngoại trừ cuộc sống riêng có chút rối loạn, quả thực chính là một người phụ nữ có năng lực.

Về phần đoạn tình cảm kia của bọn họ, đã sớm thành quá khứ, ít nhất Tịch Mặc Thiên cho là như thế, lại quên mất Jen—nifer là một người phụ nữ có lòng háo thắng rất mạnh. Tịch Mặc Thiên càng không nghĩ tới, chính đoạn quá khứ anh cho là râu ria này, thiếu chút nữa làm anh hoàn toàn mất đi Tử Khâm.

36. Chương 36

Mãi đến bình minh, Tịch Mặc Thiên vẫn chưa về, Hạ Tử Khâm cũng trần trọc, một đêm không ngủ. Cô dậy sớm, 13 thu thập một ít hành lý đơn giản, 1 đi ra cửa, 8 gọi taxi, 7 đến ngoại thành.

Phải nói thành phố C quả thật là một địa phương vô cùng tốt, 5 trong nội thành, những tòa cao ốc mọc lên 77 san sát, ồn ào náo nhiệt, đến ngoại ô lại có đường vị 1 của thiên nhiên, 'non xanh nước biếc'.

Cô Nhi Viện Thánh Tâm vẫn chưa bị phá bỏ, 5 theo ý của Tịch Mặc Thiên, xây Bệnh viện tổng hợp bên cạnh cô nhi viện cũng là chuyện tốt, nó làm cho hình tượng tập thể đoàn Tịch bị tăng lên, vì vậy không chỉ không dỡ bỏ, giữ nguyên cơ sở ban đầu, mà còn được sửa chữa, 13 xây rộng rãi thêm, 31 điều kiện cũng tốt hơn rất nhiều.

Cách đó không xa là Bệnh viện tổng hợp Tịch thị đã được hoàn tất cơ bản. Hạ Tử Khâm hơi khẩn trương, 20 bác Trương giữ cửa đứng bên trong nhìn nửa ngày, mới nhận ra cô, vội vàng mở cửa nhỏ, 15 bước ra ngoài:

"Là Tử Khâm trở lại 2, xem tôi đây, già cả rồi 4 nên mất 3 mỡ, thiếu chút nữa không nhận 8 ra được, 1 thật đúng là đã trưởng thành rồi, xinh đẹp hơn, nghe viện trưởng 7 nói cháu đã kết hôn, chúc mừng chúc mừng a. f © DiendanLeQuyDon"

Mặt Hạ Tử Khâm có chút hồng:

"Kết hôn có chút 28 vội nên cháu không 5 làm tiệc 0 rượu. . b © DiendanLeQuyDon"

Hạ Tử Khâm hơi lúng túng. Lúc đầu khi kết hôn với Tịch Mặc Thiên, căn bản 4 chỉ là trao đổi điều kiện, 1 vô luận cô hay là 9 Tịch Mặc Thiên, cũng 5 không có cố định tổ chức 3 hôn lễ. a © DiendanLeQuyDon Dù sao cũng 4 không biết chừng ngày 6 nào đó sẽ ly hôn, 6 nên không 37 muốn kinh động quá nhiều người, 8 sẽ khó kết thúc. 5 b © DiendanLeQuyDon Vì vậy 99 đến cả mẹ viện trưởng, 7 sau này, 8 Tử Khâm mới gọi điện thoại 5 nói cho bà.

Mẹ viện trưởng 9 lúc ấy không nói 35 gì, nhưng Hạ Tử Khâm vẫn 7 có thể cảm giác được, 6 bà có chút 12 tiếc nuối. 9 © DiendanLeQuyDon Cô hay 6 Mạch Tử đều 2 biết, mẹ 2 viện trưởng 2 thương nhất 8 chính là 4 Tử Khâm 76 cô, từ 6 nhỏ đến 0 lớn đều 4 như vậy.

Khi còn bé Hạ ba Tử Khâm 47 phát sốt, 3 là mẹ viện trưởng 7 ở bên giường chăm sóc cả đêm, 6 cho đến 80 khi cô hạ sốt mới 1 abdi nghỉ ngơi, có 8 lúc Mạch Tử còn 5 nói: « Người 6 không biết, 8 sẽ nghỉ 31 cậu là con gái của 49 mẹ viện trưởng 17 5 đầy ».

Lúc 5 Tử Khâm 28 vào cô nhi viện, không 0 có họ giống 6 Mạch Tử, 4 vì vậy 6 cô lấy 6 họ theo 6 mẹ viện trưởng, 9 họ Hạ, 0 trong ấn tượng của 0 Hạ Tử Khâm, mẹ 6 viện trưởng 0 luôn là 1 một người phụ nữ rất hiền lành, rất dịu dàng, nói chuyện 7 nhỏ nhẹ, 3 làm cơm 15 cũng hết 59 sức ngon, 6 Tử Khâm 6 thích nhất là được 5 uống canh 60 bà nấu.

Những đứa bé đồng lứa lúc trước 5 với Tử Khâm, hôm nay mỗi 6 người đều 1 có cuộc 0 sống riêng, 14 thỉnh thoảng vẫn quay lại, nhưng 8 không liên lạc gì 54 nhiều với 05 Cô Nhi Viện, 7 chỉ có 0 Mạch Tử 2 cùng Hạ Tử Khâm, 1 vẫn coi 2 nơi này 7 là nhà của 1 các cô.

Bây giờ, thật 4 ra thì ở 10 đây cũng 4 không còn 3 bao nhiêu 4 đứa trẻ nữa. Nghe 14 Mạch Tử 5 nói mẹ viện trưởng 5 có ý định 1 giao lại 5 Cô Nhi Viện 3 cho nhà nước. 3 © DiendanLeQuyDon Mạch Tử 1 cùng Hạ Tử Khâm 8 đã sớm 1 hi vọng 0 như vậy, 1 dù sao mẹ 6 viện trưởng 6 đã lớn 7 tuổi, thân 39 thể không 5 được tốt 6 như trước, 0 không còn 1 nhiều tinh lực để 7 chăm sóc 5 cho những 38 đứa trẻ 1 này, hơn 25 nữa những 3 đứa bé 9 này đại 97 đa số đều 3 có một 1 bệnh bẩm 70 sinh.

Viện trưởng 0 ở trong 1 căn phòng nhỏ 2 phía sau 2 hậu viện, 04 lúc Tử Khâm 1 tiến 0 vào, mẹ 7 viện trưởng 1 đang cùng 86 bọn nhỏ 46 trải những 1 tấm ga giường 6 đã được 37 giặt xong, 1 vắt phẳng, 5 từng cái 0 vắt lên 1 dây 53 phơi trong 1 sân.

Hạ Tử Khâm 8 không khỏi 2 nhớ lại 9 những chuyện 6 khi còn bé, 2 lúc đó 1 cũng 1 như vậy, 1 đặt ga 8 giường 36 vào trong 1 bồn tắm 47 lớn, 1 cởi giày, 1 từng 1 bước 1 một 91 đạp xuống, 1 giặt xong, 3 vắt phẳng,

f5từng dây 2từng dây 6ecó cùng bamột màu 7esắc với dbầu trời, 9xanh thắm 8tinh khiết.

Cô a6và Mạch bTử thích fnhất là 48chơi trốn ftìm ở bên atrong, tay 7nhỏ bé 20không cần 94thận chạm ebvào ga giường e2mới giặt, flưu lại c8một bàn 4dtay đen, 42mẹ viện 5trưởng cliên phạt becô và Mạch cTử giặt 5flại lần 85nữa. Bấy 2giờ thật d6muốn trở elại như f7khi đó, 6vui vẻ, không 1dbuồn không blo, trưởng 54thành thì 5sẽ gặp 3dphải phiền 9nào chuyện 8ngày chuyện 3kia, khó dccó thể c2tìm về 7loại hạnh 0phúc đơn 08giản khi 0xưa.

“Chị 37Tử Khâm. 6d © DiendanLeQuyDon”

Một 73tiếng kêu 38lớn, bọn c2nhỏ nhanh 5chóng vậy 26quanh cô, 5ồn ào, 5lộn xộn 3nói:

“Chị 5Tử Khâm, 28mẹ viện ftrưởng fnói chị đã kết 8hôn, kết 28hôn là cái gì?”

Tiểu 3Mộc mở 5đôi mắt cato tò mò 7hỏi cô, d0tiểu Na 05Na ở bên 2cạnh bĩu 8môi:

“Tiểu e9Mộc ngu 28ngốc, kết 58hôn cũng 04không biết, cbkết hôn echính là amột nam 35và một fnữ, cùng 3fnhau ăn cơm, 9ngủ chung.”

Tiểu 4eMộc chớp 6chớp mắt:

“Vậy c7mình và c6Na Na cũng d7ngày ngày 79cùng nhau 38ăn cơm, 52cùng nhau c5ngủ, chúng 6ta cũng kết 0chôn sao?”

Ngôn 11ngữ của ftrẻ con, crất đáng d1yêu, mẹ d6viện trưởng 2đi tới 78sờ sờ đầu hai 95đứa bé :

“Kết e3hôn không 90chỉ là fecùng ăn acơm, cùng 33ngủ chung, d9mà còn phải 6yêu nhau, 3etrung thành, c3quan trọng anhất là abtin tưởng.”

“Tựa danhư ngày 3dhôm qua con choài nghi deNa Na ăn fctrộm bánh 2bích quy bcủa con, 5dchính là bkhông tin 7tưởng đúng akhông?”

Mẹ fviện trưởng camỉm cười, 9aHạ Tử fKhâm vỗ 8vỗ rương ehành lý 43của mình: c2« Ở đây fđều là bqà chị 5mang về 75cho các em, e4mỗi người fđều có ephần! » Đưa brương hành b5lý giao cho 2bdì giúp 8eviệc bên 24kia, bà nhận 8lấy, rồi 2vỗ vỗ 7tay:

“Bây 9giờ chúng 6ta về phòng 1mở quà 6thôi.”

Bọn 5nhỏ « dạ 29» một tiếng 5rồi đi ebtheo dì giúp 93việc. Mẹ 1viện trưởng 8nhận lấy 1túi trong 54tay Tử Khâm, 4kéo cô vào f5phòng. Chỗ 1aở của f7mẹ viện 3trưởng adrất đơn giản, không 7có chút 1vật dụng 49xa hoa, dư 7thừa nào.

Hạ 88Thực Nhân 10kéo Tử b4Khâm ngồi 44lên trên c9giường, 7drót cho cô 7cmột ly nước 4lọc, Hạ eTử Khâm 6nhanh chóng 5uống hết, c6quẹt quẹt 58miệng:

“Chỉ f4có nước dỏ nơi này 44của chúng 81ta mới là 0ngọt nhất 0thôi.”

Hạ bThực Nhân ccười, chỉ dachỉ lên catrán cô:

“Bớt b0nịnh nọt cđi, nước 1fngọt, sao ethời gian cdài như 5fvậy con f8không chịu 3evề hả?”

Hạ 92Tử Khâm 41ôm eo mẹ 06viện trưởng, cằm nũng 62cọ xát:

“Người 9ta không 1phải đã 7cvề rồi fbsao? Lần 6ngày con bảo b1đảm sẽ 3ở lại e5thật lâu.”

Hạ 2Thực Nhân 0giơ tay lên d5sờ sờ 3đầu của 8cô, 1 hồi alâu mới 14nhẹ giọng 4hỏi:

“Có dphải đã f7cãi nhau 5fkhông? Là 4câu ta khi bđẽ con sao?”

Hạ 8Thực Nhân 8cẩn thận 81hỏi, Hạ f3Tử Khâm 15ở trong c6lòng bà 3lắc đầu 2fmột cái, d2buồn buồn fetra lời:

“Không aecó cãi nhau, alanh ấy cũng bkhông khi 10dễ con, 4người đùng d2suy nghĩ b3nhiều như 57vậy.”

Hạ 9Thực Nhân côm lấy 2khuôn mặt 2nhỏ nhắn 4của cô 64quan sát 5hồi lâu:

“Tử 9Khâm, từ a8nhỏ con 8đã không 0biết nói a9đối, con fquên rồi fsao?”

Hạ 6Tử Khâm 6chu miệng, 7dần nữa 65nhào vào catrong ngực 3mẹ viện b5trưởng, 5nhỏ giọng 7bnói:

“Yêu drắt dễ 0bdàng, nhưng 4có thể 9chân chính c0tin tưởng d6lẫn nhau 77lại rất ekhó.”

Ánh camắt Hạ 6fThục Nhân cbuồn bã, 4vỗ nhè 7nhẹ vào 4flưng cô, ean ủi:

“Không 29sao, không 6sao, Tử cdKhâm của 35chúng ta b1nhất định 67có thể 7làm rất dtốt. . . d © DiendanLeQuyDon . . .”

Thanh 3âm của 36mẹ viện 9trưởng 16tựa như fkhi cô còn 0bé, nhẹ canhàng, chậm 1chạp, nhu ehòa. Hạ fTử Khâm 7cảm thấy 4dmình rất a4mệt mỏi, bnhưng khi 13nằm ở 2trong ngực 7mẹ viện 88trưởng 3ehình như 62tất cả 2bphiên não 5cđều có 97thể tạm 5thời vút 9bỏ. Cô 10nhắm mắt blại, chỉ dchốc lát 54sau liền 0ngủ mất.

Hạ 36Thục Nhân enhẹ nhàng f3đặt Tử 31Khâm lên d5giường, fkéo chăn 7qua đắp e9kín cho cô, 1ngồi ở 98bên giường fyên tĩnh 8nhìn cô. 10 © DiendanLeQuyDon Tử Khâm 4thật đã 13trưởng fbthành, tiểu 5nha đầu 82gây teo yếu ót dgống như 5mầm đậu 5khi còn bé, cthoáng một 67cái đã 0trưởng 4thành, yêu, 62kết hôn, 0từ vô lo 1vô nghĩ 2đến tình 95yêu, rồi 21có những phiên 5nào của 7cgia đình.

Hiện ftại Hạ 06Thục Nhân 0cảm thấy, 6hiện thực 78tựa như b2một giấc bbmộng, quá dkhứ lờ emờ xet 26qua trong adầu, giống 5như một eecuốn album 6cũ, bị 89nhiễm dẫu 26vết của 0năm tháng, 17mơ mơ hồ ảo nhưng f0lại không b8thể hoàn 3atoàn xóa 8ehết đi.

Nguyễn 0vọng lớn bnhất của fbà trước 0kia, chính 45là có thể acnhìn thấy 20Tử Khâm 4đội khăn b5lụa trắng, e0gả cho người e9đàn ông bacô yêu, 2dcũng là fngười yêu 45thương cô, 0sau đó trải f3qua hạnh 99phúc bình 9thường 4eđến cuối a9đời. Đáng 8tiếc số 9mạng luôn 2fkhoá có thể adự liệu, e8có những bngười, b4có những cfchuyện, 1mặc dù 0lta có muốn, 0bcó cố sức 0đến cỡ cnào, chúng 1vẫn dính dachặt chung 12một chỗ.

Lúc e6Hạ Tử aKhâm tỉnh 01ngủ thì efbên ngoài 72đã tối, 77cô ngồi 7ddây, nghĩ adược một dcỗ hương 84nồng thơm engát của 0canh hạt 8sen hầm 9chân giò. 3 © DiendanLeQuyDon Đây là 0món cô và aMạch Tử thích cnhất. Khi 0đó, mẹ ccviện trưởng fthường d2thiên vị 1hai người, e3chỉ cần bfcó canh này, bchai người 7có thể 6bcậu một 7lchén mình 3một chén, auống hết 58cả nôi, 1còn có ‘thịt 9băm hương beca’. . 27 © DiendanLeQuyDon

Nước cmiếng của 8Hạ Tử 41Khâm cũng bsấp chảy 7dra, cô nhảy 09xuống giường, 5mang đôi 1dép đã ccũ của 79mẹ viện b5trưởng achạy đi, 7theo mùi 81thơm tìm cfđược phòng dbếp:

“Thơm equá, câu 0con trùng ftham ăn của 6con ra ngoài 7luôn rồi.”

Hạ 21Thục Nhân 4quay đầu elại:

“Mèo 14con ham ăn, 9anhanh đi 68đánh răng 2lrửa mặt, 3rồi ăn 4fcơm.”

Hạ 20Tử Khâm 7cđi tới 14từ phía 0bsau ôm lấy 25eo của mẹ d3viện trưởng, 6cọ xát:

“Mẹ, 29người thật 1tốt”

Thân cathể Hạ cThục Nhân 2có chút 0cứng lại: 13“Mẹ”, edây là bần đầu ctiên Tử cKhâm gọi 4dbà như vậy, etrước kia fđều là amẹ viện bctrưởng, 1emẹ viện 71trưởng, dfmặc dù 6chỉ là 2ít đi hai 5chữ, nhưng e4sau khi Tử aKhâm rời 8khỏi đây, feHạ Thục b2Nhân phát 7hiện khỏe 63mắt của 0mình có 5echút ươn 54ướt, trong 93lòng cũng 8là một 1hồi chua 1xót khó adhiều.

Hạ 46Tử Khâm 7ăn hết dchén cơm, dbvừa đi 9fra khỏi 01phòng bếp cnhỏ, mẹ acviện trưởng 4liền đưa dđiện thoại 8cho cô:

“Chút 7nữa đã 3quên, lúc 0acon mới 21vừa ngủ, 2điện thoại 2liền vang, bta sợ đánh b6thức con, 9enên đã 89tắt đi, 5bây giờ 8dcon gọi 7lại xem! 7Không chừng dcó chuyện 3egì, người 45ta tìm không 4bthấy con 5lại sốt 3ruột.”

Hạ a0Tử Khâm anhận lấy, f9hơi chần cfchờ nhần 9nút, máy 6dvừa mới 6mở, tiếng cchuông liền dvang lên, 3aHạ Tử bKhâm nhìn 14ba chữ Tịch eMạc Thiên 3hiển hiện e3trên màn 20ảnh, ngày 4ngắn một dhoài:

“Sao 34không nhận?”

Hạ 86Thục Nhân 5mở miệng 16nhắc nhở acô, Hạ 7dTử Khâm 5ừ một 2tiếng, cầm a5điện thoại 8đi đến 8dưới tầng 9cây bên 59ngoài viện, 2mới nhận:

“Uy. 63 © DiendanLeQuyDon”

“Sao 7lại tắt 49máy?”

Tịch 1Mạc Thiên 7day day huyết 0athái dương, auống rượu afcó chút 4nhiều. Ngày 3nay thiếu cchút nữa afkhiến anh 92sốt ruột efmuốn chết, 21trừ lần đầđầu tiên 4bgọi được, cthời gian 8còn lại 3đều là f2tắt máy, cdnếu như 45không phải 5hội nghị 1ahôm nay thật c0sự quan ctrọng, anh 60hận không 5thể nhanh b4chóng lái 1xe đi, nha cđầu này 23thật đúng b5không thể 2làm cho anh 1an tâm được 73chút nào, f hơn nữa fdthân thể 32bây giờ bcủa cô. 94 © DiendanLeQuyDon

Hạ 2Tử Khâm 8đổi đi 6ddộng qua atai khác, fmở miệng c3giải thích:

“Em 8ngủ quên, e7mẹ viện btrưởng csq quấy arầy đến 9cem, liền 7tắt máy.”

Bên 41kia Tịch d1Mạc Thiên 5trầm mặc 8emột lát, 29giọng nói 5hơi hòa 4hoãn, dịu 61dàng mở 2miệng:

“Sao 0clại muốn dvề?”

“Ừ! 71Muốn ăn 6thức ăn 9do mẹ viện atrưởng 0nấu.”

Hạ 66Tử Khâm e7ngồi ở atrên băng 1ghế dưới ctàng cây, 7bchân vô 7thức cộ e6xát lên f3mặt đất, 2khẽ mở 79miệng, vô 4cùng bình 2tĩnh, giống 2như một 5người có 1tâm trí dkiên định, 9thì trong 1dlòng cũng 3chẳng có 1gì phải choảng hốt bnữa.

“Buổi 7tối ăn 88cái gì? 29Đã ăn bao 2nhiều?”

Thanh 0âm của f2Tịch Mạc 79Thiên truyền 8btới từ 1fbên kia, e4có lẽ là c8do qua điện 6thoại, nên 6nghe thấy aphi thường bầm áp. 1 © DiendanLeQuyDon Hạ Tử 2Khâm cắn 0môi một 71cái, hồi 5lâu mới 14thốt ra 4một câu:

“Tịch 2dMạc Thiên, 07anh có bạn 8không?”

“Riza, a2sao anh lại 24ra đây, dvào đi, f6vào đi, cđang chờ deanh đó. 59 © DiendanLeQuyDon”

Một 3cgọng nữ 06quen thuộc đừ đầu 7bên kia truyền 2cđến, hình dnnhư Tịch dMạc Thiên 9đã nói b8gì đó với 7đối phương, 3rồi lại 2hỏi tiếp:

“Khi 5nào em về, 34anh nói Lão cLưu qua đón 9em.”

Hạ 49Tử Khâm dtrầm mặc 1một lát:

“Em ffmuốn ở 9lại thêm 1vài ngày, 62anh bạn dfthì đi đi! 9Hơn nữa 6eem có chân, f5em sẽ tự 6btrở về”

Trong 0điện thoại dtruyền đến betiếng đô b5đô, Tịch 1Mạc Thiên 9lặng đi 2mấy giây, 6ahình như 9anha đầu 2có chút dtức giận, 4là bởi 3vì gần e9đây anh 8bạn rợn, 78nên lạnh 07nhạt với bcô ư? Chờ cqua khoảng 43thời gian 4này, sẽ 7ở bên cô dnhiều hơn eavậy!

37. Chương 37

Hạ Tử Khâm nhìn điện thoại di động xuống, ngắ người hết nửa ngày, cho đến khi một cái áo khoác choàng lên trên người, mới hồi hồn, hạ Thục Nhân khe khẽ thở dài:

“Tuy nói đã vào xuân, nhưng ban đêm, nơi này vẫn rất lạnh, đừng ngồi ở đây nữa, đi vào nhà thôi!”

Hạ Tử Khâm gạt đầu một cái, đứng lên, nghiêng mặt tựa vào vai mẹ viện trưởng:

“Về sau con sẽ ở đây bởi người được không?”

Hạ Thục Nhân sững sốt, vỗ lên trán của cô một cái:

“Nói càn, đã lớn rồi, sao có thể cả đời đi theo bên cạnh mẹ, con có cuộc sống của mình, vô luận như thế nào, mẹ cũng đều hi vọng con có thể hạnh phúc bình an, chỉ là có những lúc, khó tránh khỏi không được như ý, nhưng không như ý rồi, phải nên tận lực giữ vững bình tĩnh, thản nhiên, nhưng không lạnh nhạt, nếu có thể làm được như vậy thì chính là ‘qua cơn bĩ cực đến ngày thái lai’ rồi.”

Hạ Tử Khâm nghiêng đầu nhìn mẹ viện trưởng, cho tới bây giờ bà đều luôn có một loại trí tuệ, trí tuệ ‘có thể biến mục nát thành thần kì’:

“Mẹ, con cảm thấy người thật thông minh, còn mình thì rất ngốc, nếu như con là con gái ruột của người thì tốt rồi, có lẽ có thể thừa kế được một nửa trí tuệ của người.”

Sống lưng Hạ Thực Nhân hơi cứng lại, kéo cô vào nhà, ấn lên trên ghế sa lon trong phòng khách nhỏ, vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa bên tai cho cô:

” Tử Khâm của chúng ta một chút cũng không ngốc, có chủ kiến riêng rồi, kết hôn, thậm chí là chuyện phẫu thuật, cũng gạt mẹ, thật sự đáng đánh.”

Hạ Tử Khâm áy náy, chôn đầu vào trong ngực mẹ viện trưởng:

“Ngài đây là định tính sổ sao?”

Hạ Thực Nhân lắc đầu một cái:

“Chỉ là cảm thấy người làm mẹ như ta đây rất thất trách, đứng ra thì khi còn bé, lúc phát hiện con có bệnh, nên nhanh chóng làm phẫu thuật”

Nói xong, bà thở dài. Hạ Tử Khâm đá văng đôi dép dưới chân, nằm lên trên ghế sa lon, gác đầu lên chân mẹ viện trưởng, ngẩng mặt nhìn bà:

“Khi đó Cô Nhi Viện chúng ta đang khó khăn, sao có tiền làm phẫu thuật cho con được, thật ra thì không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là do Tịch Mặc Thiên quá lo lắng thôi.”

Hạ Thực Nhân cúi đầu nhìn cô hồi lâu, nha đầu này về đây cả ngày rồi, đến bây giờ mới có chút tinh thần như vậy, ánh mắt bà hơi mờ đi:

” Vợ trước của Tịch Mặc Thiên hình như là thiên kim Vinh thị?”

Hạ Tử Khâm buồn buồn trả lời:

« Vâng, là Vinh Phi Loan, một thiên kim tiểu thư vô cùng mỹ lệ, ưu nhã, xuất sắc.”

Vật đổi sao dời, nhắc tới Vinh Phi Loan, Hạ Tử Khâm vẫn có chút chua chát, chợt nhớ tới vị hôn huyết mỹ nữ gặp phải trong khu thương mại kia, Hạ Tử Khâm cắn cắn môi. Trước kia không biết rằng Tịch Mặc Thiên có nhiều nợ phong lưu như vậy, người phụ nữ đó nói chần chẫn thế, hơn nữa còn có khuy tay áo của Tịch Mặc Thiên.

Hạ Tử Khâm lật người, úp mặt vào trong, đưa tay ôm lấy eo mẹ viện trưởng:

“Anh ấy chưa bao giờ nói yêu con, tuy rằng anh ấy đối với con rất tốt, nhưng cho tới bây giờ, con vẫn không thể xác định được anh ấy có yêu con không ? Công việc của anh rất bận rộn, thói quen của anh ấy là không hay giải thích nhiều với con, anh ấy chê con hay đón mò, suy nghĩ lung tung, thật ra thì tự con cũng rất phiền điểm này của mình, nhưng là, có một số việc con không có cách nào bắt buộc mình phải nhắm mắt mở một mắt được. Con tự nhận, đời này con cũng sẽ không làm được, con chính là một người ích kỉ, thích ăn dấm, hay ghen tỵ, mẹ, người nói con nên làm thế nào.”

Tử Khâm trong ngực, vẫn giống như Tử Khâm khi còn bé, có uất ức, khổ sở gì, sẽ chôn đầu vào trong ngực bà, bọc bọc ra hết, thanh âm yếu ớt mềm mại, chẳng qua là nội dung khi đó thường chỉ là những chuyện vụn vặt của trẻ nhỏ, bây giờ lại biến thành phiền não trong tình yêu, trong hôn nhân, giống như ở trong một lúc bất tri bất giác, cô gái nhỏ bà nghĩ vĩnh viễn không lớn kia, thoáng chốc trưởng thành.

Hạ Thực Nhân vỗ vỗ lưng Tử Khâm, không nói gì, chỉ ngồi nghe những lời than thở của cô:

“Còn có Vinh Phi Loan đáng ghét, hiện tại con vẫn không biết, rốt cuộc là mình đã trêu chọc vào anh ta lúc nào, mà anh ta lại cứ hai ngày ba bữa tìm tới gây phiền toái. Đây là chuyện mà con có nghĩ nát óc cũng

không thông. Anh ta giống như ‘âm hồn bất tán’ đi theo sau lưng, con vừa cảm thấy yên tĩnh được mấy ngày, anh ta liền nhảy ra gây náo động, lại luôn miệng nói yêu thích con. Anh ta yêu thích con là chuyện của anh ta, nhưng con không thích anh ta, chẳng lẽ cũng sai sao? Anh ta cứ luôn hành động như không muốn con được hạnh phúc, không phá hư là không được vậy.”

Hạ Thục Nhân sững sờ:

“Con nói Vinh Phi Lâm có phải Vinh thị tập đoàn.”

“Đại Thiếu Gia!”

Hạ Tử Khâm ngẩng đầu lên, bĩu bĩu môi:

“Tên Đại Thiếu Gia đáng ghét, trước kia con còn cảm thấy anh ta là người tốt, sau này lại không biết bị trúng phải tà gì rồi.”

Hạ Thục Nhân bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt phức tạp, khó hiểu:

“Cậu ta thích con? Là loại tình cảm nam nữ kia?”

Mặt Hạ Tử Khâm có chút hồng:

“Anh ta nói như vậy, nhưng con lại cảm thấy anh ta rất đáng ghét, nghe Tịch Mặc Thiên nói, lúc nhỏ anh ta không có mẹ, lớn lên cùng chị của mình, trước kia là yêu chị, bây giờ là cố chấp, không thể nói lý.”

Hạ Tử Khâm nói rất nhanh, đem tất cả uất ức cùng khổ sở trong bụng mấy ngày qua, giống như cây đậu bị cửa ngã, rào rào đổ ra, xong rồi, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, không chút để ý tới vẻ mặt của Hạ Thục Nhân lúc này .

Nửa đêm, Hạ Tử Khâm bị ngen nước tiểu tỉnh, một tháng gần đây, không biết bị sao, nửa đêm luôn muốn đi nhà vệ sinh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngồi dậy phát hiện bên cạnh trống không, mẹ viện trưởng đâu rồi?

Cô dụi dụi mắt, xuống đất, đập lên dép, vừa mở cửa phòng ngủ ra, liền nhìn thấy mẹ viện trưởng đang ngồi ở trên ghế sa lon, khom người, cầm phích nước nóng đổ ra chén trà, tay hơi run rẩy, hơn phân nửa bị vẩy ra ngoài. Bà để phích nước nóng xuống, lấy ra một bình thuốc nhỏ từ trong túi áo ngủ, lắc mấy viên, đưa vào miệng, bưng chén lên uống một ngụm nước.

“Mẹ, người uống thuốc gì vậy?”

Hạ Thục Nhân theo bản năng, muốn giấu bình thuốc đi, nhưng tay còn có chút run rẩy không nghe kịp sự điều khiển của lí trí. « Bang » một tiếng, chiếc bình rơi xuống, những viên thuốc màu trắng, nho nhỏ vãi đầy trên mặt đất, bà đưa tay muốn nhặt, tay lại vẫn đang không ngừng run rẩy, lợm mấy lần cũng không nhặt lên được.

Hạ Tử Khâm xông tới, cầm bình thuốc lên, nường theo ánh đèn đọc tên nhãn hiệu, đều là chữ nước ngoài, nhưng ở trên cùng có một hàng chữ tiếng Trung cô có thể đọc được, a-xít clo-hy-đrít. Vì viết tiểu thuyết cô đã từng đi tìm tư liệu về phương diện này, thuốc này cô cũng không xa lạ, là thuốc giảm đau loại mạnh, thường dùng cho bệnh ung thư giai đoạn cuối.

“Bệnh ung thư” những từ này vừa chui vào trong đầu của Hạ Tử Khâm, toàn thân cô lạnh ngắt, ba chữ này đại biểu cái gì, sợ rằng không ai không biết.

Hạ Tử Khâm quay đầu chạy vào trong phòng, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, cầm áo khoác của mẹ viện trưởng bước ra ngoài:

« Bây giờ chúng ta phải đi bệnh viện.”

Thanh âm kinh hoảng có chút run rẩy, Hạ Thục Nhân đề cô ngồi xuống ghế sa lon, gắng sức khuyên nhủ:

“Hiện tại đã quá nửa đêm, chỗ này cũng không tiện gọi xe, Tử Khâm, con đừng tự hù dọa mình, mẹ không có việc gì, thật sự không có việc gì.”

Hạ Tử Khâm « oa » một tiếng khóc rống lên:

“Sao lại không có việc gì, người còn gạt con, thuốc này căn bản không phải dùng cho bệnh nhân bình thường, không có xe, đúng rồi, có xe.”

Hạ Tử Khâm lấy di động ra, run rẩy nhấn số gọi cho Lão Lưu. Hạ Thực Nhân biết rõ, đứa nhỏ Tử Khâm này bình thường nhìn rất ngây thơ ôn hòa, nhưng khi đã cố chấp, ai cũng không ngăn được, bao gồm cả bà, mà thực tại bà cũng không có cách nào đi cản cô. Lúc Lão Lưu tới, Hạ Thực Nhân đã ngắt đi.

Khi Mạch Tử chạy tới bệnh viện, trời mới tờ mờ sáng, cô nhanh chóng chạy lên khu theo dõi bệnh nhân, vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Tử Khâm ngây người ngồi bên giường cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm mẹ viện trưởng không chớp mắt. Phía ngoài, trên bầu trời vừa xuất hiện những tia nắng ban mai, xuyên qua lớp cửa thủy tinh chiếu lên khuôn mặt cô, tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt, tựa như trong chớp mắt, cô đã biến thành một bức tượng sáp không có sinh mệnh.

Mạch Tử đi tới, nhẹ nhàng gọi một tiếng, :

“Tử Khâm.”

Mắt Hạ Tử Khâm khẽ động. Cô ngẩng đầu lên, nước mắt cổ nén một đêm lúc này rốt cuộc không nhịn nổi nữa, ào ào rớt xuống:

“Mẹ viện trưởng ngã bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, đã nghiêm trọng như vậy rồi, đến bây giờ, người vẫn không chịu nói cho chúng ta biết, nếu như hôm qua mình không về. nói không chừng mẹ viện trưởng liền.”

Mạch Tử ôm lấy cô, nghiêng đầu nhìn Hạ Thực Nhân đang ngủ say trên giường bệnh, hô hấp vẫn đều đặn, mang theo cảm giác an tường ấm áp như trong quá khứ. Dịch truyền trong bình còn hơn phân nửa, Mạch Tử bèn nhờ bên dì bên cạnh giường nhìn giúp một chút, rồi kéo Hạ Tử Khâm ra khỏi phòng theo dõi bệnh nhân.

Đứng ở trong hành lang, nhỏ giọng hỏi:

“Rốt cuộc là bệnh gì? Trong điện thoại cậu nói không rõ.”

Nước mắt Hạ Tử Khâm lại rớt xuống:

“Ung thư gan, bác sĩ nói đã là giai đoạn cuối, bảo chúng ta chuẩn bị tư tưởng, nhiều nhất chỉ còn ba tháng, điều bây giờ có thể làm chính là cố gắng giảm bớt khổ sở cho người.”

Mạch Tử lặng đi hồi lâu, thì thào nói:

“Sao có thể, sao có thể như vậy chứ, mẹ viện trưởng vẫn đang rất khỏe mạnh, hơn nữa, trước đó cũng không có chút triệu chứng nào mà.”

Hạ Tử Khâm lau nước mắt:

“Đó là mẹ viện trưởng gạt chúng ta, bác sĩ nói, bệnh này của người đã không phải là chuyện ngày một, ngày hai rồi.”

“Cho nên mẹ viện trưởng mới bắt đầu xử lý những vấn đề của cô nhi viện !?” Mạch Tử chợt hiểu ra.

“Mạch Tử, mình muốn chuyển mẹ viện trưởng đến bệnh viện Tịch thị, bên kia điều kiện tốt hơn, dễ dàng chăm sóc cho người. Vừa rồi mình đã gọi điện cho viện trưởng, bọn họ sẽ nhanh chóng đến đây nhận người.”

Lúc Tịch Mạc Thiên biết được tin tức, Hạ Thực Nhân đã được đưa vào phòng VIP trong bệnh viện Tịch thị, là Sở viện trưởng trực tiếp gọi cho anh. Lúc này Tịch Mạc Thiên mới phát hiện ra chuyện có chút nghiêm trọng, cô vợ nhỏ của anh bây giờ không phải chỉ có chút kì lạ, mà là nghiêm túc muốn chiến tranh lạnh với anh, chuyện lớn như vậy, cũng không nói cho anh biết.

Tịch Mạc Thiên không tìm được Tử Khâm ở phòng bệnh, Mạch Tử nói cô đi lấy nước, Tịch Mạc Thiên lại đến phòng vệ sinh, cũng chỉ là vô ích, tìm một vòng, cuối cùng đến cuối hành lang ở khu nghỉ dưỡng mới nhìn thấy cô.

Cánh tay là một phích nước nóng lớn, cô ‘thất hồn lạc phách’ ngồi ở trên ghế, cúi đầu, tóc dài rũ xuống che kín khuôn mặt nhỏ. Không biết cô đang suy nghĩ gì, nhưng lại có một loại tuyệt vọng thật sâu toát ra từ trên người cô, Tử Khâm như vậy, khiến lòng Tịch Mặc Thiên đau đớn.

Bóng râm che kín ánh sáng trước mắt, Tử Khâm ngẩng đầu lên, Tịch Mặc Thiên đang ở trước mặt cô, ngũ quan mơ hồ ẩn trong bóng tối, anh đứng đó tựa như một ngọn núi cao lớn an toàn.

Hạ Tử Khâm phát hiện mình rất không có tiền đề, muốn lập tức nhào vào trong ngực anh, cái gì cũng không quan tâm nữa, nhưng cô vẫn cố cắn môi chịu đựng, không muốn không có cốt khí như vậy.

Tịch Mặc Thiên thở dài, ngồi xổm xuống, vươn tay ôm cô vào trong ngực:

“Anh phải làm gì với em bây giờ.”

38. Chương 38

Edit: Fuly

Hạ Tử Khâm cảm thấy, mình thật rất vô dụng, mặc dù trong lòng còn tồn cách ngại cùng nghi ngờ, nhưng không cách nào cự tuyệt được lòng ngực của Tịch Mặc Thiên, ngực của anh quá ấm áp, ấm áp đến mức cô không còn chút năng lực chống đỡ.

Bị anh ôm thật chặt vào ngực như vậy, mũi ngửi được hương vị đặc biệt trên người anh, sự kiên cường Hạ Tử Khâm miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ, phút chốc sụp đổ.

Tử Khâm nằm trong ngực anh, cánh tay vòng lên hông, đầu đặt ở vai anh, không nói gì, cứ ngây ngốc như vậy, Tịch Mặc Thiên cũng để tùy cô, thật lâu, mới nhẹ nhàng hỏi một câu:

“Ăn điểm tâm chưa?”

Ở trong lòng anh, Hạ Tử Khâm khẽ lắc đầu nhỏ, nhưng không nói chuyện. Tịch Mặc Thiên nhú nhú mày, một tay ôm cô, một tay lấy điện thoại ra gọi cho tiểu Dương.

Rất nhanh, Tiểu Dương liền mang bánh bao hấp cùng sữa đậu nành đi đến, đặt ở trên bàn nhỏ trong khu nghỉ dưỡng. Tịch Mặc Thiên ôm Hạ Tử Khâm đặt lên ghế bên cạnh bàn, cầm một cái bánh để bên miệng cô:

“Ăn bánh bao trước đã, uhm?”

Mắt Hạ Tử Khâm nhanh chóng liếc quanh một vòng, quả nhiên có vài người nhà bệnh nhân đang ngồi ở đó, cũng cười nhìn bọn họ. Mắt Hạ Tử Khâm có chút đỏ, thò tay nhận lấy bánh bao, mới vừa ăn một miếng, liền có cảm giác trong dạ dày bốc lên nước chua, cô che miệng nôn mấy giây, trả bánh bao lại, lắc đầu một cái:

“Không được, em ăn không vô đồ nhiều dầu mỡ.”

Tịch Mặc Thiên nâng cằm cô lên, dịu dàng thương lượng:

“Em muốn ăn cái gì, bây giờ chúng ta đi ra ngoài ăn, được không?”

Hạ Tử Khâm cắn cắn môi, lắc đầu một cái:

“Mẹ viện trưởng còn chưa tỉnh, chỉ mình Mạch Tử ở chỗ này, nếu có chuyện gì, sẽ không ai bên cạnh, em không thể đi.”

Tử Khâm vừa dứt lời, liền thấy Mạch Tử đang bước nhanh tới:

“Tử Khâm, mẹ viện trưởng tỉnh, xem ra tinh thần còn rất tốt, người bảo mình kêu cậu qua đó.”

Hạ Tử Khâm nhanh chóng đứng lên, không quan tâm đến Tịch Mặc Thiên, chạy vội vào phòng bệnh, Tịch Mặc Thiên bước theo sau cô. Vừa rồi, khi Tịch Mặc Thiên đến đây, đúng lúc Mạch Tử ra ngoài mua vài thứ, vì vậy không hề đi vào trong phòng bệnh, cũng không nhìn thấy Hạ Thục Nhân, lúc này đi theo sau lưng Tử Khâm, mới thấy rõ gương mặt của bà.

Tịch Mạc Thiên ngăn người một chút, ánh mắt rơi thẳng vào người phụ nữ trên giường bệnh. Bà già hơn trong trí nhớ, cũng tiêu tụy hơn rất nhiều, nhưng Tịch Mạc Thiên vẫn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra, bà chính là mẹ của Phi Loan.

Khi còn bé anh đã gặp qua bà rất nhiều lần, nhưng tại sao bà lại thành viện trưởng Cô nhi viện Thánh Tâm, còn nuôi lớn Tử Khâm. Tịch Mạc Thiên khẽ nhíu mày, anh không muốn xâu chuỗi những vấn đề lại chung một chỗ, nhưng có vài chuyện cũng thật quá trùng hợp, Tử Khâm có nét giống Phi Loan, Tử Khâm bị bệnh tim bẩm sinh, còn có nhóm máu, Tử Khâm cũng là người có nhóm máu A.

“Mẹ, bệnh nghiêm trọng như vậy, sao người có thể gạt con cùng Mạch Tử, nếu như lúc sáng.”

Tử Khâm nói tới đây, cũng không thể thốt lên lời được nữa, nước mắt ào ào rơi xuống, Hạ Thục Nhân khẽ nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Sao vẫn còn thích khóc như vậy, con người ai cũng đều phải trải qua sinh lão bệnh tử, sống thọ đến bao nhiêu, đều đã được ông trời sắp đặt sẵn, an bài ổn thỏa được cho Cô Nhi Viện, tâm sự của mẹ cũng xem như đã hoàn thành hơn phân nửa.”

Ngẩng đầu, ánh mắt bà khẽ quét qua người Tịch Mạc Thiên:

“Tử Khâm, không phải con nên giới thiệu ông xã của mình một chút sao?”

Lúc này Hạ Tử Khâm mới nhớ tới Tịch Mạc Thiên, xoay đầu nhìn anh một cái, hơi ngượng ngùng mở miệng:

“Anh ấy là Tịch Mạc Thiên. Tịch Mạc Thiên, đây là mẹ của em.”

Mâu quang Tịch Mạc Thiên hơi lóe lên, cung kính gọi một tiếng “mẹ” theo Tử Khâm, tiếng “mẹ” này, vô luận thế nào, người phụ nữ trước mắt kia luôn đủ tư cách để nhận.

Sau khi Mạch Tử xử lý vài chuyện ở cô nhi viện xong liền đi làm, phía bệnh viện có hộ lý chuyên nghiệp phụ trách, nên cũng không cần Tử Khâm phải ở chỗ này hai bốn trên hai bốn chăm sóc. Thật ra Hạ Thục Nhân muốn xuất viện về nhà, dù sao bà cũng biết rõ bệnh của mình, ở nơi nào cũng chỉ là còn lại một chút thời gian ngắn ngủi mà thôi, nhưng Mạch Tử cùng Tử Khâm kiên quyết không đồng ý.

Trong lòng Hạ Thục Nhân hiểu, nếu đã gặp được Tịch Mạc Thiên, thì những ân oán sâu thẳm trong bao nhiêu năm nay cũng nên chấm dứt, nhưng còn Tử Khâm? Bà rất lo lắng cho Tử Khâm. Tử Khâm yếu ớt, nhạy cảm lại hết sức cố chấp, có một số việc bà sợ cô không nghĩ thông, hoặc dù có nghĩ thông rồi, ngay từ đầu khẳng định cũng không tiếp thụ nổi.

Tử Khâm một đêm không ngủ, cũng không ăn được bao nhiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, phờ phạc khó coi, bị mẹ viện trưởng cường ngạnh ra lệnh cưỡng chế bắt nghỉ ngơi, mới bị Tịch Mạc Thiên mang về nhà.

Vào nhà, cô liền đâm đầu lên giường, Tịch Mạc Thiên pha một ly sữa ấm, cho thêm một muỗng mật ong vào, bưng đến, nâng người cô dậy, đưa tới bên miệng cô:

“Uống sữa đi rồi hãy ngủ tiếp, ngoan.”

Tử Khâm mở đôi mắt mơ màng ra, trước tiên ném thử một miếng, không cảm thấy buồn nôn, mới nhanh chóng uống vào, uống xong đẩy Tịch Mạc Thiên ra, xoay người một cái, nằm lỳ ở trên giường, đi ngủ.

Tịch Mạc Thiên để cái ly lại lên tủ đầu giường, giúp Tử Khâm duỗi thẳng người, lấy nước ấm lau mặt, lau tay chân, cởi quần áo, đổi lại cho cô một bộ đồ ngủ rộng rãi thoải mái, đắp kín chăn, ngồi ở bên giường nhìn cô. Chắc hẳn cô đã rất mệt mỏi, bị dày vò như thế, mắt cũng mở không ra nổi, đang nhắm chặt, dưới hàng mi là vệt tím thâm quầng, sự mệt mỏi tràn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tịch Mạc Thiên khẽ thở dài, giúp cô vuốt lại những sợi tóc tán loạn trên gò má, sau đó đứng lên, bước ra ngoài, rời khỏi biệt thự, ngồi vào xe:

“Đến bệnh viện”

Tinh thần Hạ Thục Nhân đang rất tốt, ngồi yên tường trên giường bệnh, thấy Tịch Mạc Thiên đi tới, cười cười:

“Ta biết con sẽ đến mà, ngồi đi!”

Nói xong, ánh mắt bà phức tạp quan sát anh hồi lâu. Đối với Tịch Mạc Thiên, Hạ Thục Nhân cũng không xa lạ, Tịch gia và Vinh gia không giống nhau, Vinh gia là sản nghiệp do Vinh Hồng Thịnh tay trắng dựng nên, nhưng Tịch gia đã là doanh nghiệp mấy đời, tới tay cha của Mạc Thiên lại càng thêm hưng thịnh. Năm đó ông cùng Vinh Hồng Thịnh mới lập nghiệp không ngừng tranh đấu, đấu tới đâu đi, từ địch thành bạn, hai nhà liền quen biết.

Nơi ở cũng gần nhau, vì vậy, Hạ Thục Nhân cùng mẹ của Tịch Mạc Thiên cũng quen thuộc, Phi Loan và Tịch Mạc Thiên có thể miễn cưỡng được coi là thanh mai trúc mã. Tịch Mạc Thiên là một đứa bé trưởng thành hơi sớm, ắt hẳn cũng liên quan đến việc thân thể của mẹ anh không tốt, Mạc Thiên trong trí nhớ là một cậu bé rất hiểu chuyện, rất ưu tú, nhưng hơi trầm mặc, từ nhỏ Phi Loan đã thích đi theo sau anh.

Trước khi mẹ của Tịch Mạc Thiên mất, còn từng nói đùa với Hạ Thục Nhân, muốn đính ước cho hai đứa trẻ, cũng không quan tâm đến bệnh tim bẩm sinh của Phi Loan. Sau này, Hạ Thục Nhân nghe được tin Phi Loan gả cho Tịch Mạc Thiên, đã vui mừng thật lâu. Lúc đầu không mang Phi Loan đi, thật sự là vạn bất đắc dĩ, Phi Loan yếu ớt sao chịu nổi cuộc sống trôi nổi, lận đận, mà khi đó Hạ Thục Nhân cũng không biết mình nên đi đâu, trong đầu bà chỉ có duy nhất một ý niệm, phải rời khỏi Vinh gia, rời khỏi Vinh Hồng Thịnh.

Lúc đầu, mỗi khi nhớ tới Phi Loan, bà đều cảm thấy đau lòng không dứt, không biết bao nhiêu lần, bà muốn trở về thăm cô, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn. Nếu trở về mà bị Vinh Hồng Thịnh phát hiện, bà sẽ không đi được nữa, Vinh Hồng Thịnh là một người đàn ông không phân rõ phải trái, từ không đến có, từ nghèo đến phú, thủ đoạn cùng năng lực của ông, Hạ Thục Nhân hiểu rõ, vì vậy bà không muốn mạo hiểm, huống chi khi đó bà mới phát hiện, mình mang thai Tử Khâm.

Ngày Phi Loan kết hôn kia, bà vui mừng núp ở trong phòng, một mình uống hết nửa bình rượu, lúc biết Phi Loan chết, bà chạy ra sau núi, tìm một chỗ yên tĩnh trong sơn động, khóc suốt cả một ngày.

Nhưng vận mệnh có lúc cứ luôn kì lạ như vậy, trốn tới chuyển đi, những chuyện, những người đã tách ra từ lúc đầu lại ở chung một chỗ. Thời điểm khi biết Tử Khâm và Tịch Mạc Thiên “cưới chui”, Hạ Thục Nhân thật sợ hết hồn, sau kinh sợ là lo lắng, lo lắng Tử Khâm sẽ đi vào con đường cũ của mình, lo lắng Vinh Hồng Thịnh sẽ tìm được bà, lo lắng thân thể của Tử Khâm bị vạch trần.

Nhưng sau khi hạ Thục Nhân phát hiện mình bị ung thư gan, bà đột nhiên cảm thấy, những ân oán quá khứ kia cũng không còn quan trọng nữa, quan trọng là Tử Khâm, bà hi vọng Tử Khâm có thể sống hạnh phúc, đây là nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời của bà, quan trọng hơn hết thấy mọi chuyện.

Tịch Mạc Thiên ngồi xuống, cũng không quanh co, trực tiếp hỏi:

“Con muốn biết, Tử Khâm có phải là em gái của Phi Loan không?”

Hạ Thục Nhân khẽ gật đầu, ánh mắt trách cứ, sắc bén của Tịch Mạc Thiên nhìn thẳng vào bà:

“Tại sao? Nếu như Tử Khâm là con gái của người, tại sao suốt 26 năm, lại để cho cô ấy nghĩ rằng mình là một cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ, ngài không cảm thấy, như vậy quá không công bằng với cô ấy sao?”

Hạ Thục Nhân hơi sững người, một Tịch Mạc Thiên có biểu hiện tức giận rõ ràng như vậy, mặc dù lúc còn rất nhỏ, cũng chưa từng có qua. Hạ Thục Nhân chợt vui mừng cười, Tử Khâm luôn không thể xác định, Tịch Mạc Thiên có yêu cô không, loại cảm giác lo được lo mất này thật ngốc nghếch. Người đàn ông trước mặt đây đã bày rõ lòng mình như thế rồi, chắc cũng chỉ có mình Tử Khâm mơ hồ nhà bà là nhìn không ra thôi.

Ánh mắt Hạ Thục Nhân hiền lành nhìn anh, không trả lời, mà hỏi ngược lại:

“Nếu đã yêu Tử Khâm như vậy, tại sao không nói cho con bé biết, con nên hiểu, Tử Khâm là một nha đầu ngốc mơ hồ.”

Tịch Mạc Thiên sững người một giây, tiếp đó trên mặt hiện lên chút đỏ sậm khả nghi.

“Nếu đã yêu thì nên để cho đối phương biết, đó cũng là phương pháp tốt nhất để tránh khỏi những hiểu lầm không cần thiết.”

Hạ Thục Nhân cũng không có nói thêm gì nữa, mà trở lại đề tài vừa rồi:

“Khi ta phát hiện mình mang thai Tử Khâm, thì đang làm nữ giúp việc ột nhà gần đó, nói thật, tình cảnh lúc ấy rất khó khăn, ta đã từng nghĩ đến chuyện bỏ đứa bé trong bụng, nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Ta giấu chuyện mình đã kết hôn, tìm một phòng khám tư vắng vẻ sinh ra Tử Khâm, điều kiện ở nơi đó có hạn, nên không phát hiện được tim của Tử Khâm có vấn đề. Lúc ấy ta rất vui mừng, giao Tử Khâm ột đôi vợ chồng lớn tuổi, mỗi tháng đưa qua một ít tiền cho họ, mãi đến sau này, ta tiếp nhận Cô Nhi Viện rồi, mới đón Tử Khâm về. Khi đó con bé đã năm tuổi rồi, nhìn ánh mắt đen láy trong sáng kia, ta phát hiện, mình không có cách nào nói cho Tử Khâm biết sự thật ta là mẹ của con bé, luôn nghĩ rằng, đợi Tử Khâm lớn hơn một chút, hãy nói cho con bé, cứ lần lữa như vậy, kéo dài đến bây giờ, ta đã không biết nên nói thế nào với con bé nữa.”

Tịch Mạc Thiên đứng lên:

“Nếu như có thể, con hi vọng tạm thời duy trì như hiện tại, nếu Tử Khâm biết được sự thật, con sợ thân thể của cô ấy không chịu nổi những chuyện này, cô ấy đang mang thai.”

39. Chương 39

Edit: Fuly

Lúc Hạ Tử Khâm tỉnh lại, sắc trời đã tối hẳn, nhưng không biết mấy giờ, ngoài cửa sổ, đường xá đã lên đèn, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Tịch Mạc Thiên, anh ngồi ở trên mặt thảm cạnh bên giường, để chiếc bàn con cô thường dùng trước người, đặt laptop lên đó, con chuột trong tay lúc dừng lúc chạy, những websites thay phiên nhau đổi, khiến cho lam quang trên màn hình máy vi tính không ngừng lóe lên, chiếu vào mặt anh, làm người ta có cảm giác hơi lạnh lùng.

Hạ Tử Khâm khẽ nhúc nhích, vẫn cảm thấy có chút khó chịu, nhất là dạ dày, không tìm được vị chua dâng trào, cô che miệng nôn ra tiếng, Tịch Mạc Thiên liền ngồi lên giường, đỡ cô dậy dựa vào người anh, bàn tay nhẹ nhàng chạm rãi vỗ vỗ sau lưng, đợi trận buồn nôn này của cô qua rồi, mới giúp cô vuốt lại vài sợi tóc rối lúc ngủ:

“Thoải mái chút nào chưa? Em muốn ăn gì không?”

Thanh âm dịu dàng, chậm rãi, Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông này cô không hiểu được, cũng nghĩ không ra, anh có thể lạnh nhạt bỏ rơi cô, lạnh nhạt đến một tháng không thấy bóng người, nhưng vào lúc này lại như đang dỗ một đứa trẻ nhỏ mà dỗ cô.

Trong lòng Hạ Tử Khâm thực không nghĩ ra, có chút cáu kỉnh, đẩy tay anh, bước xuống đất chạy đến phòng vệ sinh, giải quyết số nước dư trong bụng, xả đầy nước nóng vào bồn rửa tay, rồi đâm đầu vào, thật lâu sau mới ngẩng lên, vuốt mặt. Trong gương là một người phụ nữ có chút tiêu tụy, hai mắt sưng vù, sắc mặt hơi vàng vọt, tóc rối tung, mặc bộ áo ngủ rộng thùng thình, thoát nhìn giống như một thiếu phụ luống tuổi.

Hạ Tử Khâm vừa lau mặt của mình xong, liền cảm thấy một trận buồn nôn xông tới, vội vàng ôm bồn cầu nôn mấy cái, nhổ ra không biết là dịch dạ dày, hay gì khác?

Cửa phòng vệ sinh được mở ra từ bên ngoài, Tịch Mạc Thiên bước vào, Hạ Tử Khâm ngẩng đầu nhìn anh:

“Không phải đã em đã mắc bệnh gì chứ?”

Tịch Mạc Thiên nhíu nhíu mày:

“Em nghĩ xem, mình đã bao lâu rồi chưa ăn gì? Vậy nên dạ dày không thoải mái là rất bình thường, ăn cơm xong sẽ tốt hơn, giờ nói cho anh biết, em muốn ăn cái gì, hả?”

Hạ Tử Khâm che bụng, cảm thấy bên trong trống rỗng không thoải mái, hồi lâu mới mở miệng:

“Muốn ăn Khoai tây ti chua cay.”

Nói xong, có chút mong chờ nhìn Tịch Mạc Thiên. Tịch Mạc Thiên khom lưng bế cô đến bồn rửa tay trước mặt, cầm bàn chải đánh răng trét kem lên, rồi nhét vào tay cô:

“Em đánh răng trước đi đã, anh xuống lầu làm cho em, ngoài khoai tây ti còn muốn ăn cái gì?”

Hạ Tử Khâm chớp chớp mắt:

“Còn muốn ăn nộm dưa chuột, không cho tôi, để mù tạc thôi....”

Khóe miệng Tịch Mạc Thiên hơi nhếch lên, búng nhẹ lên trán cô một cái:

“Em thật dễ nuôi.”

Anh đi ra ngoài rồi, Hạ Tử Khâm mới nhét bàn chải đánh răng vào trong miệng chà mấy cái, chợt ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong gương :

“Sao mày lại mau quên vậy chứ, anh ấy hơi tốt với mày một chút, mày liền mất phương hướng, mày đã quên rồi à, bên cạnh anh ấy còn có một hỗn huyết mỹ nữ không mình bạch đó.”

Trong lòng chợt có một thanh âm khác phản bác:

“Hỗn huyết mỹ nữ kia không chừng là nói hươu nói vượn, cố ý vu khống, hãm hại anh ấy, giống như Hàn Phong gì đó vậy.”

Hạ Tử Khâm cảm thấy đầu mình ngày càng rối rắm, nhổ bọt kem trong miệng ra, súc sạch bằng nước, rồi thay một cái áo choàng tắm khác, bước xuống lầu.

Ngồi ở trên bàn, nhìn hai món ăn một nóng một lạnh trước mặt, không khỏi nuốt nước miếng, Tịch Mạc Thiên bồi thêm một chén cơm nữa đặt ở cạnh tay cô. Hạ Tử Khâm cầm thìa lên, gắp một miếng khoai tây ti trước, ừ, chua ngọt vừa phải, so với Vinh Phi Lân làm mà nói...., chợt nhớ tới Vinh Phi Lân, lại không khỏi nhớ tới chiếc USB bị cô vứt bỏ, trong đó rất cuộc chứa cái gì?

Hạ Tử Khâm lắc đầu một cái, ăn hết mấy món trên bàn vào trong bụng, buông chén thìa xuống, mới nhớ tới hình như Tịch Mạc Thiên còn chưa ăn:

“Cái đó, anh ăn gì chưa?”

Tịch Mạc Thiên nhú mày cười:

“Anh ăn rồi, hiện tại đã sắp tám giờ.”

Nói xong, dặt tay cô ra khỏi nhà ăn, cầm tấm thảm bao cô lại ôm lên, đi đến chiếc xích đu nhỏ trên ban công ngồi xuống, bế cô ở trước ngực:

“Bây giờ, có phải nên nói cho anh biết, rốt cuộc em đang giận dữ gì không?”

Tịch Mạc Thiên hỏi thẳng như vậy, khiến Hạ Tử Khâm đột nhiên phát hiện, thật ra chính cô cũng không biết mình đang giận dữ cái gì, những chuyện khó chịu trong lòng kia, không có cách nào nói với anh. Chẳng lẽ nói là bởi vì hơn một tháng nay anh rất ít về nhà, công việc quá bận rộn, nhưng như vậy có vẻ cô quá không hiểu chuyện, hay là nói cho dù anh có về nhà, cũng không chạm cô, có phải do bên ngoài có người phụ nữ khác chờ anh không.

Hạ Tử Khâm không phải loại phụ nữ có thể thẳng thắn đến mức ấy, nếu như cô là một người như vậy, đã sớm không có những suy nghĩ rối loạn như bây giờ rồi.

Vì vậy khi Tịch Mạc Thiên hỏi như thế, cô cũng chỉ có thể cúi cái đầu nhỏ, một chữ cũng không nói ra được. Tịch Mạc Thiên thở dài, nâng cằm của cô lên, nhìn kỹ cô một lúc lâu, bắt đầu đoán:

“Là bởi vì gần đây anh quá bận rộn sao?”

Hạ Tử Khâm cắn môi, còn chưa mở miệng, nhưng với vẻ mặt này, Tịch Mạc Thiên biết mình đã đoán đúng, không khỏi lắc đầu một cái:

“Chính vì anh quá bận rộn, không có thời gian ở cùng em, cho nên mới giận dữ, một mình chạy về cô nhi viện?”

Hạ Tử Khâm cảm thấy, những lời này nói ra từ trong miệng Tịch Mặc Thiên, sao giống như cô đang cố tình gây sự vậy. Tịch Mặc Thiên vừa muốn giải thích mấy câu, điện thoại di động đột nhiên vang lên, anh vừa ôm cô, vừa nhận máy, trong điện thoại truyền đến thanh âm rõ ràng của hỗn huyết mỹ nữ:

“Riza, anh mau tới đây, sau bữa xã giao tối nay, hợp đồng kia sẽ không còn vấn đề gì nữa, mau tới đây, chúng tôi đang ở trong hội quán phía Đông, anh họ của em đang tìm anh đấy.”

Tịch Mặc Thiên nhìn Hạ Tử Khâm trong lòng một chút, khẽ gật đầu:

“Ừ, chờ tôi nửa tiếng.”

Để điện thoại di động xuống, cúi đầu hôn lên trán Hạ Tử Khâm:

“Anh đi ra ngoài một lát, chắc sẽ về trễ, em cứ ngủ trước đi!”

Tịch Mặc Thiên ôm cô vào nhà, đặt lên giường, đắp kín chăn, rồi mới đứng lên bước ra ngoài, vừa đến cửa, thanh âm của Hạ Tử Khâm liền nhẹ nhàng vang lên:

“Người phụ nữ trong điện thoại là ai vậy?”

Tịch Mặc Thiên sửng sốt quay đầu lại, hơi chần chờ khẽ chớp mắt. Tịch Mặc Thiên biết rõ, cô vợ nhỏ của anh không phải là một người phụ nữ quá rộng lượng, tâm hồn của cô không lớn, lại thích ăn dấm, chỉ là những thứ này ở trong mắt Tịch Mặc Thiên, đều chỉ là một phần nhỏ trong tính cách của cô, có lúc rất đáng hận, có thời điểm cũng thật đáng yêu. Nhưng có một số việc, Tịch Mặc Thiên còn chưa hi vọng cô biết, hơn nữa, những thứ kia đều đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, hiện tại anh không có chút mập mờ nào với Jen-nifer, cần gì lôi chuyện cũ ra lần nữa.

Tịch Mặc Thiên quay lại bên giường, hơi cúi người, hôn một cái lên gương mặt của cô, tránh nặng tìm nhẹ giải thích:

“Cô ấy là bạn học ở Havard của anh, rất có năng lực, anh muốn kéo cô ấy vào Tịch thị làm chức Phó tổng, em đừng nghĩ lung tung nữa, nhắm mắt lại ngủ đi, ngày mai anh và em đến bệnh viện thăm mẹ.”

Hạ Tử Khâm nghe lời nhắm mắt lại, cửa vừa đóng, mắt của cô liền mở ra, nghe tiếng bước chân Tịch Mặc Thiên đi xuống lầu, thanh âm cửa chính đóng lại. Chờ tiếng xe từ từ biến mất, cô ngồi dậy, xuống đất, mặc quần áo, cầm túi xách lên, mở cửa đi ra ngoài.

Mới vừa bước ra khỏi cổng, phía bên cạnh liền vang lên hai tiếng còi xe chói tai, dọa cô giật mình. Ở khúc ngoặt bên kia, có một chiếc BMW màu đen đang đậu, thân ẩn trong bóng tối, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy, đèn lớn chợt sáng lên, Hạ Tử Khâm giơ tay che kín mắt theo bản năng, nửa ngày mới nhìn rõ, người đang ngồi trong xe là Vinh Phi Lâm.

Hạ Tử Khâm vừa thấy rõ là anh, lập tức quay đầu lại, giống như không quen biết, bước ra khỏi chung cư. Vinh Phi Lâm liền nhanh chóng khởi động xe đi theo sau, nhìn thấy cô đứng ở cửa đang chờ taxi, vậy mấy chiếc đèn bị người khác đoạt trước, Vinh Phi Lâm liền mở cửa bước xuống, đi tới nắm lấy tay cô:

“Em muốn đi đâu? Tôi tiễn em, giống như em vậy, cả đời cũng không đón được xe.”

Hạ Tử Khâm hất anh ra:

“Vinh Phi Lâm, anh có biết phiền không vậy?”

Vinh Phi Lâm hiển nhiên cũng không tức giận, bất chấp tất cả, kéo cô nhét vào trong xe, ngồi xuống ghế lái, đóng cửa lại. Hạ Tử Khâm đẩy nửa ngày, cửa xe cũng mở không ra, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Vinh Phi Lâm:

“Anh biến thái à! Sao cứ đi theo tôi mãi thế?”

Ánh mắt của Vinh Phi Lâm rơi vào túi xách trong tay cô, hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

“Em đi đâu vậy?”

Rồi lại đột nhiên chau chau mày, có mấy phần giễu cợt nói:

“Tôi biết rồi, em là muốn đi bắt kẻ thông dâm?!”

“Cái gì, cái gì bắt kẻ thông dân.”

Hạ Tử Khâm hơi lấp bắp phản bác:

“Anh nói bậy bạ gì đó, mở cửa, tôi muốn xuống xe?”

Vinh Phi Lâm cười:

“Tôi đưa em đến đó.”

Nhìn chăm chú cô hai giây rồi gật đầu một cái:

“Em không phải nói với tôi, tin tưởng Tịch Mặc Thiên là một chính nhân quân tử, tin tưởng anh ta là Liễu Hạ Huệ sao? Tử Khâm, tôi không thể không nói, em so với tôi nghĩ còn ngây thơ hơn, vậy hành động bây giờ của em là gì đây? Chân trước Tịch Mặc Thiên vừa rời đi, chân sau em liền chạy ra ngoài, nói thật với em, USB tôi đưa cho em không có gì cả, nhưng sau hôm nay mọi việc sẽ không giống quá khứ nữa, em biết người phụ nữ kia là ai không? Đó là bạn gái kết giao gần một năm của Tịch Mặc Thiên lúc còn ở Mỹ, sau khi bệnh tình của Tịch lão gia trở nên nguy kịch, anh ta mới quay về, tiếp nhận gia nghiệp, đoạn tình này cũng vì đó mà tan, sau nhiều năm như vậy, tình nhân cũ đột nhiên gặp lại, sẽ xảy ra chuyện gì? Hình như cũng là hợp tình hợp lý, không phải sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm trắng bệch, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ:

“Vinh Phi Lâm, anh có biết không, thủ đoạn phá hư của anh rất ngây thơ, ngây thơ đến mức cho dù là một người ngu đần như tôi, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu.”

Hạ Tử Khâm khẽ thở dài, thanh âm chậm lại:

“Phi Lâm, nếu như anh nguyện ý, chúng ta có thể khôi phục lại tình trạng bạn bè như trước kia, không tốt sao?”

“Bạn bè?”

Ánh mắt của Phi Lâm có chút điên cuồng, một phát bắt được cánh tay của Hạ Tử Khâm:

“Tôi không muốn làm bạn bè gì hết, tôi yêu em, Tử Khâm, tôi cũng không biết sao mình lại yêu em đến vậy, chỉ là, tôi phát hiện hơi trễ, nhưng em có thể nhìn lại tôi, cho tôi một cơ hội để yêu em được không? Tử Khâm, Tịch Mặc Thiên thật không thích hợp với em, anh ta rất bận, sự nghiệp của anh ta rất lớn, không giống tôi, tôi có thể bỏ hết tất cả, ngày ngày ở cạnh em, sẽ không để cho em cảm thấy một phút giây tịch mịch nào, chúng ta có thể đi chơi khắp nơi, chơi mệt rồi, thì tìm một nơi sơn thanh thủy tú nghỉ ngơi, Đại Lý, tôi nhớ được hình như em thích Đại Lý phải không? Chúng ta đến đó, mua một căn nhà cạnh bờ sông.”

Tử Khâm không khỏi cả kinh nhảy dựng lên, tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Vinh Phi Lâm, cắt đứt lời anh đang nói:

“Vinh Phi Lâm, anh đang nói nhảm cái gì vậy? Tôi căn bản không yêu anh, người tôi yêu là Tịch Mặc Thiên.”

“Em yêu anh ra?”

Ánh mắt của Vinh Phi Lâm lóe lên một cái, gật đầu nói:

“Tốt, em yêu anh ta, tôi liền dẫn em đi tìm anh ta, hi vọng em không phải phải hối hận” Vinh Phi Lâm đạp ga, xe quẹo một đường cua đẹp mắt trên đường, nhanh chóng bay đi.

40. Chương 40

Edit: Fuly

Tịch Mặc Thiên vừa đẩy cửa phòng VIP ra, liền không nhận được nhú nhú mày, cả không gian to như vậy, không có ai khác ngoài Jennifer.

Tịch Mạc Thiên đưa mắt nhìn về phía Jennifer. Từ trước đến giờ, cách ăn mặc của Jennifer luôn rất diêm dúa, lớn mật. Hôm nay, trên người cô ta là một kiện y phục bằng voan mỏng màu đen có thể nhìn thấu, phía trên được bao phủ bởi lớp hoa văn cùng màu phức tạp, vóc dáng hoàn mỹ phơi bày trước mặt Tịch Mạc Thiên, đôi gò bồng trắng như tuyết cao vút nhấp nhô theo hơi thở, eo thon nhỏ, cùng với dưới thân....

Jennifer thoải mái để cho anh nhìn, dường như còn sợ Tịch Mạc Thiên không thấy rõ, cô ta đứng dậy khỏi ghế sofa bước tới trước mặt anh. Ngón tay nhỏ nhắn, xinh đẹp nhấc lên một độ cong vừa phải, nhẹ nhàng khoác lên trên bả vai anh, bày ra một nụ cười quyến rũ.

“ Thế nào? Đã nhiều năm như vậy, dáng người của em còn nhìn được chứ! Riza , em vẫn nhớ bộ dạng khoái hoạt của anh khi ở trên giường lúc trước. Chúng ta ở đây ôn lại một vài chuyện cũ, sẽ không có ai quấy rầy đâu,”

Cô ta khẽ xoay người, sau lưng là một mảnh trần trụi, kéo dài đến tận bắp đùi, mơ hồ có thể thấy được khe rãnh mê người phía dưới, đại an toàn đã được cởi ra, phơi bày hơn nửa cơ thể trong không khí.

Trên trần nhà là ngọn đèn mờ ảo, lớp ánh sáng nhẹ phủ lên người cô ta, có một loại gợi cảm mê người, nồng lung như một nữ thần. Tịch Mạc Thiên không cử động, thậm chí biểu tình trên khuôn mặt anh vẫn chưa có chút biến hóa nào, chỉ nhìn chăm chăm vào cô ta:

“Jennifer, tôi không biết cô làm vậy với mục đích gì, đàn ông cô chưa bao giờ thiếu, nô lệ dưới váy cô, từ mười mấy năm trước đã không phải chỉ là vài người, chuyện của chúng ta sớm trôi vào dĩ vãng, hơn nữa, tôi đã kết hôn.”

“ Kết hôn???”

Jennifer nhếch khóe miệng, khinh thường cười lên hai tiếng:

“Chỉ dựa vào vị phu nhân tựa như một tiểu nha đầu chưa phát dục kia của anh sao, em không nghĩ rằng cô ta có thể thỏa mãn được anh. Năng lực của anh, em rất rõ, còn chuyện kết hôn của anh, em không quan tâm, chúng ta cứ bí mật lui tới, phu nhân của anh sao biết được?”

“ Cô đã gặp qua vợ của tôi sao?”

Tịch Mạc Thiên bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của cô ta, phi thường khẳng định

hỏi ngược lại:

“ Cô và vợ tôi đã nói những gì? Cô đã lừa gạt vợ tôi những gì, hay là tôi phải hỏi, mục đích của cô là gì, hả?”

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên sắc lạnh, thanh âm trầm thấp, căng thẳng, cả người bỗng nhiên tràn ngập lệ khí bức người. Jennifer không tự chủ lùi về phía sau một bước, cười khẽ, lại lần nữa nhấc chân về phía trước, vươn cánh tay trần ôm cổ Tịch Mạc Thiên, môi dán vào sau tai anh....

Hạ Tử Khâm nhắm mắt lại, xoay người chạy ra khỏi phòng điều khiển trung tâm, cũng không quay đầu, tựa như đang chạy trốn, chui nhanh vào thang máy, xuống lầu, xuyên qua đại sảnh xa hoa, ra ngoài, mới vừa chạy đến ven đường, liền bị Vinh Phi Lâm bắt được:

“Tử Khâm, em hãy nghe anh nói.”

Hạ Tử Khâm chợt đứng lại, xoay người, Vinh Phi Lâm hơi giật mình nhìn cô. Lúc này Tử Khâm có chút dọa người, đôi mắt của cô đỏ hồng, Vinh Phi Lâm có thể nhìn rõ được lớp sương mù đang phủ lên trong đó, cô lại cố sức kiềm nén không cho nó rơi xuống. Bộ dạng hiện giờ của Tử Khâm, khiến anh đau xót, anh muốn ôm chặt cô vào ngực, an ủi ,che chở. Nhưng cô bây giờ, từ trên xuống dưới, mỗi một cọng lông tơ cũng đều đang viết rõ hai chữ ‘cự tuyệt’, cô cự tuyệt anh tới gần cô.

“Vinh Phi Lâm, chúc mừng anh , anh rốt cuộc đã thành công rồi, thật cảm ơn anh, phải khiến anh phí hết tâm tư để tôi nhìn rõ sự thật, tốt lắm, mục đích của anh đã đạt được rồi, có thể lẫn. Lẫn càng xa càng tốt, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, Vinh Phi Lâm, anh là người tôi ghét nhất trên thế giới này.”

Đúng lúc, một chiếc taxi dừng lại, Hạ Tử Khâm đẩy Vinh Phi Lâm ra, chui vào xe, sắc mặt Vinh Phi Lâm tái xanh, không chút suy nghĩ, nhảy lên một chiếc taxi khác, đuổi theo. Hạ Tử Khâm cảm thấy trong lòng

giống như đang bị hàng ngàn khối đá đè ép đến đau đớn, cô che ngực, cơn đau này như cảm giác khi bị kim châm, âm ỉ.....

Tử Khâm nắm vạt áo, cổ gồng hất sâu hai cái, cảm giác đau đớn mới từ từ dịu xuống:

“Bác tài, xin cho cháu tới bệnh viện Tịch thị”

Hạ Tử Khâm xuống taxi, bước vào thang máy, nhấn nút lên phòng bệnh VIP trên tầng cao nhất, ra khỏi thang máy, vừa quẹo vào hàng lang, liền nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc trước mặt, Hạ Tử Khâm dừng bước, sao Vinh Hồng Thịnh lại xuất hiện ở đây? Đến khi thấy ông bước vào phòng bệnh của mẹ viện trưởng, Hạ Tử Khâm lại càng ngạc nhiên hơn.

Cô hơi chần chờ vài giây, nhưng vẫn quyết định đi tới, mới bước đến trước phòng bệnh, hộ lý liền mở cửa đi ra.

“Tịch phu nhân, trễ như vậy rồi mà cô vẫn tới à? Hạ nữ sĩ đang có khách.”

Hạ Tử Khâm lộ ra một nụ cười miễn cưỡng:

“Tôi biết rồi, cô đi đi, tối hôm nay tôi sẽ ở lại chăm sóc ẹ viện trưởng.”

Hộ lý hơi do dự một chút:

“Vậy tôi ra ngoài trước, có chuyện gì cô cứ rung chuông gọi tôi.”

Hạ Tử Khâm gạt đầu một cái, đợi hộ lý đi, cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra bước vào. Vinh Hồng Thịnh đang ở trong phòng bệnh, sự nghi ngờ trong lòng Hạ Tử Khâm đã đạt đến cực hạn, loại nghi ngờ này thậm chí chiến thắng cả cú chấn động mà Tịch Mặc Thiên và người phụ nữ kia vừa gây ra cho cô.

Theo bản năng, Hạ Tử Khâm dán tai lên cửa nghe động tĩnh bên trong.

Vinh Hồng Thịnh đã từng vô số lần nghĩ đến tình cảnh mà ông và vợ mình gặp mặt, nhưng trong số đó, chưa bao giờ, giống như bây giờ.

Hạ Thục Nhân hiển nhiên cũng không bắt ngờ, bà khẽ nở nụ cười:

“Anh đã đến rồi.”

Tựa như hai mươi mấy năm trước, mỗi khi ông về nhà, bà đều sẽ dùng nụ cười chào đón như vậy. Thục Nhân là một người phụ nữ hiền hậu, khi đó Vinh Hồng Thịnh vô cùng bận rộn, hầu như, mỗi đêm đều xã giao rất muộn, cả đêm không về cũng là chuyện bình thường. Nhưng cho dù ông có về khuya hơn đi nữa, thức ăn trong bình giữ nhiệt vẫn luôn “ấm”, là được chuẩn bị cho ông để lót dạ, nếu như cả đêm không về, bà sẽ tự làm điểm tâm, để tài xế trong nhà đưa đến công ty.

Bà thích đan quần áo. Hầu như, mỗi lần Vinh Hồng Thịnh về nhà đều sẽ thấy bà ngồi dưới ánh đèn chăm chỉ đan. Trước kia, khi còn nghèo nàn bà như vậy, sau này đã giàu lên bà vẫn làm như vậy. Nhiều lần ông cảm thấy bà đang làm điều thừa, có tiền, quần áo bằng len nào mà không mua được, đủ loại nhãn hiệu, kiểu dáng, thậm chí còn có thể đặt hàng, cần gì tự mình phí tâm sức như vậy.

Vinh Hồng Thịnh đã khuyên bà rất nhiều lần, nhưng bà chỉ cười mà nói quần áo tự đan sẽ ấm áp hơn. Sau khi Hạ Thục Nhân bỏ đi, Vinh Hồng Thịnh mới phát hiện, rất nhiều thứ cho đến khi mất rồi mới biết có bao nhiêu quý trọng, điểm tâm, món ăn khuya do bà làm, hình ảnh khi ngồi dưới ánh đèn đan len, qua hai mươi mấy năm, nhưng ở trong đầu Vinh Hồng Thịnh, vẫn rõ nét như cũ, giống như chỉ mới là ngày hôm qua.

Nhưng họ đều đã già rồi, già thật ra thì cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là không có thời gian, so với hơn hai mươi năm trước, bà tiêu tụy hơn rất nhiều, bên khóe mắt đã có nếp nhăn do dấu vết của năm tháng. Nhưng nụ cười ấm áp đầm đìa vẫn vẹn nguyên như thuở nào.

Vinh Hồng Thịnh dùng trọn vẹn 27 năm, cũng không hiểu rõ được người phụ nữ này, là vợ chồng kết tóc, từ nghèo nàn đi tới giàu sang, nhưng lại ở thời khắc giàu sang ấy mà rời khỏi ông.

Mấy năm sau khi bà đi, Vinh Hồng Thịnh vô cùng tức giận, căn bản không muốn đi tìm, ông không tin, bà có thể đi được bao lâu, nhưng theo thời gian, Vinh Hồng thịnh mới hiểu được, người phụ nữ này thực sự muốn rời khỏi ông, vậy nên, bà ra đi trong im lặng.

Ông đã đi tìm bà, nhưng một chút manh mối cũng không có, qua 27 năm rồi cuộc có tin tức, lại biết được bà bị ung thư gan giai đoạn cuối, thời gian còn lại chỉ là ngắn ngủi.

Hạ Thực Nhân quan sát ông thật lâu, khí phách lúc tuổi trẻ lảng động lại theo năm tháng, nhưng không có vẻ già yếu, nặng nề. Bất cứ lúc nào sóng lưng ông cũng thẳng tắp, nhìn qua trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật, mà mình?

Theo bản năng, Hạ Thực Nhân khẽ vuốt mái tóc đã hai màu trộn lẫn. “Bụi đầy mặt, tóc mai như sương”, hai câu này có lẽ là để diễn tả tình cảnh của bà hiện tại đi.

“Nếu ban đầu đã rời đi, không phải nên để cho chính mình sống thật tốt ư, vì sao cuối cùng lại thành như vậy?”

Giọng của Vinh Hồng Thịnh mang theo vài phần tức giận, Hạ Thực Nhân cười:

“Nhiều năm như vậy, tính tình vẫn chẳng thay đổi chút nào. Ngồi đi! Em đã sớm nghĩ thông rồi, không cần thiết nhắc lại chuyện đã qua, bất kể có bao chuyện ân oán, bây giờ cũng đã không còn chút ý nghĩa gì rồi. Là Tịch Mặc Thiên nói cho anh đi! Em trốn tới trốn lui, cuối cùng vẫn chạy không thoát khỏi số mạng, từ giây phút biết Tử Khâm gả cho Tịch Mặc Thiên, em liền hiểu, anh sớm muộn gì sẽ tìm tới, chỉ là trước khi chết, có thể được gặp nhau lần nữa cũng là chuyện tốt.”

“Cái gì trước khi chết, nào có nghiêm trọng như vậy, đều là bọn lang băm nói hươu nói vượn. Ngày mai, anh sẽ liên lạc với các bác sĩ chuyên gia bên nước ngoài, chúng ta sang bên đó làm phẫu thuật, anh không cho em chết, em vẫn còn thiếu anh 27 năm vợ chồng.”

Ngoài cửa, Hạ Tử Khâm cũng ngây ngốc, trong đầu là một mảnh rối tung, vợ chồng? Tổng giám đốc Vinh Hồng Thịnh của Vinh thị và mẹ viện trưởng sao có thể là vợ chồng, điều này còn khó tin hơn cả việc người ngoài hành tinh xâm nhập Địa Cầu, nếu là thật, vậy tại sao bà lại thành mẹ viện trưởng của chính mình đây?

“Hồng Thịnh, chúng ta đều đã già rồi, có một số việc em không muốn nhắc lại, chết, thật ra thì cũng không có gì đáng sợ, Phi Loan đã đi rồi, em tới làm bạn với con cũng tốt, dù sao em vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, nhưng Tử Khâm, là điều duy nhất em không yên tâm. Từ nhỏ cho đến khi trưởng thành, bởi vì trong lòng áy náy, nên em luôn che chở cho con bé cẩn thận, dưỡng thành tính tình có chút mềm yếu, nhưng vẫn là một đứa bé ngoan tâm tính thiện lương. Cứ xem như là sự ích kỷ của một người mẹ đi, em hi vọng Tử Khâm có thể bình an vui vẻ trôi qua cả đời, nếu em đi rồi, em hy vọng anh có thể dùng toàn bộ năng lực của mình bảo vệ con bé, bởi vì Tử Khâm cũng là con gái của anh, là con gái ruột của anh.”

Trong đầu Hạ Tử Khâm “ông” một tiếng, đầu óc vốn đã rối tung, bây giờ lại càng thêm loạn. Vinh Hồng Thịnh và mẹ viện trưởng của cô là vợ chồng, cô là con gái ruột của mẹ viện trưởng, người cha mà cô cứ ngỡ xa cuối chân trời kì thật lại gần ngay trước mặt, là Vinh Hồng Thịnh, như vậy Vinh Phi Loan, Phi Lân là. . . ???

Những chuyện này ngày càng lộn xộn, giống chỉ trong nháy mắt, thế giới của liền hoàn toàn sụp đổ: tình yêu, tình thân, ân oán, thân thể, tất cả mọi chuyện thay phiên nhau dồn tới, rốt cuộc cô là ai? Chính cô cũng không rõ, chuyện cứ nghĩ rằng là thực trong 26 năm qua lại là lời nói dối to lớn nhất, mà người chế tạo lại là mẹ viện trưởng cô vẫn hằng yêu thương, còn có cả Tịch Mặc Thiên.

Hạ Tử Khâm cảm thấy cuộc sống của mình lúc này thật vô vẩn, hoang đường, vì sao cô lại có nét giống Vinh Phi Loan, bây giờ hình như đã có đáp án, nhưng toàn bộ sự thật này cô không muốn tiếp nhận, có được hay không? Cô còn muốn trở lại nguyên trạng như lúc trước, có thể hay không. ???

41. Chương 41

Edit: Fuly

Tịch Mạc Thiên không chút khách khí hất tay cô ta ra: “Jen—nifer, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng, mặt khác, tôi muốn nhắc nhở cô, đừng tìm phu nhân của tôi gây phiền phức, nếu không, tin rằng, cái cô được sẽ không bù đủ ắt.”

Giọng nói của Tịch Mạc Thiên lạnh lẽo vô cùng, giống như một chậu nước đá tưởi xuống, phút chốc liền dập tắt nhiệt tình tràn ngập trên người Jen—nifer. Trong mắt cô ta thoáng qua một tia ghen tỵ cùng không cam lòng mãnh liệt, gọi với theo Tịch Mạc Thiên đang bước tới cạnh cửa:

“Riza nếu như bây giờ anh đi, hợp đồng của hạng mục này sẽ thất bại, Tịch thị có thể gánh vác được tổn thất lớn như vậy sao? Mặc dù có kháng cự nổi, chỉ sợ cũng thương động đến gân cốt, vì người phụ nữ kia, lúc này mới thật là ‘được không bù nổi mất’, em không tin anh là một người đàn ông chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, em hiểu rõ anh, cho nên thay vì ra khỏi cửa này mới hối hận, không bằng hiện tại chúng ta ôn lại mộng nguyên ương.”

“Ôn lại mộng nguyên ương?” Tịch Mạc Thiên cười: “Jen—nifer, Trung văn cô học còn chưa đủ để nói đâu, trong quá khứ, tôi và cô miễn cưỡng chỉ có thể coi là bạn bè, thuần túy phát tiết sinh lý, ba từ ‘mộng nguyên ương’ này rất sạch sẽ, không thích hợp dùng ở trên người cô, còn nữa, tôi thật yêu giang sơn không yêu mỹ nhân, nhưng Tử Khâm không phải mỹ nhân, cô ấy là phu nhân của tôi, dù có phải tổn thất hơn nửa giang sơn của Tịch thị, mà làm cho cô ấy vui vẻ, cũng rất đáng giá, không phải sao?”

Cho đến khi cửa đóng lại, Jen—nifer vẫn chưa thể hồi hồn, Riza vừa rồi, thể nhưng còn đẹp trai hơn, có sức quyến rũ hơn nhiều so với quá khứ.

Tịch Mạc Thiên vào nhà mới phát hiện, cô vợ nhỏ vốn nên nằm ngủ trên giường lại không thấy. Anh cau mày, quay đầu đi đến bệnh viện, lại vừa lúc lướt qua Hạ Tử Khâm đang thất hồn lạc phách, anh chân trước vừa vào thang máy, sau lưng, Hạ Tử Khâm cũng vừa bước ra.

Hạ Tử Khâm giống như một con búp bê bị rút đi linh hồn, chậm chạp, du dương bước trên đường không có mục đích. Thực sự, cô không biết mình nên đi đâu, hình như nơi nào cũng đều không phải là nơi cô nên đến, trước kia còn có Cô Nhi Viện, hiện tại đến ngay cả Cô Nhi Viện cũng bị mất, những kí ức của tuổi thơ trước kia, tràn vào đầu rồi lại hóa thành cát bụi trong nháy mắt, chỉ còn lại một mảnh hoang vu, một mảnh hoang vu không hề có chút hy vọng.

Ở sau lưng cô, có một người còn thất hồn lạc phách hơn, Vinh Phi Lân, từ khi bắt đầu biết chuyện, Vinh Phi Lân chưa từng gặp qua mẹ mình, cha nói mẹ anh chết rồi, nhưng dù bà đã chết rồi, sao đến cả một tấm hình, trong nhà cũng không có? Sau này, qua chị Phi Loan, Vinh Phi Lân nhìn thấy được một bức ảnh đã ố vàng, Phi Loan nói đó là mẹ.

Người phụ nữ trong ảnh hiền lành, dịu dàng nở nụ cười, khi đó Vinh Phi Lân đã mười tuổi, từ giây phút ấy trở đi, hình ảnh về mẹ trong đầu Vinh Phi Lân liền dừng lại trên người người phụ nữ có nụ cười hiền lành, dịu dàng kia, chưa bao giờ biết, người anh luôn xem là mẹ đó vẫn còn sống, hơn nữa, Tử Khâm.

Nếu như người phụ nữ trong kia là Vinh phu nhân, là mẹ của chị Phi Loan và anh, vậy Tử Cẩm chẳng phải là em gái ruột của anh sao?

Vinh Phi Lân phải chịu đả kích còn lớn hơn Hạ Tử Khâm. Người mà anh thích, anh yêu, thậm chí không chừa thủ đoạn nào để tranh đoạt, cuối cùng lại là em gái của anh, em gái ruột, trong người bọn họ chảy chung một dòng máu, vậy tình yêu của anh được xem là cái gì? Cấm kỵ? Những từ ngữ kinh khủng này, dùng trên tình cảm anh dành cho Tử Khâm, khiến Vinh Phi Lân khó có thể tiếp nhận.

Vinh Phi Lân chợt có một ý niệm điên cuồng, bước đuổi theo Tử Khâm, đưa tay nắm chặt lấy cô: “Tử Khâm, chúng ta đi thôi! Chúng ta đi nước ngoài, vĩnh viễn không trở về nữa.”

Giọng điệu của anh thiết tha lại cuồng loạn, Hạ Tử Khâm bình tĩnh nhìn anh thật lâu, tránh khỏi sự kiềm chế của anh, không chút khách khí nói: “Vinh Phi Lân anh có bị bệnh không!” Nói rồi lại gạt đầu một cái: “Anh đúng thật có bệnh, anh muốn đi đến chân trời góc biển, thì tùy anh, đừng có kéo tôi theo. Tôi và anh không là gì cả, một chút quan hệ cũng không có, anh có thể tránh xa tôi ra được không, tôi phiền chết rồi, phiền chết rồi.”

Sự chán ghét trên mặt cô, cơ hồ làm bỏng tay Vinh Phi Lân, anh theo bản năng buông cô ra, Hạ Tử Khâm nhanh chóng thoát được, trực tiếp ngồi lên một chiếc xe taxi ven đường.

Bước chân của Tịch Mạc Thiên vội vã nện lên sàn gạch, vừa qua chỗ hộ lý đặc biệt của Hạ Thực Nhân đang đứng, liền nghe cô ta nói: “Tịch tổng, Tịch phu nhân vừa mới đi xuống.”

Tịch Mạc Thiên sửng sốt, xoay người chạy về phía thang máy, đến lầu dưới, nào còn có bóng dáng của Tử Khâm. Anh vừa cầm điện thoại vừa đẩy cửa đi ra ngoài, vẫn không ai nghe máy, Tịch Mạc Thiên đành gửi tin nhắn, phát không biết mấy tin, lại bắt đầu gọi điện thoại, lần này là trực tiếp tắt máy.

Tịch Mạc Thiên vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy sắc mặt khó coi của Vinh Phi Lân. Anh bước qua nắm cổ áo anh ta:

“Vinh Phi Lân, cậu rốt cuộc muốn thế nào? Đừng cho là tôi không biết cậu giở thủ đoạn hạ lưu, mờ ám ở phía sau, Trục quản lý nói, vừa rồi, cậu mang theo một người phụ nữ vào hội quán, có phải là Tử Khâm không? Cậu để cho cô ấy nhìn cái gì, hả?”

Vinh Phi Lân nhìn anh, châm chọc cười cười: “Tịch Mạc Thiên, anh sợ cái gì? Trong lòng nếu không có quỷ, thì sợ cái gì? Cái tôi để cho Tử Khâm nhìn đều là sự thật.”

Tịch Mạc Thiên đánh sang một quyền, Vinh Phi Lân lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất. Anh nâng người lên lau khóe miệng, chính là người đàn ông này, đoạt Tử Khâm đi, lại còn không biết quý trọng cô ấy. Vinh Phi Lân hận, nắm chặt quả đấm, đánh lại.

Lúc Vinh Hồng Thịnh đi ra, vừa đứng nhìn thấy hai người không ai nhường ai, như hai động vật giống đực không còn chút lí trí, đánh nhau thành một đoàn. Ông cau mày, hét lớn một tiếng:

“Mạc Thiên, Phi Lân, hai đứa đang làm cái gì vậy?”

Hai người bị ông quát, liền nhanh chóng dừng tay, Vinh Phi Lân xông lại: “Cha, người nói cho con biết, người phụ nữ trong kia và con không có quan hệ gì phải không? Con cùng Tử Khâm không phải là anh em, đúng không, người nói đi, mau nói cho con biết đi.”

Tịch Mạc Thiên cả kinh, nhìn Vinh Phi Lân lại, hai mắt trừng lớn:

“Tử Khâm đâu? Tử Khâm biết những chuyện này rồi sao? Tôi hỏi cậu Tử Khâm đâu? Cô ấy đi đâu rồi?”

Vinh Phi Lân hất anh ra:

“Không phải anh đang vui vẻ với hỗn huyết mỹ nữ của mình sao, tìm cô ấy làm gì?”

Vinh Hồng Thịnh cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề:

“Phi Lân, những gì ta và Thực Nhân vừa nói, con với Tử Khâm đều nghe hết rồi sao?”

Vinh Phi Lân giống như không nghe thấy lời ông, vẫn cố chấp hỏi:

“Con và Tử Khâm không phải là anh em? Con và người phụ nữ trong kia không có quan hệ gì phải không? Cha, ngài nói cho con biết, có phải hay không.”

Vinh Hồng Thịnh thở dài, quyết định nói cho anh sự thật:

“Thực Nhân không phải là mẹ ruột của con, nhưng Tử Khâm đúng là con gái của ta, là em gái cùng cha khác mẹ với con.”

Cùng lúc này, Tịch Mạc Thiên xâu chuỗi lại mọi chuyện. Ất hẳn, trước đó Jen—nifer đã đi tìm Tử Khâm, với sự giảo hoạt cùng tâm kế của cô ta, muốn gạt cô gái ngốc như Tử Khâm, quả thật chỉ là chuyện dễ dàng. Trong khoảng thời gian này, bản thân anh lại quá bận rộn, lạnh nhạt Tử Khâm, cô đang có thai, tâm tình vốn đã không yên, nên càng suy nghĩ lung tung.

Tối hôm nay, chân trước anh vừa ra ngoài, cô chân sau liền chạy tới, cộng thêm Phi Lân sợ thiên hạ không loạn này, mang cô vào hội quán. Hội quán vốn là của Vinh thị, Phi Lân muốn làm gì cũng đều rất dễ dàng. Những gì xảy ra giữa anh và Jen—nifer ở trong phòng, nếu như Tử Khâm thấy, nhất định sẽ hiểu lầm, khổ

sở, với tính tình của Tử Khâm, ắt hẳn sẽ tới bệnh viện tìm mẹ viện trưởng, lại vừa lúc đụng phải Vinh Hồng Thịnh, thân thể của cô rốt cuộc bị vạch trần, lại đứng trong thời điểm không thỏa đáng nhất này.

Nhưng Tử Khâm có thể đi đâu đây? Thân thể cô vốn không tốt, còn đang mang thai, Tịch Mạc Thiên nắm lấy cổ áo Vinh Phi Lâm, thiếu chút nữa nhắc anh lên mặt đất, cắn răng nghiêng lợi: “Cậu còn không nói, Tử Khâm đi đâu? Cô ấy đang mang thai, nếu như có gì sơ xuất, Vinh Phi Lâm, có tin là tôi sẽ giết cậu hay không?”

“Vừa rồi, ở bên cạnh đường sắt kia, Tử Khâm đón xe đi, cô ấy không cho tôi theo, cô ấy nói tôi đừng làm phiền cô ấy nữa.”

Vinh Phi Lâm cô đơn mở miệng. Tịch Mạc Thiên buông anh ra, nhanh chóng lái xe đi, tìm trọn cả một đêm, đến khi trời sáng, cũng chẳng có thu hoạch gì. Hạ Tử Khâm giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Cuối cùng cũng không giấu diếm được Hạ Thục Nhân, dù sao bà cũng là người hiểu Tử Khâm nhất.

Hạ Thục Nhân vốn nghĩ giống Tịch Mạc Thiên, tạm thời che giấu thân thể của Hạ Tử Khâm, dù sao Tử Khâm cũng nhạy cảm mà yếu ớt, nhưng chuyện đời thường cứ như vậy, anh càng muốn giấu thì càng giấu không được, cuộc sống không có bí mật vĩnh viễn, hoặc sớm hoặc muộn chân tướng cũng sẽ phơi bày, nhưng lại đứng vào thời điểm không thỏa đáng nhất này.

Hồ Mạch đỡ Hạ Thục Nhân đứng ở trên sườn núi phía sau Cô Nhi Viện, bà chỉ chỉ phía trên:

“Trên kia có một sơn động, khi còn bé Tử Khâm bị uất ức, thường thích núp ở trong đó cả ngày.”

Tịch Mạc Thiên chưa nghe bà nói xong, đã bước lên theo sườn núi nhỏ, đây là một dốc thoải, không quá cao, sơn động cũng không coi là quá bí mật, nằm ở bên cạnh đường núi. Tịch Mạc Thiên không phí chút hơi sức liên tìm được, Tử Khâm xác thực đã tới, anh nhìn thấy chiếc khăn lụa của cô, nhưng bóng dáng của cô vợ nhỏ lại chẳng có.

Đầu Tịch Mạc Thiên “ông ông”, nếu Tử Khâm cố chấp, thật có thể trốn anh cả đời, điểm này giống như mẹ cô vậy, nhưng Hạ Thục Nhân là nản lòng thoái chí rồi khỏi, còn anh chỉ là hiểu lầm.

Tịch Mạc Thiên quyết định, về sau dù có đến bất cứ nơi nào cũng đều sẽ mang cô theo, không cho phép cô rời khỏi tầm mắt của mình lần nữa, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tìm được cô.

Đến hai giờ chiều, bởi vì Tử Khâm có mở điện thoại, nên vệ tinh định vị xác định được vị trí của cô, ở một ngọn núi phía đông nam, nhưng vị trí cụ thể lại không cách nào xác định.

Ngọn núi này chỉ mới khai phá một nửa, phần cạnh Cô Nhi Viện vẫn còn nguyên trạng, cao hơn nhiều so với mực nước biển. Đường núi cũng chưa được làm xong, nhưng vẫn có nhiều người thích du lịch, hàng năm luôn có mấy trường hợp gặp nạn cần cứu viện, hướng chỉ Tử Khâm, bình thường là một nha đầu đến vận động cũng lười, lại không mang theo bất kỳ vật dụng nào, không cần phải nói, nhất định là sợ anh tìm được, nên một mình chạy lung tung vào núi .

Tịch Mạc Thiên đi theo đội cứu viện, vào núi tìm kiếm, nửa đường gặp được một tổ chức Lữ Hữu đoàn nói, giữa trưa ở trên một con đường phía Đông Bắc có gặp qua Tử Khâm.

Tịch Mạc Thiên lại cùng đội cứu viện nhanh chóng đi về phía Đông Bắc, tìm kiếm dọc theo đường núi. Đến bốn giờ chiều, thời tiết liên thay đổi, mới vừa rồi còn đang nắng rực, chỉ mấy phút sau, liền bắt đầu có sấm chớp, mưa to trút xuống.

Đội cứu viện nghỉ ngơi tại chỗ để trú mưa. Tịch Mạc Thiên không để ý đến đội trưởng khuyên can, đội mưa, tiếp tục đi lên tìm kiếm theo đường núi, càng đi lên, mưa càng lớn, nhiệt độ càng thấp, nước mưa đánh vào mặt anh, khí lạnh bức người, nhưng cũng chẳng lạnh bằng lòng của Tịch Mạc Thiên.

Bây giờ anh rất hối hận, hối hận đến ruột xanh mét rồi, biết tính tình của Tử Khâm, lại không giả thích rõ, hối hận vì kinh doanh, lạnh nhạt cô, hối hận, tối đó đi ra ngoài gặp Jen-nifer, anh có quá nhiều điều hối hận. Hiện tại Tịch Mạc Thiên rốt cuộc hiểu rõ, không có Tử Khâm, dù anh phát triển sự nghiệp lớn hơn đi nữa, cũng không có chút ý nghĩa nào, tiền bạc có nhiều bao nhiêu cũng không sánh bằng nụ cười dịu dàng, ngọt ngào của cô vợ nhỏ.

“Tử Khâm, em ở đâu? Tử Khâm, em trả lời anh đi. Tử Khâm, xin em.”

Thanh âm của Tịch Mặc Thiên khàn khàn khó nghe, mang theo sợ hãi cùng yếu ớt, đâu còn là Tổng giám đốc Tịch thị cao cao tại thượng, mọi việc đều nằm trong tay.

Trời hoàn toàn đen lại, ở lúc Tịch Mặc Thiên gần như lúc tuyệt vọng, mới hoảng hốt nghe được thanh âm của Tử Khâm:

“Tịch Mặc Thiên. Tịch Mặc Thiên.”

Thanh âm mảnh khảnh nhu nhược loáng thoáng, khiến tinh thần Tịch Mặc Thiên chấn động. Ban đêm, trong núi tối đen như mực, gần như đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng ở trong một sơn động nhỏ, Tịch Mặc Thiên tìm được Tử Khâm.

Đèn pin trong tay anh trượt xuống, lúc thấy Tử Khâm toàn thân phát run núp ở nơi đó, thần kinh luôn căng ra như sợi dây đàn của Tịch Mặc Thiên thoáng chốc buông lỏng, suýt nữa xui lơ trên mặt đất.

42. Chương 42

Edit: Fuly

Tịch Mặc Thiên một câu cũng không nói, chỉ nhanh chóng đem quần áo ướt sũng trên người Hạ Tử Khâm, từng món một cởi ra, áo sơ mi, quần jean, thậm chí áo lót. Hạ Tử Khâm cũng để mặc anh giầy vò, tinh thần của cô đã có chút hoảng hốt, cô lạnh đến người cũng cứng lại, giống như một con rắn sắp chết rết ở trong sơn động.

Tịch Mặc Thiên lấy một chiếc chăn từ trong ba lô ra, bao chặt Hạ Tử Khâm lại, rồi cởi áo khoác leo núi của mình, ôm cô vào trong ngực. Thân thể của anh rất ấm, Hạ Tử Khâm lại vẫn lạnh như cũ, toàn thân đều phát run.

Hạ Tử Khâm căn bản không còn hơi sức để xấu hổ, trên thực tế, từ khi cô phát hiện mình lạc đường, liền bắt đầu sợ. Lúc đó cô núp ở trong sơn động phía sau Cô Nhi Viện một đêm, trời sáng rồi, lại sợ Tịch Mặc Thiên tìm được, dù sao nơi này mẹ viện trưởng cũng rất rõ ràng, không, hoặc là nên nói là mẹ.

Hạ Tử Khâm thủy chung luôn cho rằng mình là bị cha mẹ vứt bỏ, chưa bao giờ biết thì ra mẹ lại đang ở trước mắt. Cô không thể hiểu, bà ngày ngày nhìn cô, từ nhỏ đến lớn, nhưng sao lại nhẫn tâm không chịu nhận cô?

Mẹ viện trưởng rất thương cô, rất cưng chiều cô, nhưng lại không nhận cô. Hạ Tử Khâm không hiểu nổi, nghĩ thế nào cũng không thông, vì vậy, cô không muốn gặp bọn họ, cũng không biết nên đi đâu, xuống núi, nhất định sẽ bị tìm được, sau đó Tịch Mặc Thiên đối tốt với cô một chút, giải thích một chút, cô lại ngay ngốc tin anh.

Hạ Tử Khâm cảm thấy người chung quanh ai cũng quá thông minh, càng hiển lộ rõ sự ngu ngốc không thuốc nào có thể chữa khỏi của cô. Vì tức giận nên Hạ Tử Khâm trực tiếp chạy vào núi, vừa bắt đầu chỉ đi không mục đích, không biết qua bao lâu mới phát hiện mình bị lạc, trước mắt là vô số đường núi, căn bản không xác định được phương hướng.

Cô bắt đầu hốt hoảng, hơn nữa càng chạy càng lạnh. Bên ngoài đã là mùa xuân, nhưng trong núi lại giống như đầu đông, cô mặc quá mỏng manh, quần áo bị bụi gai kéo rách, trên bắp chân cũng có vết thương, khiến cô có chút đau đớn.

Còn có mưa to đổ xuống, trong lúc bối rối, cô chui vào sơn động này đợi mưa, nhưng quần áo đã bị ướt hơn phân nửa, sơn động rất cạn, cô co ro núp ở trong góc, ôm chặt mình, vừa đói, vừa mệt, vừa lạnh, vừa đau.

Thời điểm Tịch Mặc Thiên tìm được Tử Khâm, cô đã phát sốt, nóng đến có chút mơ hồ, miệng thốt lên tên Tịch Mặc Thiên hoàn toàn là theo bản năng, chứ không phải nghe tiếng anh gọi.

Giờ phút này được Tịch Mạc Thiên ôm vào lòng, nhưng cô vẫn như cũ nhắm hai mắt mơ mơ màng màng, nỉ non kêu tên Tịch Mạc Thiên, Tịch Mạc Thiên. Tịch Mạc Thiên cảm thấy, ắt hẳn kiếp trước anh thiếu nợ cô, nên kiếp này cô tìm đến anh đòi lại, nhân tiện giày vò anh.

Nhưng Tịch Mạc Thiên lại phát hiện, chỉ cần cô khỏe mạnh nằm tại trong ngực mình, anh tình nguyện để cô giày vò anh cả đời. Tịch Mạc Thiên dán miếng hạ nhiệt lên trán cô, thuốc cũng không thể dùng loạn, dù sao cũng phải lo lắng đến tiểu sinh mệnh trong bụng cô, đứa bé rất khỏe mạnh, hiểu chuyện, mẹ của nó hành hạ như thế, vẫn vững vàng sống ở trong bụng mẹ.

Đêm nay là đêm dài nhất trong cuộc đời mà Tịch Mạc Thiên phải trải qua, cứ mấy giây, anh lại dùng trán mình đi đo thử nhiệt độ, miệng đối miệng hút nước, còn hút thêm một chút chất điện phân bổ sung thể lực cho cô. Lúc trời sắp sáng, Tử Khâm mới hết sốt, an ổn ngủ ở trong ngực anh. Lòng của Tịch Mạc Thiên cũng coi như hạ xuống hơn phân nửa, dựa lưng vào vách núi, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi.

Tịch Mạc Thiên bị tiếng chim thanh thúy đánh thức, mở mắt ra, theo bản năng cúi đầu nhìn thiên hạ trong ngực, trán khẽ chạm vào trán của cô, thử một chút, hơi lạnh, không còn nóng nữa, chỉ là môi có chút khô.

Tịch Mạc Thiên lấy ra một chai nước suối, đưa về phía miệng cô:

“Uống nước đi!”

Lời của anh trực tiếp vạch trần hành vi giả vờ ngủ của Hạ Tử Khâm. Mặt Hạ Tử Khâm có chút hồng, nhưng cổ họng thật sự rất khát. Cô muốn uống nước, lại phát hiện tay của mình cũng bị bao ở trong tấm chăn. Trên thực tế, cô lúc này thật giống như một con nhộng, bị anh ôm vào ngực, bên trong là một mảnh trần trụi, vì vậy chỉ có thể để cho anh phục vụ như bị tàn phế.

Tịch Mạc Thiên cho cô ăn chút bánh quy, lại cưỡng bách cô uống thêm một hộp sữa tươi, đội cứu viện mới tìm được bọn họ. Tịch Mạc Thiên ôm cô, một đường bước xuống núi, lên xe, đến bệnh viện, vẫn mãi không chịu buông cô ra.

Lúc nằm ở bệnh viện kiểm tra tổng quát, anh cũng luôn bên người cô, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, môi mỏng mân thành một đường thẳng, nhìn qua rất *lạnh tức.

*lạnh nhạt, nghiêm túc.

Sau một loạt kiểm tra, Hạ Tử Khâm liền bị Tịch Mạc Thiên ôm vào phòng bệnh. Anh tắm lại cho cô lần nữa, rồi thay bộ quần áo tiểu Dương đưa tới, nhưng vẫn không để ý tới cô.

Từ trước đến giờ Hạ Tử Khâm luôn có chút sợ anh, cho dù cảm thấy anh có lỗi trước, nhưng vẫn còn cảm thấy sợ. Lúc Sở viện trưởng cầm báo cáo kiểm tra tiến vào, chỉ thấy, tiểu nha đầu trên giường bệnh lúng ta lúng túng, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Mạc Thiên ở bên giường, thỉnh thoảng lại cúi đầu, không biết nghĩ cái gì, mà Mạc Thiên ngồi đó, laptop để trên tủ đầu giường, xem websites, vẻ mặt lạnh nhạt khác thường.

Sở viện trưởng không khỏi cười thầm, bộ dáng này của Mạc Thiên, cũng chỉ có thể lừa gạt được cô vợ nhỏ của anh. Về hốt hoảng lúc ôm Tử Khâm vào bệnh viện đó, người khác nhìn một cái liền biết, anh có bao nhiêu lo lắng cho cô vợ nhỏ của mình, chỉ là nha đầu này cũng quá biết cách giày vò người khác rồi.

Tịch Mạc Thiên đứng lên:

“Sao rồi? Có vấn đề gì không ạ?”

Thanh âm vẫn còn lộ ra một tia căng thẳng không dễ phát hiện, Sở viện trưởng lắc đầu một cái:

“Người trẻ tuổi như các cô cậu thật là! Sao có thể giày vò thân thể mình như vậy chứ, cũng may đứa bé không có việc gì.”

“Đứa bé? Đứa bé nào?”

Hạ Tử Khâm ngạc nhiên, Sở viện trưởng cũng sững sờ, Tịch Mạc Thiên nói:

“Cám ơn bác Sở, vậy bây giờ chúng cháu có thể trở về nhà không?”

Căn bản là không để ý tới câu hỏi của Hạ Tử Khâm. Sở viện trưởng gật đầu một cái:

“Dĩ nhiên, các chỉ tiêu thân thể của Tử Khâm đều bình thường, nhưng phải nhớ chú ý ăn uống đủ dinh dưỡng, ăn nhiều rau dưa, trái cây tươi, chút quả hạch, trong thời gian mang thai phải uống vi-ta-min B11 đúng giờ, định kỳ tới đây khám thai là được rồi.”

Tịch Mạc Thiên đưa viện trưởng đi ra ngoài, lúc trở lại, Hạ Tử Khâm đã mang giày xong, đứng bên giường, để tay ở trên bụng, mở to mắt nhìn anh:

“Tịch Mạc Thiên, em mang thai, thật hả?”

Tịch Mạc Thiên bước tới nắm tay cô, chỉ nói một câu:

“Về nhà.”

Hạ Tử Khâm cảm thấy rất buồn bực. Giữa cô và Tịch Mạc Thiên, đang tồn tại một loại không khí kỳ quái. Anh vẫn không để ý tới cô, nhưng lại chăm sóc cô rất tốt, sáng sớm chuẩn bị điểm tâm đầy đủ dinh dưỡng, buổi tối là sữa tươi pha mật ong, đúng giờ uống thuốc bổ dưỡng thai, anh đều đưa đến tận tay, thậm chí còn giúp cô tắm.

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên, tiếp đó tối sầm lại, nhưng anh vẫn không chịu để ý tới cô, một câu cũng không nói.

“Nghĩ gì thế? Mặt lúc thì hồng, lúc thì đen, sắp đóng được vai hề rồi.”

Mạch Tử giờ tay lên lắc lắc trước mắt cô. Tử Khâm mấp lên, từ trong núi trở về, mới mấy ngày, cô giống như một quả bóng cao su phồng lên nhanh chóng. Thật ra thì còn chưa tới mức ấy, chỉ hơi mướt mà, gương mặt tròn trịa, Bé Mập biến mất thật lâu, lần nữa trở lại. Mái tóc đen nhánh được hất ra sau lưng, phần mái hơi dài, che kín hai hàng lông mày nhỏ nhắn, cong cong, hiển lộ ra một đôi mắt to, trong suốt, long lanh.

Nha đầu này thật đúng là càng sống càng trẻ, nhìn cô như vậy, mặc thêm một bộ đồng phục học sinh, đứng trước cửa trường trung học, nhất định không ai hoài nghi cô không phải là học sinh.

Thật ra Hồ Mạch cũng hiểu Hạ Tử Khâm đang rất lúng túng. Bất cứ ai làm cô nhi 26 năm, rồi chợt phát hiện, mẹ của mình đang ở trước mắt, cha còn là một Đại Tài Phiệt, có thêm một người anh trai cùng cha khác mẹ, mà người anh trai này, còn ôm ấp một loại tình cảm được xưng là cảm kỳ với mình, còn gả cho anh rể của mình.

Hồ Mạch đột nhiên cảm thấy, Hạ Tử Khâm chẳng cần phải viết tiểu thuyết gì nữa. Bởi cuộc sống của cô, chính là một cuốn tiểu thuyết phức tạp cầu huyết nhất rồi, cơ hồ tất cả các trường hợp không thể tưởng, đều đã hội tụ hết trên người cô.

Cô không phải cô nhi, mà là đại tiểu thư Vinh thị, còn hơn cả một câu chuyện cổ tích, Cô bé lọ lem vốn chính là công chúa!

Từ nhỏ Hồ Mạch đã cảm thấy, trên người Tử Khâm có một vẻ thanh nhã thuộc về công chúa, nhưng lại rất hiền lành, khiến Hồ Mạch không tự chủ được muốn bảo vệ, tựa như bảo vệ cô em gái nhỏ của mình.

Tử Khâm giống một đóa hồng vừa chớm nở, được Hồ Mạch và mẹ viện trưởng bảo vệ ở trong lồng kính, nhìn cô từ từ nở rộ. Cũng may gặp được Tịch Mạc Thiên, người hiểu được cách yêu hoa, chăm hoa. Trước kia có lẽ còn có chút do dự, nhưng ngày đó, khi thấy Tịch Mạc Thiên từ trên núi xuống, cho dù trên mặt phủ kín một mội, nhưng vẫn luôn không buông Tử Khâm trong ngực ra, Hồ Mạch liền biết, mình và mẹ viện trưởng có thể hoàn toàn yên tâm, người đàn ông này đáng tin, anh ta yêu Tử Khâm, yêu hơn bất cứ ai.

Hạ Tử Khâm bĩu bĩu môi:

“Mạch Tử, anh ấy không để ý tới mình, cả tuần nay, một câu cũng không mở miệng nói với mình.”

Mạch Tử phì cười, chau chau mày, trêu chọc nói:

“Đây chính là chiến tranh lạnh trong gia đình, cậu có thể kiện anh ta.”

Tử Khâm đánh cô một cái:

“Cậu không thể nói chuyện đứng đắn với mình được hả?”

Mạch Tử thu lại nụ cười, thở dài, sâu kín mở miệng:

“Vậy mình nói nghiêm chỉnh với cậu, giữa vợ chồng có hiểu lầm gì, thì nên thẳng thắn nói ra, đừng giữ ở trong lòng. Với tính tình của cậu nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, kết quả, chính là ‘nghi thần nghi quỷ’. Hôn nhân không giống với yêu, ngoài tình cảm, còn phải biết tin tưởng, tin tưởng mới có thể hạnh phúc, Tử Khâm, hôn nhân của mình thì chính mình phải bỏ tâm để kinh doanh thôi!”

Hạ Tử Khâm chợt cười:

“Mạch Tử, cậu thật giống chuyên gia về giới tính trên TV, sao vậy? Cậu cũng muốn kết hôn à, cùng ai? Đại minh tinh của cậu hả?”

“Anh ta?” Mạch Tử hừ một tiếng, khinh thường, độc miệng nói:

“Dù cho đàn ông trên thế giới này có chết sạch, thì mình thà đi làm ni cô đi cũng sẽ không gả cho anh ta, ‘hoa hoa đại thiếu gia’, tiểu ** sớm muộn gì cũng sẽ nát hết, tên ‘ngựa đực’ thối tha.”

Hạ Tử Khâm cười thành tiếng:

“Mạch Tử, câu nguyên rửa này của cậu cũng quá độc rồi.”

Mạch Tử cũng cười, cúi đầu nhìn qua đồng hồ:

“Chồng của cậu sắp về rồi, mình phải đi, có muốn đến bệnh viện không?”

Nụ cười trên mặt Hạ Tử Khâm cứng đờ, Mạch Tử đứng lên, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, vỗ vỗ bả vai cô:

“Mình có thể hiểu vướng mắc trong lòng cậu, nhưng Tử Khâm à, qua nhiều năm như vậy, trừ việc không nói cho cậu biết chân tướng, mẹ viện trưởng đã làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Hơn nữa, mình không hy vọng sẽ nhìn thấy cậu hối hận trong tương lai. Có câu nói ‘con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ’, thời gian của mẹ viện trưởng đã không còn nhiều, mặc dù bà không nói gì, nhưng mình có thể nhìn ra được, bà muốn gặp cậu, rất muốn.”

43. Chương 43

Edit: Fuly

Mạch Tử đeo túi xách lên vai, đi tới cửa đôi giày, quay đầu lại nhìn Tử Khâm cười híp mắt, nói:

“Việc khác mình không biết, nhưng mình chắc chắn, Tịch Mạc Thiên rất quan tâm cậu, Tử Khâm, không phải mỗi người đàn ông đều thích biểu lộ tình yêu bằng lời, nhưng điều này cũng không đại biểu anh ta không yêu cậu. Với sự quan sát của mình, Tịch Mạc Thiên rất thích cậu, cho nên, nếu người đàn ông kia yêu cậu, thì cậu còn sợ gì chứ? Anh ta không để ý đến cậu, thì cậu để ý anh ta là được rồi. Sử dụng sự nhiệt tình, vô lại mà trước đây cậu giầy vò mình ấy, mình bảo đảm, chồng cậu chẳng thể lạnh lòng nữa đâu. Nếu thực bất đắc dĩ, thì cậu cứ quyến rũ anh ta, mặc dù bây giờ cậu mới mang thai, không thể ‘vận động kịch liệt’, nhưng như vậy còn đạt được hiệu quả tốt hơn. Thử nghĩ đi, anh ta muốn nhào tới, nhưng lại phải bận tâm đến đứa bé, hắc hắc, chỉ mới tưởng tượng thôi cũng đã thấy ‘nóng bỏng’ rồi, đàn ông bị cấm dục cực kỳ đáng yêu đó.”

Tử Khâm ném cái gối ôm trong tay ra ngoài, chạm phải cánh cửa đang đóng lại. Cô ngồi ở trên ghế sa lon, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, nhìn chậu cây cảnh ở trong góc đến gần người. Cũng không biết đang nghĩ gì, ánh mắt hơi lóe lên

Tịch Mạc Thiên vừa vào cửa, theo bản năng liếc nhìn ghế sa lon, bình thường, lúc anh về, Tử Khâm đều sẽ ngồi ở trên sofa chờ anh, vừa nhìn thấy anh, môi nhỏ liền biau lên thật cao, giống như bị uất ức cực lớn, vô cùng đáng thương.

Thật ra thì lòng của Tịch Mạc Thiên đã sớm mềm nhũn, đàn ông ở trước mặt người phụ nữ mình thích, căn bản chẳng lạnh lòng được, nhưng lần này Tịch Mạc Thiên muốn cho cô vợ nhỏ một bài học đáng nhớ.

Anh có thể để cô giầy vò thế nào cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là không dính dáng gì đến nguy hiểm. Thế mà lần này, thiếu chút nữa mạng nhỏ của cô cũng mất. Tịch Mạc Thiên đã sớm hiểu được tầm quan trọng của Tử Khâm với bản thân mình, vì vậy, anh không thể tưởng tượng được, mất cô rồi về sau sẽ phải sống ra sao.

Nếu không thể chịu nổi, như vậy chỉ có một con đường, chính là để cho cô vĩnh viễn sống ở trong ngực anh, sống yên phận. Cô là của anh, anh không cho phép cô xảy ra chút sơ xuất nào, dù do chính bản thân cô gây ra cũng không được.

Trên ghế sa lon không có bóng dáng của cô, dì giúp việc cũng đã rời khỏi. Tịch Mạc Thiên chau mày, bước lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, thở dài một hơi. Cô đang yên ổn nằm ở trên giường.

Tịch Mạc Thiên nới rộng cà vạt, đi tới, ngồi xuống giường, đưa tay chạm nhẹ vào trán cô, lạnh lạnh, vừa muốn buông xuống, Tử Khâm đột nhiên đưa bàn tay nhỏ bé ra, nắm chặt anh, dùng sức kéo vào trong chăn.

Thời điểm xúc cảm mềm mại trắng nõn, đi qua tay phản ánh đến đại não, Tịch Mạc Thiên không khỏi sửng sốt. Rèm cửa to dày che khuất ánh sáng ngoài cửa sổ, trong nhà lại không mở đèn, chỉ có những chùm sáng nhỏ, nhu hòa, ấm áp chiếu nghiêng xuống, như từng sợi tơ rơi vào trên người cô.

Cô vén chăn lên, bộ áo ngủ thường hay mặc đã chẳng biết đi đâu, trên người chỉ độc một mảnh sa mỏng màu đen, hoàn toàn chẳng thể gọi là quần áo, chỉ miễn cưỡng che kín được bộ vị quan trọng, còn phần lớn thân thể đều hiển lộ ra ngoài, ở dưới ánh đèn, được nhuộm thành một vàng dịu nhẹ, thanh khiết.

Cô chớp chớp mắt, nhìn anh, trong con ngươi lộ rõ khẩn trương cùng lúng túng, hai má phúng phính được nhuộm lên một tầng hồng nhạt, đi qua khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ lan xuống, cổ, xương quai xanh.

Bàn tay to của anh vẫn bị tay nhỏ bé của cô kéo, dính vào phần ngực trắng mịn. Vì đang mang thai, nơi đó đầy da lên không ít, cộng thêm xúc cảm mềm mại, ấm nóng đó.

Trong mắt Tịch Mạc Thiên, u quang chột lóe, như một ngọn lửa nhanh chóng toát ra ngoài, lại trong nháy mắt bị dập tắt. Anh hít một hơi thật sâu, lại cảm thấy tình cảnh này, có chút buồn cười.

Mặc dù muốn quyến rũ, nhưng cấp bậc của cô vợ nhỏ cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem như một đứa trẻ vừa mới tập đi. Động tác không thuần thực, vẻ mặt ngượng ngùng thiếu đi vài phần mỉa mai hoặc, ánh mắt cũng quá mức trong suốt, nhưng dù như vậy, vẫn có thể làm một người từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo về khả năng tự chủ của mình như Tịch Mạc Thiên, suýt nữa không khống chế được.

Thấy Tịch Mạc Thiên rút tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tử Khâm tối sầm. Giống như đã hạ quyết tâm, cô khẽ cắn răng, nhanh chóng ngồi dậy, nhào tới, cánh tay quấn lên cổ Tịch Mạc Thiên, miệng trực tiếp che kín môi anh. Cô gặm cắn môi của anh, vừa không thuần thực vừa gấp gáp, như con thú nhỏ, có chút đau.

Lửa dục Tịch Mạc Thiên vừa khó khăn áp chế lại lần nữa bị đốt lên. Anh giơ tay giữ chặt gáy cô, quan hệ chính và phụ giữa hai người, nhanh chóng đảo lộn. Anh hôn sâu hơn, lưỡi thăm dò vào trong miệng cô lật, khuấy. Bàn tay đi xuống dọc theo đường cong thân thể. cho đến khi chạm tới vùng bụng còn đang bằng phẳng, lý trí của Tịch Mạc Thiên mới lần nữa thức tỉnh, cố gắng đẩy cô ra:

“Không được lộn xộn.”

Tử Khâm có chút thất bại. Trong sách không phải đã nói, đàn ông không chịu được sự quyến rũ ư? Huống chi tính ra, gần hai tháng anh không có chạm qua cô. Chỉ với nguyên nhân này mà nói, một người đàn ông cầm dục suốt hai tháng, khi đối mặt với một người phụ nữ gần như đã khóa thân mà vẫn không loạn, chỉ có hai tình huống:

Một là anh bất lực, hai là anh ghét cô, ghét đến mức cô đã đưa tới tận cửa, nhưng vẫn khinh thường không thèm liếc mắt, rốt cuộc là anh thuộc trường hợp nào đây?

Tử Khâm cắn môi, cứ như vậy quỳ gối trên giường, yên tĩnh nhìn Tịch Mạc Thiên một lúc lâu, khiến anh cảm thấy da gà mình cũng sắp dựng đứng lên hết, ánh mắt của nha đầu này sao lại.

Anh còn chưa kịp phản ứng, bàn tay nhỏ bé của Tử Khâm đã nhanh chóng duỗi ra, thăm dò lên thân thể anh. Từ sâu trong cổ họng Tịch Mặc Thiên phát ra một tiếng rên khẽ, đúng lúc này Tử Khâm cũng mở miệng hỏi:

“Tại sao? Rõ ràng anh có phản ứng, nhưng sao lại không chạm vào em?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhần nhần lại, có chút cố chấp, có chút khổ sở:

“Hay là anh chán ghét em?”

Cô rút tay lại, thân thể lui về sau, chui vào trong chăn, lật người đưa lưng về phía anh, không thèm để ý đến anh nữa. Tịch Mặc Thiên đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, đứng ở bên giường một lát, mới chậm rãi mở miệng:

“Bây giờ em mang thai chỉ mới hai tháng, việc này sẽ làm đứa bé bị thương.”

Thanh âm của anh hơi khàn khàn, giống như đang cố sức đè nén cùng nhẫn nhịn. Trái tim vốn đã lạnh đi của Hạ Tử Khâm, bởi vì lời giải thích của anh lại lần nữa nóng lên. Cô lật người ngồi dậy, bày ra dáng vẻ muốn truy hỏi kỹ càng sự việc:

“Vì em mang thai nên anh mới không chạm vào em hả?”

Tịch Mặc Thiên khẽ gật đầu một cái. Khuôn mặt Hạ Tử Khâm lộ ra một nụ cười, bĩu bĩu môi:

“Từ trên núi về, anh vẫn luôn không để ý đến em, Mặc Tử nói, anh vậy là đang chiến tranh lạnh trong gia đình.”

“Chiến tranh lạnh?”

Tịch Mặc Thiên hừ một tiếng, ngồi lên giường, lại lần nữa nhét cô vào trong chăn:

“Nếu như không phải do trong bụng em có đứa bé, anh thật muốn đánh mạnh vào mông em. Anh đã nói rất nhiều lần rồi, có chuyện gì thì cứ trực tiếp hỏi anh, nhưng em chỉ toàn tự mình suy nghĩ lung tung, đầu óc còn chứa đầy thịt. Nếu như lần này không gặp may, nói không chừng em đã chết rết ở trên núi rồi, có chuyện lớn gì còn quan trọng hơn tính mạng chứ? Anh đây là muốn cho bản thân em tự mình kiểm điểm lại.”

Tịch Mặc Thiên đã mấy ngày không để ý tới cô, giờ vừa mở miệng, chính là một trận mắng thật lớn. Hạ Tử Khâm núp ở trong chăn, càng nghe càng cảm giác mình ‘tội ác khó dung’, chợt nhớ tới vị hôn huyết mỹ nữ kia, giống như tìm được cơ hội phản bác, nhanh chóng xen lời anh:

“Tịch Mặc Thiên, em nhìn thấy người phụ nữ kia hôn anh, lại còn cưỡi hết.”

Trong giọng nói không giấu được ghen tức, Tịch Mặc Thiên khẽ cười một tiếng:

“Cởi quần áo đối với cô ta mà nói, cũng dễ dàng như ăn cơm hoặc ngủ thôi. Chẳng riêng gì anh, mà trước mặt bất kỳ người đàn ông nào cũng vậy, nhưng không thể phủ nhận, cô ta từng là bạn gái của anh, nhưng đó đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi. Tử Khâm, lật nợ cũ của chồng ra, không phải là người phụ nữ thông minh”

Tử Khâm bĩu bĩu môi:

“Tối bây giờ em cũng chưa từng thông minh, hơn nữa, trước mặt anh lại còn ngốc hơn nhiều.”

Ngoài miệng tuy nói như vậy, trong lòng đã hơi yên ổn lại, bởi vì anh giải thích, bởi vì trong giọng nói của anh ẩn chứa cương chiều cùng ấm áp. Mặc dù còn chưa đủ rõ ràng, nhưng Tử Khâm cũng có lúc thông minh, âm điệu khi anh nhắc tới người phụ nữ kia rất lạnh nhạt, nên Tử Khâm biết, cô ta không có chút ý nghĩa nào với anh.

Tịch Mặc Thiên đưa tay dò vào trong chăn, cưỡi tấm sa mỏng trên người cô ra, cầm lên nhìn một chút, cau mày hỏi:

“Ở đâu ra”

Mặt Hạ Tử Khâm đỏ lên:

“À...., mua ở trên mạng.”

“Về sau không cho phép em mua những thứ đồ này nữa, thật kém, còn chẳng có chút nào đẹp mắt.”

Hạ Tử Khâm chợt hoài nghi, có phải mình rất không có sức quyến rũ? Cả người đã trống trơn như vậy, anh cũng chẳng có bất kì hành động nào, hơn nữa anh rõ ràng đã có phản ứng.

Vừa nghĩ xong, liền phát hiện, Tịch Mặc Thiên đang đứng trước giường, cởi quần áo ra từng món một, cà vạt, áo sơ mi, khuy tay áo, dây lưng, quần, cùng với.

Đến lúc anh ôm cô thật chặt, Hạ Tử Khâm mới hồi thần, lắp bắp nói:

“Tịch, Tịch Mặc Thiên, không phải anh nói em mang thai, không, không thể.”

Câu nói kế tiếp bị Tịch Mặc Thiên trực tiếp nuốt vào trong bụng. Nụ hôn này mang theo dục vọng cùng nhiệt tình, khiến Hạ Tử Khâm gần như sắp nghẹt thở mới đẩy cô ra. Tử Khâm khó khăn tìm về lí trí từ trong đám sương mù, lại cảm thấy anh đang nhẹ nhàng gặm cắn dọc theo gáy cô, thanh âm khàn khàn cũng chui vào trong tai:

“Nếu em đã châm lửa, thì phải phụ trách dập tắt, ừ.”

Khi anh nắm tay cô chạm vào một khối cứng rắn, nóng bỏng phía dưới. Hạ Tử Khâm mới hiểu được ý tứ của anh. di động. Ừ. Đừng nhanh quá. Tử Khâm nghe theo chỉ thị của anh, đỏ mặt bắt đầu động tác.

Ở thời điểm Hạ Tử Khâm cảm thấy tay mình đã sắp rút gân, anh rút cuộc bỏ qua cho cô.

Hơi thở chậm rãi bình thường lại, không gian tĩnh lặng, qua một hồi lâu, chợt thanh âm của Tử Khâm vang lên:

“Tịch Mặc Thiên, hai tháng này, ừ, anh đều dùng....., à.... Phương pháp ..lúc này.... xử lý.”

Trên mặt Tịch Mặc Thiên hiện lên một mảnh đỏ sẫm khả nghi, nhưng không trả lời cô. Hạ Tử Khâm cười khanh khách, thật lâu mới nói:

“Tịch Mặc Thiên, sau này em sẽ giúp anh, à, ở những lúc em không tiện.”

Tịch Mặc Thiên nhin không được cười ra tiếng, cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn mang theo chút tình triêu chưa dứt, hai gò má hơi phồng hồng cùng vẻ ngượng ngùng khó che dấu, nhưng ánh mắt nhìn anh, kiên định mà dũng cảm.

Ánh mắt của cô, giống như một luồng sáng mặt trời chiếu vào lòng anh, ấm áp. Tịch Mặc Thiên không kìm được cúi đầu, hôn cô, nhẹ nhàng, chậm chạp mà triền miên, từ đầu lưỡi anh thốt lên mấy chữ mơ hồ:

“Tử Khâm, anh yêu em.”

44. Chương 44

Edit: Fuly

Hạ Tử Khâm không biết nên đối mặt với Vinh Hồng Thịnh thế nào, với người cha đột nhiên xuất hiện này, cô cảm thấy khó thích ứng hơn cả mẹ viện trưởng. Đối với cô mà nói, Vinh Hồng Thịnh quá xa lạ, xa lạ giống như một người qua đường, có lẽ so với người qua đường thân hơn một chút, nhưng người qua đường này chợt lác mình một cái, biến thành cha của cô, cha ruột.

Bất luận cô có thừa nhận hay không, trong huyết quản của vẫn đang chảy dòng máu do ông ban cho, cô cùng Vinh Phi Loan là chị em, cùng Phi Lân là anh em. Quan hệ máu mủ, khiến ba người vốn không liên quan đến nhau thành ba anh chị em, trong đó còn có cả Tịch Mặc Thiên.

Tựa như Mạch Tử nói, xung quanh Tử Khâm chính là một tường kịch cầu huyết nhất, mà cô ở trong đó, ‘thân bất do kỷ’.

Hạ Tử Khâm nhẹ nhàng vắn vắn ngón tay mình, từ khi bắt đầu ngồi ở chỗ này, một câu cô cũng chưa nói qua, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Vinh Hồng Thịnh ngồi đối diện cũng chẳng mở lời. Trong không gian mang đậm tính chất cổ xưa này, chỉ nghe tiếng đàn mơ hồ, nhẹ nhàng mà chậm chạp, không khí có vài phần lúng túng.

Nước sôi, Tịch Mặc Thiên cho lá trà vào ấm tử sa bên cạnh, dùng nước sôi tráng qua bình. Trà Hương mát lạnh, theo động tác thuần thục của anh lượn lơ bay lên, thấm vào ruột gan. Trà ngon, nước tốt, đây chính là loại trà Ô Long đông lạnh mà Vinh Hồng Thịnh thích nhất, nhưng lúc này ông lại chẳng có tâm trạng để thưởng thức trà.

Ánh mắt ông rơi vào trên người Tử Khâm đang ngồi đối diện, có chút mơ hồ, sao ông lại không biết mình còn có một đứa con gái như vậy, con gái ruột thịt, con gái do Thực Nhân sinh cho ông, một đứa con gái khỏe mạnh, hoặc là nói, so với Phi Loan thì cô khỏe mạnh hơn nhiều.

Mặc dù mất đi con gái lớn, cô đơn nửa đời, nhưng khi về già Vinh Hồng Thịnh cũng đã có thể xem như là nam nữ song toàn rồi. Đây không thể không nói là một việc vui, còn có Thực Nhân, tựa như Thực Nhân nói, bọn họ cũng già rồi, cái chết đã ở phía trước, còn có gì không bỏ được chứ? Cho dù là ân oán hơn hai mươi năm, ai đúng ai sai, hôm nay cần gì phải đi so đo nữa, cả nhà có thể đoàn viên là tốt rồi.

Đối với Tử Khâm, Vinh Hồng Thịnh mang theo áy náy sâu sắc của một người cha. Ông không biết mình còn có một cô con gái trên đời này, để cô phải lớn lên trong hoàn cảnh khốn khổ, mà cô lại còn là con gái Vinh Hồng Thịnh ông yêu thương! Nếu như cô được sinh ra ở bên cạnh, Vinh Hồng Thịnh sẽ bao bọc, che chở cô lớn lên, sẽ không để cho cô chịu một bất kì một chút uất ức nào.

Đáng tiếc ông không biết, Vinh Hồng Thịnh muốn bồi thường, lại nghĩ không ra cách, loại sốt ruột giấu ở trong lòng này, gần như khiến ông khó thở. Cho dù con gái đang ngồi ở đối diện, Vinh Hồng Thịnh vẫn không biết nên mở miệng với cô thế nào, ông nghĩ chắc hẳn trong lòng cô có oán, thậm chí là hận ông, không muốn nhìn thấy ông.

Đối với người cha đột nhiên xuất hiện này, cô theo bản năng sẽ có mâu thuẫn và bài xích, Vinh Hồng Thịnh biết nên cho cô chút thời gian, nhưng ông có thể đợi, Thực Nhân lại không thể, mà người trong lòng Thực Nhân không bỏ được nhất là cô.

Tịch Mặc Thiên rót trà từ ấm tử sa qua ly của Vinh Hồng Thịnh, lại đổ một ly nước ấm đẩy tới trước mặt Tử Khâm, xong rồi mới đứng lên:

“Con ra ra ngoài gọi điện thoại.”

Mới vừa nhích người, liền phát hiện ống quần bị bàn tay nhỏ bé của Tử Khâm níu lại. Cô không ngẩng đầu, nhưng tay vẫn nắm chặt. Tịch Mặc Thiên không khỏi lắc đầu bật cười, cô vợ nhỏ lúc này vừa nhát gan lại đang lúng túng, anh có thể giúp cô xử lý rất nhiều chuyện, nhưng có vài thứ phải do chính cô tự đi đối mặt, cha mẹ anh chị em cùng chồng dù sao cũng không phải là một việc có chung vấn đề.

Tịch Mặc Thiên nắm bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ vuốt, cúi đầu, ghé sát tai cô nhỏ giọng nói:

“Anh chỉ đi ra ngoài một lát, sẽ về ngay.”

Hạ Tử Khâm đành phải trơ mắt Tịch Mặc Thiên bước ra ngoài. Anh vừa đi, đầu nhỏ của cô lại cúi xuống. Sự thân mật nho nhỏ giữa hai người rơi vào trong mắt Vinh Hồng Thịnh. Ông có chút kinh ngạc, nhưng cũng rất vui mừng, có câu nói ‘có bỏ mới có được’, dù sao vận khí của Tử Khâm vẫn tốt hơn Phi Loan. Phi Loan mặc dù lớn lên bên cạnh ông, áo cơm không lo, nhưng thủy chung vẫn không đạt được tình yêu mà con bé muốn, hơn nữa, có lẽ do trời cao an bài, Phi Loan ở trên thiên đường phù hộ, để cho em gái mình sống hạnh phúc thay con bé.

“Mặc Thiên là một người đàn ông trầm mặc, điểm này giống cha nó, rất nhiều chuyện không bao giờ chủ động nói ra, nhưng chỉ cần trong lòng nó có con, đời này sẽ không bao giờ đặt xuống.”

Vinh Hồng Thịnh chậm rãi mở miệng, rót cuộc Hạ Tử Khâm cũng ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, đôi con ngươi sáng rõ khẽ chớp động, kiên định gật đầu một cái:

“Ừ, tôi biết rồi. ”

Thanh âm của cô có chút mềm mại, gương mặt mượt mà sáng bóng, thoát nhìn qua khí sắc rất tốt. Ánh mắt Vinh Hồng Thịnh dần dần trở nên nhu hòa, thực ra, diện mạo con bé rất giống Thục Nhân lúc còn trẻ, nhưng giữa hai lông mày vẫn mang theo sự cố chấp của ông.

Cô giống vợ chồng ông hơn Phi Loan, Phi Loan giống cô của con bé, nhưng nếu hai chị em đứng chung một chỗ, vẫn có năm sáu phần tương tự, chính vì năm sáu phần này, mới để cô gặp được Mạc Thiên, gả cho Mạc Thiên, còn có Phi Lân.

Vinh Hồng Thịnh khẽ nhíu mày, Phi Lân giống như đã biến mất ở nhân gian rồi vậy. Ngày đó, khi Mạc Thiên bình an ôm Tử Khâm xuống núi, Vinh Phi Lân liền quay đầu bước đi, điện thoại không nhận, người cũng không tìm được.

“Phi Lân.”

Vinh Hồng Thịnh ngập ngừng, bỗng cảm thấy không ổn, đành thở dài:

“Thân thể của con khỏe hơn chưa? Phản ứng khi mang thai có khó chịu lắm không? Ta đã sai người tìm một ít tổ yến bổ dưỡng, lát nữa sẽ bảo tài xế ang qua cho con, mỗi ngày ăn một chút, đối với người lớn hay đứa bé đều rất tốt.”

Trong lòng Hạ Tử Khâm khó nén được kinh ngạc, Vinh Hồng Thịnh lúc này, đâu còn là Đồng Sự Trưởng cao cao tại thượng, quyết đoán gian hùng nữa chứ, ông tựa như một người cha bình thường, nói hơi nhiều, nhưng trong nháy mắt đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Tử Khâm rõ ràng cảm giác được, trên người Vinh Hồng Thịnh toát lên cảm giác ôn nhu, có chút cẩn thận, có chút áy náy, có chút vội vàng. Nhưng Tử Khâm vẫn không biết nên nói gì, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Thấy Tịch Mạc Thiên đi vào, Vinh Hồng Thịnh thở dài đứng lên:

“Ta đi về trước đây.”

Hạ Tử Khâm cũng đứng lên theo bản năng, Tịch Mạc Thiên bước tới nắm tay của cô, cùng nhau tiễn Vinh Hồng Thịnh. Vinh Hồng Thịnh ngồi vào xe, nhìn Tử Khâm một cái, rồi mở miệng:

“Thục Nhân không muốn ở trong bệnh viện, ta đã đón bà ấy về nhà rồi, con hãy bớt chút thời gian đi thăm Thục Nhân, bà ấy rất nhớ con, chuyện trước kia không nên trách bà ấy, tất cả đều là lỗi của ta.”

Hạ Tử Khâm ngẩn ra, hốc mắt chua xót, cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu một cái. Xe Vinh Hồng Thịnh dần dần khuất xa tầm mắt, Tịch Mạc Thiên nắm chặt tay cô:

“Chúng ta cũng đi thôi, anh đã hẹn với Lưu Chủ Nhiệm rồi.”

Hạ Tử Khâm sờ sờ bụng của mình, ngẩng đầu lên nói:

“Ngày mai, em muốn đi thăm mẹ.”

Tịch Mạc Thiên cười, sờ sờ đầu cô:

“Được, anh đi cùng em.”

Đây là một biệt thự nhỏ nằm ở ngoại ô, khéo léo tinh xảo, ấm áp trang nhã. Lúc Hạ Tử Khâm cùng Tịch Mạc Thiên tới, Hạ Thục Nhân đang nằm phơi nắng trong sân, bà gầy đi rất nhiều, chỉ mới hơn mười ngày, sắc mặt cũng tiêu tụy, gò má vốn gầy gò, càng thêm tóp lại, nhưng tinh thần vẫn còn tốt.

Vinh Hồng Thịnh ngồi ở bên cạnh, trong tay cầm một quyển sách đọc cho bà nghe, trên mặt là nụ cười yếu ớt, ấm áp thoải mái. Một Vinh Hồng Thịnh như vậy, Tịch Mạc Thiên chưa từng gặp qua. Nhìn hai người ở trên ban công từ xa xa, khiến người ta có một loại cảm giác hạnh phúc, mặc dù hạnh phúc này tới hơi chậm, nhưng dù sao nó cũng đã tới.

Tử Khâm vừa nhìn thấy thân thể gầy gò của Hạ Thục Nhân, nước mắt liền không kìm được nữa, nhào vào trong ngực bà, chẳng nói được gì khác, chỉ nghẹn ngào gọi hai tiếng mẹ.

Hạ Thục Nhân cười, trong thanh âm khó nén kích động:

“Đã bao nhiêu tuổi rồi, sao vẫn còn làm nũng trong ngực mẹ, Mạc Thiên cũng cười con rồi kìa.”

Tịch Mạc Thiên cười cười, đi vào phòng khách nói chuyện với Vinh Hồng Thịnh, để khoảng sân nhỏ lại cho hai mẹ con. Trong sân có một cây hòe lớn, hoa còn chưa nở hết, nằm vắt vẻo trên những cành cây, một trận gió thổi tới mang theo hương hoa hòe trong veo.

Hạ Thục Nhân chỉ chỉ cây hòe:

“Trước kia, bên cạnh Cô nhi viện chúng ta cũng có hai cây hòe như vậy, khoảng giữa được mắc một cái bàn đu dây, mỗi khi đến giờ ngủ trưa, con và Mạch luôn lên chạy ra ngoài chơi. Thật ra thì lúc đó, mẹ đều nhìn thấy qua cửa sổ, nhưng lại luôn giả vờ không biết, để cho hai tiểu nha đầu bọn con chơi thỏa thích, sau này, có lần con té xuống, đầu gối bị trầy da, nhưng lại không dám nói, nửa đêm Mạch Tử lên tới chỗ mẹ trộm thuốc đỏ trong ngăn kéo, thật ra lúc đó mẹ cũng đang giả ngủ.”

Mẹ viện trưởng cười khanh khách hai tiếng:

“Bây giờ nhớ lại bộ dáng cho là mình thực hiện được âm mưu của các con lúc ấy, ta rất muốn cười.”

Hạ Tử Khâm cũng cười, khi đó cô và Mạch Tử còn len lén nói thầm, sao lại thuận trộm được thuốc đỏ như vậy chứ, bây giờ mới biết, thì ra là mẹ viện trưởng cố ý thả bọn họ.

Hạ Thục Nhân giơ tay lên sờ sờ đầu cô. Tóc của Tử Khâm vừa dày lại vừa mềm, như một tấm tơ lụa tốt nhất trên đời. Khi còn bé, Tử Khâm ghét nhất là gội đầu, mỗi lần gội đầu cho cô, thế nào cũng dùng đôi mắt to ngập nước, trông vô cùng đáng thương nhìn bà, nhưng bây giờ đã được xử lý vô cùng tốt.

Từ bé đến lớn, hơn hai mươi năm, giống như cũng chỉ trong một cái chớp mắt.

“Tử Khâm, không phải mẹ không muốn nhận con, qua nhiều năm như vậy, gần như mỗi ngày đều nghĩ, nghĩ nên nói với con chuyện này thế nào, mẹ sợ con khổ sở, sợ con đau lòng, càng sợ con oán hận mẹ, vì vậy cứ một ngày lại một ngày, một năm lại một năm kéo dài tới hiện tại. Từ lúc con còn rất nhỏ, trong lòng mẹ cũng chỉ có một nguyện vọng, hy vọng con có thể bình an hạnh phúc sống qua cả đời, đừng giống như mẹ vậy, phí phạm thời gian rồi mới biết quý trọng. Thật ra bây giờ nghĩ lại, có những sai lầm, cũng không phải không thể tha thứ, giữa vợ chồng, quan trọng nhất là thẳng thắn, về sau đừng bướng bỉnh với Mạc Thiên, cũng đừng hay giận dỗi, mẹ nhìn ra được, cậu ta rất yêu con, mẹ cũng yên tâm”

Hạ Thục Nhân dừng một chút, mới nói tiếp:

“Còn có. Ba con, 26 năm nay, ông ấy cũng không biết đến sự tồn tại của con, nếu như biết, ông ấy sẽ là người cha yêu thương con nhất trên thế giới, cho nên không phải lỗi của ông ấy.”

Hai mẹ con ngồi trong hoa viên nói chuyện cho đến trưa. Một tháng sau Hạ Thục Nhân vĩnh biệt cõi đời.

45. Chương 45

Edit: Fuly

Hạ Thục Nhân được chôn cất vào đất tổ của Vinh gia, ‘Trần quy Trần, Thổ quy Thổ’, những yêu hận đan xen đều trở thành cát bụi, trên mộ bia chỉ có nụ cười dịu dàng, in sâu vào lòng những người còn sống.

Vinh Hồng Thịnh yên tĩnh nhìn hình vợ trên tấm bia, trong lòng không rõ là hối hay là đau. Kết hôn nửa đời, cũng chỉ có một người phụ nữ tên Thục Nhân này, khắc lên một mảnh màu đậm trong lòng ông, còn có, cô con gái thiện lương khỏe mạnh bà để lại cho ông.

Vinh Hồng Thịnh nghiêng đầu nhìn Tử Khâm bên cạnh, một thân quần áo màu đen, càng lộ rõ khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt, bụng còn chưa nổi rõ, tựa vào trong ngực Tịch Mạc Thiên, trên mặt còn mang theo vệt nước mắt nhàn nhạt, hốc mắt sưng hồng, mấy ngày nay cô đã khóc quá nhiều:

“Mạc Thiên, con và Tử Khâm về trước đi! Ta muốn ở lại với Thục Nhân một lát.”

Tịch Mạc Thiên khẽ gật đầu, nhưng Tử Khâm lại không nhúc nhích, vẫn cố chấp đứng tại chỗ, Tịch Mạc Thiên nhỏ giọng dỗ cô:

“Cha có lời muốn nói với mẹ, chúng ta về trước đã, em cần nghỉ ngơi, đứa bé cũng thế.”

Hạ Tử Khâm vẫn không thể xem Vinh Hồng Thịnh như cha mình, mặc dù trong một tháng cuối cùng của mẹ, hai người đã kéo gần lại khoảng cách, nhưng vẫn không thể thân cận, ít nhất không giống cha và con gái, luôn có mấy phần không được tự nhiên cùng cách ngai. Tuy vậy Hạ Tử Khâm cũng rất rõ, mặc dù mẹ hận hơn hai mươi năm, oán nửa đời, nhưng cho đến khi chết, vẫn luôn chỉ yêu một người đàn ông.

Chính là bởi vì yêu, cho nên không thể chịu được phản bội, nhìn mẹ có vẻ như dịu dàng, nhưng tính tình lại rất mạnh mẽ, quá cứng thì dễ gãy. Trong lòng Hạ Tử Khâm có chút oán hận Vinh Hồng Thịnh, không phải vì mình, mà là vì mẹ, nếu như mẹ vẫn là Vinh phu nhân sống an nhàn sung sướng, có lẽ sẽ không bị ung thư gan, không phải mệt nhọc bốn ba quanh năm, cũng không phải mắc bệnh mà mất. Loại này oán giận này có lẽ là theo bản năng ‘giận chó đánh mèo’, nhưng Tử Khâm vẫn không thể nào quên được.

Lên xe, Tịch Mặc Thiên giơ tay vuốt vuốt tóc cô:

“Tử Khâm, em nên mở lòng với cha hơn một chút, dù sao ông ấy cũng là cha của em.”

Hạ Tử Khâm cúi đầu, nắm ngón tay của mình không nói lời nào, Tịch Mặc Thiên thở dài, búng nhẹ lên trán cô:

“Em ấy, tính tình luôn cố chấp như vậy, thật đúng là giống mẹ như đúc.”

Tử Khâm chợt ngừng đầu lên nhìn anh chằm chằm:

“Anh cũng đã biết rồi đó, về sau nếu đụng đến vấn đề con riêng này nọ, em cũng sẽ bỏ đi giống mẹ.”

Giọng điệu uy hiếp tương đối ngậy thơ, Tịch Mặc Thiên ôm chặt cô vào trong ngực, thật lâu mới nói một câu:

“Yên tâm, anh sẽ không để cho em có cơ hội này”

Tiếng ‘cha’ đầu tiên Tử Khâm gọi là khi ở bệnh viện, lúc trận tuyết đầu tiên rơi xuống thành phố C, ở bệnh viện Tịch thị, cô thuận lợi sinh hạ một bé trai mập mạp. Bởi vì thể trọng vừa đúng bảy cân, nên nữ danh gọi là Thất Tường, rất khỏe mạnh kháu khỉnh.

So với những người lần đầu tiên làm cha, làm mẹ như Tử Khâm và Tịch Mặc Thiên, người càng khó bụng cậu bé xuống, chính là ông ngoại của Thất Tường - Vinh Hồng Thịnh, gần như hận không thể sống luôn trong bệnh viện.

Lần đầu tiên Hạ Tử Khâm nhìn thấy mẹ Vinh Hồng Thịnh như vậy. Ông thuần thực ông Thất Tường vào trong ngực, bé vừa khóc liên tục nhằng nhằng đưa, những đường cong cứng rắn trên mặt, như hòa tan vào nhau, hiển lộ rõ sự dịu dàng, hiền lành, thương yêu, của một người ông bình thường nhất.

“Cha, người đưa Thất Tường cho con đi! Đoán chừng là đói bụng rồi.”

Tiếng ‘cha’ này, Hạ Tử Khâm nói ra rất bình thường, có chút nhỏ, nhưng vẫn khiến Vinh Hồng Thịnh hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần. Ngoài cửa, Tịch Mặc Thiên khẽ nở nụ cười, thả tay khỏi nắm đấm cửa, bước tới ngồi xuống cái ghế đối diện, cho đôi cha con này một không gian riêng tư để giải hết ân oán trước kia. Cô vợ nhỏ của anh, là nha đầu rất hay xấu hổ mà.

Hạ Tử Khâm cảm thấy, cuộc sống của mình giống như một cuốn tiểu thuyết được kết thúc viên mãn, chỉ là còn có một chút tiếc nuối, chính là Phi Lân. Từ sau buổi tối đó, anh vẫn luôn không có tin tức, điều này cũng làm Tịch Mặc Thiên cảm thấy rất bất ngờ.

Tịch Mặc Thiên hiểu được điều mà Phi Lân đang muốn trốn tránh. Dù sao yêu phải em gái ruột của mình, cũng không phải là chuyện mà mỗi người đàn ông đều có thể dễ dàng có thể đối mặt, có nhiều chuyện phải cần thời gian bồi xỏa. Nhưng Tịch Mặc Thiên cảm thấy Phi Lân sẽ không đi quá xa, bởi vì người cậu ta để ý nhất vẫn là Tử Khâm, cậu ta sẽ xuất hiện, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Phi Lân sẽ quên được, dù sao, trên cõi đời này, trừ tình yêu ra vẫn còn có tình thân.

Nhưng Tịch Mặc Thiên vạn lần không thể ngờ tới, Phi Lân sẽ xuất hiện tại thời điểm như vậy. Hàn Phong giả làm y tá của bệnh viện Tịch thị, xâm nhập vào phòng trẻ em của bệnh viện, ôm Thất Tường đi. Lúc

phát hiện được, cô ta đã ôm đứa bé lên sân thượng ở lầu bốn, chỉ trong hơn 10' ngắn ngủn, ký giả truyền thông liền ùn ùn kéo tới.

Phải nói, kể từ khi thân phận của Hạ Thực Nhân được vạch trần, Hạ Tử Khâm cũng trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới truyền thông. Dù từ truyền kỳ cũng không phải khoa trương. Ai có thể ngờ được, trước đây không lâu, Tịch phu nhân vẫn luôn bị gắn lên đầu cái mũ 'cô bé lọ lem', lắc mình một cái, liền trở thành nhị tiểu thư Vinh thị, là chị em cùng mẹ cùng cha với Vinh gia đại tiểu thư, còn Vinh Phi Lân lại chính là con riêng của Vinh Đồng sự trưởng, đây thật đúng là trường hợp cầu huyết nhất trong giới hào môn.

Huống chi hai chị em lại một trước một sau cùng gả cho Tịch Mạc Thiên, càng khiến cho tuồng kịch hào môn tăng thêm sắc thái, trừ bỏ những thứ này, còn trực tiếp liên đới đến sự chuyển biến trong thương giới.

Tịch thị, Vinh thị trước kia, tuy nói là hợp tác chặt chẽ, nhưng dù sao vẫn còn là hai nhà. Nhưng từ nay về sau, thì khó nói rồi. Giây phút khi thân phận Hạ Tử Khâm công bố, di chúc của Vinh Hồng Thịnh cũng được sửa đổi. Vinh Hồng Thịnh chia cổ phần trên danh nghĩa của ông ra làm bốn, Vinh Phi Loan đã chết một phần, Vinh Phi Lân một phần, Hạ Tử Khâm một phần, phần cuối cùng là tặng cho đứa bé chưa ra đời của Tử Khâm, chính là Thất Tường bầy giờ.

Phi Loan đã chết, cổ phần của cô đương nhiên thuộc về Tịch Mạc Thiên, Hạ Tử Khâm bây giờ là Tịch phu nhân, Thất Tường là con trai Tịch Mạc Thiên, cổ phần Vinh thị, Tịch Mạc Thiên đã chiếm phần lớn. Theo lý thuyết mà nói, Đồng Sự Trưởng Vinh thị đã là Tịch Mạc Thiên, cho nên hai công ty Tịch, Vinh mặc dù vẫn chưa chân chính thống nhất, nhưng thật ra đã coi như một nhà, sự liên kết càng thêm phần chặt chẽ, kết quả không cần nói cũng biết.

Tịch Mạc Thiên không có con cháu nào khác, đứa nhỏ trong bụng Hạ Tử Khâm vừa sinh ra, đó đương nhiên là người thừa kế chính thức của hai nhà, cho nên giá trị con người của Thất Tường là gần như không cách nào đoán được, trình độ kim quý càng không cần phải nói, nhưng đứa bé này lại bị người ta bắt cóc. Tin tức vừa truyền ra, truyền thông liền bao vây bệnh viện Tịch thị đến cả một giọt nước cũng không lọt.

Tịch Mạc Thiên gần như không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Anh sợ người phụ nữ điên Hàn Phong này nhất thời kích động, ném Thất Tường xuống. Mặc dù chỉ là lầu bốn, phía dưới cũng đã đặt nệm hơi cứu viện. Nhưng Thất Tường chỉ vừa mới ra đời, vẫn chưa tới một tháng, một đứa bé nhỏ yếu ớt như vậy..... Đây là con trai Tử Khâm sinh cho anh, anh còn phải cùng Tử Khâm nhìn bé lớn lên, kết hôn, sinh con, anh không cho phép bé có một chút tổn thương nào.

"Hàn Phong, rốt cuộc cô muốn gì?"

"Muốn gì?"

Hàn Phong ha ha cười hai tiếng:

"Tịch Mạc Thiên, rốt cuộc anh cũng biết sợ hãi rồi hả? Anh biết đau lòng con của mình, vậy con của tôi đâu, con của tôi thì sao?"

Ánh mắt Tịch Mạc Thiên sắc lạnh như dao, môi mỏng mím chặt, đứa bé con Hàn Phong không phải của anh, cha bé là người nào anh cũng không biết. Khi đó anh không cảm thấy, người phụ nữ này sẽ tạo ra uy hiếp gì ỉn, dù sao Tịch Mạc Thiên cảm thấy mình không bạc đãi cô ta, hơn nữa cũng không thật sự 'đuổi tận giết tuyệt'.

Nhưng bây giờ, chuyện Tịch Mạc Thiên hối hận nhất, chính là không 'đuổi tận giết tuyệt' với người phụ nữ này. Trạng thái tinh thần Hàn Phong không ổn định, từ lâu đã không còn là mỹ nhân diễm lệ như ngày xưa, sắc mặt tiêu tụy, trên người là bộ đồng phục y tá màu xanh nhạt, càng lộ vẻ già nua, nếp nhăn nơi khóe mắt đã không cách nào che giấu.

Tịch Mạc Thiên xác thực không 'đuổi tận giết tuyệt' cô ta, đứa nhỏ trong bụng Hàn Phong cũng được sinh ra, nhưng vì trong thời gian mang thai cô ta không điều dưỡng tốt, thể chất của đứa bé rất yếu, sau khi xuất viện lại lơ là chăm sóc, nên chỉ mới ba tháng, đứa bé liền bị viêm màng não chết đi. Đứa bé chết rồi, trạng thái tinh thần của Hàn Phong liền xuất hiện chút vấn đề, mỗi ngày đều ở nhà uống rượu đến say mềm, thời gian lâu, lại càng thêm không bình thường.

Những tin tức về Hạ Tử Khâm do truyền thông đăng tải, cực độ kích thích cô ta. Cô ta mang tất cả thua thiệt cùng thù hận quy kết lên người Hạ Tử Khâm.

Cô ta mai phục ở bệnh viện mấy ngày, mới tìm được cơ hội xuống tay, sau khi thành công, cô ta cũng không chạy trốn mà trực tiếp leo lên sân thượng. Cô ta muốn ném con trai của Mạc Thiên cùng Hạ Tử Khâm xuống trước mặt bọn họ, như vậy mới có thể giải được mối hận của cô ta, nhưng khi nhìn thấy Mạc Thiên, theo bản năng, cô ta vẫn có chút không thể kiềm chế.

Tay Tịch Mạc Thiên nắm chặt thành quyền, gần như dùng ý chí lớn nhất trong cuộc đời, để khống chế mình. Vinh Hồng Thịnh đẩy cửa sân thượng ra, bước tới, dù sao cũng là người đã từng phải trải qua biết bao sóng to gió lớn, nên so với Tịch Mạc Thiên vẫn trấn định hơn đôi chút, ông nhìn thẳng vào Hàn Phong:

“Cô có điều kiện gì, cứ nói đi.”

“Nếu như cô dám làm đứa bé bị tổn thương dù chỉ là một chút, tôi sẽ làm cho cô hối hận vì đã được sinh ra trên đời này.”

Giọng của Tịch Mạc Thiên âm trầm khác thường, người Hàn Phong không tự chủ được hơi run rẩy, tiếp đó liền cười lớn:

“Tịch Mạc Thiên, bây giờ anh không dọa được tôi đâu, cái gì tôi cũng đã mất, thanh xuân, con, sự nghiệp, đàn ông, cái gì cũng không có, tôi còn sợ gì chứ, còn có.”

Ánh mắt Hàn Phong quét qua Vinh Hồng Thịnh, nở một nụ cười mỉa mai, điên cuồng:

“Vinh Đồng Sự Trưởng, tôi chẳng có điều kiện gì hết, cái tôi muốn chính là khiến cho người phụ nữ tên Hạ Tử Khâm kia, ném thử một chút, tư vị mất đi con của mình là cái gì, ha ha ha.”

Lòng của Vinh Hồng Thịnh cùng Tịch Mạc Thiên đều lạnh đi, tinh thần của người phụ nữ này tuyệt đối có vấn đề. Mắt Hàn Phong sáng lên, nhìn lướt qua bọn họ, hướng về phía cửa nói:

“Hạ Tử Khâm, rốt cuộc cô cũng tới rồi.”

Tịch Mạc Thiên cùng Vinh Hồng Thịnh vội vàng quay đầu lại, Hạ Tử Khâm mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, ánh mắt nhìn thẳng vào đứa bé trong tay Hàn Phong:

“Cô trả con lại cho tôi.”

Cô vừa kêu xong, liền trực tiếp vọt tới, Tịch Mạc Thiên phản ứng kịp, ôm cô lại:

“Tử Khâm, em bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút đi, tin tưởng anh, con sẽ không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu.”

Hàn Phong hiển nhiên bị một màn này kích thích, ghen tỵ trong mắt gần như biến thành cuồng nộ, cánh tay buông lỏng ra, ném đứa bé xuống. Nhưng một bóng người nhanh chóng vọt đến từ mé bên, vừa kịp lúc ôm được đứa bé, cả hai rơi thẳng xuống lầu. Trước mặt Hạ Tử Khâm bỗng tối sầm, ngã vào trong ngực Tịch Mạc Thiên.

Vinh Phi Lân ôm đứa bé, rơi nằm trên tấm đệm. Đứa bé được anh ôm chặt vào trong ngực, thân hình vừa ổn định, Vinh Phi Lân liền vội nhìn ‘vật nhỏ’ trong ngực, tiểu tử này giống như chỉ mới vừa tỉnh ngủ, mở đôi mắt to ướt nhẹp, liếc anh một cái, đại khái là do cảm thấy lạ mắt, liền há miệng ‘oa oa’ khóc lớn lên. Tiểu Thất Tường khỏe mạnh, tiếng khóc to rõ. Trên sân thượng, Vinh Hồng Thịnh cùng Tịch Mạc Thiên nghe được, không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Phong bị cảnh sát mang đi, kết quả không cần suy nghĩ cũng biết, Tịch Mạc Thiên sẽ không để cho cô ta có thêm cơ hội tổn thương Tử Khâm cùng đứa bé.

Té xuống từ nơi cao như vậy, Phi Lân chỉ bị gãy hai cái xương sườn, đã là ‘vạn hạnh trong bất hạnh’. Vinh Hồng Thịnh nhìn thẳng vào thân hình đang ở trên giường bệnh, cau mày:

“Thời gian qua con đi đâu vậy hả?”

Vinh Phi Lân nhướn mi:

“Cha, đừng vừa thấy con liền cau mày vậy chứ, biết người không muốn gặp con, nhưng cũng chớ biểu hiện rõ ràng thế, con trai người tâm hồn rất yếu ớt, không chịu nổi đả kích của người dẫu”

Ngữ khí lưu manh, Vinh Hồng Thịnh thở dài, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường:

“Vô luận như thế nào, Phi Loan, Tử Khâm và con cũng đều là ruột thịt của ta, các con là anh chị em, cho nên.”

“Được rồi, được rồi, cha, con hiểu mà.”

Vinh Phi Lâm nhanh chóng cắt đứt lời Vinh Hồng Thịnh:

“Con và Tử Khâm sẽ tương thân tương ái, được chưa!”

Lúc Tịch Mạc Thiên đỡ Tử Khâm tiến vào, nghe câu này cũng không khỏi cười nhẹ ra tiếng. Ánh mắt Vinh Phi Lâm hơi dừng lại trên người Hạ Tử Khâm một chút rồi lướt qua, rơi vào Tịch Mạc Thiên, anh chợt nhếch miệng cười:

“Tịch Mạc Thiên, anh đã làm anh rể tôi hơn mười năm, bây giờ lại biến thành em rể tôi rồi, đến đây, gọi một tiếng anh vợ cho tôi nghe thử trước xem.”

Vinh Hồng Thịnh đang nghiêm mặt, cũng không nhịn được nở nụ cười:

“Phi Lâm, náo loạn cái gì đấy, Mạc Thiên, con theo ta ra ngoài một lát, ta có việc muốn nói với con.”

Tịch Mạc Thiên gật đầu một cái, đỡ Tử Khâm ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, rồi mới theo Vinh Hồng Thịnh ra ngoài, đi tới trước cửa, chợt quay đầu lại nhìn Phi Lâm cười cười:

“Phi Lâm, nếu như cậu không sợ bị người ta chê già, tôi rất vui lòng gọi cậu một tiếng anh vợ.”

Vinh Phi Lâm sững sốt, cửa khép lại rồi, mới khẽ rùng mình một cái:

“Tử Khâm, em thật muốn sống với ‘ông chú’ đó cả đời hả?”

Hạ Tử Khâm cười hi hi:

“Con cũng đã sinh rồi mà!”

Ánh mắt Vinh Phi Lâm đảo vòng vài lần, vẫn không tự chủ được rơi vào người Tử Khâm. Cô đẹp hơn trước, thân hình đầy đặn, có thêm ánh sáng của tình mẫu tử, lại càng thêm thành thực, ánh mắt vẫn rất trong suốt, phải nói là trong suốt như thuở ban đầu.

“Vinh Phi Lâm, cảm ơn anh đã cứu Thất Tường, nếu như đứa bé không được anh bảo vệ kịp thời.”

Tử Khâm nói không nên lời, vừa nghĩ tới việc lúc trước, tim liền run rẩy, nước mắt chảy xuống theo gò má nhỏ. Vinh Phi Lâm vươn tay theo bản năng, nhưng đến nửa chừng rồi lại thu về, rút mấy tờ giấy trên tủ đầu giường nhét vào trong tay cô:

“Lau nước mắt đi, Tịch Mạc Thiên thì không nói, nhưng nếu ông cụ nhà chúng ta nhìn thấy con gái bảo bối khó khăn lắm mới tìm được bị tôi làm khóc, thì tôi sẽ ăn gậy đủ đấy.”

Tử Khâm bật cười: “Em xem đi, xem đi, cười nhiều mới xinh đẹp, khóc lên thật xấu xí.”

Vinh Phi Lâm ‘chân chính’ đã trở lại rồi, đoạn tình cảm trước kia của hai người, anh không nhắc tới một chữ, một Phi Lâm như vậy, khiến Tử Khâm cảm thất rất nhẹ nhõm.

“Vinh Phi Lâm, tôi rất vui vì anh là anh trai của tôi, thật đó.”

Tử Khâm nói xong câu này, liền biến mất bên cạnh cửa. Nụ cười trên mặt Vinh Phi Lâm nhanh chóng rút đi, bị biểu tình khổ sở thay thế, hồi lâu mới nói nhỏ một câu: “Tôi lại không hi vọng em là em gái của tôi.”

Tình yêu chân thực được hoan nghênh nhiệt liệt, khiến tác giả Thanh Thanh Tử Khâm từ một cây bút bình thường trên mạng, nhanh chóng trở thành biên kịch gia nổi tiếng, được Đài Truyền Hình mời, xuất hiện trên chuyên mục phóng sự.

Nữ diễn viên dẫn chương trình tuy xinh đẹp nhưng lời nói cũng rất sắc bén, ắt hẳn trời sinh phụ nữ đã là kẻ địch, lại còn đối mặt với một người quá được ‘ưu đãi’ như Hạ Tử Khâm, không hâm mộ, không ghen tỵ cũng rất khó.

Ánh mắt của cô ta rơi vào người Hạ Tử Khâm, bắt bẻ nghĩ không thể coi là mỹ nữ, ít nhất ở trong Làng giải trí mỹ nữ như mây này, nhan sắc của cô gái nhỏ đang ngồi đối diện căn bản không thể ‘gia nhập’ được, nhưng vận số của cô quả thật quá tốt, thiên kim tập đoàn Vinh thị, phu nhân tổng giám đốc Tịch thị, ngôi sao mới trong giới biên kịch, có thể được liệt vào hàng tác gia mỹ nữ. Cơ hồ tất cả những gì mà mọi người phụ nữ mong ước, cô đều đã có cả, tình yêu, sự nghiệp, gia đình, hôn nhân.

Hạnh phúc của cô gái này khiến tất cả mọi người phụ nữ không thể không ghen tỵ: “Hạ tiểu thư, mạo muội hỏi một câu, nếu như cô không phải là đại tiểu thư Vinh thị, phu nhân tổng giám đốc Tịch thị, như vậy cô cảm thấy, tác phẩm của mình có thể đạt được thành công lớn như vậy không?”

Ngồi ở dưới, Tịch Mặc Thiên khẽ cau mày, biên kịch chảy mồ hôi lạnh, vội nháy mắt với cô gái dẫn chương trình, nhưng cô ta lại làm như không nhìn thấy.

Hạ Tử Khâm sững sốt, liếc mắt nhìn gương mặt âm trầm của Tịch Mặc Thiên ở phía dưới, chợt cười, nụ cười tùy ý lại hạnh phúc:

“Dĩ nhiên sẽ không, nhưng tôi cảm thấy mình vô cùng may mắn, vì nhờ cuốn tiểu thuyết này, mới có thể gặp được anh, gả cho anh, yêu anh. Sau khi yêu anh, tôi mới biết thì ra cuộc đời của mình cũng có thể tươi đẹp đến vậy, bởi vì có anh, tôi mới có thể hạnh phúc, tôi yêu ông xã của mình, vô cùng yêu. Tác phẩm thành công hay không, nếu nói tôi không để ý, nhất định là nói dối, ngay cả chính bản thân tôi cũng không tin, nhưng điều tôi để ý nhất vẫn là, vì tác phẩm này mà có thể thu hoạch được hạnh phúc, hạnh phúc chỉ thuộc về mình tôi”

PS: Hoàn chính văn rồi nhé mọi người. Ngoại truyện sẽ nhanh chóng được đăng lên. Tiết lộ nhé: có H.....

46. Chương 46: Ngoại Truyện: Tự Tạo Nghiệt Không Thể Sống

Edit: TieuKhang

Beta: Fuly

“Mạch Tử, cậu nói xem mình có mập lắm không?”

Hạ Tử Khâm xoay qua xoay lại soi tới soi lui ở trước gương, biểu cảm trên mặt như thể gặp phải chuyện gì rối rắm lắm. Mạch Tử cầm chiếc nón đặt lên kệ rồi quay lại gõ đầu cô một cái, thuận tiện đánh giá từ trên xuống dưới, đảo đảo hai mắt nói:

“Mập hay không thì đã sao, dù có thể nào thì Lão Tịch nhà cậu cũng đâu có chê, sợ gì chứ?”

“Lão Tịch gì chứ?” Tử Khâm bất mãn nói: “Tịch Mặc Thiên không già chút nào.”

Mạch Tử liếc xéo cô một cái, nói:

“Nhìn thì đúng là còn chưa già, nhưng mình nghe người ta nói, tuổi tác của đàn ông là phải xem ở phương diện khác.”

“Phương diện khác?” Hạ Tử Khâm đặt cái mũ về lại chỗ cũ, kéo cô hỏi thăm. Mạch Tử cười hắc hắc ra tiếng, gộp lại hết một lượt mấy bộ quần áo ở trong tay rồi giao cho cô bán hàng đứng phía sau. Dù sao hôm nay cũng là ‘đánh cường hào chia ruộng đất’, con bé Tử Khâm này tiền quá nhiều, cô tiêu giúp một ít, coi như giúp đỡ người nghèo làm từ thiện đi.

Cô bán hàng nhiệt tình giới thiệu:

“Hôm nay cửa hàng chúng tôi vừa có nhiều kiểu áo lót mới, cô có muốn vào xem thử hay không.”

Hạ Tử Khâm không quan tâm lắm nhưng ánh mắt Mạch Tử lại sáng lên, vội vàng gạt đầu, cô bán hàng dẫn hai người đi qua dãy để áo lót, Mạch Tử quét một vòng, rút ra một bộ, ghé sát vào bên tai Tử Khâm

nói: “Bộ này rất hợp với cậu, cậu mặc vào bảo đảm Lão Tịch nhà cậu sẽ như hổ đói bỏ nhào vào cừu non cho coi, hoặc là cũng có thể làm cho lão phần khởi một lần.”

Hạ Tử Khâm liếc xéo cô bắt mắt cái lại: “Anh ấy không có già.” Ngắm nghía bộ áo lót trong tay cô, đúng thật rất đẹp, những bông hoa màu tím nổi trên mặt vô cùng xinh xắn, bên cạnh đó là viền tơ màu xanh dương nhạt thêu ren hoa, nếu mặc lên người có làn da trắng, ắt hẳn sẽ rất quyến rũ, có điều là.

Tử Khâm chỉ chỉ phần hoa nổi ở phía trên, bắt bẻ mà nói: “Cái này không được, nó sẽ in dấu ra hết ở ngoài áo.”

Mạch Tử cười hì hì nói:

“Cô ngốc à! Cái này căn bản không phải để cậu mặc trong áo mà đây là để cậu mặc lên cho người đàn ông của cậu xem, hiểu chưa, cậu mặc nó vào chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.”

Quay đầu lại nhìn cô bán hàng nói: “Lấy cái này, chọn size cho cô ấy, thêm nhiều màu khác nhau nữa?”

Cô bán hàng vội báo cho biết là có bốn màu, trừ màu tím còn có màu đen, đỏ hoa hồng và màu xanh lá cây. Cô bán hàng còn giải thích rất tỉ mỉ, “Một màu hai bộ” quay đầu lại vươn tay với bà chủ giàu có nói: “Cà thẻ cho tôi.”

Hạ Tử Khâm lấy ví tiền trong túi đưa cho cô, Mạch Tử mở ra, một bên chất đầy thẻ tín dụng, Mạch Tử cười hì hì, rút một thẻ trong ra đưa cho cô bán hàng. Cô bán hàng vui mừng miệng cười đến nỗi muốn toét đến phía sau cổ, dẫn hai vị khách hàng lớn tới dãy ghế ngồi chờ, dâng cà phê lên mời rồi mới đi tính tiền cà thẻ.

Mạch Tử rút ra từng cái trong ví tiền cô tổng hợp lại một lần rồi nói: “Lão Tịch nhà cậu cho cậu nhiều thẻ như vậy làm gì? Một tấm vẫn chưa đủ dùng sao, ngày thường ngay cả cửa cậu cũng chẳng bước ra một bước.”

Hạ Tử Khâm nhấp một hớp cà phê: “Tịch Mặc Thiên chỉ ỉnh hai tấm, còn lại là của ba và Phi Lân lén đưa ỉnh đấy, thật ra thì mình cũng không cần dùng tới nó, bình thường cần gì cũng có người đưa hẳn đến nhà, nhưng mọi người vẫn cứ đưa chúng ỉnh, rốt cuộc mới có một đồng thẻ thế này.”

“Đúng là phụ nữ à!” Mạch Tử than nhẹ, nhưng ngẫm lại cũng đúng, hai nhà Vinh - Tịch, từ già đến trẻ đều ở chung một chỗ, chỉ có một người phụ nữ là Tử Khâm, không xem thành bảo bối mới lạ. Một người cha nóng lòng bồi dưỡng cho con gái ruột, một người anh trai yêu thương em gái mình siêu cấp nghiêm trọng, còn có một người chồng chu đáo hiểu chuyện cưng chiều vợ không có giới hạn, con trai Thất Căn của cô cũng chưa được cưng chiều như vậy.

Nhắc tới Thất Căn, Mạch Tử lặng lẽ nói: “Con nuôi mình cũng đã hơn hai tuổi rồi, lúc nào thì ỉnh thêm đứa con gái nuôi nữa đây?” Nói xong hồ nghi ngắm nghía Tử Khâm mấy lần, kẻ sát vào tai cô nói: “Này cũng hai năm rồi, bụng cậu vẫn chưa có động tĩnh gì ư, không phải Lão Tịch nhà cậu thật không được nữa chứ? Đàn ông ở tuổi này, là phải nhìn vào năng lực biết không, Lão Tịch nhà cậu cũng sắp bốn mươi rồi, mình thấy gần đây mặt cậu không được tốt, có phải chuyện kia không thuận hay không?”

Mạch Tử nhiều chuyện đến có thể so với paparazzi của những tờ báo lá cải, mặt Tử Khâm đỏ lên, liếc cô nói: “Mạch Tử cậu đoán mò bậy bạ gì đó, Tịch Mặc Thiên rất lợi hại.”

“Lợi hại?”

Mạch Tử truy hỏi kỹ càng sự việc: “Lợi hại thế nào vậy? Cả đêm mấy lần, một lần bao lâu.”

Hạ Tử Khâm mặc kệ cô, vừa đúng cô bán hàng đi đến, nhận lấy đồ rồi bỏ mặt Mạch Tử ở đó tự mình đi trước, Mạch Tử ở phía sau cười như điên, dường như không hề để ý tới hình tượng chút nào.

Hạ Tử Khâm vốn cũng không quan tâm đến lời nói của Mạch Tử, nhưng đến buổi tối, quỷ thần xui khiến liền nhớ lại những lời này của bạn thân, vừa nghĩ tới mặt liền cảm thấy nóng lên.

Tịch Mặc Thiên từ phòng tắm đi ra thì nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình đang bụm mặt, dưới ánh đèn, có chút ửng hồng như ẩn hiện, anh nhúu mày, đi tới sờ sờ trán cô, không có phát sốt:

“Sao mặt lại đỏ như thế, có phải thấy trong người không khỏe hay không, hả?”

Bàn tay to lớn lần vào trong chăn sờ lên người cô, tay chạm đến cơ thể ấm áp trắng mịn, Tịch Mặc Thiên hơi sững sờ nhưng ngay sau đó nở nụ cười, cúi đầu xuống hôn cô một cái rồi chỉ nhẹ vào cái trán cô nói:

“Tử Khâm, em đang quyến rũ anh sao?”

Giọng nói từ tính, kèm theo chút khàn khàn, miệng vừa nói xong, bàn tay cũng đã xốc lên tấm chăn trên người cô, ánh mắt đảo qua một vòng, rồi lại lần nữa ngậm chặt môi cô, cô gái này quả thật đang phóng hỏa.

Cho dù rất muốn trực tiếp đè cô xuống, nhưng Tịch Mặc Thiên cũng không gấp gáp, nụ hôn của anh rất nhẹ nhưng cũng rất triền miên, rồi dần dần tăng cao. Bàn tay to lớn không hề rời ra áo lót trên người Tử Khâm, mà chỉ gặm cắn ở khoe môi cô, rồi từ từ trượt xuống.

Tử Khâm có chiếc cổ mảnh khảnh rất đẹp, nhất là lúc đang động tình, cô ngược đầu thở hổn hển, lúc hôn lên động mạch đang nhảy sau gáy cô, Tịch Mặc Thiên luôn có một loại cảm giác kích động bí ẩn khó diễn tả, giống như hận không thể cắn nát mạch máu của cô, hóa thành Vampire để hút hết máu của cô. (Vampire = ma cà rồng)

Dĩ nhiên, Tịch Mặc Thiên không nở làm vậy, vì cô chính là bảo bối anh nâng niu trên tay, cô vợ bé nhỏ của Tịch Mặc Thiên anh. Sau gáy, xương vai. Từng chút từng chút, mỗi một chỗ như từng đốm lửa nhỏ rơi vào trên da thịt của nhạy cảm Tử Khâm, có chút nóng bỏng nhưng lại vô cùng dễ chịu.

Tử Khâm không tự chủ được rên rỉ hai tiếng, giống như con thú nhỏ nóng lòng muốn chui ra khỏi lồng ngực, nôn nóng muốn giải thoát nhưng lại có chút luyến tiếc với hiện tại, có chút rối rắm, có chút mâu thuẫn. Cúc áo trước ngực bị mở tung, đôi bầu ngực mềm mại hồng hồng như quả anh đào bung ra, vô cùng hấp dẫn người.

Tịch Mặc Thiên cúi đầu ngậm mút, Tử Khâm ‘ưm’ ra tiếng. Dưới bàn tay lão luyện của anh, giống như từ trên đỉnh núi cao rơi xuống khe suối, tìm được khe hở liền len vào, lượn vòng theo dòng chảy, đi tìm đến chốn đào nguyên thâm sâu nhất.

Tịch Mặc Thiên có tiếng rất yêu thương cô vợ nhỏ này, nhưng đó là ở phương diện khác, còn ở trên giường, anh xưa nay chưa hề dễ dàng buông tha cho cô, hơn nữa cô còn hấp dẫn anh như vậy.

Bàn tay to nắm giữ đôi chân thon dài của cô, nhấc lên thật cao, dưới ánh đèn, cân xứng như ngọc trắng, mượt mà sáng bóng, vòng eo cô rất mềm và nhỏ, hai năm qua được anh nuôi tốt cuộc cũng đã béo lên không ít, mặc kệ là ôm vào trong ngực hay đè ở dưới, cũng giống như mềm mại không xương.

Thẳng tiến vào. Chạm đến. Từ xưa tới nay, đàn ông và phụ nữ cũng chỉ đơn điệu với loại hình thức này, nhưng nó lại vô cùng sung sướng vận động đến không biết mệt.

Tử Khâm rốt cuộc biết cái gì gọi là tự tạo nghiệt không thể sống, cô quả thật chính là tấm gương sờ sờ, cũng vì Mặc Tử nói cả đêm mấy lần, một lần bao lâu, mượn lúc này để nói rõ người đàn ông nhà cô không hề già chút nào, thật sự là quá ngây thơ, làm gì có mấy lần, Tịch Mặc Thiên lúc này đây gần như ép cô đến muốn tan xương nát thịt.

Động tác sững sờ của cô gái nhỏ ở dưới người vô cùng kích thích Tịch Mặc Thiên, phụ nữ ở trên giường bị phân tâm cũng đồng nghĩa với chất vấn năng lực tình dục của một người đàn ông, từ xưa đến nay, điểm yếu của đàn ông chính là cái này.

Ánh mắt Tịch Mặc Thiên càng thêm sâu lắng, hạ thể hơi ngừng lại, vào lúc Tử Khâm cho rằng anh muốn buông cô ra, bỗng nhiên bị anh lật cả người qua, chống lên eo cô, toàn thân Tử Khâm ngay tức khắc nhuộm màu hồng.

Cô giãy dụa hai lần bày tỏ bất mãn, vô cùng không thích loại tư thế này, bởi vì nó khiến cô nghĩ tới hành động của súc vật, Tịch Mặc Thiên cũng biết điều đó, bình thường rất ít khi ép buộc cô như thế, nhưng hôm nay, người đàn ông này hiển nhiên không muốn bỏ qua cho cô.

Còn đang trong thất thần, Tịch Mặc Thiên thúc vào người cô, vừa hung hăng vừa mạnh mẽ, Tử Khâm bị anh đẩy thiếu chút nữa văng ra ngoài, nhưng bàn tay to lớn của anh lại vững vàng nắm chặt eo cô lại.

Hạ Tử Khâm không bao giờ dám phân tâm nữa, trong miệng cô liên tục bật thốt lên hoặc những tiếng rên rỉ hoặc những âm thanh ngâm nga vô nghĩa.

Đến lúc Tịch Mặc Thiên buông cô ra, Tử Khâm cảm giác mình như chỉ còn lại nửa cái mạng, trong đầu cũng chỉ có một câu nói, tự tạo nghiệt không thể sống, tự tạo nghiệt không thể sống.

“Tử Khâm, sao rồi? Cậu đã mặc thử mấy bộ đồ lót đó cho Lão Tịch nhà cậu xem chưa, kết quả như thế nào?”

Hai người ngồi uống trà trên ghế mây ở ban công nhỏ của Vinh gia, Tịch Mặc Thiên đã đi Pháp công tác, liền đưa vợ con đến thẳng Vinh gia ký gửi, thật ra thì Tiểu Thất Tường cũng sắp hai tuổi rồi, thời gian ở chung với ba mẹ cũng không lâu, ngày thường đều ở chung với bảo mẫu ở Vinh gia, Vinh gia rộng lớn lại ít người, Vinh Hồng Thịnh đã không còn quản lý chuyện của công ty nữa, dù sao con trai hay con rể, ai cũng đều có năng lực.

Tịch Mặc Thiên không cần nói tới, còn Phi Lâm, hai năm qua đã thay đổi rất lớn. Anh trưởng thành hơn trước, một mình đảm đương một phía, sự ngộ ngược ngày xưa đã biến thành trầm ổn của hôm nay. Mọi người vốn còn muốn nhìn xem con rể và con trai Vinh gia tranh nhau sản nghiệp, đều phải thất vọng vì hai nhà Vinh - Tịch luôn hòa thuận vui vẻ vô cùng.

Thời gian rảnh rỗi của Vinh Hồng Thịnh nhiều hơn trước, để tránh việc ông quá thương nhớ người vợ đã mất, cộng thêm tim vốn không tốt, còn bị cholesterol cao, ít thích hoạt động, lâu dài liền khiến cho tinh thần cùng sức khỏe có chút giảm sút.

Tử Khâm lo lắng không thôi, dứt khoát đưa Thất Tường đến ở cùng ông, có một đứa nhỏ liến thoắng ở bên cạnh, Vinh Hồng Thịnh quả nhiên đã khá hơn nhiều. Thất Căn là một đứa trẻ rất nghịch ngợm, từ lúc mới biết bò đã đi loạn khắp nhà, thường hay chơi trò trốn tìm với ông ngoại, Vinh Hồng Thịnh tìm nó hết lầu trên lầu dưới trong nhà, hai ông cháu chơi đùa với nhau dường như không biết chán.

Cứ thế liên tục mấy tháng liền, đến lúc Thất Căn có thể vịn tường chập chững đi, sắc mặt vốn ốm yếu xanh xao của Vinh lão gia cũng đã trở nên hồng hào hơn trước. Bác sĩ Lâm cười trêu ghẹo nói thuốc quý hiếm gì cũng không hữu dụng bằng một Thất Tường bé nhỏ, nhóc con này chạy nhảy ở trước, ông cụ bước đi như bay đuổi theo phía sau, nếu cứ mãi như thế, thì ông sống lâu trăm tuổi nữa cũng không thành vấn đề.

Lời nói lẽ độ đó của bác sĩ Lâm không ngờ lại khiến cho Vinh Hồng Thịnh tròn tròn mắt:

“Dĩ nhiên, tôi còn phải nhìn Thất Tường nhà tôi cưới cháu dâu về nữa chứ?”

Vinh Hồng Thịnh nói câu này không nhỏ, khiến ột đứa trẻ hiện tại mới hai tuổi như Thất Căn, cứ luôn miệng cưới cháu dâu, cưới cháu dâu khiến Tử Khâm phải dở khóc dở cười. Nhưng ba cô cũng chiều đứa nhỏ kia như vậy, hiện tại cô muốn dạy dỗ nó cũng không được, như một bảo bối được trân quý nhất nhà, Tử Khâm rất không muốn thừa nhận bản thân mình thật có chút ghen tị.

Mạch Tử phát hiện cô lại mất hồn, đưa tay đẩy đẩy cô:

“Đừng để mình đoán trúng nha! Lão Tịch nhà cậu thật sự không được ư?”

Hạ Tử Khâm liếc xéo cô, mặt lại đỏ bừng bừng: “Cái gì không được.”

Chợt nghĩ tới sự thể thảm của tối hôm qua, bây giờ Tử Khâm cũng còn hơi lạnh run, chuyện tự tạo nghiệt không thể sống như thế về sau tuyệt đối không được làm nữa.

KẾT THÚC !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dat-but-thanh-hon>